

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

rona kaster

Tekrar Başla

Ron

wn. new start. new

Kitap

"Orada iyi olacağımı hissettim. Kurallar ne olursa olsun saygı duymalıydım. "

Yeni isim, yeni saç kesimi, yeni şehir. Böylece on dokuz yaşındaki Allie Harper, geçmişinden bin kilometre uzaktaki hikayesini, Edebiyata kaydolduğu Woodhill Üniversitesi'nde yazmaya hazır. Ancak bu yeni başlangıcı gerçekten mükemmel kılmak için hala bir parça eksik: konaklama.

Arama beklenenden daha zor çıkıyor ve Allie yanlış giden girişimleri saymayı bıraktı. Ta ki gündemdeki son randevuda *nihayet gelene kadar* : mükemmel ev. Temiz, aydınlık ve misafirperver. Şirket için çok kötü: Dövmeleri ve kibirli havasıyla Kaden White, Allie'nin bir daireyi paylaşmak isteyeceği son kişidir. Ve Kaden, bir kadından gelen tüm gevezelikleriyle onu sersemleten *bir oda arkadaşı* istemiyor .

Ne yazık ki onlar için şartlar başka bir seçenek bırakmıyor. Geriye kalan tek şey teslim olmak ve mükemmel bir arada yaşamamanın üç temel kuralını derhal kurmaktır: duygusallık yok, başkalarının gerçeklerine müdahale yok ve hepsinden önemlisi, fiziksel temas yok. Ama kurallar çiğnenmek içindir...

Haritaların yeni, çok genç kraliçesi Alplerin ötesinden geliyor. Adı Mona Kasten ve Almanya'daki en popüler ve başarılı kitapçılardan biri. Yeniden *serisiyle* ilk 10'u fethetti ve birkaç ay içinde 200.000'den fazla kopya sattı. Ve şimdi İtalyan okuyucuları romantizm, ironi ve şehvet dolu sayfalarına aşık etmeye hazır.

Yazar

MONA KASTEN 1992 doğumlu,

Almanya'da yaşıyor. Kahveye ve çikolataya olan tutkusu, çocukluğundan beri ona eşlik eden kelimelere neredeyse eşittir. Yazmadığı veya okumadığı zamanlarda youtube kanalı için kitaplardan, filmlerden ve sevdiği her şeyden bahsettiği videolar oluşturuyor.

MONA

KASTEN

TEKRAR

BAŞLA

Christian için en büyük destekçim

WHİTA .

Kapı ziline baktım.

Sonra başımı yana eğip parmağımı kaldırdım ama son anda geri çektim. Dudaklarımı büzdüm ve yumruğumu sıktım, bir kez daha son birkaç günün olayları kafamdan geçti.

Arkamda ailemle haftalar süren, 1700 kilometre ve yirmi saatlik bir yolculukla geçen yorucu tartışmalar vardı.

Woodshill'e iki gün önce gelmişim, geceyi fakir bir pansiyonda geçirmişim ve dönmenin eşiğine geldikten sonraki ilk birkaç saatin ardından artık zihnim çok daha netti. başarmıştım.

Gerçekten oradaydım.

Başlangıcın hayal ettiğimden kesinlikle farklı bir şekilde gitmesi çok kötü. Tabii ki, yeni evime uzun mesafeli bir bakış atmıştım. İnternet sayesinde Oregon'un dağlarını, ormanlarını ve üniversite kampüsünü zaten biliyordum. Önceki gün, birinci sınıf öğrencileri için yapılan oryantasyon toplantılarından sonra, internetten tespit ettiğim daireleri gezmeye başlamıştım. İşe yaramaz bir çaba, çünkü o ana kadar sadece dolandırıcılık bulmuştum. Her durumda, sonunda Oregon'daydım.

Özgürlük.

Son birkaç ayda ancak bu düşünce sayesinde hayatıma devam edebildim. Sonunda hayatımı kurabilir, her şeyi istediğim gibi yapabilir ve geri alabilirdim. Önceki on dokuz yıl kanlı boğucu olmuştu. Bazen kendimi her gün birkaç dakikalığına kafesinden hünerlerini sergilemek için serbest bırakan küçük bir kuş gibi hissettim. Akrobasi denilebileceğini varsayarsak, partilerde iyi bir izlenim bırakın, kibarca gülümseyin ve tamamen

yabancılarla boş boş sohbet edin. Bunun içinde gerçek bir sanatçıydım. Ya da son derece sınırlı küçük bir kuş.

Ailem için görünüş her zaman ilk sırada olmuştur. Son moda mükemmel vurgular, rafine giysiler; Her şeye eşlik eden emir üzerine kusursuz bir gülümsemeyle hava atmayı biliyordum. Her zaman kusursuz olmak zorundaydım, en azından dışarıdan. Bunun için bir üniversite öğrencisi olarak ilk resmi işim (eşyalarımın birkaç kutu hazırlamak dışında) bulabildiğim ilk kuaföre gidip saçımı kesip boyamak oldu. Yıllar sonra ilk kez, annemin her zaman derinden nefret ettiği saçlarımı doğal dalgalı tuttum. Onları babamdan miras almama dayanamazdı. Yıllarca beni dört haftada bir, yeniden uzama yarım santimden fazlaysa sana yanlış baktıkları o seçkin salonlardan birine sürüklemişti. Gri ve yeşilin karışımı olan belirsiz renkli gözlerimi vurgulamak için saçımı bal sarısına boyamamda ısrar etmişti. Çocukluğumdan beri, doğal dalgaların evcilleştirilmesi ve saçlarım ipeksi olması için düzleştiricinin işkencesine maruz kalmak için sabah çok erken kalkmak zorunda kaldım. Ama artık yeter demenin zamanı gelmişti. Bir daha asla kimsenin - en azından annemin - saçımın rengine ve tarzına karar vermesine izin vermem!

Kulaklarımın hemen altından kesilen saçlarımın uçları yanaklarımı sıkıştırdığında, az önce kazandığım özgürlüğü düşündüm. Kesim, garip görünse de, bu yönde bir tür ilk adımdı: Yeni bir insan gibi hissettim.

Ama bunların hiçbiri bir daire bulmama yardım etmemişti. Yurtta bir yer için başvurmadım bile: Bir gün uyanmak ve annemi odamda tiksinti dolu bir havayla her şeyi izlerken bulmak gibi bir arzum yoktu. Bu, beni kampüsün yakınında, en

azından beni aceleyle bulamayacağını umduğum bir yer aramaya itmeye yetmişti. Ancak son bir buçuk günde fark ettiğim gibi, bu her şeyi karmaşıktırdı.

Pansiyondaki yerimi boşaltmam gereken gün için sadece birkaç oda bulmuş olmam bir yana, her daire bana bir karmaşa gibi geldi.

İlkinde, potansiyel oda arkadaşım kötü alışkanlıklarından çok sutyen bedenimle ilgileniyor gibiydi. O sapık düşüncesi hala beni rahatsız ediyordu. Keskin bir duman kokusu yayan ve beni sadece oda arkadaşı olarak değil, her şeyden önce bebek bakıcısı olarak isteyen genç anneyle işler pek iyi gitmemiştir. Altı numaralı dairede, tereddüt etmeden hemen bana açık bir şekilde teklifte bulunan bir çiftle tanışmıştım. Ve diğer tüm daireler umutsuzca kirli veya küf doluydu. Neden bilmiyorum ama kalacak yer bulmanın daha kolay olacağını düşündüm.

Belki de tam da bu yüzden son buluşmada zili çalmak benim için bu kadar zordu. İnterkomdaki arkadan aydınlatmalı harfler bu arada retinama basılmıştı.

WHİTA .

Son şansım. Başka kiralama teklifi bulamadım. Ertesi hafta erkenden oraya taşınamayacak olsaydım, kendimi sokakta bulurdum. Dönem başlamak üzereydi ve tüm yataklar rezerve edildi. Ayrıca fiyatlar yükselmeye devam etti. On iki kişilik odada geçirdiğim yedi gece şimdiden bana yarım servete mâl olmuştu. Hesabımda hatırı sayılır bir meblağ vardı ama bu para aslında on bir oda arkadaşının olduğu pis bir oda ve kadınlarla erkekler için ortak bir banyo için değildi.

O daireye çok ihtiyacım vardı; Eğer onu almasaydım, parkta güzel bir bank aramam ya da küçük arabamda uyumam

gerekecekti. Herhangi bir nedenle Denver'a geri dönmek istemedim. Her şeyi bırakma seçeneği mevcut değildi. Yeni bir ev bulurdum, maliyeti ne kadar olurdu ve ayrıca yıldızların altında birkaç gece geçirmeye hazırdım. Önemli olan Denver'a geri dönmemektir. Derin bir nefes alıp zili çaldım. Beklerken akşam havasını derin derin soludum. Göğsümde oluşan baskıyı zar zor hissettim.

Bir iki üç dört beş...

Gözlerim kapalı sessizce saydım.

Sonunda bir uğultu ve kilidin tıkırtısı oldu, son bir derin nefes alıp içeri girdim.

Bay K. White - henüz adını bilmiyordum - e-postada dairenin ikinci katta sol tarafta olduğunu belirtmişti. Üstümde bir kapının açılma sesini ve hemen ardından, yukarı çıktıkça daha belirgin hale gelen alçak bir mırıltıyı duyduğumda henüz merdivene adım atmamıştım.

"Numaram sende," diye fısıldadı bir kadın sesi usulca.

Öksürük. "Bunu biliyorsun..."

"Evet, elbette, hiçbir şey talep etmiyor. Belirsiz bir şekilde anlamamı sağladın. "

Ve sonra bir tür şüpheli emme. Dinledim. Bunun bir öpücük olduğundan oldukça emindim. Merdivenlerde ayak seslerinin beni bulduğunu teyit edecek zamanım yoktu. Durduğumun farkında değildim. Yeniden mavi ojeli ayaklarıma ve gümüş askılı sandaletlere bakmaya başladım. Yanımda getirdiğim birkaç lüksten biri. Kabul etmek istediğimden daha fazla bağlı olduğum bazı şeyler.

Yanımdan boğuk bir iç çekiş sesi geldi ve başımı kaldırdım. Kıza baktım, sanırım ziyaret edeceğim daireden ayrılmıştı. Bana

bakmadı bile, aptal, rüya gibi bir gülümsemeyle yanımdan geçerek. Kızarmış yanakları ve dağınık saçları, yakın zamana kadar başka bir şeyle meşgul olduğunu gösteriyordu.

Lanet etmek.

Son birkaç adım kaşlarımı çatarak çıktım. Bay White'dan iz yok. Tereddütle etrafa bakınarak sahanlığa doğru yürüdüm. En solda bir kapı aralıktı. Bu daire olmalıydı.

Yavaşça kapıyı açtım ve kararsız bir şekilde eşikte durdum.

Koridor düzenliydi ve üzerinde birkaç ceketin asılı olduğu bir vestiyer vardı. Alt rafta birkaç çift spor ayakkabısı, Mühendis botu ve bir çift yürüyüş botu vardı. Her şeye hayranlıkla baktım. Ayakkabı dizisi şimdiden dikkate değer bir ilgi çeşitliliğine işaret ediyordu. Cesaretimi toplayıp dar koridorda bir adım attım. Şeffaf laminatın görüntüsü beni rahatlattı. Sonunda halı yok. Sandaletlerimi aceleyle çıkardım ve diğer ayakkabıların yanına koydum. Önceki günlerde bir şey öğrenmiş olsaydım, o da bu hareketin iyi bir izlenim bıraktığıydı... gerçi kirli halı söz konusu olduğunda bunu bırakmak daha mantıklıydı.

"Üzgünüm, eski spor!" Koridorun bitişiğindeki odadan boğuk bir ses çınladı. "Bir saattir onu kaba görünmeden çıkarmaya çalışıyorum. Ama bazı insanlar imaları anlamıyor ... "

Fiu! İyi birine benziyordu.

Ses daha net hale geldi. "Randevu almak için fazla zaman yoktu, ama yaptığımıza sevindim."

Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum.

"Yanında bir kız arkadaşın varsa, karar verecek en son kişi benim. En azından-e kadar ... "

Bay White kapıda belirdi ve şaşkına dönen tek kişi o değildi. yüksek sesle nefes aldım.

Bana çarpan ilk şey göğsüydü. Çıplak, tonda, kaslı karın. İkincisi dövmelelerdi. İstemsizce başımı yana eğdim ve bronzlaşmış tende onları izledim. Ne yazık ki yanımda gözlük getirmediim. Kollarıma çizilen harfler bulanıktı ve pazımın etrafındaki halkaların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Boğazını temizledi ve beni felçten kurtardı.

"Ne halt istiyorsun?"

Ben şaşkın şaşkın ona baktım. Benden pek büyük değildi, en fazla birkaç yaş, sıcak, karamel rengi gözleri, bir peçe sakalı ve şakaklarında kısa saçları vardı ve başının üstünde daha uzundu.

Sonunda sesimi buldum. "Daireyi görmeye geldim. Birbirimize e-posta gönderdik, "diye telaşla çok aceleyle gevezelik ettiniz.

Bay White - aptal olduğunu fark etsem de aklımda ona sürekli böyle seslendim - başını eğdi ve bana şüpheyle baktı. "TO. Harper..." diye mırıldandı. Zihni tüm hızıyla dönüyor gibiydi. İkinci kez bana baktı, sonra yüzü asıktı. "Hayır."

Numara? Tabii ki? Eleştirel bakışına şaşkınlıkla karşılık verdim, karşılık vermeye hazırdım ama tekrarladı: "Hayır."

"Ne demek istiyorlar?" kollarımı kavuşturdum. "Birbirimize yazdık!"

"Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı. Gelip burada yaşayamazsın," dedi bana sırtını dönmeden ve uzaklaşmadan önce... Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sonuçta o aptal daireyi henüz görmemiştim! "Çıkış yolunu bulabilirsin. tek başına" dedi yüzüme bile bakmadan.

şaşkına dönmüştüm.

Adam gitmişti. Bana bir şans bile vermeden beni oraya, koridoruna yerleştirmişti. Hazırladığım küçük konuşmanın tek

bir kelimesini bile söyleyememiştim. Son kırk sekiz saat içinde bir sürü boktan durum yaşadım ama bu... hepsini açtı.

Kafamda bir kısalık vardı ve boğazımdan tiz, sinirli bir ünlem yükseldi. Aceleci bir adımla Bay White'ı takip ettim.

"Hey!" Gülümsedim, davetkar ve aydınlık bir oturma odası olduğu ortaya çıkan bir odaya daldım. Pislik tehditkar bir ifadeyle bana döndü. "Daireyi göstermeden beni kovamazsın!"

Bir şaşkınlık parıltısı, ayırık auraya uymayan sıcak bakışlarını aydınlattı. "Peki, yapabilirsem." O da kollarını kavuşturdu ve önkollarında daha fazla yazı gördüm. Annemin kesinlikle ağza alınamaz bulduğu bir şey olduğuanda, şok içinde tekrar homurdandığını duydum.

«Ama yapamazsın. Birbirimize yazdık, Tanrı aşkına! Daireyi ziyaret etmem için bir randevu aldınız ve en azından odayı görmek ve iyi bir oda arkadaşı olacağıma sizi ikna etmeye çalışmak istiyorum. " Gerçekten başarılı olamadan sakın bir ses tonunu korumaya çalışıyordum.

Pislik beni baştan aşağı süzdü. "Sana bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiştim. Seni bir erkek sanmıştım. Ve kesinlikle değilsin. Bana tepeden tırnağa küçümseyici bir bakış daha attı. "Bir oda arkadaşı arıyorum, oda arkadaşı değil . " Son sözü büyük bir küçümsemeyle söyledi.

İçimdeki tüm tehlike çanları çalmaya başladı. Diğer ziyaretler kötü geçmişti, ama bu açık ara en feciydi.

"Son iki gündür neler yaşadığımın farkında mısın?" Kalbimin giderek daha hızlı çarpmasıyla başladım. "Mutfakta iç çamaşırlarıyla oturan bir adam sutyen bedenimi istedi. Ve çok kirli iç çamaşırı giyiyordu. Üç kez kiranın bir parçası olarak cinsel hizmet talebinde bulundum, bir kez bebek bakıcısı olmam

teklif edildi ve iki kez daha potansiyel oda arkadaşlarımın gözlerimin önünde sikişmesinden kıl payı kurtuldum! Sesimin perdesi gitgide yükselmişti ama alçaltmaya hiç niyetim yoktu. Aklımı kaçırdığım için kelimelerin ırmağı durdurulamazdı. O lanet dairedaki mutfağın nerede olduğunu bilseydim, yapardım. oraya gittim, bir kızartma tavaşı kaptım ve Disney çizgi filminde Rapunzel'in yaptığını gördüğüm gibi, o kibirli piçin yüzüne çarptı. pis zemini göremiyordun. Bazen halıda mı yürüyorum yoksa başka bir şeyde mi bilemiyordum. Bazı yerlerde o kadar çok ot içmişlerdi ki, sırf kokudan ben de kafayı yedim.” Bir adım daha attım. ona doğru ve omuzlarımı geri itti. “Burada, *eski spor Woodshill'de boktan bir başlangıçtı* . Bu yüzden bana gitmem gerektiğini söyleme. Bu lanet odayı görmek istiyorum! "

Bakışları artık şüpheli değil, sadece kayıtsızdı. Sanki değerli saniyelerinizi boşa harcıyormuşsunuz gibi.

"Bu yüzden oda arkadaşı istemiyorum," dedi sakince. "Bitmeyen gevezelikler ve kadın zihinsel aylaklar olmadan seve seve yaparım."

Vücudumdaki adrenalin miktarından dolayı titriyordum. Muhtemelen sorunlarımı bu adamın yüzüne fırlatmak pek akıllıca bir fikir değildi. Ama bazen sadece söylemem gereken her şeyi söylediğimde konuşmayı bırakabiliyordum.

"Bittin mi, yoksa yine gevezelik ettiğini duymak zorunda mıyım?" O halde önce ben gidip bir şeyler giymek istiyorum” diyerek utanmadan devam etti ve beni daha da kızdırdı.

"Pekala," diye tısladım, topuklarımın üzerinde dönerek... zemin lambasına çarptım. yüksek sesle küfür ettim. Özellikle kahkahalarının arkamda yankılandığını duyduğumda. Derindi ve muhtemelen başka bir erkekte bundan hoşlanırdım. Ama bu

kibirli ve gururlu pislik içinde değil. Ben çıkarken bir telefon çaldı. Zil sesi bir Fall Out Boy şarkısıydı. Pislik de iyi bir müzik zevkine sahipti. Bir kedi gibi üfleme dürtüsü hissettim. Belki de bir tane almalıydım. Kendimi hiç bir hayvana o zaman hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

Sandaletlerimi giyerken gözlerim öfkeyle parladı. Denver'a, sahte, plastik bir hayata dönmek istemiyordum.

Bütün hayatım, annemin isteklerine göre şekillendirdiği bir cepheydi. Bunu sadece üç yıldır, onun ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu benimde deneyimlediğim gün fark etmiştim. Ona olan inancım önce sarsıldığında ve sonunda binlerce parçaya ayrıldığında. Annemin beni her zaman koruyacağını düşündüm. Bunun yerine sadece görünüşünü korumuş ve bana giderek daha fazla yalana hizmet etmişti, artık benim için sürüklemek imkansızdı. O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Sertçe yutkundum ve bu olumsuz düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım.

Adrenalin ellerimi titretti ve sandaletlerimin kayışını takmam normalden uzun sürdü. Boğuk pisliğin sesini duydum. Hala telefondaydı. Birkaç saniye sonra küfür ettiğini duydum. Salona yaklaşıırken çıplak ayaklarının sesi yerde çınladı. Kahretsin, neden o sandaletleri giyiyordum? Vans, giyip çıkarmak için çok daha rahat olurdu.

"Merhaba" dedi arkamdan.

Sağ sandaletimi açık bıraktım ve yavaşça ayağa kalktım. "Ne istiyorsun?" Ona kızgın bir bakış atarak sertçe bağırdım.

Dar bir mavi gömlek giymişti. "İkinci müstakbel oda arkadaşım beni terk etti," dedi cep telefonunu kaldırarak. "Ah," dedim kayıtsızca, çantamda araba anahtarlarımı ararken.

İçini çekti ve uzun bir süre ayağını yere vurmaya başladı, ta ki ona tekrar bakmaktan başka yapacak bir şey kalmayana kadar.

"Kurallar olacak," dedi bir süre sonra, sanki beni incelemek ister gibi gözlerini kıstı.

"Kurallar? Ne hakkında, sorabilir miyim?" Sabrım tükeniyordu. Tekrar daha fazla liste aramaya hazır olana kadar hostele geri dönmek ve kendime acımak istedim. Kesinlikle anlayışsız piçlerin gevezeliği olmadan da yapabilirdim.

"Senin için. Eğer odayı istiyorsan, uyulması gereken kurallar olacak." Davet etmek istediği kolunu salladı ve oturma odasına geri döndü. Onu takip edeceğimi mi düşündü?

"Senin lanet odanı istemiyorum!" arkasından bağırdım; Çömeldim ve sonunda diğer sandaleti bağladım.

Başı kapı pervazından dışarı çıktı. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, paraya ihtiyacım var ve artık aramak istemiyorum. İnsanlar beni dövmeye devam ediyor. "

"Nedenini merak ediyorum..."

Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. "Ve acilen konut ihtiyacın var. O yüzden telaş yapmayı bırak da gel ve odayı gör. "

Cevap vermeye başladım ama pislik tepkimi beklemeden oturma odasına geri dönmüştü.

Kapıdan çıkıp arkamdan çarpmak istiyordum. Bunun yerine dondum.

Dürüst olmak gerekirse, o dairedeki koridorun ve oturma odasının o ana kadar ziyaret ettiklerimden çok daha güzel olduğunu kabul etmem gerekiyordu ve sömestreye devam etmek

yerine orada başlamanın daha keyifli olacağından oldukça emindim. bir park bankı. Odaya bakmaktan zarar gelmezdi. O adamın ne kadar iğrenç olduğunun bir önemi yoktu: Zaten yeterince gururumun üstüne basmıştım, bir tanesi daha fark etmezdi.

"Tamam o zaman." Sandaletlerimi çıkarmaya bile zahmet etmedim ve doğruca oturma odasına geri döndüm. Biraz sakinleştiğimden, dekorun güzel tadını takdir edebildim. Uşeklinde, üzerinde birçok minder bulunan büyük bir kanepe, odanın ortasına çapraz olarak, ötesinde bir balkon görebileceğiniz büyük bir pencerenin önüne yerleştirildi. Sağda yüksek bir tezgah ve büyük bir tezgah bulunan mutfak vardı.

«Oturma odasını zaten biliyorsun, orada mutfak var. İşte banyo, »dedi pislik, hafifçe açık bir kapıya doğru belirsiz bir hareketle. Son kapının önünde durmadan önce mavi fayanslara ve büyük bir küvete bir bakış atmayı başardım.

"Burası. Çok büyük değil ama yurttan daha iyi olduğu kesin." Kolu indirdi.

Nefesimi tutarak içeri girdim.

Oda gerçekten küçüktü, ama bej renkli duvarlar ve günün son ışığının içeri girdiği pencere onu çok sıcak tutuyordu. Artık orada kimsenin yaşamadığı belliydi; bir masa, WHİTA bir döner sandalye, küçük bir kitaplık ve bir yatak dışında boştu. Lekeli şilteyi görünce bir yüz yaptım. Orada ne olduğunu bilmemeyi tercih ettim.

"Merak etme, Ethan gelip yatağı alacak," dedi pislik söz konusu mobilyayı başıyla onaylayarak. "İlgilendiğiniz takdirde masanızı ve kitaplığınızı saklayabilirsiniz."

Başımı salladım ve gözlerimi yataktan kaldırdım. Bu odada da zemin hafif laminattı. Başımı kaldırdım ve herhangi bir nem belirtisi için her köşeyi taradım. Her şey yolunda görünüyordu.

Hemen ders çalışabileceğim köşeyi belirledim. Ve yatak çıkarıldığında, yerden tasarruf etmek için bir çekyat koyardım. Üzerine atacağım kanepa örtüsünü şimdiden hayal etmiştim. Ve bazı dekoratif ışıklar! O odada kesinlikle biraz ışık istedik!

Annesi onlardan her zaman nefret etmişti, çünkü ona göre ucuzdular ve özenle seçtiği diğer mobilyalara uymadılar. Ayrıca, bazı çocukça ihtimaller ve amaçlar için çok büyük olduğum için beni her zaman azarladı ve bir keresinde hizmetçimize harçlığımla kaçırdığım şeylerden kurtulmasını emredecek kadar ileri gitti.

Evet, kesinlikle ışık dizileri asardım. Ve odayı asla sahip olamayacağım şeylerle doldururdum çünkü annemin beklentilerini karşılamadılar.

Bu adam nasıl olur da onun beklentilerini karşılayamaz, diye düşündüm birden. Muhtemelen kalp krizi geçirecekti. Yoksa kusacaktı. Bu fikir beni gülümsetti.

"Alacağım." dedim tereddüt etmeden. Ona döndüm ve bir an için onun emilmiş ifadesi beni büyüledi. Sonra bakışlarımı yazılarla kaplı kolunda gezdirdim... Evet, annem anında bayılırdı. Başınızın üzerinde bir çatıya sahip olmanın yanı sıra, bu bakış açısı daireyi daha da çekici hale getirdi.

"Hâlâ kuralları bilmiyorsun," diye uyardı beni, ama gözlerinde eğlenceli bir kıvılcım yakaladım.

"Vur," dedim tekrar kendime dönerek. O anda hissettiğim duyguyu, gördüklerimden başka hiçbir odada yaşamadım.

İçgüdü bana orada iyi olacağımı söyledi. Saygı duymam gereken kurallar ne olursa olsun.

Bayım, dairemde kesinlikle bir kadın istemiyorum, yavaşça masaya doğru yürüdü. Bize yaslandı, kolları hala bağlıydı. Tavrı artık kışkırtıcı değil, neredeyse savunmacıydı.

"Önce," diye başladı parmağını kaldırarak, "bir kadın olarak dövdüğün için beni rahatsız etme. Hayatında olup bitenler umurunda değil, o yüzden bana arkadaşlık etme. Kanepemde kadın akşamları olmayacak, televizyondaki programlara ben karar vereceğim ve sen de gözyaşlarımla içimi dökmeye gelmeyeceksin."

"Yapılabilir." dedim soğuk bir sesle.

"İkincisi," utanmadan devam etti, "birini çekerken çeneni kapalı tut. Kendimi evimde haklı çıkarmayacağım. "

"Kiminle anlaştığının benim için hiçbir önemi yok," diye hemen yanıtladım ama kapıya şüpheli bir bakış attım. Odası koridorun karşı tarafındaydı, ama ne kadar gürültülü olduğunu kim bilebilirdi? Biriyle iyi vakit geçirdiğini asla fark etmemeyi diledim.

"Ve üçüncüsü..." Masasından uzaklaştı ve önümde tehdit edencesine durdu. Benden birkaç santim yukarıda duruyordu ve karamel gözlerinin karanlık bakışını desteklemek için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. "Bacaklarının bu şortla nasıl görüldüğü umurunda değil."

Yüzüm kızardı ama kayıtsız kaldım.

"Aramızda asla bir şey olmayacak. O yüzden hayallere kapılma, anladın mı? "

Derin sesi beni okşadı ve nefesi şakaklarımı gıdıkladı. Yavaş yavaş kendini hissettiren açlıkla hiçbir ilgisi olmayan midemde

bir titreme hissettim. Baharatlı köpük banyosu ve nane karışımı güzel kokuyordu. Ani yakınlık nedeniyle, az önce ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Egona kötü bir şans verdiğim için üzgünüm," dedim kuru bir sesle. "Ama ben zaten yıllardır kötü çocuklara olan ihtiyacımı giderdim." Gerçek buydu. Şu an için bir çocukla hiçbir şey yapmaya niyetim yoktu.

Cevabım onu şaşkına çevirdi. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı parladı. Yüzünü ovuşturdu ve bir adım geri gitti. "Öyleyse WHİTA Saray'a hoş geldiniz." Bana elini uzattı. "Ben Kader."

Bir an şaşırdım. Sonra gözlerim büyüdü ve sevinçten sıçradım. "Bu odanın benim olduğu anlamına mı geliyor?" Bağırdım.

Kaden yüzünü ekşitti. "Bir numaralı kuralı çiğniyorsun."

Aniden zıplamayı bıraktım ve sesimi daha kabul edilebilir bir tona indirdim. "Üzgünüm. Ben Allie." Şimdiye kadar yeni isim dudaklarımdan tereyağı gibi çıktı, çünkü muhtemelen daha önceki ziyaretlerimde sık sık kullanmıştım.

Kaden'in elini sıktım. Sıcak ve sertti. Bu jestin bende yarattığı şok tamamen beklenmedikti.

Kaden başparmağıyla elimin üstüne narin daireler çizmeye başladığında beni ele geçiren heyecanın yanı sıra. Aniden benimkini çıkardım ve ona sinirli bir şekilde baktım.

"Üç numaralı kuralı anlayıp anlamadığınızı kontrol etmek istedim." Gülümseyerek ellerini pantolonunun ceplerine gömdü.

Dilimi küçümseyerek tıklattım. İyi bir adamdı, ama kesinlikle dünyanın sonu değil. Sözde kuralları gülünç ve gereksizdi.

Heyecanı dağıtmak için birkaç kez sıktığım eli ovuşturdum. Kahretsin, neden bu kadar sıcak ellere sahip olmak zorundaydı?

"Peki ne zaman gelebilirim?"

Kapıya döndü. "Kirayı ve kefaletin yarısını bana ver, oda senin."

Sadece bir kez apartmanın dışında neşe dansı yaptım.

"S ONO. Bunun gibi. Durun!" Dev arabamızdaki yıldız şeklindeki ışık zincirini görünce Dawn'ın gözleri daha da büyüdü. Bu arada tekstil bölümüne gelmiştik ama dört bir yandan üzerime sıçrayan rengarenk çiçek motifleri midemi bulandırıyordu. O parlak kumaşlardan birini son kez okşadım ve yeni arkadaşşıma döndüm.

Dawn ile oryantasyon derslerinde tanıştım. İkimiz de erken gelmiştik ve beklerken sohbet etmeye başladık. Bu kaderin bir işaretiydi, bundan emindim. Yoksa açıklama yapmazdı. Şafak orada da yeniydi. Ailesinden kaçmak için değil, altı yıllık ilişkisinden sonra onu aldatan eski erkek arkadaşından kaçmak için taşınmıştı. Sadece gitme ihtiyacı hissetmişti. Odalarımız için aksesuar aramak için birlikte Target'a gittik. Portland'a iki saatlik araba yolculuğu bize iyi gelmişti ve ayrıca Woodshill çevresindeki çevreyi tanımamız için bize bir yol verdi.

Bir sonraki koridorda gözden kaybolmadan önce, "Çiçekli olanı al," diye tavsiyede bulundu. "Ya da pembe olan!"

Kahverengi kakülleri bir an sonra lamba rafının üzerinde belirdi. Parmak ucunda durmuş olmalı.

Önümdeki kumaşların üzerinden tekrar geçtim. Zevkimi yansıtan bir şey istedim ve çiçek motifleri bana göre değildi. Feminen bir tarzı sevsem de daha lineer tasarımları tercih ettim.

Koridorda devam ettim. Şafak bana bazı lambalar gösterdi ve ben de ona kararımı verdim. Koridorun sonunda püsküllü püsküllü krem rengi bir kanepenin kılıfı buldum. Zaten sepete koyduğum bej perdelerle mükemmel olurdu.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Diye sordum.

«Basit ve zevkli. Diğer her şey için mükemmel, »dedi pembe bir başucu lambasıyla bana doğru yürüyerek. "Buna ne dersin?" Abajurdaki parıltıyı uzaktan bile fark ettim. "Ama onu çocuk koğuşunda nereden buldun?"

Gülümsedi ve lambayı arabaya yerleştirdi. "Tahmin ettin!"

Evde böyle bir şeyle ortaya çıkarsam Kaden dehşete düşerdi. Ama odamı nasıl döşediğimle ilgilenmesi gerekmiyordu.

Kaden bana dairenin anahtarını vermeden önce bütün hafta pansiyonda kalmaya zorlanmıştım. Önceki kiracının yatağı geri alması beklenenden uzun sürmüştü. Ama sonunda büyük gün gelmişti, yeni odama taşınacaktım. O sabah anahtarı bana veren Kaden, yine de bana biraz şüpheyile baktı. Sanki kararından pişmanmış gibi. Ama bu onun sorunuydu, benim değil.

Kısa bir süre sonra Dawn'la, odanın ilk aksesuarlarını almaya gittim. Lisedeyken zaten bir miktar para biriktirmiştım, çünkü okuldan kazandığımı ya da akrabalarımın doğum günleri ya da diğer günlerde hediye olarak aldığımı bir kenara koydum. Sahip olduğum şeyle, sepetteki ürünlerin ödemesini kolayca yapabilirdim. Ayrıca annemin benim için açtığı bir birikim hesabım vardı ama ben onu sadece acil durumlar için kullandım. Ya da üniversite ücretleri gibi kesinlikle gerekli olan şeyler için. Ne de olsa, bana o parayı sebepsiz yere ödememişti. Parayı bana neden verdiğini düşününce midem bulandı. Gerçekten beni satın alabileceğini ve birkaç faturanın bana olanları unutturmaya yeteceğini mi düşündü? O çok yanıltıcı. Her halükarda, satın alınmasına izin vermemiş olsam bile, annemin parasının bir kısmını harcamak, kendime isteyerek izin verdiğim küçük bir intikamdı.

Derin bir nefes aldım ve bu rahatsız edici düşünceleri zihnimin bir köşesine gönderdim. Alışverişe odaklanmam gerekiyordu.

"Masaya da ihtiyacın var mı?" diye sordu Dawn, katlanır bir modelin önünde durup düşünceli bir şekilde inceleyerek. Sonra tezgahın altından tuttu ve mekanizma tıkırdayıp masa açılınca kadar salladı. Sonra Dawn bir inilti çıkardı ve bir an için dengesini kaybetmek üzereymiş gibi göründü, ama o kaybetmedi ve gözlerini kısarak işini düşünmeye devam etti.

"Hayır, önceki kiracı masayı ve kitaplığı bırakmış. Kaden, eğer onlardan hoşlanmıyorsam onlardan kendim kurtulmam gerektiğini söyledi. "Gözlerimi devirdim. "İyi ki yatağı almaya geldi. İğrençti."

Dawn, "Gerçekten çekici bir adam olmalı," dedi.

"Onu tanımlamak için aklıma gelen ilk sıfat bu değil," diye yanıtladım.

Lanet etmek. Yakın zamanda yeni odamdan ayrılmak istemiyordum. Bir daire aramak korkutucu bir girişim olmuştu. Böyle bir hayal kırıklığı yaşayan herkese acıyorum.

Mükemmel bir oda arkadaşı olurdum. En azından ben olmaya karar verdim. Kaden beni kovmak için hiçbir sebep bulamazdı.

"Yurtta bir yer bulması çok kötü," diye iç geçirdi Dawn, ellerini arkasındaki alçak masaya koyarak, bunu ancak boyundan dolayı yapabildi. Ufak tefek ve narin bir kızdı ama benim aksime kıvrımları vardı. "Aksi takdirde birlikte bir daire bakabilirdik."

"Evet, gerçekten ayıp," diye kabul ettim, o sırada doldurulmuş olan arabayı itmeye devam ederek: minderler, bir yatak örtüsü, yumuşak bir halı, ışıklar ve toplu olarak çeşitli

dekoratif aksesuarlar. Ancak, herhangi birinin ilk bakışta eşyaların kime ait olduğunu anlaması kolay olurdu. Şafak çok renkliydi ve odası bunu yansıtacaktı, ben ise pastel tonları ve çok benzer bir vanilyalı dondurma fon rengini tercih ettim.

"Oda arkadaşım tam bir orospu," diye şikayet etti Dawn. "Sadece iki haftadır buradayım ve o şimdiden üç erkek çocuğu aldı. Ne zaman beni odadan atmak istese! Er ya da geç protesto için olduğum yerde oturmaya devam edeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, oda arkadaşınızın seks yapmasını izlemek ister miydiniz? "

Hemen bir yüz yaptım. Bu cümle bende görmemeyi tercih ettiğim görüntüler uyandırmıştı. Kabul etmeliyim ki Kaden hiç de fena değildi. Kaslı kolları çok spor yaptığını gösteriyordu. Sonra pazılarda yatay siyah çizgiler ve yazılar vardı...

Kararlılıkla teninin görüntüsünü kafamdan ittim. "Hayır, bundan hoşlanmazdım. Bizde işler biraz farklı olsa bile, "diye yanıtladım sonunda.

Belki de cevap vermem çok uzun sürmüştü: Arkadaşımın bana attığı bakış oldukça şüpheliydi, sonra gülümsedi ve yanaklarında iki gamze belirdi.

"Ama gerçekten mi? Biraz farklı mı?" diye tekrarladı.

Gülümsedim sırayla. "Evet. Ne de olsa aynı odada değiliz ve her anı paylaşmak zorunda değiliz."

Dawn hızla arabadan bir yastık aldı ve bana vurmaya başladı. Gülmesinden kaçtım.

"Komik değil!" Yastığı tekrar arabaya bıraktı ve bir inilti ile yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Cidden. Ayrıca her zaman sorunsuz yeni tipler bulmayı başardığı için. Kısacası,

Woodshill'deyiz! Böyle bir delikte bu kadar çok seksi erkek olduğunu kim düşünebilirdi?"

Bu konuda onunla aynı fikirde olmak zorunda kaldım. O dönemde, sömestr başında, üniversite şehri olmanın avantajlarından biri olan bizim çağımızın çocuklarına sürekli rastlardınız. Göz alabildiğine seksi erkekler.

Bir anlaşma yapalım, diye teklif ettim, bir kolumu omzuna atarak.

Parmaklarının arasından bana baktı ve ela gözlerinden bir ilgi parıltısı geçti. "Seni dinliyorum."

"Oda arkadaşınla ne zaman bir sorunun olursa bana gel. En iyi çözüm olmayacak, fantastik kiracımın kurallarını biliyorsun..."

Hiçbir ayrıntıyı atlamadan ona ziyaretin hikâyesini anlatmıştım. Ve o da Kaden'in kurallarını aptalca buldu. "Kendimizi odama kilitleyebiliriz. En azından sular sizden sakinleşene kadar. "

Bu arada mum ve resim çerçeveleri bölümüne ulaşmıştık. Otomatik bir hareketle iki büyük vanilya ve hindistancevizi kokulu mum aldım. Bunlar bile evimize hiç girmemişti. Anneme göre ucuz kokuyorlardı. Ben ise cennet gibi buldum ve odamda yaratacakları atmosferi dört gözle bekliyordum.

Dawn, "Altın bir kalbin var, Allie Harper," dedi. Sırtımı sıvazladı ve bana ciddi bir şekilde baktı. "Teşekkürler."

Kızardığımı hissettim ve bakışlarımı kaçırdım. Hiç kimse bana böyle bir şey söylememişi. Ben her zaman sadece Allie, süper seksiydim. Allie, yandaki zengin kaltak. Allie, fahişe. Bu kadar minnettar kelimelerin önünde nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Dawn, rahatsızlığımı hissetmiş gibi kaşlarını çattı ve konuyu değiştirmek için acele etti. "Şuradaki güzel şeylere bak, benimle geliyor musun?" Kabartmalı arabesklerle WHİTA çerçeveleri işaret etti. En üst rafa çıkmak için parmak uçlarımda yükseldim.

"Gerçekten çok tatlılar," dedim dalgın dalgın. "Ne yazık ki koyacak fotoğrafım yok."

Gözümden kaçmıştı ve kulağa ne kadar acınası geldiğini fark ettim. Dawn'ın beni tam bir kaybeden olarak görmemesini umdum. Ne de olsa, Denver'dan hiçbir hatırayı yanımda getirmemek benim kararımdı. İçimdeki ağırlık zaten yeterince ağırdı: Bana geçmişimi hatırlatacak fotoğraflara ihtiyacım yoktu.

"Ne saçmalık. O zaman hemen bir tane yaparız," dedi Dawn, cep telefonunu çıkararak. Önümde durdu, omzunun üzerinden baktım ve kamerayı açtı.

"Şimdi burada?" diye sordum tiz bir sesle. İnsanlar yanımdan geçti ve birkaç bakış yakaladım.

"Tabii neden olmasın?" kameraya gülümseyerek soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Haydi, *peynir* !"

Zoraki bir gülümseme gönderdim. Gri-yeşil gözlerim cep telefonu ekranında bulanık görünüyordu.

"İnsanları umursama!" Şafak beni yandan dürttü. "Ve şimdi herkesin duyabilmesi için yüksek sesle *bağırın* : *peynir* ! Hadi, Allie. "

Yapacak başka bir şey yoktu. Başımı salladım , parlak bir şekilde gülümsedim ve haykırdım, " *Peynir*! "

Ekrandan bana bakan gülümseme bu sefer samimiydi.

Çerçeve, odaya yerleştirdiğim ilk süs oldu. Dönüş yolunda bilerek fotoğraf basmak için alışveriş merkezinde durmuştuk ve

şimdi Dawn ve ben pencere kenarında gülümsüyorduk. Dürüst olmak gerekirse, fotoğrafta o kadar da güzel değildik - ikimiz de Woodshill Üniversitesi tişörtleri giydik ve saçlarımızı dağınık bir topuz yaptık, özellikle de ben. Yine de kısa saça alışmam gerekiyordu. Ama yine de fotoğrafı beğendim.

Dawn da aynı çerçeveyi yatak odasına koymak için almıştı. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama o gün harika bir dostluğun temellerini atmış gibi görünüyordu.

Dawn bana böyle bir şeyin olabileceğini hissettirmişti. Arkadaşlık kendi içinde bir amaç olarak, ilgisiz ve diğer kişiyi sömürerek mümkün olan en büyük avantajı elde etmemektir.

Bizimle çok gurur duydum. Kendimize bir kitaplık ve kapının arkasından milimetrik olarak geçen büyük bir şifonyer almıştık. Odayı ölçmeyi unutacak kadar akıllı olduğumdan, gerçek bir şans eseri olmuştu. Şifonyer ve ikinci WHİTA kitaplığı monte etmeyi çoktan bitirmiştik. Montajı beklenenden daha karmaşık olduğu ortaya çıkan sadece çekyat eksikti. Alt kısımda bazı delikler eksik gibiydi, üstelik açılır kapanır üst kısım boyunca yerleştirilecek parçalar da uyuşmuyordu. Biri diğerinden daha uzundu. Arızalı olmalıydı. Onu hemen geri getirmeliydim ama onu iki kat yukarı sürükleyip dükkâna geri dönmek istemedim. Tersine, ne Dawn ne de benim herhangi bir aletim vardı ve matkap olmadan hiçbir şey yapamazdık.

Hayal kırıklığıyla yere oturdum. Alnım terden ıslanmıştı ve tüm kaslarım ağrıyordu. Yarın acılı olacaktı. Pilates sayesinde zinde kaldım ama mobilya ustası değildim. "Bu imkansız!" diye bağırdım.

Dawn ağzında bir kalemle, "Ne olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı. Anlamakta güçlük çekiyordum ve sonra kulağının arkasına koydu.

"Görünüşe göre burada uyumak zorunda kalacağım," dedim huysuzca, katlanmış halıyı kucağıma koyarak. Yumuşak, hafif yapay kürkü bir evcil hayvanmış gibi okşadım. Örneğin bir kedi.

"Ne diyorsun, başaracağız," diye hırladı biraz Chihuahua bakışıyla ve güldüm.

O anda ön kapının kapandığını ve koridordan bize doğru gelen boğuk sesleri duydum. Harika, oda arkadaşım geri döndü.

Dawn'ın gözleri büyüdü. "Neden ona tatbikatı olup olmadığını sormuyoruz?" O kadar hızlı yükselmişti ki bir çöl faresi gibi görünüyordu. tekrar kahkaha attım.

"Bunu sadece görmek istediğin için söylüyorsun."

"Tabii," diye itiraf etti, çevik bir şekilde ayağa kalktı. Talaş bulaşmış tişörtünü düzeltti ve hemen topuzunu hissetti. "Nasılım?" kendine bir dönüş yaparak sordu.

"İkimizin de güzel bir duşa ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdim, ayağa kalkarken.

Kapıya doğru yürüdük ve bir süre dinledik. Diğer ses kesinlikle erkeksiydi. Kaden'in bir kızı tavlamadığı belliydi.

"Ondan bir tatbikat istersek kuralları çiğnediğini mi düşünüyorsun?" Sanki bizi duyabilirlermiş gibi fısıldadım.

"Saçmalık. O bok parçası sizi korkutmasın," diye yanıtladı Dawn, kapıya doğru bir adım atarak.

Düşünerek gömleğimin kenarını ovuşturdum. Tabii ki korkutmak istemedim ama oda benim için önemliydi. O pisliği üzmek istemedim, hele de birlikte yaşamamızın ilk gününde.

Ben daha fazla düşünmeye vakit bulamadan Dawn kapıyı açtı ve oturma odasına hücum etti.

"Şafak!" peşinden koşarak tısladım.

Kaden mutfakta buzdolabından bira alıyormuş. Arkadan bile, belki de özellikle arkadan, harika bir çocuktü. Sırtını öne çıkaran pas rengi bir kot pantolon ve omuzlarını kaldıran, bakışlarımı kaçınılmaz olarak kaslı sırtına çeken koyu yeşil bir gömlek giymişti. Yanında, mutfak tezgahına yaslanmış siyah saçlı bir adam vardı. Çok uzun boyluydu ve garip görünüyordu. Ekose gömlek ona bol geliyordu ve kollarını sıvamıştı.

"Merhaba, sen tuhaf oda arkadaşı olmalısın!" Şafak ona şaşkınlıkla bakan esmer adamın önünde durdu. Meraklı görünümü, Kaden'in tam tersi, olağanüstü derecede arkadaş canlısıydı. "İlk olarak, kurallarınızı tamamen aptalca bulduğumu söylemek istedim. Kısacası, kendinize bakın ve ona bakın. " Dawn kolunu geniş bir hareketle bana işaret etti. Batmak istedim. Ya da havada eridim. Her şey yolundaydı. "Bence senin üzerinde olmasına gerek yok. Ve sonra senin bunu saçma buluyorum. o kadar klişe bir kız imajınız var ki hepimizi aynı kefeye koyuyorsun... boş zamanlarımızda ne yapmaktan hoşlandığımızı nereden biliyorsun?Kısacası belki güreş tutkunuyuz ya da profesyonel düzeyde futbol oynuyoruz. "

Kaden buzdolabının kapağını kapattı ve yavaşça döndü. Dawn'a baktı ve arkadaşına karşı tiradını ilgiyle izledi. Zevk alıyor gibiydi.

Görünüyordu...

Dawn'a yetişmek için acele ettim ve ellerimi omzuna koydum. Ona doğru eğildim ve "O değil" diye fısıldadım.

Gerildi. "Ne, o değil mi?"

Başımı sallayarak Kaden'i işaret ettim. "Bu Kaden, oda arkadaşım. Kaden, bu arkadaşım Dawn. "

Bu sırada arkadaş memnun bir şekilde gülümsüyordu. Yanaklarında gamzeleri vardı. Kaden'e döndü. "Eski spor, kızlara çok iyi davranmamış olabilir misin?"

Kaden omuz silkti ve gürültüyle bir biranın tıpasını açtı. Arkadaşı için tezgahın üzerine koydu, sonra bir tane daha açtı ve hemen dudaklarına götürdü. Elinin tersiyle ağzını silip bana baktı. Sevmediği bir şey vardı çünkü kaşlarını çattı ve sonra kanepeye yürümek için döndü. Dawn'a bakmaya tenezzül etmedi.

"Ben Spencer," diye tanıttı arkadaş, elini önce Dawn'a sonra da bana uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba, ben Ali."

"Seni duydum," diye mırıldandı, Kaden'e kısa bir bakış atarak. Kafasını salladı ve daha da eğlenerek gülümsedi. "Ve sen de profesyonel futbolcu ve güreş taraftarı Dawn'sın."

"Üzgünüm, kötü bir izlenim bırakmak istemedim." Aniden şaşırtıcı bir şekilde utangaç oldu ve kahkahamı tutamadım.

"Hayal edin, sorun değil. İnan bana, "dedi Spencer. Gözlerinin ne kadar mavi olduğunu ancak o zaman fark ettim. Onlar sohbet ederken, odadan neden ayrıldığımızı hatırladım. O gece huzur içinde uyumak istiyorsam kesinlikle kanepeme ihtiyacım vardı.

"Hey," dedim oda arkadaşına katılarak.

Kafasını geriye atıp bana baktı. "Tatbikat yapamaz mıydın?" "Bir matkapla ne yaparsın?" eleştirel ifadesini korurken merakla sordu.

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemek istedim ama zamanla fikrimi değiştirdim. Sonuçta ondan bir şeye ihtiyacım vardı. Olabildiğince arkadaş canlısı olmaya çalışarak, "Aldığım kanepede montajı için delikler var," diye açıkladım. "Daha fazlasını yapmalıyım." "Taksim yok" dedi.

Cevabının anlamını anlamam biraz zaman aldı. "Ama o zaman bununla ne yapmam gerektiğini bilmekle neden ilgilendin?"

"Sadece gerçekten ihtiyacın olup olmadığını veya talimat kitapçığını okuyamayacak kadar aptal olup olmadığını öğrenmek istedim" diye yanıtladı. Ardından sehpadan kumandayı alıp televizyonu açtı.

Bana saldıran öfke dalgasını geri püskürttüm. "Bu, bir matkabın olduğu ama onu bana ödünç vermek istemediğin anlamına mı geliyor?" diye sordum kendimi sakın olmaya zorlayarak. Elinde o kahrolası birayla orada rahat ve kayıtsız, sanki dünyada tek bir endişesi yokmuş gibi oturması sinir bozucuydu.

Konuşurken yüzüme bakmaya tenezzül bile etmedi. "Aynen öyle."

Sinirli bir şekilde hırladım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Yumruklarımı sıktım odama gittim, yerden montaj talimatlarını aldım ve oturma odasına geri döndüm. Kendimi Kaden ile izlediği televizyon arasına yerleştirdim. Biraz memnuniyetle, kayıtsızlığının yavaş yavaş öfkeye dönüşmesini izledim. Gözlerini kıstı ve ağzını açtı ama ona konuşması için zaman vermedim. "Burada." Talimatları burnunun altına yerleştirdim. Muhtemelen çok fazla vurgu yaparak, çünkü keskin bir geriye doğru hareket yaptı. Adım 13 B. Takoza yerleştirdik, ilk

parçayı monte ettik ve tüm vidaları sağ tarafa geçirdik. Ve burada, "Resme sinirli bir şekilde dokundum", burada delikler olmalı. Bunun yerine orada değiller. Bu yüzden bana lanet matkabını vermek istersen çok nazik olurdun! "

Birden büyük bir sessizlik oldu. Dawn ve Spencer konuşmayı kesmiş bana bakıyorlardı. "Aptallık etme, eski kafalı," dedi Spencer sonunda.

"Kesinlikle. Pislik olma, *eski kafalılık*, " diye tekrarladı Dawn. Normal şartlar altında beni güldürürdü ama öfkeden köpürüyordum ve Kaden'in büzdüğü dudakları, onun da durumu komik bulmadığını anlamamı sağladı. .

O dayanılmaz derecede şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Ateşle oynuyorsun," diye mırıldandı, sonra sıçradı ve korkuyla geri sıçradım, baldırımla masaya vurduğum. Dengemi kaybettim ve dik durmak için kollarımı salladım. Bu sırada Kaden beni kollarımdan yakalamıştı. Ellerine şaşkınlıkla baktım, terli tenimde hoş bir serinlik vardı. Belli ki az önce elinde tuttuğu bira yüzündendi. Parmaklarından kaslı kollarına ve ardından yüzüne baktım. Dolgun alt dudağının kıvrımının ve çenesindeki kısa sakalının neredeyse tamamen gizlediği gamzesinin ilk kez farkına vardım.

O da beni aynı yoğunlukta inceliyor gibiydi. Muhtemelen ne kadar yakından baktığından burnumda ki birkaç çili de görebiliyordu. Göğsünü benimkinin üzerinde hissettim ve kalp atışlarını hissettim.

Sonra gözlerini kırptı ve büyü bozuldu.

Beni bıraktı ve hızla oturma odasından çıktı.

Dawn ve Spencer'ın bir şey fark etmemesini umarak nefesimi toplamaya çalıştım. Arkamı döndüğümde ikisinin de kafalarını büyük bir çarpışmanın olduğu koridora çevirdiklerini gördüm.

Kaden kapıda belirdi. "İşte," dedi sertçe, bana koyu yeşil bir evrak çantası vererek. "Eğer ortalığı karıştırırsan yazık sana."

Dawn tatlı bir gülümsemeyle, "Orada bir aptal gibi dikilmek yerine gelip bize yardım edebilirsin," dedi. İstedğinde gerçek bir şeytan olabilirdi.

Öfkesinin bu yönü hoşuma gitmişti ama lanet olsun, eğer Kaden'e biraz daha nazik davranmaya karar vermeseydi, onu ellerimle boğardım. Kaba davranışı da gözümünden kaçmamıştı ve ona aynı şekilde cevap vermeyi çok istiyordum. Birinin onu bir kez ve herkes için tekrar sıraya koyması gerekiyordu. Ama onu ne kadar dayanılmaz bulsam da, önümüzdeki birkaç ayı onunla yakın temas halinde geçirmek zorunda kalacaktım. Onu gereksiz yere kıskırtmak istemedim, kesinlikle birlikte yaşamamızın başlangıcında. Hala nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Çantayı hafifçe alarak, "Sanırım bunu tek başıma yapabilirim," dedim çabucak. Beklediğimden daha ağırdı ve diğer elimle desteklemeseydim yere düşecekti. Bu adamın çok önemsiz bir alet kutusuna sahip olmaması doğaldı, ancak özel versiyon muhtemelen hiç kimsenin kullanmadığı tüm aksesuarlarla tamamlandı.

Spencer oturma odasını geçerken, Sana yardım edeceğim, dedi. "Nesne nerede?"

Kaden'in öfkeli bakışını görmezden geldim ve Spencer'ı odama kadar takip ettim. Kapı açıktı ama girmeden önce bana sorgulayıcı bir bakış attı. evet anlamında kafa salladım.

"Vay canına! Ethan gittiğinden beri burası çok değişti."

Spencer kokulu mumlara ve dekoratif ışıklara bir göz attı, sonra kapının arkasına bakmak için daha önce bazı süs eşyaları yerleştirdiğim şifonyer ve kitaplıklara baktı. Parfüm şişeleri düzgünce dizildi ve kağıtları koyacağım birkaç kutu vardı. Ayakkabılarım şifonyerin üzerindeydi, masanın karşısındaki ışıklar, duvara saplanmış bulduğum çivilerden geçici olarak sarkıyordu.

Kaden'in sesi arkamdan, "Burada biri çok vanilyalı dondurma yiyip sonra yere kusmuş gibi bir koku var," dedi. kendim çevirdim.

Kaden yerdeki kargaşayı inceledikten sonra yanımdan geçerek çekyat parçalarının önüne çömeldi.

"Delikler eksik," diye açıkladım. "Zaten parçaları alt üst etmeye çalıştık ama yine de olmuyor. Bu yüzden burada bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Alet çantasını yere koydum, Kaden'in yanına gittim ve omzunun üzerinden arızalı yeri işaret ettim. "Bence böyle gidebilir. Ama bir de çok uzun bir parça var."

"Belki görebiliriz," diye önerdi Dawn.

"Bence uygun değil." dedim. "Yapıyı zayıflatma riskini alıyoruz. üzerinde uyumak zorundayım. Sonunda çok fazla hareket etmekten korkardım. "

Kaden aşağıdan yukarıya bana baktı. Kalın kirpiklerinin arasında gözlerinin parladığını gördüm. "Bu gerçek bir utanç olurdu." diye mırıldandım. Spencer hafifçe güldü ve ben de gözlerimi yaktım. Tabii ki. Sürekli erkeklerle çevrili olsaydım bu tür şakalara alışmam gerekirdi.

Spencer, elini kalbine koyarak, "Allie yatağında fazla hareket etmek istemeseydi, sorumlu olmak istemezdim," dedi.

"Kesinlikle bir şeyler yapmalıyız, dostum."

Kaden White onu tanıdığımdan beri ilk kez gülümsedi. Güzel, içten bir gülümsemeydi. Ağızla sınırlı kalmamış, bakışlara da ulaşmıştı. Gözlerin çevresinde sayısız küçük kırışıklık oluştu ve yaramaz bir flaş onları aydınlattı. "Haklısın. Bu çok büyük bir sorumluluk olur."

Bu sözlerle alet çantasını kendine çekti, mandallara tıkladı ve matkabı kaptı.

"Lanet olsun, çok yorgunum," diye iç çektim ve oturma odasındaki kanepeye kendimi bıraktım. Şafak kısa bir süre sonra yanıma geldi ve başını omzuma yasladı.

"Ben de. Sanırım artık hareket edemeyeceğim." Başını hafifçe kaldırmaya çalıştı ve hemen geri düşmesine izin verdi. "Görüş?"

U şeklindeki kanepenin karşı köşesinde oturan Spencer, "Önemli bir şey," dedi. "Yanılmıyorsam Kaden bu gece birkaç kişiyi davet etti."

"Ah." Alarma geçtim, bunun benim için ne anlama gelebileceğini merak ettim. Odama kapatılır mıydım? Ya da "birkaç kişi", bu yetersiz bir ifade miydi ve oda arkadaşım bir parti mi verdi? Denver'da bizde hep böyleydi.

Spencer göz kırparak, "Endişelenme. Bir alem yapmayı planladığını sanmıyorum," dedi Spencer. Bazen nezaketi neredeyse zorunluydu, yine de onu çok sevdim.

"Düşündüm de, hemen yatarım bile," dedim dalgın dalgın. "Orada mı kalacaksın?"

"Kesinlikle orada olurdum," Spencer sırtıttı.

Dawn ve ben ona şaşkınlıkla baktık.

"Üzgünüm ama bana böyle bir asist yaparsan..." Başımı sallayarak gülümsedim.

"Maalesef kendime dönmem gerektiğini biliyorum. Bugün çok sessiz ve sonra babamı aramam gerekiyor," diye yanıtladı Dawn, omzuma karşı yüksek sesle esneyerek.

«Hayal edin, sorun yok. Seni arabayla götürmemi ister misin?»

"Ama hayır, on dakikamı alıyor. Tazelenir ve yeni odaya yerleşirsiniz. Bütün gün çok çalışmamız boşuna değil. Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Yarın bütün kaslarım ağrıyacak."

"Ben de!" Bir hıçkırıkla ağrıyan omuzlarımı ovuşturdum. "Neyse ki yarın ders yok. Aksi takdirde sınıfta bir zombi olurum. "

Dawn güldü ve birlikte koridorda yürüdük. Kapının önünde ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim. Beni kurtardın: Bunu asla tek başıma yapmazdım."

"Evet kesinlikle. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın," diye yanıtladı Dawn aşırı ciddi, yine gülümsememe yol açtı. "Pazartesi'ye kadar konuşalım. Belki dersten önce birlikte bir kahve içeriz."

Dawn da ana ders olarak İngilizce okuyordu ama benimkinden farklı bir müfredat seçmişti. Dersleri onunla takip edebildiğim için çok mutluydum. En azından koca kampüste sürekli tek başıma dolaşmamalıydım.

"Elbette. Ve davetimi de unutma: oda arkadaşın sinirlendiğinde buraya gelebilirsin."

"Yapacağım." Dawn ayrılmadan önce salona döndü ve selamladı, "Merhaba çocuklar!"

Kaden'den değil Spencer'dan gelen bir mırıltı duydum. Dawn bana cesaretini kırmadan son bir bakış attı ve ardından kapıyı arkasından kapattı.

Yalnız kalınca odama geri döndüm, güzellik çantamı aldım ve banyoya yöneldim. Ve onu ilk kez dikkatle izledim. Belki fayanslar ve tuvaletin hemen üzerindeki pencere sayesinde olağanüstü derecede parlaktı. Kapıyı kilitlemek için arkamı döndüğümde afalladım.

Kapıyı açıp oturma odasına baktım. Kanepede sadece en son Playstation'a benzeyen bir konsolla oynayan Spencer vardı.

"Kaden?" Aradım.

"Sanırım odasında," dedi Spencer başını kaldırmadan, dairedeki tek kapalı kapıyı göstererek.

Bir an tereddüt ettikten sonra oturma odasının karşısına geçtim ve çekinerek kapıyı çaldım. Cevap yok. tekrar çaldım. Bir an kararsız kaldım, sonra kolu indirdim.

"Dinle, bana banyo anahtarını nereye koyduğunu söyler misin?" diye sordum başımı içeri sokarak. Dağınık dergilerle dolu kitap raflarına, üzerinde açık grafik programları olan iki ekranlı büyük bir masaya ve kapuçino renkli duvarlara bir göz attım. Abanoz yapıdan sarkan gömleklerin olduğu büyük bir yatak ve yanında birkaç kurşun kalem bulunan bir komodin. Odasıyla ilgili daha fazla ayrıntı yakalayamadan Kaden önüme geçti ve görüşümü gizledi.

"Beni kahrolası mobilyalarını yerleştirmeye zorlamak başka bir şey," diye homurdandı. "Ama çalışırken odama girmene izin verilmiyor."

Kafam karıştı, yüzüne baktım. Öfkeli gözleri vardı.

"Üzgünüm, sadece nerede olduğunu bilmek istedim..."

"Seni duydum. Seni duymamak imkansız olurdu." Elini alnında gezdirdi. "Beni dinle, bugünlük sınıırıma ulaştım."
"Sınırına ulaştın mı ?" diye sordum inanamayarak.

Bütün günümü mobilya toplamak ve odamı düzenlemekle geçirmiştım. Yorgundum ve sadece duş almak istiyordum, ama kapı kapalıydı ve Kaden'in her an içeri girip beni başka kabalıklara boğmasından korkmadan.

"Açıklamaya çalışalım!" Ellerimi belime koyarak korkuttum.
"Başlangıç olarak, seni mobilyalarımı monte etmeye zorlamadım. Bir tahta parçasına üç delik açtın, Dawn ve ben geri kalan her şeyi hallettik! İkincisi, sana banyo anahtarının nerede olduğunu sormak istedim, bence o kadar büyük bir şey değil. Bir kız olarak seni dövdiğüm için sana eziyet etmek zorunda olmadığımı söylüyorsun ama ruh halin PMS'li bir kızıdan daha kötü değişiyor! "

O kıpırdamadı. "Ruh halim değişmiyor tatlım. Ben her zaman dayanılmazım. " Omuzlarımdan tuttu. Sıkı tutuşu gömleğimin altındaki deriyi titretti ve bir masaj için o kadar çok aydınlanan vücuduma lanet ettim.

Sonra beni odasından dışarı itti. "Şimdi cehenneme git." dedi ve kapıyı suratıma kapattı.

3

Duş hiç rahatlatıcı değildi . Aslında banyo yapmayı tercih ederdim ama Kaden'in anahtarının olmayışı ve tahmin edilemezliği nedeniyle cesaret edemedim. Bir anda yüzümü yıkadım, sonra kendimi odaya kilitledim.

Ahşap kapıya yaslandım, gözlerimi kapattım ve Woodshill'e geldiğimden beri ilk kez gerçekten derin bir nefes aldım. Sonra nefes verdim. Ve yine, içeride ve dışarıda, havanın tüm vücudumda aktığını hissedene kadar.

Nispeten sakın hissettiğimde gözlerimi açtım.

Tam olarak her zaman hayalini kurduğum gibiydi. Yeni monte edilmiş kanepenin üzerine farklı boyut ve şekillerde yumuşak bir örtü ve minderler serildi. Masanın üzerinde bir sıra ılık asılıydı ve bir diğeri tüm eşyalarımı sakladığım kitaplıklardan birinin yanından geçiyordu. Kalemler ve defterler masanın üzerine özenle yerleştirildi. Pencere pervazından yüzüm Dawn'ın yüzünün yanında gülümsedi ve sağda çerçeveye aynı desene sahip WHİTA bir çalar saat vardı. Perdeler aralıktı ve günün son ışığı pencereden içeri girdi.

Tüm bu ayrıntılara ilk kez baktığımda, çöktüm.

İçimden büyük bir hıçkırık kaçtı.

Kimsenin duymadığını umarak hemen elimi ağzıma bastırdım. Gözlerimde yaşlar yandı. Kapının arkasında yere kaydım ve kollarımla dizlerimi kavradım.

Gerçekten yaptım. Ailemden 1700 kilometre uzaktaki Woodshill'deydim. O hafta kendim için daha önce hiç yapmadığım kadar çok şey yapmışım ve aniden bunaldım. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Yanaklarımda ısındıklarını hissettim.

bitkindim. Üç yıl boyunca gece gündüz o anın, nihayet bana biraz huzur verecek bir yere varmanın hayalini kurmuştum.

Başımı dikkatlice kaldırdım ve bir kez daha odama baktım. O andan itibaren, her şeyi ellerimde tutacaktım. Hayatıma kimse karar veremezdi, bir daha asla. Başkalarının beni bana ait

olmayan bir kategoriye koymasına artık izin vermem. Hikayemi yazmaya başlayacaktım. Yeni bir evde.

Yavaş yavaş, gözyaşlarının altında bir gülümseme belirdi.

Kaden'i kaç kişinin davet ettiğini bilmiyordum. Sadece yüksek bir bağırış duyabiliyordum. Memnuniyetle katılırdım ama geceyi mahvetmeye niyetim yoktu. Rahat şeyler giydim: en sevdiğim pijamalarımın bir parçası olan yakasında spagetti askılı ve dantelli bir kaşkorse ve bir çift yumuşak gri örgü şort. Bana kalırsa Kaden her gece partiler de verebilirdi. Pansiyonda bir gece daha geçirmek zorunda kalmamanın kesinliği benim için yeterliydi.

yatağı çıkardım. Birkaç kez denememi gerektirdi ve iki kez çekmeceyi kaval kemiğime doğru çektim ama sonunda büyük bir hasar almadan başardım. Sonra yastık cennetimde rahat ettim.

Sonunda, önceki günlerde kaçırdığım dizileri toparlamak için zamanım oldu. Ben bir dizi yiyip bitiren biriydim ve başıma gelen veya Netflix'te bulduğum her şeyi pratik olarak takip ettim. Son zamanlarda *Arrow* , *Agents of SHIELD* ve *The Flash* gibi süper kahramanlara sahip olanlar konusunda özellikle tutkuluydum , her zaman o andaki ruh halime bağlı olsa bile. Bazı günler *The Vampire Diaries* gibi gençlik dizileri olmadan yaşayamazdım, diğer günlerde ise *Dancing with the Stars'ın* son bölümlerine ihtiyacım vardı . Bazen *The Borgias* veya *Outlander* gibi tarihi dramalara karşı gerçek bir saplantı geliştirdim.

O gün kesinlikle süper kahramanlara bağlıydı. Dizüstü bilgisayarını açtı ve yatağın üzerine koydu, sonra hareketin son kutusuna baktı, henüz boşaltmadım en sevdiğim kulaklıklarım, kocaman ama takması çok rahat. Akşamım için ekipmanı kurduktan sonra yorganın altına girdim ve dünyayı kurtaran kahramanların maceralarını takip ettim.

Kaç bölüm izlediğimi söyleyemezdim ama bir noktada uyuyakaldım. Bütün gün ayakta kaldıktan sonra garip değildi.

Kulaklıklardan gelen boğuk bir ses ile uyandım. Yüzüme bir ışık huzmesi çarptı ve sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırptırdım. Biri odamın kapısını ardına kadar açmış ve kitaplığa çarpmıştı.

"Üzgünüm," dedi bir ses ve kapı kapandı.

Kulaklığımı çıkardım, kafam karıştı ve saçlarımı düğümlü kordondan kurtardım.

"Kaden, Tanrı aşkına! Odamda harika bir amcık var! "Dairenin her yerinde aynı sesteki bağırışlar duydum. Kelimeler ağzımdan dökülmüştü. Adam zaten birkaç içki içmiş olmalı. Aniden kapı tekrar açıldı. Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve adama baktım. odanın ortasında durmuş bana gülümsüyordu. sörfçü gibi görünüyordu. bu kadar kırmızı bir kafası olmasaydı, bir Abercrombie reklamı için mükemmel olurdu.

"Merhaba, ben Ethan. Burası benim odamdı, en azından kız arkadaşımın tanışana kadar kızlar için yasak bir alandı. Yatağım vardı ve Monica ve ben sık sık ... "

"Tatlım" dedi arkasından dikkatli bir ses. "Bu odada ne yaptığımız umurunda olduğunu sanmıyorum. Bu zavallı kadını rahatsız etmeyin. Kapıda bir kız belirdi. Ethan'ı kolundan tuttu, dışarı sürükledi ve nazikçe oturma odasına itti.

Sonra bana döndü. Saçlarında ağır bir makyaj ve renkli bukleler vardı. Koma halimde tam olarak hangi rengi tanımlayamıyordum. "Üzgünüm. Ben Monica, o benim erkek arkadaşım Ethan'dı. Sadece merhaba demek istedik."

"Şey... Merhaba," dedim gözlerimi ovuşturarak. Lanet olsun, saat kaçtı?

"Merhaba," diye tekrarladı Monica, masanın üzerinde asılı duran parlak yıldızlara bakarak. "Oldukça iyi yerleştin. Bu odada sadece bir deodorant bile kullanmaya çalıştığımda, Ethan her zaman sinirimi benden çıkardı. Ama şimdi gerçekten çok güzel," dedi ışıkları ve bibloları göstererek.

"Binlerce kez teşekkürler." Ne diyeceğimden emin değildim. Koridordan müzik odaya girdi. Şaşkın sesler ve bardakların tıktırtısıyla birlikte.

"Ama sen gerçekten kız mısın?" Monica inanılmaz bir şekilde bağırdı.

"Evet derdim," dedim şaşkınlıkla battaniyeyi birkaç santim indirerek. Monica kesinlikle skandal olmazdı.

Gözlerini kıstı ve dantel atletimi ilgiyle inceledi. "Ah evet, kesinlikle." O gülümsedi. "Kahretsin, Kaden burada yaşamana izin verirse seni gerçekten iyi buluyor olmalı."

"Mmm," dedim ikna olmadan, bacaklarımı yavaşça kanepeden kaldırarak. "Pek emin olmazdım. Kira parasına ihtiyacı olduğunu ve diğer adayların vazgeçtiğini söyledi."

"Güven bana, seni gerçekten iyi bulması gerekiyor. Genelde bütün kızları cehenneme gönderir. Az önce çaldıkları şarkıyı sevmiş olmalı, çünkü başını hafifçe sallıyordu. "Ethan buraya taşınmadan önce Kaden'in bir oda arkadaşı vardı ve aptal gibi, ellerini tutamadı. ..." Kalbini göğsünden söküp atmak ister gibi

bir hareket yaptı. “Bu apartmanda-adı-neden-olmadan-bu-daireadı-telaffuz edilmeyen kadından sonra, kızlara tam bir yasak getirildi. burada tanıtıldı. Sonunda, işler gerçekten daha da kötüye gitti. Sanırım köpük banyosuna biraz tüy dökücü krem bile koymuş. Kaden'i kollarında veya bacaklarında kılsız hayal etmeye çalışın. " gülmekten patladım.

"Kendi tepkimdi!" Monica ısrarla haykırdı. Ama Kaden beni buradan kovduğunda gülmeyi kestim. Son aylarda, dairesine giren tüm dişi yaratıklar, avlanacak davetsiz misafirlerdi. Burada kahvaltı yapmama bile izin vermedi. Sana kahvesinden biraz verirse tatmin olabilirsin. "Gülmeye devam etti ve oturma odasına doğru bir şeyler bağırmak için döndü. Sonra bana baktı. "İstersen oraya gel. Biz ısırmayız."

Kıyafetime şüpheyle baktım. Makyaj yapmıyordum ve pijama giyyordum, kesinlikle bir parti için en iyi ön koşul değildi. Özellikle de on birinci yaş gününden itibaren hiçbir yere makyajsız gitmediğimi düşünürsek. Annem evden çıkmadan önce makyaj yapmanın önemini vurgulamaktan hiç bıkmadı. Makyaj çok önemliydi. Her sabah fondöten, ardından eyeliner ve alık sürmek ne zor. İlk başta yapamadım. Ama şimdi bunu sekiz yıldır her gün yapıyordum. O odadan makyajsız çıkma fikri saçmaydı.

Monica, "En azından çoğunluk için bu doğru," diye ekledi. “Kaden ile asla bilemezsin. Dayanılmaz olabilir ama bir noktada alışırsın inan bana. "Başını bir hareketle oturma odasını işaret etti. "Hadi gel. Sana bir bira ısmarlayayım."

Gülümsüyor gibi hissettim. Doğrudan yolları neredeyse Dawn'ınki kadar bulaşıcıydı. "Bana bir saniye ver. Değiştiriyorum."

Gözlerini göğsümde gezdirerek bir an duraksadı. "Ben de tavsiye ederdim. Ethan'ın gözlerinin düşmesini istemiyorum. " Kendi şakasına güldü ve bu beni daha çok güldürdü. Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Ayağa kalktım ve şifonyerde rahat, çok dar olmayan bir pantolon aradım. Tercihim streç kumaştan kot pantolonlara düştü. Dantelli atlet tuttum ve üzerine bir hırka ekledim.

Masanın üzerindeki aynaya baktım. Gözlerim yorgundu. Bir an için en azından biraz kapatıcı sürmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Benim hakkımda ne düşünürlerd?

Herkesin seni her zaman düşündüğü yüzeysel sürtük olduğunu, kafamda nefret dolu bir ses tısladı. Onu hemen susturdum.

Bunun yerine yeni saç stilimi birkaç kez kontrol ettim. Elimi kilitlerden geçirdim ve ne yaparsam yapayım dağınık görünen dalgaları canlandırdım. En azından endişelenmeme gerek olmayan bir şey.

Kapıya gittim ve üçe kadar saydım. Biriyle iyi anlaşamazsam, yatağa geri dönerdim. Sert bir gülümsemeyle odamdan çıktım.

Dairede tam bir kaos vardı ve ilk başta bundan rahatsız oldum. Mutfakta kalabalık, hatta balkonda sigara içen ve yüksek sesle sohbet eden insanlarla dolup taşıyordu. kıpırdandım. Mutfak tezgahının üzerinde stereo sistem vardı. Her yerde bardaklar, kupalar ve çeşitli içki şişeleri. Gürültülü bir parti devam ederken kendimi nasıl tecrit edip huzur içinde uyuklamayı başardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Otomatik olarak Kaden'i aradım. Başını bacaklarının üzerinde oturan bir kızın arkasında gördüm. Sarı saçlarını göğsüne dökerken kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bu özel özveri onu

pek mutlu etmişe benzemiyordu. Her zaman ne kadar huysuz olduğunu düşünürsek, onu mutlu edebilecek bir şey olduğundan şüpheliydim. Parti verirken bile Grinch'e benziyordu. İlk fırsatta ona ağzını kapalı tutmanın her zaman korkunç kırıışıklara yol açtığını söylemeliydim.

"İşte buradasın!" Monica elimi tutarak beni selamladı. Uysal bir şekilde mutfak tezgahına götürülmeme izin verdim. "Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladım. Onun hayal kırıklığına uğramış ifadesini fark ederek, "Birayı pek sevmiyorum," diye ekledim.

"Anlıyorum. Bakalım elimizde ne varmış... Sanırım Spencer babasından pahalı bir şarap getirmiş."

"Şarap iyidir," dedim ve bana bir kadeh almak için mutfak dolaplarının etrafında gelişigüzel hareket etmesini izledim. Kısa bir süre sonra şişeyi buldu ve bardağı ağzına kadar doldurdu, öyle ki biraz dökmeden taşıyamadı.

Ona teşekkür ettim ve şarabımı yudumladım. Türü hemen tanıdım ve hatta bağbozumu tahmin ettim. Son yıllarda bazen babamı ancak meslektaşlarıyla belirli bir mahsulün nitelikleri hakkında tartışabildiğim anlarda etkilediğimi düşünürdüm. Bu yüzden çok erken geniş bir şarap kültürü geliştirmiştim.

"Allie, ama sonra uyandın!"

Spencer'ın sesine doğru döndüm. Tezgahta bir taburede oturuyordu ve elini sallayarak beni kendisine katılmaya davet etti.

"Evet, sanırım," diye mırıldandım bardağa. Gülerek elimi tutan ve Spencer'a ulaşana kadar beni kendine çeken Monica'ya baktım.

Monica hemen Ethan'ın odama gelip, içtiği suyu kıvrandırıp burun deliklerinden tezgahın üzerine püskürten Spencer'ın şiddetli bir kahkahasına neden olduğu hakkında konuşmaya başladı.

"Söylesene Allie, seni Woodshill'e ne getirdi?" diye sordu Monica, Spencer'ı boğulmaktan kurtardıktan sonra, şimdi neredeyse normal bir şekilde nefes almaya başladı.

Tezgaha yaslandım ve Spencer'ın yanındaki tabureye tırmanırken birasını tuttum. Ona geri döndüğümde, başıyla onaylayarak teşekkür etti.

"Yeni yerler görmek istedim." Bu benim standart cevabımdı. Ona eşlik eden omuz silkmeye birlikte mükemmel bir şekilde çalışmışım.

Bira şişesini bana doğru kaldırarak, "Benim için de öyleydi," diye karşılık verdi. Tost yaptık ve birkaç yudum şarap aldım. Yavaş yavaş alışıyordum. Bunda yanlış bir şey yoktu, normal bir partide normal bir kızdım ve normal insanlarla konuştum. Orada beni kimse tanımıyordu. Tamamen yeni bir ilk izlenim bırakabilirim. Ve o ana kadar kötü bir şey yapmamıştım. Gerçekten de işler beklediğinden daha iyi gidiyordu. Belki de kalkıp giyinmeye değerdi.

Spencer, "Beni Portland'a götürmedikleri için buradayım," dedi.

Monica ona tokat atıyormuş gibi yaptı, o da gülümseyerek atlattı.

"Woodshill benim ilk tercihim değildi, tüm söylediğim bu" diye ekledi uzlaşmacı.

"Kızgınlım!" Monica kırılgan bir havayla haykırdı. "Burada sunacağımız çok şey var. Güzel manzaranın yanı sıra kayda

değer anıtlar var. Kabare, sanat ve arkeoloji müzesi, şehir merkezi ve Shakespeare heykelinin bulunduğu muhteşem kampüs... "

Woodshill cazibe merkezleri Monica'nın gerçekten umursadığı bir tema gibi görünüyordu, bu yüzden Spencer ve ben aceleyle hayranlıkla başımı salladık.

"Ben burayı çok seviyorum" dedim. «Manzara, burayı seçmeme neden olan nedenlerden biriydi. Buraya geldiğimden beri o kadar temiz hava soludum ki detoksumu tamamen yaptım. "

Monica mutlulukla gülümsedi. "Bence büyük bir şehirden gelen herkese aynı şey oluyor."

Ethan onun arkasından çıktı ve kolunu ona doladı.

"Woodshill'in öğrenim görmek için en güzel şehir olduğunu kanıtlamak için mi tekrar ders veriyorsun?"

Spencer, "Allie'yi ikna etmeye çalışıyor," diye yanıtladı. "Zaten burada yaşıyor olmana rağmen."

"Hey! Ama sen benim odamdaki kızsın," dedi Ethan. "Yani, demek istediğim, orası artık benim odam değil. Artık senin krallığın."

Yere düşmemek için kız arkadaşına sarılışına gülümsüyormuş gibi hissettim. "Kitaplık ve masa için teşekkürler Ethan."

"Bu şeyleri aldığın için teşekkürler. Bizi onu alıp götürmekten kurtardın," diye yanıtladı yüzünü Monica'nın boynunun çukuruna gömüp onu gıdıklayarak.

Onlar bir manzaraydı. O sörfçü görünümüyle, o gösterişli saçları ve siyah tırnaklarıyla. Çok farklı olmaları onları daha da çekici bir çift yaptı.

Spencer, bilmiş bir ifadeyle eğilerek, "Onlara birlikte baktığımda bana da oluyor," diye mırıldandı. Gözleri tarif edilemez bir maviydi. "İlk başta her şey çok hassas görünüyor, ama bir noktada mide bulandırıcı oluyor."

Ethan ağzını ya da ellerini ondan alamadığından, Monica boğulmuş bir sesle, "Dikkat seni duyuyorum," dedi. Dağınık saçları yüzünün yarısını gizliyordu.

"Çok üzgünüm ama gerçekten iğrençsin. Nitekim, "dedi Spencer.

"Kusuyor mu? Size neyin itici olduğunu göstereceğim." Monica tabureden atladı ve Spencer'a doğru fırlattı. Ethan dengesini kaybetti, beklenmedik bir şekilde sendeledi ve boşuna tezgahı kapmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak kolunu tuttum ve düşmesini engellemek için onu kaldırdım.

"Bence bir bardak su içmelisin, Ethan. Ne dersin?"

Gülümsedi ve saçlarını yüzünden geriye attı ve başını salladı. Sonra aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Hiç durmadı. Bu hareket onu daha da dengesiz yaptı. Monica ve Spencer, teatral savaş çılgınlıkları eşliğinde karate ve boks vuruşları değiş tokuş ederek ve birbirlerini gıdıklayarak yanımızda savaşa devam ederken bir tabureye çıkmasına yardım ettim. Ethan'a bir bardak su getirmek için tezgahın etrafında dolaşırken gözümün ucuyla Monica'nın Spencer'ı bir mendeneye sıkıştırdığını ve özenle taranmış saçlarını karıştırdığını gördüm. Sonra bakışlarım odanın karşısındaki kanepeye kaydı. Dondum.

Kaden'in kara gözleri üzerimde sabitlenmişti.

Az önceki kız artık onun üzerinde oturmuyordu, ama ona yapışıyordu. Kolunu onun omzuna attı ve ağzı kulağını okşadı.

Onu neden tanıdık bulduğumu anladım: Onu ziyarete geldiğinde apartmandan çıkarken gördüğüm kızdı.

Kaden'in kurallarını düşündüm. Bir kızla birlikteyken ona bakmak kesinlikle en önemlisini ihlal ediyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Ethan suyunu almaya odaklandım.

Onu önüne koyduğumda Monica ve Spencer onları birbirlerine vermeyi bitirmişlerdi. Oldukça darmadağınıklardı ve Monica'nın kendini yeniden düzenlemesine yardım etmem gerekti.

Parmaklarımı renkli buklelerin üzerinde son bir kez gezdirerek, "Saçını beğendim," dedim. "Onları bu şekilde giymeye cesaret edemezdim."

"Sana söyleyeceğim, bazen daha az korkusuz olmayı dilerdim," diye yanıtladı teslim olmuş bir bakışla. "Değişimler söz konusu olduğunda sonuçları asla düşünmem. Çok dürtüselim ve tek bir şey seçemiyorum. Saç rengine gelince; Sevdiklerimin hepsini seçtim. "

"Bu iyi bir şey. Yaşadığım en büyük değişiklik buradaki oldu" dedim saçımı göstererek.

Monica kaşlarını çattı. "Neden, onları daha önce nasıl giydin?"

Ona bir resim göstermek üzereydim ki hepsini cep telefonumdan sildiğimi hatırladım. "Bal sarısı saçlarım vardı," diye yanıtladım, "göğsüme kadar."

"Hiç de sarısına benzemiyorsun," dedi şaşkınlıkla.

"Onun yerine öyleydim. Biraz benziyordum... "Kaden'li kıza odaklanana kadar bakışlarımı odada gezdirdim. "Biraz onun gibiydim, ama daha koyu," diye bitirdim.

Monica başını gösterdiğim yöne çevirdi. "Sawyer'a benziyor muydun?" diye bağırdı yüksek sesle.

Kaden'li kız dönüp Monica'ya baktı. Sonra gözlerini kıstı ve ayağa kalktı.

"Ah hayır," diye mırıldandı Monica, aniden küçülerek.

Sawyer bize doğru yürürken, onu ilk kez dikkatle inceledim. Çok güzeldi ve tüm kıvrımları doğru yerlerde ve imrenilecek bir dekoltesiyle, harika bir fiziği vardı. Saçları uzun, dalgalı ve biraz dağınıktı, koyu makyajı ve bir çift Dr. Martens ile kombinlediği küçük siyah elbisesiyle mükemmeldi. Bir düşününce, sahnede Hayley Williams'ın yanında olmaya bu partiden daha uygundu. "Adımı duydum," dedi Sawyer merhaba demek yerine, Monica'ya sahte bir gülümseme göndererek.

Ayağa kalkıp Sawyer'ın yanına giden Kaden, havadaki gerilimi hissetmiş gibiydi. Kolunu beline dolayıp onu kendine yaklaştırdı. Aksine, bu jest istenen etkiye sahip değildi. Sawyer rahatlamak yerine aniden ondan ayrıldı ve kollarını kavuşturdu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Monica?"

"Hayır, gerçekten. Sadece Allie..." Monica sesini kaybetti ve yalvarırcasına bana döndü.

"Sana yakın zamana kadar saçlarım olduğunu söylüyordum..."

Sawyer bana döndü. "Seninle değil, onunla konuşuyordum."

Buz gibi sesi beni hayrete düşürdü.

Kaden başını eğdi ve dudaklarıyla Sawyer'ın kulağına dokunarak mırıldandı, "Sorun değil, Sawyer. Lütfen boşuna uğraşmayın. Ama onu yatıştırma girişimi bile başarısız oldu.

"Bırak beni. Bu ikisi benim hakkımda konuşuyorlardı," diye tısladı, Kaden'in yanından uzaklaşırken. Sonra Monica'ya döndü. "Ayrıca, arkamdan ilk kez dedikodu yapmıyor."

Spencer bu noktada, "Artık köprünün altında su var Sawyer," dedi.

"Kapa çeneni," diye uyardı onu. Pençelerini çekip üzerimize atlayacakmış gibi görünüyordu. Bunu nasıl önleyeceğimi bilmiyordum ama denemeye değerdı. Uzlaştırmacı bir hareketle ellerimi kaldırdım.

"Az önce seninkine benzer bir saç stilim olduğunu söyledim. Cidden çok güzel saçların var. Geçmişte aranızda ne oldu bilmiyorum ama sizden bahsetmiyorduk. Yemin ederim."

Vay, şarap çoktan etkisini göstermişti. Bu kadar hızlı konuşabileceğimi hiç hayal etmemiştim. Sözler ağzımdan fırlamıştı ve başkalarının beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

"Bunu sana inanan birine anlat. Bir daha benim hakkımda söyleyeceğın bir şey olduğunda, bana yalan söylemek yerine yüzüme söyle. Dokunaklı. "

"Şimdi sakın ol," dedi Monica aceleyle ama Sawyer onun sözünü kesti.

"Bir daha benim hakkımda dedikodu yaptığında, tepkimi garanti edemem." Tehditkar bir tavırla Monica'ya doğru bir adım attı.

O anda koruma içgüdüm devreye girdi. Ortak geçmişlerini bilmiyordum ama Monica'yı seviyordum. Ve o kız onu küçük düşürürken yanında durmazdım.

"Bak," diye diplomatik bir şekilde başladım. "Bazı şeyleri konuşmak için doğru yer değil."

Etrafımıza şüpheli bir sessizlik çökmüştü. Diğer konuklar merakla olay yerini takip etti, birileri müziği bile kapatmıştı.

Boğazımı temizledim. "Muhtemelen hepimiz biraz fazla içtik, en azından şarap oldukça güçlüydü. Bunun sarhoş bir konuşma olduğunu düşünmüyorum. Ayık olmak daha iyi, değil mi? Nötr zeminde. Seyirci olmadan. " Arkadaşıma gülümsemeye çalıştım. "Bence şimdi gitsen daha iyi olur." Kaden'in sesi Sawyer'ı felç etti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı şok içinde ona dönerek. Önce beni, sonra Monica'yı işaret etti. "Arkadaşlarının bu orospuları senin huzurunda sinirini benden çıkarıyor ve sen beni dışarı mı atıyorsun?" Sen bir piçsin. "

Kaden cevap vermeye başladı ama o vakit bulamadan ağzımdan başka sözler döküldü.

"Gururunun incinmiş olması, orada bulunan herkesi gücendirmen gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, bu kadar alıngansan Kaden elinden gelmez. Bütün o yaygarayı yapana kadar hiçbir şey olmadı. Bu iyi değil."

Sawyer şiddetle kızardı ve her an bana tokat atmasını bekliyordum. Ancak durum daha da kızışmadan Kaden onu belinden tutup oturma odasından dışarı çıkardı.

Kapıyı arkasından kapattı. Bir an öyle bir sessizlik oldu ki bir iğne sesi duyulabilirdi. Herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Sonra biri yeniden müziği açtı ve parti hiçbir şey olmamış gibi yeniden başladı.

Monica beni kolumdan tuttu ve başını omzuma yasladı. "Üzgünüm, Allie," diye içini çekti. "Böyle olmasını istemedim." elini okşadım. "Endişelenme. Başa çıkabileceğim bir tutam drama. Üniversite deneyiminin bir parçası."

Koridordan boğuk konuşma parçaları geldi ve Kaden sesini yükselttiğinde Monica yüzünü buruşturdu.

"Kesinlikle bana kızacak," dedi umutsuzca.

Spencer başını salladı. "Sakın düşünme bile. Sawyer'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sanırım egosu Ethan'ı henüz sindiremedi..."

Monica aniden kolunu benimkinden çekti ve yüksek sesle mırıldanarak kulaklarını kapattı.

Spencer gülümsedi. Sonra bana, "Bir keresinde birinci sınıf partisinde Sawyer, Ethan'la öpüştü. Ve kısa bir süre sonra Monica ile ilişkiye girdiğinde, Monica bunu iyi karşılamadı. Belli ki daha fazlasını bekliyordu ».

Başımı salladım. Sawyer biraz önce aşırıya kaçmasaydı, ona neredeyse acıyacaktım. Ama kırık bir kalp bile bize böyle bir saldırıyı haklı çıkarmadı.

Çarpan ön kapı beni ürküttü. Kaden oturma odasına geri döndü ve gözlerimiz buluştuğunda omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim.

Öfkeliydi. Yüzü çizilmiş ve tüm vücudu kasılmıştı. Aptal kurallarını düşündüm ve burnumu karıştırdığım için kendime lanet ettim.

"Yorgunum," diye ilan ettim, herkesi selamlayarak.

Yatak odasında rahatlayarak sırtımı kapıya dayadım.

Harika. Woodshill'deki ilk partimdi ve ani hareketlerimle ev sahibini kız arkadaşını kovması için zorlamıştım.

Ben bir sepet vakasıydım.

4 F UI hoş olmayan bir hisle uyandı. Uzun süre uyumak istedim, ama belli ki öyle olması gerekmiyordu. Gerçekten çok erken olmalıydı. Göz kapaklarımı kaldıramıyordum. Bir hışımla yorganı başıma çektim.

Garip bir ses duymayı bıraktım. Battaniyeyi yavaşça indirdim ve yatağıma vuran güneş ışığıyla kör oldum, uykulu uykulu gözlerimi kısıtım.

Kaden benim odamdaydı. Daha doğrusu, ayaklarını masanın üzerinde bağdaş kurarak oturarak rahat etmişti. Bana huzurla baktı, sanki ben uyurken bana bakmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

"Günaydın günışığı." Sesinde alaycılık vardı ve ona bir şey fırlatma isteği duydum.

Birkaç saat önce bir parti vermişti ve kesinlikle benden daha az uyumuştı. Nasıl bu kadar dinlenmiş ve enerjik görünüyordu?

"Kahve," diye inledim yastığa. "Kahve olmadan, Allie konuşmaz."

Bana attığı keyifli bakış beni şaşırttı. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Dışarıda hava hep kötüymüş gibi görünüyordu. Ya da limon ısırmış gibi. Bunun yerine, o anda kesinlikle eğlenmiş görünüyordu. Akşam geçtikten sonra, onun dışında her şeyi bekledim.

"Kötü bir ruh hali içinde uyanan insanlardan biri olduğunu kim düşünebilirdi?"

"Belki de düzenli bir giriş görüşmemiz olsaydı sana söylerdim," diye mırıldandım. Battaniyenin göğüslerimi örttüğünden emin olarak ayağa kalktım. Yetersiz ekipmanıyla

bile dantel atletlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. "Kahve mutfakta. Sana biraz bıraktım. "

Ona şüpheyle baktım. Bir rüya olmalıydı, yoksa neden bu kadar kibardı? Birşeyler yanılttı. Ancak, hayati içeceğime olan ihtiyaç, Kaden'in niyetini keşfetme arzusundan daha güçlüydü, bu yüzden yelegimi düzelttim, ayağa kalktım ve hırka aradım.

"Burada." Kaden, yüzüme çarpan gri topu bana attı. "Ve şimdi uyanmaya bak."

"Çünkü?" diye mırıldandım. Odadan çıkmadan önce dönüp ona baktım. Kollarını başının arkasında kavuşturup tepeden tırnağa beni izledi.

"Bir şeyler yapmalıyız." Derin sesinde tam olarak yorumlayamadığım bir not vardı. Ama çok erkendi ve herhangi bir bulmacayı çözemeyecek kadar yorgundum.

Başımı sallayarak mutfığa gittim ve dairenin çoktan düzene girdiğini fark ettim. Az önce geçen gecenin kaosundan eser bile yoktu. Havada, taze demlenmiş kahvenin karşı konulmaz aromasına karışan bir deterjan kokusu vardı.

Önceki gün parmak uçlarında kalkmak zorunda kalan Monica'nın aksine, tüm mutfak dolaplarına kolayca ulaştım.

Bulabildiğim en büyük bardağı alıp ağzına kadar doldurdum. Sonra biraz süt aramak için buzdolabını açtım ama aklıma masamın alt çekmecesinde daha iyi bir şey olduğu geldi. Kahveyi alıp odaya döndüm. Hala çok doğal bir şekilde sandalyemi işgal eden oda arkadaşşıma aldırmadan, alt çekmeceyi açmak için yanına eğildim. Gözümün ucuyla Kaden'in kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Merak etme," diye mırıldandım. "Seni heyecanlandırmak istemiyorum... Yaşasın!" Muzaffer bir gülümsemeyle

çekmecenin arkasındaki köşeden kahve kremasını çıkardım ve memnuniyetle ona gösterdim. Şişeyi salladım, koruyucu folyoyu çıkardım ve bardağa cömert bir doz koydum. Nane aroması odaya yayıldı.

Kaden tiksintiyle, "Kahveye naneli krema dökmedin," dedi. Öne eğildi ve şişeyi elimden aldı. "Nasıl iğrenç." "Anlamıyorsun," diye yanıtladım uzun bir yudum alarak. keyifle iç çektim. «Sekizden sonra gibi görünüyor. tatmak ister misin?"

Şişeyi inceledi ve yüzünü ekşitti. Sonra sert bir "Hayır, teşekkür ederim" diyerek masanın üzerine koydu ve mümkün olduğunca kendinden uzaklaştırdı.

Omuz silkip kahvemi içmeye devam ettim. "Eğer izin verseydin sana söyleyeceğim şeylerden biri daha."

"Farkında olmam gereken başka alışkanlıkların var mı?" Beni incelerken öne eğildi ve dirseklerini uyluklarına dayadı.

Sonunda tamamen uyandım, yaydığı hoş kokuyu fark ettim. Baharatlı köpük banyosu, odamda sekizinci karışım ve vanilya mumlarıyla güzelce gitti. Çok tatlı.

Saçları hâlâ ıslak ve dağınıktı ve ellerimi saçlarından geçirmek için anlaşılmaz bir ihtiyaç duydum.

Önce kokulu mumları, sonra da kahveyi işaret ederek, "Kokusunun ve tadının kesinlikle mahvolmuş olması bir yana," yorumunu yaptı.

Bir an için dalgındım, sonra yanındaki masaya yaslandım. "Taylor Swift'i severim. Birkaç istisna dışında bütün şarkılarını ezbere bilirim ve onları duşta söylemeyi çok severim. Her türden diziye zaafım var. Woodshill'e geldiğimden beri sadece fast food yedim. Evde yapamadım. Annemin korkunç bir kalori ölçüm cihazı var. Ah, bir kedim olmasını çok isterdim. Ama merak

etmeyin, "Kaden'in itiraz etmek üzere olduğunu görünce hemen ekledim. "Kiralık bir odada olduğum sürece almayacağım. Buna sevindim, "dedim, ayaklarımın altındaki yumuşak halıyı işaret ederek ve ayak parmaklarımı kıpırdatarak. "Gördüğümde hemen aklıma bir kedi geldi. Başka? Ah, ne zaman acıklı bir film izlesem, farkında olmadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Muhtemelen kendimle çok özdeşleşiyorum ... "

Kaden'in ifadesini fark edince cümlenin ortasında donup kaldım. Dudaklarını aralayarak bana baktı ve zihninin çarklarının çılgınca çalıştığını görüyor gibiydim.

"Yine çok mu konuştum?" mahcup bir şekilde sordum. Onu tüm tiklerimin listesiyle boğmadığımı ve benden kurtulmanın hızlı bir yolunu aramasına neden olmadığını umuyordum.

"Önemli değil." Kaden ellerini yüzünde gezdirdi ve sonunda şakaklarına doğru çok kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Dün parti nasıl gitti?" Konuyu değiştirmek için sordum.

Tekrar arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Bakışlarım otomatik olarak birçok dövmesine kayd. Rafineydiler, başkalarında gördüğüm gibi sevimsiz değillerdi. Sağ kolunda güzel bir el yazısıyla yazılmış bir cümle vardı. Bulunduğum yerden harfleri baş aşağı gördüm ve deşifre edemedim. Ama İngilizce olduklarını hissettim. Sol pazıda birkaç daire vardı, bazıları daha kalın, diğerleri çok inceydi. "Performansın ardından atmosfer biraz azaldı."

Şaşırmış bir şekilde dövmelerden uzağa baktım. "Üzgünüm." Bardağı bırakıp elimi saçıma geçirdim. Eskiden hep parmaklarım kilitlere takılırdı ve sayısız denemeler yapmak zorunda kalırdım. Şimdiye kadar hızlı bir şey oldu. Ağrısızdır. "Yemin ederim kız arkadaşına kötü davranmak istemedim. Ama

onun Monica'yla konuşma tarzını ve herkesin yüzüne hakaret etme şeklini beğenmedim. "

Kaden gözleriyle vücudumu okşarken nefesimi tuttum. Sonra hafifçe başını salladı ve tekrar yüzüme baktı. "O benim kız arkadaşım değil. Ve ben de beğenmedim. "

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Çok uzun bir hafta oldu ve kendimi kontrol edemedim ve ardından tüm o şarap ve... "Dondum. "Ne, üzgünüm?"

"Ben de Monica'ya davranış şeklini beğenmedim." Bir süre sessiz kaldı, düşündü, sonra kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, ağzından çıkan hiçbir şeyden hoşlanmadım. Her şeyden çok ağzıyla yaptığı şeylerdi..."

Kahve ters gitti, bu yüzden bardağa geri tükürdüm ve yüzüme birkaç damla sıçradı. "Ne kadar iğrenç Kaden!"

Pis bir şekilde gülümsedi. Kesinlikle kurnaz bir gülümsemeydi ve gönül rahatlığıyla doluydu. Kahveyi kafasına dökmek istedim. "Sorun ne? Artık oda arkadaşı olduğumuza göre bazı şeyler hakkında açıkça konuşabiliriz, değil mi? Bunu hep Ethan'la yaptım."

İğrenç bir yüz yaptım. "Hayır teşekkür ederim. Gerek yok. Şimdi bana izin verir misin? Kulaklarımı düzelteceğim."

"Gerçekten çok kötü fantezilerin var." "Aslında bu şakayı yapan sendin," diye yanıtladım.

Kaden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ağzınla yapabileceğin tek şey oral seks değil. Örneğin tamamen masum bir şekilde öpüşebilirsiniz. Her neyse, kafanda bu kadar uygunsuz düşündüğünü bilmek güzel. "

"Kafamda hiç uygunsuz düşünmüyorum." Çok hızlı konuşmuştum ve yanaklarımdaki kızarma yalanımı ele

veriyordu. "Biliyor musun? Dişlerimi fırçalayacağım" dedim ve banyoya gitmek için döndüm. Çok uzağa gitmedim.

Kaden bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. Çevik bir hareketle beni kendisine doğru, tam bacaklarının arasına çekti. Dengemi kaybettim ve boştaki elimle üzerine düşmemek için omzuna yaslanmak zorunda kaldım. Gömleğin altında gergin kasları hissettim.

"Arkadaş diyebileceğim tek kadın Monica."

Bileğimi saran tutuşu hassastı, kendimi kolayca kurtarabilirdim. Ama istediğim bu değildi. O kadar güzel kokuyordu ki kiminle uğraştığımı neredeyse unutuyordum.

Hemen hemen.

"Yani hiçbir kuralı çiğnemedin," diye mırıldandı ve beni serbest bıraktı.

Engellendim, olduğum yerde kaldım ve ona baktım. "Bu iyi davrandığım anlamına mı geliyor?"

"Kendimi bu sözlerle ifade etmem, hayır," diye şaşkınlıkla yanıtladı.

"Bana öyle geldi," dedim parlak bir gülümsemeyle.

"Bu kadar gururlanma, Allison."

Gülümseme dudaklarımda öldü. Gerildim ve bir adım geri gittim. Allie'nin Allison'ın küçüğü olduğunu nereden biliyordu? Gerçek adımı bilmesi mümkün değildi... Yoksa biliyor muydu? "Adımın Allison olduğunu nereden biliyorsun?" suçlayarak sordum.

Sanki aramızda geçen o an hiç yaşanmamış gibiydi. Kaden sandalyesini biraz geriye itti ve bana zaten iyi bildiğim o sert, küçümseyici bakışı attı. "Bir tahminde bulundum. Bu kadar olasılık yoktu. "

"Ah." arkamı döndüm. "Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor," dedim kafam karışarak odadan koşarak.

Banyoya girerken kendimi kilitlemek istedim, sonra aklıma anahtarın orada olmadığı geldi. Derin bir iç çekerek lavabonun üzerine eğildim ve ellerimi soğuk yüzeye koydum. *Nefes al, Allie. Her şey yolunda.* Allie'den Allison'a kadar izini sürmek için sihirli güçlere ihtiyacın yoktu. Ve zaten benim göbek adımdı. Bu iyiydi. Endişelenecek bir şey yoktu.

Son bir derin nefes aldım, sonra diş fırçamı camdan çıkardım ve üzerine diş macununu koydum.

O sırada kapı çaldı. Ben cevap veremedim Kaden tabii ki açtı. çılgılık atmak istedim. Ya tuvalette olsaydım? Kayıtsız kalmaya ve basit bir şekilde mırıldanmaya çalıştım: "Hımm?"

"Yürüyüş botun var mı?" diye sordu ellerini kapı pervazına dayayarak. Sonra çevik bir şekilde öne eğildi. Kahretsin, çok güzel kolları vardı.

Dişlerimi gereğinden fazla ovuşturarak başımı salladım. Bir şekilde buharı bırakmam gerekiyordu.

"Bu bir sorun," diye mırıldandı.

Köpüğü tükürdüm ve ağzımı iyice çalkaladım. "Beni yürüyüşe çıkarmak ister misin?"

Sözlerimi kısmen bastıran bezle yüzümü sildim.

"Buraya manzara için geldiğini söylemiştin. Sana bazı özel bakışlar göstereyim dedim. "

Ona şüpheyle baktım. "Çünkü?"

Uyandığından beri ona bu soruyu en azından onuncu kez sorduğumu fark ettim. Ama kibirli bir aptaldan kabul edilebilir

bir oda arkadaşına dönüşen bir gecede geçirdiği değişim beni hayrete düşürdü.

"Gelmene gerek yok." dedi sadece. "İstersen kendine acımak için burada kalabilirsin."

Nefret. Bir gün önce benim küçük duygusal çöküşümü hissetmiş miydi?

"Duvarlar ince," dedi yıldırım sesiyle.

"Ben sadece..." diye başladım ama sözümü kesti.

"Neden sızlandığın umurunda değil. Bir numaralı kural, "diye beni uyardı ve hemen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Doğru. "Ama Woodhill'i biraz görmek istiyorsan ve manzarayı gerçekten önemsiyorsan, benimle gelebilirsin. Bugün dışarı çıkmak istiyorum. "

Sanki ona eşlik etme fikrinden hoşlandığımı hissetmişler gibi, ağrıyan kaslarım hemen kendini hissettirdi. "Aslında dünden beri hala biraz yorgunum." Onu geçtim ve odama geri döndüm. Beni yakından takip ederek, "Temiz hava her derde deva, inan bana," dedi.

etrafında dönüp durdum. "Tamam beni ikna ettin. Ama beni rahat bırak, giyinmem gerekiyor. "

Gözlerinde bir eğlence pırıltısı vardı. "Sana yardım edebilirim."

"Üç numaralı kural Kaden," diye onu uyardım, ses tonunu ne kadar iyi taklit ettiğime kendi kendime şaşırdım. Her şeyin ne kadar saçma olduğunu anladığımı umuyordum.

"Hayır, kıyafet seçimini kastetmiştim," diye şakama tepki vermeden yanıtladı. Yanımdan geçti ve özenle yerleştirdiğim ayakkabıları incelemek için tezgahın yanına geldi. "Cidden yürüyüş ayakkabın yok mu senin?"

"Hayır. Birkaç gün önce geldim ve Denver'da onlara ihtiyacım yoktu."

Bir çift topuklu ayakkabımı aldı. "Ama sende bunlardan çok var."

"Yeterince topuklu bulamıyorsun."

"Çok seksiler ama onları çok fazla yürüyüş için kullanabileceğinden şüpheliyim." Onları yerlerine geri koydu. Sonra spor ayakkabılarımı inceledi. Eskiydiler, aslında sadece pilatese gittiğimde kullandım. "Bunlarla yetinmek zorundasın."

Onları önüme yere koydu ve odadan çıktı. "Acele et. Aslında yarım saat önce ayrılmak isterdim."

Neyse ki gözlerimi devirdiğimi fark etmemişti. Bir yandan beni yanına almak istemesi nazikti, diğer yandan kibirli tavrı sinirlerimi bozuyordu.

Yine de, o zamana kadar sadece uzaktan veya internetten baktığım dağları nihayet görebildiğim için içten içe mutluydum. Aceleyle bir kot pantolon ve bir gömlek giydim. Ayakkabılarıma sağlam bağcıklar takıp çantayı aldım.

Kaden'i mutfak tezgahına yaslanmış buldum. Beni görür görmez şaşkınlıkla sordu: "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Çünkü?" kendime baktım. Hiç de kötü değildim.

"Bu gömlek uymuyor. Şubeye yaklaştıkça yırtılıyor. Diğer durumlarda oldukça pratik olurdu..." Bakışları bir an göğsüme kaydı. "Ama bir gezi için hiç uygun değil."

Cinsel imalarından bir diğeri. Elbette bazı dizeleri ilk kez duymuyordum ama onun söylediği tamamen farklı bir anlam kazandı. Beni neredeyse korkuttu, belki de onun ne işler çevirdiğini asla bilmediğin için. somurtmak mı istedi? Kapıyı çarp? Kahveyi hazırla? Flört etmek?

Onun huzurunda her zaman kafam karışmıştı ve sadece zamanla her şeyin düzeleceğini umabilirdim.

"Benimle gel" diyerek odasına yöneldi.

Onu şaşkınlıkla takip ettim ve eşikte durdum.

Dolabı açıp çekmeceleri karıştırmaya başladı. Bu pozisyonda, gömlek sırtından aşağı kayarak bir deri şeridi ortaya çıkardı. Çok hoş bir manzara. Özellikle de bakışlarım boxerin lastiğinden aşağı kaydı. Oda arkadaşımın gerçekten çok güzel bir...

"İşte," dedi bana gri bir bohça atarak. Aman Tanrım, poposuna baktığımı fark etmemesini umuyordum. "Bunu giy."

Çantayı masanın üzerine koydum ve giysiyi inceledim. Ellerinizi rahatça sığdırabileceğiniz cepleri olan kalın bir sweatshirt. Ön tarafta, bende bir gülümseme oluşturan Deadpool maskesi vardı. Belli ki apartmandaki tek süper kahraman hayranı ben değildim. "Teşekkürler."

Gömleği kafamdan çıkardım. Gömleğimi altına giydiğim halde Kaden bir an afalladı ve arkamı dönmek için acele ettim. Sweatshirt'ü giydikten sonra, dikkatlice kokladım. Deterjan kokuyordu ama aynı zamanda kesinlikle Kaden. Çantayı masadan alıp ona döndüm.

"Yürüyüşte bir çantayla ne yaparsın?" O sordu. "Elbette paraya ihtiyacım olacak. Ve tabii ki cep telefonu. Sonra dudak kremi, mendiller ve ... " "Belki seni burada bıraksam daha iyi olur," diye sözünü kesti.

Kahretsin, bu adam hiç bir kadının yanında bulunmamış gibi görünüyordu. Sinirlenmişim, çantamdan cep telefonumu çıkardım, sonra bana isimle seslendiğinde donup kaldım.

"Ali."

Kendimi tanıttığım ismi ilk kez kullanmıştı. Çantamdan kafamı kaldırıp ona baktım.

“Gezmek, her şeyi geride bırakmak ve zihninizi boşaltmak demektir. Cep telefonuna veya cüzdana ihtiyacınız olmayacak. Geri kalanların en azı. ”

Bıkkın bir nefes verdim. Sonra çantayı masaya koydum ve ellerimi kaldırdım. "Yerine getirilmiştir?" Kaden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Fazla." Lahana.

Nerede avlanacaktım?

5

M Otoparkın ortasında durdum .

"Yani gelecek misin?" Kaden cipi açarken sabırsızca bağırdı.

Evet, cip. Bu adam gerçekten devasa, yepyeni bir metalik gri Jeep Wrangler'a sahipti. Bakışlarım Kaden'den devasa arabaya ve arkaya gitti. Bilmeliydim. Böyle bir makine kendisi gibi huysuz biri için mükemmeldi. Erkeksiydi, hayranlık uyandırıcıydı ve Kaden motoru çalıştırdığında gümbürtü beni ürküttü.

Yolcu kapısına koştum ve Kaden çıkıp anayola dönmeden önce binmek için tam zamanında gelmişim.

Yandan arabanın içine baktım. Temizdi, ancak dış görünüşün önerebileceği kadar parlak değildi. Arka koltukta boş teneke kutular ve çantalar vardı ve yanımdaki matın bir vakum hareketi yapması gerekecekti. Bir kereden fazla çamurlu ayakkabısı olan birileri olmuş olmalı.

Her durumda, o araba bir rüyaydı. Onu sürmek için her şeyimi verirdim. Ancak Kaden'in o mücevherin çarkını bir haftadır tanıdığı birine asla bırakmayacağından emindim.

"Ön göğüs çekmecesinde CD'ler var," dedi beni düşüncelerimden ayırarak.

Beni iki kez tekrar ettirmedim. Bir yandan bir başkasının arabasındaki müziğe her gün karar veremezken, diğer yandan zevklerini keşfetmeyi çok merak ediyordum.

Çekmeceyi açtım ve çok sayıda diski karıştırmaya başladım. oldukça şaşırdım. Bilmediğim birkaç tane vardı, ama aynı zamanda favorilerimden birkaçı.

Gözümün ucuyla Kaden'in beni izlediğini gördüm. Yola dikkat ediyordu ama arada bir bakışlarını bana çeviriyordu ve bu kulağımın altında garip bir heyecana neden oluyordu. Yolculuğumuz için uygun müziği seçmek için sınavı geçmem gerektiğini hissettim. Koleksiyonunu biraz daha karıştırdım ve altta birkaç kopyalanmış CD buldum.

"K. karışımı ne olurdu?" Çizilmiş kalplerle dolu bir disk göstererek sırtarak sordum.

Anında pişman oldum. Kaden'in yüzünden bir an için acı bir ifade geçti. Ama aynı hızla ortadan kayboldu ve kendimi sert, aşılmaz bir maskeye bakarken buldum.

"Onu çantadan çıkar ve bana ver," dedi tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Yutkundum ve üzerimde hoş olmayan bir hisle istediğini yaptım. Kaden bir saniye içinde CD'yi elimden kaptı ve ikiye böldü. Panik içinde ön camdan baktım, o da diğer elini direksiyondan çekip CD'yi bir kez daha kırdı. Parçaları arka koltuğa attı ve tekrar direksiyona geçti. O kadar sıktı ki parmak eklemleri bemWHİTA oldu.

CD'deki kalpler, eski bir kız arkadaşından bir hediye olduğunu düşünmeme izin veriyor. Belki de Monica'nın bana

bahsettiği psikopat oda arkadaşı. Tepkisini açıklamak için başka bir sebep düşünemedim.

En sevdiğim Thirty Seconds To Mars albümünü göstererek bir süre sonra temkinli bir şekilde, "Artık öfkeni dışa vurduğuna göre, bunu giyebiliriz," dedim.

Benden aldı ve hiç bakmadan okuyucuya verdi. En sevdiğim şarkılardan birini seçtim.

İlk akorlar çaldığında Kaden'in bakışlarını tekrar üzerimde hissettim. "Taylor Swift'i hemen anladım ama sen de Thirty Seconds To Mars dinleyecek birine benzemiyordun."

Bir an için yoğun bakışlarını tuttum, sonra başımı çevirdim ve pencereden dışarı baktım. Manzara tek bir anı kaçırmak için fazlasıyla güzeldi. Hava muhteşemdi, güneş ışınları dağların doruklarından süzülüyor ve her şeyi berrak ışıkla yıkıyordu. "Senin gibi biri, önyargıların dikkatle tadılması gerektiğini bilmeli."

Bir tür homurtu yaptı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eminim insanlar bazen senin gerçekte olduğundan farklı olduğunu düşünüyorlar. İnsanlar aceleci kararlar verme eğilimindedir. "

"Sen de, değil mi?"

Ona tekrar baktım. Dirseği açık pencereye dayamıştı, bakışları ileriye dönüktü. Beyzbol şapkasıyla başka birine benziyordu.

"Çünkü?" Ona sordum. İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamaya her zaman alışmıştım. Bu tür yüzeysellik ailemin çevrelerinde normaldi. Ama Woodshill'de olduğumdan beri, özellikle Kaden ile ve ilk görüşmemizde alışkanlıktan kurtulmak

için uğraşıyordum. Her şeye rağmen örnek bir yoldan gitmemiş olması kesinlikle benim suçum değildi.

"Dövmelerime bir göz attın ve beni hemen kötü bir çocuk olarak etiketledin," diye hatırlattı bana, şapkasının ucunu geri çevirerek.

"Ne saçmalık," diye itiraz ettim, istediğimden biraz daha yüksek sesle.

Bana şüpheyile baktı.

"Dövmelerin için değil, karizman için yaptım," diye açıkladım. Şüpheli bir gülümseme gönderdi. "Nasıl bir karizmam olurdu?"

"Hadi Kaden," dedim alayla ve tekrar pencereden dışarı baktım. Jared Leto özgür gerçeği övdü ve her zamanki gibi sesi tüylerimi diken diken etti. Bana çok şey katan bir müzikti.

"Cidden. Bu ne anlama geliyor?"

iç geçirdim. Ya çok hevesliydi ya da onu ne kadar seksi bulduğumu söylememi istedi. "İhtiyacı olmayanları pohpohlama alışkanlığım yok."

O sırada kahkahayı patlattı. Müzikle bütünleşen tam bir kahkaha.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Woodshill'in diğer bölgelerini görmek güzeldi. Bir noktada yol, kalın ağaçlarla kaplı yükselmeye başladı. Kaden, bazı işaretlerin oradan birkaç yürüyüş parkurunun başladığını gösteren bir park yerinde durdu. Bir de spor malzemeleri ve hediyelik eşya dükkanı vardı ama kapalıydı. İhmal edilmiş görünümlü günlük kabin güzeldi. Çok fazla insanın orada olması gerekmiyordu. Kaden güneş gözlüklerini takmış ve şapkasının siperliğini yeniden çevirmişti. Çok rahat görünen bir sweatshirt, bej bir

pantolon ve kalın çizmeler giymişti. Sağ elinde plastik bir şişe tutuyordu.

Harika. Birkaç aksesuar getirmişti ve bana sadece bu lanet olası kazağı vermişti. Arabadan indim ve ellerimi ön ceplerime koydum.

Etrafıma baktım ve kendimi yönlendirmek için kabinin yanındaki işaretlere yaklaştım. Bana uzman bir rehber eşlik ettiği için muhtemelen buna ihtiyaç duymazdım, ancak bir göz atmak her zaman faydalıydı.

Camın altındaki haritada, konumumuz, dağa tırmanan ve her biri zorluğu belirtmek için farklı bir renkle işaretlenmiş birkaç yolun ayrıldığı kırmızı bir nokta ile belirtildi. Başa çıkmak istediğiniz rotanın uzunluğuna ve tırmanış türüne bağlı olarak, bir veya diğer rengi seçebilirsiniz.

"Bunu alalım mı?" En kolay gezi olan mavi çizgiyi göstererek sordum. Kaden'e döndüm ama o çoktan bana aldırmandan gitmişti.

"Hey!" diye bağırdım arkasından.

Bir yol seçmişti ve çoktan birkaç metre uzaklaşmıştı. Haritaya son bir kez baktım. "Nereye gidiyorsun? Hala hangi yolu seçeceğimize karar vermemiz gerekiyor!"

Kaden sorumu umursamadı. "Az konuş, çok yürü" dedi, yılmadan yürümeye.

Tabii yavaş yavaş beni doğa yürüyüşüyle tanıştıracak bir rota seçmesini beklemek çok fazlaydı. Hayır, Kaden hızlı bir başlangıç yapmak ve tahmini yüzde yüz eğimle yola çıkmak zorundaydı. Zaten ona ulaşmakta zorlanıyordum ve sadece elli metre uzaktaydık. Sonunda yaptığımda, zaten birkaç kez

kaymıştım. Kendimi doğa yürüyüşlerine vermek istiyorsam mutlaka bir çift çizme almam gerekiyordu.

"Hangi yolu seçtik?" Güneşten korunmak için elimi gözlerimin önüne koydum.

"Şimdi mi? Şimdilik siyah olan," diye sakince yanıtladı. Nefesi hiç kesilmemişti. Doğal.

Denver'da katıldığım tüm pilates derslerinden sonra bir yerlerde gizli kaslarım olsa da, bu ölümcül bir çileydi. Güneşten ve tırmanıştan ter damlıyordum ve kardiyo antrenmanını her zaman küçümsediğime pişman oldum.

"Siyah olan kolay yol değildi, değil mi?" diye sordum ona yetişmeye çalışarak. Kahretsin, botlarında motorlar olmalı. Nefes nefese kalmadan nasıl bu kadar sürat yapabildiğini anlamıyordum.

"Mavi olan yaşlılar içindir." Sesinde rahatsız edici bir şey vardı. "Şimdi gevezelik etmeyi bırak ve yürü, Bubbles."

İnsanlık tarihinin en aptal takma adını görmezden geldim ve durdum. "Bu en zor parkur, değil mi?"

Kaden arkasını döndü ve geri geri yürüyerek indi. Ayağa kalkıp dağdan aşağı yuvarlanmasını diledim. Kibirli sırtışı karşısında hissettiğim tek arzu buydu. "Daha az konuş, daha çok yürü," diye tekrarladı, yürüyüşüne devam ederek. Ne yazık ki dualarım kabul olmadı.

* * *

Ne kadar yürüdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kas ağrısı ve antrenman eksikliği bana saatler olduğu izlenimini verdi.

Bir noktada, Kaden işaretli izi bırakmıştı. Soru soran bakışlarıma basitçe cevap verdi: "Güven bana, buna degecek."

Güven bana. Ama lütfen. Onunla bir daha asla bir şey yapmayacaktım. Hiçbir zaman. Daha.

Bir kök ve dal yığınınına girdi. Kalkmama yardım etmeden iki kez düşmüştüm ve bir dikenli dalın beni çizdiği yerde boynum yanıyordu.

"Neredeyse başardın," Kaden'in sesi birkaç metre yukarıdan ilan etti.

En az iki saattir defalarca tekrarlıyordu. Ona inanmadım. O kadar kızgındım ki, zirveye çıktığımızda onu o lanet dağdan nasıl iteceğimi düşünerek devam edecek gücü buldum. Ağırlığımı verdim ve kendimi büyük bir kayanın üzerine kaldırdım. Üstündeyken yorgunluktan nefesim kesildi. Kan ter içinde, kayanın üzerine oturdum ve uzanıp kaslarımdaki acıya teslim olmak üzereydim ki Kaden koltuk altlarımdan tutup beni kalkmaya zorladı. Bir an sendeledim, sonra beni kendi etrafında döndürdü ve beni oradan birkaç adım öteye götürdü.

Ve sonra nefes almak aniden ikincil hale geldi.

Kaden'in koluna istemsizce sarıldım çünkü aniden kendimi sonsuz küçük hissettim.

Altımızda dünya vardı.

İnternetteki hiçbir fotoğraf bu manzarayı yakalayamazdı. Güneş, suyun berrak yüzeyine yansımıştı, o kadar parlaktı ki, her şeyi görebilmek için gözlerimi bir elimle korumaya zorladı. O kadar yüksekteydik ki, en heybetli ağaçların tepeleri bile altımızdaydı.

Derin bir nefes aldım ve tek bir duyguyu deneyimledim: saflık.

Yukarıda, yaprakların hoş hışırtısını, cırcır böceklerinin cıvıltısını veya kuşların cıvıltısını duyamazdınız. Mutlak bir barış vardı.

O anda sadece uzun zamandır özlemini çektiğim özgürlüğü hissetmekle kalmadım. Tepeden tırnağa onunla doluydum. Artık kaslarımdaki ağrıyı hissetmiyordum bile, beni saran yaşam enerjisi ne kadar yoğundu. İçimdeki o çılgın duygudan bunaldım...

"Yine sızlanmaya başlamak istemezsin, değil mi?" Kaden tiksintiyle yorum yaptı.

Ona cevap veremedim. Sözler gitmişti. Onu dağdan aşağı atma arzum da ortadan kalkmıştı. Kolunu bıraktım ve kolumu fark etmeden nemlenen gözlerime geçirdim. Birkaç saniye sonra sesimi buldum. "Beni kör eden güneş."

"Önemli değil," dedi kayaya oturarak.

Onu dikkatlice taklit ettim ve ellerime yaslandım.

"Buraya ilk çıktığımda ben de bunalmıştım."

"Sen de mi taşındın?" Gözlerimi kapatarak eğlenerek sordum. Güneş parlıyordu ve yüzümde hoş sıcaklığı tattım. Yürüyüşe rağmen, kendimi havalı hissettim. Muhtemelen tamamen terlediğim için.

Kaden küçümseyici bir şekilde homurdandı. "Unuttun mu, ben bir erkeğim."

"Gerçekten mi?" ironik bir şekilde karşılık verdim.

"Hâlâ fark etmedin mi?" Sesi kulağıma o kadar yakın çınılıyordu ki beni korkuttu ve gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Gösteri ister misin?"

Soğukla alakası olmayan derin sesi tüylerimi diken diken etti. sertçe yutkundum. Bana o kadar yakındı ki, gözlerinin

etrafındaki her bir kırıışıklığı ve hafif bir gülümsemeye dönüşen dudaklarının karşı konulmaz kıvrımını görebiliyordum.

"Normalde burada yaptığın şey bu mu?" Kızlara belirli gösteriler yapmak mı? Aceleyle başka tarafa bakmak için sordum. Kalp atışımı yavaşlatmayı umarak öfkeyle göğsüme masaj yaptım. Lanet olası cazibesi ve iki yönlü şakalarıyla lanet olası Kaden.

"Şimdiye kadar buraya sadece Ethan ve Spencer ile geldim. Seninki bir tür başlangıç testiydi, "diye açıkladı dirseklerine yaslanarak. Başını geriye atıp yüzünü güneşe doğru uzattı.

"VE?" Kollarımı dizlerime sararak sordum.

"Ve ne?" "Bunu aştım mı?"

Bakışları anlaşılmazdı. "Henüz bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldık önümdeki manzaranın güzelliğine teslim oldum. Birkaç şehri ziyaret ettim, ailemle seyahat ettim ve birçok şey gördüm ama o zamana kadar hiçbir şey beni bu kadar derinden etkilememiştir. İnanılmaz gurur duydum. Sadece dağın zirvesine çıkmış olmaktan değil, genel olarak. Çünkü uzun zamandır olmak istediğim yere sonunda ulaşmıştım.

O yürüyüş, yaşam yolculuğumun mükemmel bir simgesiydi.

"Teşekkürler," dedim istemsizce. Gözlerim yine acıdı ama neyse ki gözyaşlarına karşı koyabildim.

Kaden'in beni izlediğini hissettim ama ona dönecek gücüm yoktu. Altımızda açılan mükemmellikten uzak durmalıydım ve bu yapmak istediğim son şeydi.

6

T Üniversitedeki ilk dersimden önceki akşam, o kadar heyecanlıydım ki, normal şartlar altında gözümü bile

kırpamazdım. Ancak bu durumda, gün boyunca bir dağın tepesindeydim. Bu nedenle komada uykum kesinlikle yürüyüş ve temiz havadan kaynaklanıyordu.

Ertesi sabah heyecan tamamen geri döndü ve Dawn ve ben ilk edebiyat dersimiz için tanıştığımızda çok mutlu ve heyecanlıydık.

Gerçek kısa sürede bizi yeryüzüne geri getirdi. Dolu bir konferans salonunun ortasında oturuyorduk. Dersi takip edemedim çünkü vızıltı o kadar sağırdı ki öğretmenin okuduğunu anlamamı engelliyordu. Buna ek olarak, sesini yükseltmek ya da öğrencilerden sessiz olmalarını isteme zahmetine bile girmedim. Müdahaleler de hoş karşılanmıyordu ve kendime rağmen buna alışmam gerekecekti.

"Bu pislikle hayat nasıl?" diye fısıldadı Dawn, bana bir şeker teklif ederek. Kahvaltıda ona cumartesi gecesi partisinden bahsetmiştim ve tüm sorularını cevaplamak zorunda kaldım. Belli ki yeni bir temaya geçmiştik.

Zaman kazanmak için şekerini yavaşça açtım. "Kesinlikle huysuz, ama sanırım anlaşıcağız," diye yanıtladım bir süre sonra. "Dün beni yürüyüşe çıkardı."

"Bu sapık bir şeyin şifreli ifadesi mi?" diye endişeyle, gözlerinde bir parıltıyla sordu.

Gülmemi engellemeye çalıştım ve bu yüzden bir tür guruldama saldı. Karşımda oturan bir kız döndü ve bana sert bir bakış attı.

Bir elimi ağzıma bastırdım. "Hayır," diye fısıldadım. "Gerçekten dağdaydık." "Çünkü?"

"Çevreyi biraz görmek istedim ve yürümeyi seviyor."

Şafak güldü. "Ah, tabii, benim sözüme güvenin, Kaden seviyor... yürümeyi." O da önündeki öğrenciden sert bir bakış kazandı.

"Kapa çenenin Dawn," diye alaycı bir ciddiyetle onu uyardım.

Öğleden sonraki dersten önce - Dawn'ın Yaratıcı Yazarlık dersi vardı, Film ve Televizyon üzerine bir seminerim vardı - birlikte kafeteryaya gittik.

Uzun sıraya katıldık ve menüye göz atmak için parmak uçlarımızda durduk. Mümkün değil. Çok fazla insan vardı. "Bir dahaki sefere bir şeyler getiririz ya da benim evime gideriz," diye önerdim. Gürültünün üstesinden gelmek için neredeyse çığlık atmak zorunda kaldım. Bu kalabalığı hiç sevmedim. Zaten terlemeye başlamıştım.

Arkadaşım tezgâhın üzerindeki tabakların isimlerini okumaktan vazgeçerek, "Bu durumda derslerin başlaması için zamanında geri geleceğimizden şüpheliyim," diye itiraz etti.

Sonunda bize geldiğinde, seçim yapmak için fazla zaman yoktu. Şafak anında makarna ve peynir sipariş etti ve ben sebzeli tortellini seçtim.

Tam sipariş vermek üzereyken biri arkamdan, "Onları senin yerine alamam," diye fısıldadı.

Nefesim kesildi ve neredeyse tepsiyi düşürüyordum.

"Ah, işte eşsiz oda arkadaşı," dedi Dawn, mekanik bir selamlama hareketiyle elini kaldırarak.

Kafamı yana çevirip Kaden'e baktım. Yüzünü buruşturarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Neden?" Diye sordum.

"Doldurma iğrenç. Bazı yenmeyen kıkırdak parçaları vardır. "

Bir sonraki yemeği işaret ettim. Patates püresi ve bezelye ile tavuk kanatları. Kaan başını iki yana salladı.

"Tavadaki sebzelere ne dersin?" Diye sordum. Bakışları parladı ve onlara emrettim.

Görevli tabağı bana uzattığında Kaden burnumun altından çıkarıp tepsisine koydu. "Çünkü bu sabah bana biraz kahve bile bırakmadın," dedi kasiyere kaçarken.

Öfkeyle iç geçirdim.

Ne pislik piç! Şimdi arkamdaki öğrenciye hizmet eden görevliye döndüm. Dikkatini çekmeye yönelik herhangi bir girişim sefil bir şekilde başarısız oldu.

Dawn tabağındaki sarı lapayı göstererek, "Hadi, makarnamı paylaşalım," dedi. Bir iç çekerek başımı salladım.

Kaden bu gece iyi olanları görecekti.

Oryantasyon toplantılarından tanıdığımız bazı birinci sınıf öğrencileriyle bir masaya oturduk. Öğle yemeğinde öğretmenler ve seminerler hakkında fikir alışverişinde bulunduk ve konaklamaları hakkında konuştuk. Birkaçımızın aynı daireleri ziyaret ettiği ortaya çıktı.

Önümdeki bir adam, "Beni kızıyla birlikte eyerlemek isteyen bir hanımefendiye gittim" dedi. Onun korku dolu ifadesi karşısında hepimiz kahkahayı patlattık.

"Ben de oradaydım," diye onayladım, bir çatal dolusu makarnayı daha saplayarak. Neyse ki porsiyon çok büyüktü ve Dawn'ın yemeğini aldığım için kendimi suçlu hissetmem gerekmiyordu. "Evet ben de!" Masanın ucundaki bir kız coşkuyla haykırdı. "Ama küçük kız bir hazineydi."

Scott adında bir çocuk, "Taşınmam durumunda benimle yatmak istemediğini ilk önce açıkça söyleyen birine gittim" dedi. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Yapar mıydın?" Ona sordum.

"Yüzde yüz!" kendinden geçmiş bir havayla ilan etti. «Gerçek bir hamur işi, sana söyleyeceğim. Tüm kaslar, dövmelemler ve ses, o zaman, çok seksi... Gidip orada yaşamayı, bana yatma vakti hikayesini anlatmasını isterdim. " Hepimiz yürekten güldük.

"Birlikte yatmama kuralını Allie bile biliyor," diye alay etti Dawn benimle. Scott'ın aksine oldukça sinirli bir şekilde homurdandım. "Bir dakika, aynı adamdan mı bahsediyorsun?" başka bir kız ilgiyle araya girdi.

Scott kulaklarını dikti. "Eğer dövmeliyse ve sadece duymakla uyandıran derin bir sesi varsa, kesinlikle evet."

"Ah, o zaman Kaden White'dan bahset," dedi bir başkası rüya gibi. Lokma yan gitti. "Listemin başında."

"Ne listesi?" Dawn beni gizlice dürterken merakla sordu. "İstediğim tüm erkeklere sahip olabilseydim listesinde," diye içini çekti.

Dawn ve ben eğlenerek baktık. Kaden seksiydi, buna hiç şüphe yoktu. Ama dünyadaki tüm erkeklere sahip olabilseydim, kesinlikle başka birini arıyor olurdum. Örneğin Theo James.

"O zaman Allie'ye dönmelisin. Onunla kal. "

Kız büyük bir çılgılık attı ve Scott çenesini eline dayayarak rüya gibi iç çekti. "Ne mutlu sana sevgilim. Kucağına oturtmak yerine hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. "

"Onu benimle tanıştırır mısın?" kız umutla sordu.

"Onu nereden tanıyorsun? Sadece birkaç gündür buradayım ve belli ki bir şeyleri kaçırmış olmalıyım," diye eğlenerek yorum yaptım. "Yanlış kaynaklardan bilgi almış olmalıyım."

Solumdaki başka bir kız, "Kaden, Spencer Cosgrove ile birlikte buradaki hamur işlerinden biri," dedi.

"Spencer?" Dawn güldü ama sert bir bakışla hedef alınınca sessiz kaldı.

Scott, "Evet, burada bir sürü hamur işi var," dedi.

Kampüsteki en seksi erkeğin kim olduğu konusunda bir tartışma çıktı. Kaden ilk sıralarda yer aldı. Neyse ki konuyu çabucak değiştirdik ve tartışma başka bir yöne gitti. Gerçekten hiçbir kızı eve götürmek ya da Kaden'in cep telefonunu tanımadığım birinci sınıf öğrencilerine vermek istemedim. Yine de...

Rüya gibi bir ifadeyle kıza baktım. Ve memnuniyetle gülümsedi.

Öğleden sonraki son derse doğru yürürken cep telefonumun titrediğini hissettim. Durmadan çantamdan çıkardım.

Aklından ne geçiyor?

Sebze tabağımın cezası, aptal.

Yemekten sonra o kıza Kaden'in cep telefonunu verdim. Bunda yanlış bir şey görmedim, belki güzellerdi. Ya da bu bana daha olası geldi, Kaden numarasını dağıttığım için bana kızacaktı.

Cep telefonu tekrar titredi.

Şu andan itibaren kahveyi unutabilirsin. Makineyi odama kilitleyeceğim.

Homurdandım ve cevap vermek için garaj yolunda durdum.

Yanılıyor muyum yoksa dairemizde oda anahtarı yok mu?

Bunu saatlerce kendini banyoya kilitlemen için söyledim. Ben anahtarların kraliyim ve öyle kalacağım.

Şey?! Bu, son üç gündür banyoda gereksiz yere çıldırdığım anlamına mı geliyordu? Ciddi olamazdı.

Bir şans ver.

Üç numaralı kurala aykırı olurdu ve bunu sen de biliyorsun Bubbles. Sabırsızlıkla homurdandım ve telefonu çantama geri koydum. Ne aptal! Önce öğle yemeğimi çaldı ve sonra bana yalan söylediğini öğrendim. Bir oda arkadaşına banyo anahtarını vermeme izin verilseydi, dersten sonra internette arama yapardım.

Ve beni üzen o çılgın takma adın anlamı neydi? Kabarcıklar. Çok fazla gevezelik ettiğim için mi? Ciddi anlamda? Belli ki Kaden tuhaf bir budala ırkına aitti.

Günün son dersinin yapılacağı binaya girerken Kaden ile ilgili tüm düşünceleri aklımdan silmeye karar verdim. Duvarlardaki okları takip ettim ve birinci katta, uzun koridorun başında sınıfımı buldum. Girdim.

Öğrencilerin çoğu çoktan gelmişti. Neyse ki, kurs sınırlıydı ve başka ders karmaşası yoktu. Hatta kendilerini birinci sınıf öğrencilerinden kolayca ayırt edebilen bazı büyük öğrenciler

bile vardı. Birbirleriyle yüksek sesle ve rahat bir şekilde konuşuyorlardı, yeni başlayanlar ise korku dolu bir havayla koltuklarında sessizce oturuyorlardı.

Kantinde bizim masada oturan bir kız tanıdım ve ona gülümsedi. Yanındaki boş koltuğu işaret etti ve ben de masaların arasından geçtim.

"Hey, taze et!" Bir adam bana bir taraftan bağırdı.

Yokmuş gibi yaptım ama onun yanından geçer geçmez sandalyesini geriye yatırdı ve bana yüksek bir tokat attı.

Başıma yakıcı bir ağrı saplandı. Aklıma görmek istemediğim anılar geldi. İçime bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Devam etmek istedim. Boşuna uğraşma.

Ama Denver'dan ayrıldığımda kendime böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına söz verdim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve adama nefret dolu bir bakışla baktım.

"Sakin bana dokunmaya cüret etme. Anladın mı?" Sesimi sakın tutmaya çalıştım ama sadece kısmen başardım.

Adam uzlaştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı ve bana arsız bir gülümseme gönderdi. "Sakin ol, bu sadece bir şakaydı." "Yani espri anlayışın gerçekten berbat," diye tısladım.

"Dostum, kendini bu kadar havaya sokma," diye homurdandı ve komşusu boğuk bir ünlemle ona destek verdi.

"Bunu düşünmüyorum dostum . Bir kız sana dokunmakla ilgileniyorsa, sana haber verir. İnan bana, nasıl çok açık sözlü olacağımızı biliyoruz," diye hırladım. "Ama birisi bir bakış bile atmadan yanından geçiyorsa, bu kesinlikle onların el yordamıyla şımartılmak istedikleri anlamına gelmez."

Bu arada yüzü kızardı, öfkeden mi utançtan mı bilmiyorum. Artık bana tanıdık gelen bir ses, "Ellerini ondan uzak tut Ryan,"

dedi. "Tabii benimkini tatmak istemiyorsan. İnan bana, bundan hoşlanmazdın. "

Kaden karşıımızda oturuyordu. Ellerini başının arkasında kavuşturmuş, bacaklarını tezgahın altına uzatmış ve çaprazlamıştı. Şaşırmış ifademi gördüğünde gözleri eğlenerek parladı ama çenesi gergindi. Bana belli belirsiz bir şekilde başını salladı, sonra elini pantolonunun cebine attı.

Ders başladığında ve öğretmen kendini tanıttığında, cep telefonunun çantamda titrediğini hissettim. Mesajı okumak için dışarı çıktım.

Bunu aştın.

SONRAKİ haftalarda, yaz sona ererken hayatım daha düzenli bir seyir izledi. Sonunda botlarımı ve atkılarımı çıkarabildim. Derslere katıldım, Dawn ve diğer sınıf arkadaşlarımla birçok şey yaptım ve yavaş yavaş alışıyordum. Kantinde yenmeyen yemeklerden ağız sulandıran yemekleri bile ayırt edebilecek hale gelmiştim. Harika bir ilerleme.

Yoğun ders programı ve çalışma aşaması nedeniyle Kaden'i nadiren gördüm. Kütüphanede çok zaman geçirdim ve en başından beri çalışmak için çaba harcadım. Öğretmenler hiç vakit kaybetmeden ilk sınavların tarihlerini belirlemişlerdi. Birkaç çalışma grubuna katıldım ve bazen akşam geç saatlere kadar kaldık. Eve geldiğimde kiracım kendini odasına kilitlemişti ya da loş ışıktaki oturma odasında Playstation ile oynuyordu. Bu durumda onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olmadığını tecrübelerimden öğrenmiştim. Bana yenilip kızgın bir bakışla odama tekme attığından beri sabahları sadece kahve paylaşıyorduk. Ve her seferinde kahveyi nane kremasıyla döktüğümde yüzünü buruşturdu.

O akşam arkadaşlarla birlikte ilk defa bir kulübe gitmek istedik. İçeri nasıl gireceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, çünkü ben dahil çoğumuz henüz 21 yaşında değildik ama kampüste yaş kontrolü yapılmadığından ve hiçbir sorun olmayacağından emindik.

Kapı zili çaldığında göz makyajımı bitirmek üzereydim.

"Ve benim için!" Kaden'in kıcını kaldırma gibi saçma bir fikri varsa diye odadan bağırdım.

Odadan çıktığımda onu mutfakta meşgul buldum. Gözlerimi kaçırdım ve gözetleme deliğinden baktım. "Benim için değil," dedim Spencer için kapıyı açarken.

"Merhaba, Allie," diyerek beni selamladı ve bana sıkıca sarıldı. Tıraş losyonunun hoş ekşi kokusuyla sarmalandım.

"Merhaba Spencer." Onu kendimden uzaklaştırdım ve tepeden tırnağa izledim. "Akşam için büyük planların var gibi görünüyor," dedim takdirle başımı sallayarak.

"Aynen öyle."

Dar bir kot pantolon ve ekose gömleklerinden birini giymişti. Saçları jel ile geri çekildi. Muhteşemdi. *bugün Hillhouse'da* parti verdiklerini söylemedi mi ?" diye sordu beni oturma odasına kadar takip ederek. Mutfaka kısa bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

"Hayır, ama oraya arkadaşlarımla gideceğim."

"İstersen beraber gidebiliriz." dedi. Belli ki Kaden'in benden veba gibi kaçtığını bilmiyordu. "Komik olacak."

"Düşünmüyorum..."

"Harika fikir," diye araya girdi Kaden, oturma odasında bize katılarak. "Birbirimizin örgülerini yapıp bir Disney filmi izleseک iyi olur."

"İroni sana göre değil Kaden." Dişlerimi gıcırdatıncaya kadar gıcırdatım.

Spencer'a bir kola vererek, "Senin gibi, o bez iyi görünmüyor," diye yanıtladı kuru bir şekilde.

Sonra pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve konsantre bir şekilde yazmaya başladı. elbiseme baktım. Maviydi ve neredeyse diz boyuydu. Sadece güzel bir yakası olduğu için giydim, yeterince derin ama kaba değil.

"Eh, senin gibi bir uzman öyle derse, hemen gidip üstümü değiştiririm." Elbiseyi düzelttim ve Spencer'a baktım. "Ne düşünüyorsun?"

Spencer'ın bakışları yüzümden göğsüme ve sırtıma kaydı. "Bence sen Tanrı'dansın."

"Gerçekten mi?" Önünde bir dönüş yaparak sordum. "Yani değişmem gerekmiyor mu?"

"Kesinlikle hayır." Bir kez daha tepeden tırnağa bana bakarken koladan bir yudum aldı.

Ona sessiz bir teşekkür ve tereddüt etmeden geri döndüğü parlak bir gülümseme verdim.

Kanepeden bir homurtu geldi. Neyse ki oda arkadaşım ile yeni bir sözlü düelloya girişmek zorunda kalmadan önce kapı zili tarafından kurtarıldım.

Baş döndürücü bir platoyla bir çift ayakkabının üzerinde sendeleyerek yanımdaki *Hillhouse'a* doğru son birkaç metre yürürken Dawn'a hayran kaldım . Ben de topuklu giyiyordum ama onunkiyle adım atamazdım. Neyse ki, buna ihtiyacım yoktu. Sayacım ve yetmiş beşimle birçok kızı düz ayakkabıyla bile geçtim.

Sonunda çocuklarla gittik. Spencer ısrar etmişti ve aynı yöne gittiğimiz için Kaden'in bunu yaygara koparması mantıklı değildi.

Hillhouse'da yaş konusunda o kadar incelikli değillerdi. Hiç şüphesiz, kulüp logolu bilekte damgayı aldık ve geçmemize izin verdiler. İçeri girdikten sonra Dawn ve ben arkadaşlarımızı aradık, Spencer ve Kaden ise Monica ve diğerlerine katıldı.

Scott bizi görünce el salladı. Sarı saçlarını jöle ile toplamıştı ve kot pantolonun içine mavi bir gömleği sıkıştırmıştı. Çok hassas görünüyordu ve her zaman iddia ettiği gibi onu yanağından bir öpücükle karşıladım. Ardından bizimle ders çalışan ve seminer aralarında düzenli olarak birlikte geçtiğimiz Grace, Cody ve Madison'a sarıldık. Dawn ve bana yer açmak için tezgah boyunca ilerlediler.

"Sen harikasın," diye mırıldandı Scott yivli bir sesle. "Neden arkadaşlarını getirmedin?" Kalabalığın ötesine bakmak için uzandı, açıkça Spencer ve Kaden'ı arıyordu.

"Bizi buraya getirdiler," dedi Dawn, beni dürterek. "Ayrıca, Bay White küçük kızımıza karşı pek kibar değil."

"Bizim küçük kızımız mı?" Ona inanamayarak tekrarladım.

O gece Dawn makyajını yapmama izin vermişti ve her zamankinden daha fazla makyaj yapmıştı. Dar kot pantolon ve derin V yakalı siyah gömlekle çok seksiydi ama minicikti. Topuklara rağmen, yolda bir kereden fazla açıkça şikayet ettiği, ondan iki metre yukarıdaydım.

"Evet, sen benim civcivimsin. Yüksekliği ne olursa olsun," Dawn bir glmsemeyele açıkladı. "Ben civcivlerime bakıyorum. Onlara bakıyorum, büyütüyorum ve umalarına yardım ediyorum. "

"Tavuklar uçmaz. Acınası bir metafor," dedim gülerek. Sonra listeye baktım. Diğerleri çoktan uzun içkiler ısmarlamıştı. O meyhanede çok çeşitli şaraplar bulamayacağımı hissetmiştim. "Ama kimlik kartını kontrol etmiyorlar mı?" diye sordum şüpheyle. Kalabalık dans pistinin ötesinde, birkaç kişinin barmenin dikkatini çekmeye çalıştığı mavi ışıklı bar vardı.

"Hayır, endişelenme," Scott beni temin etti. "Yoksa sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Bundan bahsetme bile."

Dawn ve ben, kalabalığın arasından geçerek bara doğru yürüdük. Dirseklerimi tezgaha dayadım, parmaklarımın arasında tuttuğum çekinceyi salladım ve emrimi haykırdım. Kimse bana dikkat etmedi, çok fazla insan vardı. Sonra sabırla barmenin bana dönmesini bekledim. Ona parlak bir gülümseme gönderdim ve saçlarımı yüzümden geriye ittim.

İstediğim etkiyi elde ettim. Dawn'a bardağını verdim ve masamıza geri döndük.

Dawn, uzun bir içki alarak, "Neden bilmiyorum, ama böyle kulüplere sık sık gittiğini hissediyorum," dedi.

Bunu edepsizlikten söylemediğini bilmeme rağmen, sözleri beni rahatsız etti. Anılar zihnime üşüştü ve Long Island Buzlu Çayımı içinde boğulmak umuduyla bir yudumda içtim. Bu geçmişten gelen bir patlama değildi, arkadaşlarımla yeni başlangıcımdı.

Bir saatten az bir süre sonra, başka bir içki sipariş ettim. Biraz sarhoş, sonunda rahatlayabildim. Kulüpteki en seksi erkeği bulmak için Edebiyat sınıfından arkadaşlarımla sohbet etmek ve oynamak eğlenceliydi. Aslında etrafa bakmak için bir bahaneydi ama tabii ki itiraz etmedim.

Bir süre sonra Scott elimden tuttu ve beni Dawn'la birlikte yere sürükledi. Sevdikleri bir şarkıya remix yapmışlardı ve biz de kolaylıkla hareket etmeye başladık. Bir kez olsun başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü hakkında endişelenmemek güzeldi. Akşam zaten başarılı geçti ve

tamamen rahatlamış hissettim. En azından arkamı döndüğümde kendimi Kaden'le karşı karşıya bulana kadar.

Onu hemen tanıdım, arkadan bile. Dans edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Hareketleri akıcı ve ritmikti, sırtındaki kaslar seğiriyordu. Pas rengi kot pantolon ve açık renkli basit bir gömlek giymişti. Renkli ışıkların altında kollarındaki halkalar daha da büyüleyiciydi. Ona bakmak istemiyordum ama bakışlarım ona takılı kalmıştı.

Daha doğrusu, ona ve yontulmuş kollarıyla tuttuğu ve onunla birlikte hareket eden ona bağlı olan kıza.

Yutmuşum.

Scott benimle dans ederek, "Bunu biz de yapabiliriz," dedi. Kollarını belime doladı ve vücudunu sırtımda hissedene kadar bana sarıldı. Bunu yapmasına izin verdim ve gözlerimi kapattım. Scott'ın benimle ya da başka bir kızla ilgilenmediğinin farkındaydım ve bu, gitmeme izin verdi. Kollarımı kaldırıp kalçalarımı salladım, sonra ona döndüm ve bir elimi omzuna koydum. Dawn ona arkadan yaklaştı ve üçümüz aynı ritimde gülerek dans ettik. Arkamı döndüğümde saçlarım gözümün önüne gelmişti. Bir elimle onları terli surattan uzaklaştırdım.

Kaden'in bakışları beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Benden birkaç metre uzaktaydı ve her hareketimi yakından takip ediyordu. Az önceki kız her zaman yanındaydı ama Kaden kollarını sahiplenici bir tavırla onun boynuna doladığında bile bir bakışı hak etmiyordu.

Bunun yerine başını yana yatırdı ve gözlerini benden hiç ayırmadan muzipçe gülümsedi.

O anda dans ettiğim kişinin o olduğunu, belimi tutan ve hareketlerimde bana rehberlik eden elin onunki olduğunu hayal ettim.

"Bingo," diye fısıldadı Scott kulağıma.

Ona ve Dawn'a gülümseyerek döndüm.

"Sana hiç seni sevdiğimi söylemiş miydin?" diye sordum, kollarımı isteksizce ikisine dolayarak.

Şafak bir kahkaha ile sarılmaya karşılık verdi. "Evet, ama bunu duymaktan asla bıkmam."

Akşam boyunca, Dawn'ın alkolle baş edemediğini söyleyerek abartmadığını fark ettim. İkinci bardaktan sonra zaten tuvaletin üzerine katlanmıştı; Saçını tuttum ve bana sonsuz sevgi ve şükran yemini etti. Çıkardığı korkunç sesler bir yana, gerçekten güzeldi. Kim kusarken şirin olmakla övünebilir ki? Kesinlikle ben değilim.

Aslında, son başlığım birkaç yıl önceydi. O zamanlar düşünceleri susturmak için çok içtim.

Taksiyi beklerken barda Dawn'a bir bardak su sipariş ettim.

"Daha önce yaptığını yap ve bana bir tekila ısmarla," diye fısıldadı bir ses kulağıma. Kaden'in nefesi enseme değdi ve titrememe neden oldu. Normal şartlar altında, bir çocuk bana bu kadar yaklaştığında tüm alarm zillerim çalardı ama Kaden'in durumunda vücudum farklı yasalara uyuyordu. Aramızda güvenli bir mesafe yaratmak için acele etmek yerine, göğsünün bana temasını hissetmek için içimdeki her şey geri çekilmek istedi.

Günaha direndim ve ona şüpheli bir bakış atarak döndüm. Genişlemiş gözbebekleri ve kırmızı yanakları vardı. "O zaman beni izledin."

Kaden daha da yaklaştı ve elleriyle vücudumun iki yanında tezgaha yaslandı. Geri adım attım ve tahta uçağı sırtımda hissettim. Öne çıktı ve dudaklarıyla kulağıma dokundu. tekrar titredim. "Belki." "Sarhoşsun," dedim.

Hafifçe geri çekildi. "Olabilir."

"Sana ne oldu?" Ona sordum. Tepki vermediği ve karanlık bakışlarıyla bana bakmaya devam ettiği için, çalışkan bir rahatlıkla arkama yaslandım ve dirseklerimi tezgaha dayamak için kollarımı kaldırdım. Dünyada hiçbir neden yokken, yakınlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini anlamasını sağlayamazdım.

"Ulaşılmaması güç birisin," dedi sonunda, başını yana eğerek. "Seni anlamıyorum."

"O zaman nasıl bir his olduğunu biliyorsun," diye yanıtladım. "Her zaman orada sızlanıp, kokunu apartmana yayarsın," diye devam etti.

"Şikayet etmeyi kes Kaden. Sen tipi değilsin. "

"Neden erkek olamıyorsun, Bubbles?" Öne eğildi ve tehlikeli bir şekilde bana yaklaştı. Kalp atışlarım hızlandı. Neredeyse birbirini görmeden geçen haftalardan sonra, o anda onunla temas çok fazlaydı. Derin bir uykudan yeni uyanmış gibi tüm vücudum titriyordu. Karnımın alt kısmında bir kasılma hissettim.

"Senin için daha iyi olacağını biliyorum ama bu mümkün değil. Bunları büyüttüm" dedim yakasını işaret ederek.

Kaden'in gözleri ellerimin aşağı doğru hareketini takip etti. Sonra tekrar başını kaldırdı, yavaşça, dikkatlice, sanki derimin bir santimini bile kaybetmek istemiyormuş gibi. Dudaklarımda bir süre oyalandı, sonra gözlerime bakmak için geri döndü. İstemsizce nefesimi tuttum.

Gözlerini birkaç kez kırptı, sonra aniden ne kadar yakın olduğunu fark etmiş gibi geri çekildi ve ellerini saçlarının arasından geçirmek için tezgahdan çekti. Dudaklarından sinirli bir ünlem kaçtı.

Aynı anda barmen de Dawn için su bardağını yanıma koydu. Döndüm ve ona ödedim. Kaden'in yanından geçmeye başladım ama beni nazıkçe kolumdan tuttu. Parmakları tenimi okşadı ve kolumun her yerinde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Dawn'la ilgilenmek için, sonra eve gideceğim. Fethinde iyi eğlenceler," dedim, daha önce dans ettiği ve koridorun karşı tarafından bana ateşli bakışlar atan kızı işaret ederek. "Seni şimdiden özledi."

Beni hafifçe kendine doğru çekti. Gözlerinde uyarıcı bir ifadeyle mırıldanırken nefesini şakaklarımda hissettim, "Peki, neyin eksik, Allie?"

"Yatağım Kaden. Sadece yatağım, "dedim gülümseyerek. Onu oraya düşürdüm ve suyu Şafak'a getirdim.

Büyük bir gürültüyle uyandım. Ayağa kalktım ve otomatik bir hareketle kollarımı vücuduma sardım. Sonra koridordan bir küfür duydum.

Rahatladım, rahatladım. Eve dönen sadece Kaden'di. Saate baktım. Üç buçuk.

Bir tıkırtı oldu, sonra bir şey yere düştü. Yine küfür etti.

Kızları tavlarken bile böyle konuşmamasını dilerdim. Onu özellikle seksi bulmadım. Ama belki de bu sadece onun aşk ilanı verme şekliydi. Bazı insanlar kabalıkları sever.

Aniden sessizlik oldu. Hatta yabancıydı. Birkaç dakika sonra endişelenmeye başladım ve ayağa kalktım. Dikkatli bir adımla kapıya gittim ve açtım.

Sadece oturma odasının kapısından koridora çıkan ayakları gördüm. Hızla odadan çıktım.

"Orada ne yapıyorsun?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

Kaden, salonun ortasında yüzüstü yatıyordu. Gürültünün kaynağını anladım: Ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken gardırobuna çarpmış ve onu da kendisiyle birlikte yerde sürüklemişti.

Boğuk bir homurtu çıkardı.

Botlarını çıkarmak için yanına çömeldim. Bitirir bitirmez tekme attı ve ayağa kalktım.

"Bırak beni," diye mırıldandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece sırtını duvara dayamayı başardı. Başı bir tarafa eğikti. Dudakları aralanmış ve gözleri kapanmıştı.

"Koridorda uyuyamazsın," dedim kararlı bir şekilde. Eliyle bir yüz ve kaba bir hareket yaptı.

İç çekerek, arkadaşlarımdan en küçüğü olmama rağmen alkolü herhangi birinden daha iyi idare edebilmemin nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Bana sadece Spencer iyi durumda görünmüştü. Tersine, bizim yaşımızda içmeye başlamak tamamen normaldi. Bir önceki hikayem kesinlikle metin değildi.

"Hadi Kaden," diye mırıldandım yanına diz çökerek. Onu beline sardım ve onu desteklemek için kolunu omzuma koymasını sağladım.

"Beni yalnız bırakın." Bu sefer sesi yüksek ve netti.

"Rahatsız etme ve sana yardım etmemize izin ver, kahretsin!"

Onu umursamadan kaldırmaya devam ettim. Büyük bir çabayla onu oturma odasından dışarı sürükledim. Her iki adımda bir mobilyaya çarpıyordu. Görünüşe göre bilerek yaptı.

Odasına geldiğimizde yorganı indirip kenara itmesine yardım ettim. Aynısını birkaç saat önce Dawn ile yapmıştım. Sonra bir aspirin aradım ve mutfaktan bir şişe su aldım.

Ona döndüğümde Kaden kemerle tartışıyordu. Gömleğini ve çoraplarını çoktan yere atmıştı. O tekrar yatağa düştüğünde şişeyi komodinin üzerine koydum. Sadece dar bir boxer giymişti. Gözlerimi kaçırmak için acele ettim. Ve hayatımı cehenneme çevirenin sadece kollarındaki o sefil yazılar olacağını düşündüm.

"Al şunu," dedim tableti ona uzatarak. İtaatle ağzına koydu ve kuru olarak yuttu. Sadece görüntü midemi bulandırdı ve ona şişeyi verdim. "En azından burada içmelisin," dedim en üstteki oluğu işaret ederek.

"Geçmişte birkaç kez sarhoş olduğumun farkındasın, değil mi?" diye karşılık verdi ama uysalca şişeyi dudaklarına götürdü.

"Seni bir şeye çarpmadan yalnız bırakabilir miyim?"

Kaden, dudaklarında her zaman kibirli gülümsemeyle şişeyi komodinin üzerine bıraktı. Dağınık saçları ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar karşı konulmazdı. Gözlerimi ondan kaçırmak istesem de gözlerimi ondan alamıyordum.

Ağırlık çalışması yaptığı belliydi. Böyle tonda kaslar sadece yürüyüşle gelemezdi. Çıplak gövdesine, pazısına, karnına ve boxer lastiklerinin altında kaybolan ince saç çizgisine baktım.

Muhteşem bir fiziği vardı. Arkadaşlarımın onun üzerine salyalarının akmasına şaşırmadım. Ne kadar direnmeye çalışsam da bu bende de aynı etkiyi yarattı.

"Bana bakıyorsun," dedi Kaden, doğrulup. Son derece memnun görünüyordu.

"Şey?" Suçlu bir ifadeyle bağırdım. "Kesinlikle doğru değil!"

"Yalan söylediğinde kızarırsın. Biliyor musun?" Bana ısrarla baktı.

Ellerimi yanaklarıma koydum ve olabildiğince çabuk odama geri dönmek için yatağın etrafında yürüdüm. "Ne saçma."

"Doğru olduğunu çok iyi biliyorsun!" Gülerek kendini yastıklara bıraktı. Memnuniyetle kollarını başının arkasında kavuşturdu. Kendini gizlemeye hiç niyeti yoktu, aksine kışkırtıcı bir ifade takındı, sanki biraz daha kalıp ona bakmamı istiyormuş gibi. Ne narsist bir aptal.

"İyi geceler Kaan."

Ona arkamı dönüp kapıya gittim.

"Ali?"

Bir kez daha ona döndüm. Yeniden ayağa kalkmıştı ve yine ciddiye.

"Yalan söyledim," dedi düşünceli bir şekilde.

Açıkça konuşmaya çalıştığını anladım, ancak kelimeler ağzından sanki dili damağa yapışmış gibi yavaş ve kalın bir şekilde çıktı. Sesi her zamankinden daha derindi.

"Ne hakkında?" diye sordum ışığı kapatarak.

"Elbise," diye mırıldandı. Karanlıkta üzerine çekilen battaniyenin hışırtısını duydum. "Sana çok yakıştı." Gülümseyerek kapıyı arkamdan kapattım.

8 I Ertesi sabah boynumun arkasında bir gıdıklanma ile uyandım. Önceki akşamın cümbüşünden sonra gözlerimi tam olarak açamayarak uykulu göz kırptım. Arkamı dönüp uyumaya devam etmeye karar verdim. Boğuk bir kahkaha duydum.

Homurdandım, yastığı aldım ve körü körüne kahkahaların geldiği yöne fırlattım. "Git buradan!"

«Barış için geldim. Sana kahveyi getireyim. "

Anında oturdum. Biraz daha uyanmayı umarak yüzümü birkaç kez ovuşturdum. Gözlüğümü komodinden alıp taktım. Çok miyop değildim ama bazı durumlarda onların daha net görmelerine ihtiyacım vardı. Örneğin ben araba kullanırken. Ya da sabah, deli bir adam beni çok erken uykumdan ayırdığında.

Bir bardak burnumun önüne fırladı. Onun ötesine, inanılmaz fit bir Kaden'in gözlerine baktım. Sadece solgun yüz akşamdan kalmayı ima etti.

"Yatakta kahveyi hak etmemi ne sağladı Bay White?" Ellerimi sıcak bardağa koyarak onu kızdırdım. Dudaklarıma götürdüğümde tanıdık bir aroma tanıdım. Dondum. "İçine nane kreması da koymuşsun!" Kaden omuz silkti ve masama oturdu. "Sanırım bu geceden sonra sana borçluyum."

"Ama hayal et," diye içtenlikle yanıtladım. Benimkisi saf dostluğun bir müdahalesiydi. Koridorda uyumasına izin veremezdim.

"Ciddiyim. Teşekkürler."

"Duygusallaşmayacaksın..." diye gözlemledim. "Yoksa bir hile mi var? Satır aralarını okumalı mıyım?"

"İşte yine gevezelik etmeye başladın." Çok ciddi görünüyordu ama gözlerindeki parıltı bana konuşmamızı eğlenceli bulduğunu söylüyordu.

Kahvemden uzun bir yudum aldım ve mutlulukla iç çektim. "Dün akşamdan kalma olduktan sonra korkunç bir migren geçirmen gerekmiyor mu?"

Nispeten formda olmama ve kokteylleri sorunsuz bir şekilde atmış olmama rağmen, bazı durumlar için mucizevi bir çaresi olup olmadığını ne pahasına olursa olsun bilmek istedim. Er ya da geç işe yarayacağından emindim.

"Başım biraz ağrıyor ama bence aspirin işe yaradı." Alnını kısaca ovuşturdu. "Aksi takdirde daha iyi hissetmek için başka bir çarem olurdu."

"Demek ki?"

Çarpık bir gülümseme verdi. "Biraz temiz hava."

Gözlerindeki parıltıyı gördüm ve hemen başımı salladım. "Olmaz. Geçen sefer, ikinci bir deneyime dayanamayacağımı düşündüğüm bazı kabarcıklar yaşadım. Aldığım tüm kesikler dışında tabii ki çok keyif aldım ama..."

"Bu kadar hızlı ve çok konuşursan migrenimi geri getirirsin," diye inledi kulaklarını kapatarak.

"Demek istediğim şu ki, seninle dağlarda başka bir trekking yapmak için önce doğru ayakkabıları almalıyım."

"Bunu zaten düşündüm," dedi Kaden, çekmecemi işaret ederek.

Bakışlarım kolunun hareketini takip etti ve afalladım. Şık bir şort giydiğimden emin olduktan sonra kendimi battaniyeden kurtardım ve yataktan kalktım. Üzerinde duran ayakkabılara bakmak için şifonyere gittim.

Yürüyüş botları.

Kahverengi, bağcıklı, kalın ve sağlam tabanlı.

Kaden bana gerçekten yürüyüş botları aldı.

Şaşkınlıkla ona bakmak için döndüm. "Bana ayakkabı mı aldın?"

Hafifçe güldü ve başını salladı. «Monica'nın artık onlara ihtiyacı yoktu. Ethan bazen onu kendisini takip etmeye zorladı ama artık neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Sana yakışabileceklerini düşündüm. "

"Gerçekten nazıktın." Bu düşünceli jest beni gerçekten şaşırttı.

"Nazık korkunç bir kelimedir." Saçlarını karıştırdı ve kedi gibi bir bakış attı.

gülmekten patladım. Kahvemden bir yudum daha almadan önce, "Önce benim için güzel bir şey yap, sonra teşekkür edersem al," dedim.

Kaden yüzünü ekşitti. "Sana karşı iyi değilim. Bu gözlükler berbat. " "Çok teşekkürler," diye mırıldandım.

"Cidden, seni sıkıcı bir kütüphaneci gibi gösteriyorlar. Ve şimdi kalkmaya bakın. Dışarı çıkmak istiyorum." Geçen sefer verdiği eşofmanı bana fırlattı.

Odadan çıktığında gülümsemeden edemedim.

İlk yürüyüşümüzden çok daha soğuktu. Sonbahar gelmişti ve tırmanışın üstesinden gelirken titriyordum. O gün bile arabanın müziğine karar veren bendim. Eski bir Fall Out Boy albümü seçmiştim ve Kaden'in seçimimi beğendiğini düşünüyorum. Yol

boyunca parmakları direksiyonda zamanı döverken, ben sololara etkileyici bir gitar akor taklidi ile eşlik etmiştim.

"Biraz yavaşla," diye soludum, yan tarafımda bir ağrı hissederek.

"Biraz daha yavaşlarsak, gün batımından önce zirveye ulaşamayız ve o zaman gösteri mahvolur," diye bağırdı Kaden, yılmadan bana, sadece başını çevirerek. En az on metre öndeydi ve beni beklemeye istekli görünmüyordu. O acımasızdı.

Önceki seferden farklı bir yol seçmişti. Bölgeyi bu kadar iyi bilmesi şaşırtıcıydı; patika yoktu, ama GPS'i olmasa bile yönünü buldu. Sanki altıncı hissi varmış gibi.

Birden dondum. Uzaktan bir sıçrama duydum; çok soluktu, ama yakınlarda bir sel olduğundan emindim.

"Haydi, hareket et!" Kaden durmuş ve sabırsızca ayağını yere vurmuştu. Motive edici olmayı bırakmıştı.

Bir fikrim var. "Söyle bana ne okuyorsun?" Bir yükselişe geldiğimizde nefes darlığı ile sordum.

"Ana konu olarak gazetecilik, ardından Grafik Tasarım."

"İlginç olmalı. Bundan sonra ne yapmak istersin? "

Şans eseri Monica'nın botları benim numaramdı. Bu şekilde yürümek çok daha keyifliydi ve Kaden'i yeşillikler içinde takip etmekte sorun yaşamadım.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Sinemada bir şeyler yapmak isterdim ama medya sektörüne girmek zor. Şu anda basın krizde. Bu yüzden dersleri derinleştirmek yerine çe°itlendirmeyi tercih ettim. " dilsizdim. İlk defa bana kendisi hakkında bu kadar çok şeyi aynı anda anlatmıştı.

"Ve sen?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak.

"Öğretmen olmak istiyorum," diye basitçe yanıtladım.

"Hangi seviyede?" altından geçebilmemiz için yolumuza çıkan bir dalı tutarak ısrar etti. İlk beni o gönderdi.

"Lise." Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama durmadan devam ettim.

"Senin standartlarına göre oldukça özlü bir cevap Bubbles," dedi alaycı bir tavırla.

Omuz silktim. Bu konuda söylenecek pek bir şey yoktu. Ailem, gidip gençlere öğretmek istememi saçma buldu. Ama yapmaya kararlıyım.

"Okulda tacize uğrayan kızlardan biri miydin ve şimdi diğer öğrencilerin hayatlarını değiştirmek mi istiyorsun?" Merak ediyorum. aniden durdum. Kalbim şiddetle atıyordu. "Numara."

"Okulunuzun yıldızı ve ponpon kızların kaptanı mıydınız ve başarılarınıza bağlı kaldınız mı?" midem bulandı Okul zamanlarını, ne olduğumu düşünmek istemiyordum. Sessiz kaldım ve Kaden bunu spekülasyon yapmaya devam etmek için bir teşvik olarak aldı.

Yoksa dikkat çekmek için her şeyi göze alan kızlardan mısınız? Alkol, partiler, erkekler vs.? "

"Kes şunu!" Yumruklarımı acıtacak kadar sıkarak ve tehditkar bir şekilde ona bakarak tısladım.

Tahmin etmişti ve şaşkın ifadesi bana az önce anladığını söyledi.

"Ali..."

"Numara." Bir adım daha yaklaştı ve ben titreyerek kollarımı kavuşturdum.

"Akıllı davrandıysam özür dilerim." diye mırıldandım.

Çok ciddileşti ve bana yoğun bir şekilde baktı. "Neden öğretmek istediğini gerçekten umursuyorum."

Yutkundum ve uzağa baktım. Henüz kimseye gerçek sebebi söylememiştim. Aslında kimsenin bilmesini istemiyordum. En azından Kaden.

"Tamam o zaman başlıyorum" dedi. "Babama kalsa, ekonomi ve ticaret okumalı ve sonra tıpkı ağabey Alex gibi şirketteki yerini almalıydım." Şapkasının siperliğini geri çevirdi. "Tam tersini yapmak istememi umursamıyor. Sinemaya ve tasarıma her zaman büyük bir tutkum oldu. Beni gazeteciliğe yönlendiren annemdi. "

Bu sefer geçmesine izin vermek için bazı dalları kaldıran bendim. Konuşmadan onu dinledim. Her zamanki alaylarından biri olduğunu ve beni incitmek istemediğini biliyordum. Yine de sözleri bende hoş olmayan anıları uyandırmıştı.

Yeterince ilgi görmediğin için yaptığın hilelerden biri daha, babamın sesini net bir şekilde duydum.

Tamamen Kaden'e konsantre olmaya çalıştım. Çevrede dağlar, botların altındaki kökler, kuş cıvıltıları. özgürdüm. Bu benim özgürlüğümdü. Artık eski ben değildim ve olanların geçmişle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir, iki, üç kez tekrarlardım. Ta ki yeniden kendim olduğumu hissedene kadar. "Baban ne düşündü?" bir süre sonra sordum.

Kaden ellerini ceplerine gömdü. "Özellikle hevesli değildi. Geleceğimi güvence altına alacak bir disiplin çalışmam gerektiğini söyledi. Buraya taşındığımda her türlü desteği elimden aldı. "

"Şey?" diye bağırdım.

Omuz silkerek cevap verdi.

"Sırf senin hayallerin onunkiyle uyuşmuyor diye seni öyle bırakamaz. Kısacası, hala onun oğlusun! Nedenini tam olarak anlamasam da Kaden'in hikayesi beni çileden çıkardı.

"Senin desteğin olmadan yapabilirim," dedi bakışlarımdan kaçınarak ve şapkasını kurcalayarak.

"Ne pislik," dedim öfkeyle. Hemen hatamı anladım ve korkuyla Kaden'e baktım. "Üzgünüm, demek istediğim bu değildi. Sadece istedim..."

"Merak etme." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve karamel gözleri güneşte parladı. "Kendini ifade etme özgürlüğünü seviyorum."

Bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissettim. Bu kadar kısa sürede bir bedeni bu kadar çok duygunun işgal etmesi çılgıncaydı. Panik, umutsuzluk, terör... Ve sonra göğsümde genişleyen o aceleci heyecan.

"Ben... Ben gençlerin hayatlarını değiştirmek istiyorum." Sözler ağzımdan kendiliğinden çıktı, engellenemezdi. Henüz kimseye söylememiştim. "Ben safım, biliyorum. Ancak birçokları için okul hayattaki en zor zamandır. Öğrencilere de öğretmek istememin yanı sıra, onların her türlü ihtiyacında başvurabilecekleri bir insan olmak isterim. Gerçekten önemli olan şeylerin ne olduğunu anlamalarını sağlamak istiyorum. Keşke..." "Durdum. Önceki sıçrama daha netti ve içgüdüsel olarak geldiği yöne doğru yürüdüm.

"Ne istiyorsun?" Kaden arkamdan sordu. Onlara dileklerimi açıklamaya çalıştığımda, annemle babam gibi sıkılmış ya da kibirli bir ses tonu yoktu.

«Sadece programdaki konuları öğretmek istemiyorum. Dikkate alınmayan ve yolda kaybedilen birçok değer vardır. Pek

çok gencin bir muhatap, rehberliğe ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri biri yoktur. Okulda özellikle iyi değildim ... Öyle değil. Oğlanların hayatında olumlu bir şeyler bırakmak istiyorum. Onlara muhtemelen ailelerinden alamadıklarını verin, yoldan çıktıklarında onları doğru yola sokun. "

Kaan bana katıldı. Bana baktı ve kızardığımı hissettim. Ama ne kadar çok konuşursam, o kadar kolaylaştı. Sonunda bu düşünceleri yüksek sesle ifade etmek güzeldi.

"Niyetini beğendim" dedi. "Sırf orada geçirdikleri güzel zamanlara pişman oldukları için okula gitmek isteyen çok fazla insan var. İşine yüreğini koyan, öğrencileri gerçekten önemseyen öğretmenler bulmak zor. Bana bir kez daha baktı.

"Bence sen harika bir öğretmen olacaksın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Dayanamayıp sordum.

Omuz silkti ve gülümsedi. "Sürekli gevezelik ediyorsunuz. Bence bu çok iyi bir varsayım. Çoğu profesör birbirinin konuşmasını duymaktan hoşlanır."

Yüzümü buruşturdum ve bir köke takıldım. Kaden kolumdan tuttu ve beni kaldırdı. Dengemi geri kazandığımda beni bıraktı.

"Ayrıca, birçok ıslak rüyanın kahramanı olma ayrıcalığına sahip olacaksın," dedi anlamlı bir şekilde. "Öğretmenimle ilk rüyamı hala çok iyi hatırlıyorum. Bayan Shaw gerçekten seksiydi. " "Ne kadar iğrenç," diye bağırdım yüzümü buruşturarak. "Cidden. Her zaman göğüsleri çeken düğmeli bluzlar giyerdi ve biz de bahse girdik mi diye..."

"Kaden!"

"Bacaklarınızla uzun sürmeyecek ve ergenlik öncesi çaylaklar ilk okullarda salyaları akacak."

"Bu alanda önemli bir deneyime sahip gibisin." Bir gülümsemeyi daha fazla tutamadım.

"Hayır, lisede zararsızdım."

Sesi belirli bir tınıya bürünmüştü ve bakışları sanki aniden aklına bir anı dönmüş gibi perdeliydi.

"Ama artık değilsin," diye dikkatli bir şekilde gözlemledim.

"Hayır, şimdi değil," diye onayladı başka bir kurnaz gülümsemeyle. "Zararsız olmak abartılan bir niteliktir. Tüm eğlenceyi kaçırıyorsun. "

"Yani senin hakkında söylediklerinin hepsi doğru..."

"Benim hakkımda ne diyorlar?" diye sordu, aniden sağa dönerek. Suyun kükremesi daha da arttı ve Kaden'in duyulması için sesini yükseltmek zorunda kaldı. Kampüste onun hakkında dolaşan hikayeleri düşündüm ve kendimi belirsiz tutmaya karar verdim.

"Kalp kıran birisin," diye soludum bir kayaya tırmanmaya çalışırken. Kaden önümdeydi ve bir eliyle kaldırdı. Yürümek ve tırmanmak onun yaptığı çok basit şeyler gibi görünürken, ben askeri yürüyüşe çıkmış bir sumo güreşçisi gibi görünüyordum.

"İnan bana, kızlar benden ne bekleyeceklerini her zaman bilirler, ben hiçbir zaman hiçbirini kandırmadım. Ama sonuçta yine de kötü olan biziz" dedi.

"Güzel bir musata almana şaşırmadım. Zorunluluk olmadan, zorunluluk olmadan eğlenmek istemek ancak sona erebilir ama..." Ayağım kayarken bir çığlık attım ve kayaya tutundum.

Kolumdaki sıkı tutuş düşmemi engelledi. Kaden beni kendisine doğru kaldırdı, sonra kolumu serbest bıraktı ve bana eleştirel bir bakış attı.

iç geçirdim. "Bana öyle bakmana gerek yok. Kızlar senden hoşlanır ve senin hakkında fikir edinirler. Aynısı bana da oluyor, sevdiklerimde. "

Kaden başını iki yana salladı ve uzun bir süre yüzüme baktı.

"Dün bu yüzden beni yatağa götürdün," dedi.

'Seni yatağa götürdüm' dedim, 'çünkü seni koridorda uyumaya bırakamazdım. Ve sonra beni tüm o raketle uyandırdın. " Kaden'in yoğun bakışlarından kaçınmak istedim ama bu mümkün değildi. Bana o kadar yaklaştı ki alnını okşadı ve fısıldadı, "Beni sevdiğin için beni yatağa attın."

"Bu kesinlikle doğru değil." Soğuk ve mesafeli bir sesle söylemek istedim. Genelde bunu komutla yapabiliyordum... bunun yerine neden başarısız olmuştum?

"Evet, eğer benden hoşlanıyorsan. İşleri halletmek senin doğanda var, bunu kendin söyledin. Ve seni en çok heyecanlandıran şeyin düzeltmeyeceğin şeyler olduğuna bahse girerim. "

Alnımda nefesini hissedebiliyordum. Yutmuşum. "Bu ne anlama geliyor? Ne kırıldın?"

Soruma cevap vermedi ve bana bakmaya devam etti. Bakışları bir an dudaklarımda oyalandı, sonra tekrar gözlerime döndü. "İnan bana Bubbles. Öğrenmek istemezsin, "dedi sonunda.

Kaden, o sırada onu ne kadar iyi anladığımı hayal bile edemezdi. Her sözü benim durumumu yansıtıyordu. Sanki ondan değil de benden bahsediyor gibiydik.

"Kırılmıyorsun Kaden. Sadece biraz morarmış. Sende düzeltilemeyecek hiçbir şey yok, "diye mırıldandım. Suyun kükremesi o kadar gürültülüydü ki beni duyduğundan emin

değildim. Bir süre, o başını iki yana sallayıp dönene kadar birbirimize bakarak durduk.

Şapkasını çıkardı ve elini saçlarından geçirdi. Sonra kenara çekildi ve önümüzde ne olduğunu netleştirdi.

Şok olmuştum.

Sonunda sağanağın kaynağını anladım. Kaden beni büyük bir şelaleye götürmüştü.

"Aman Tanrım..." diye inanamayarak iç çektim.

Bükülmüş ağaçlar ve çalılar arasındaki kayalardan büyük su kütleleri fışkırdı. Güneş ışınları, dik duvardan aşağıdaki bir göle düşerken suyu ısıldattı.

Hadi gidelim, dedi Kaden.

Gözlerimi o manzaradan alamıyordum ama sürüşüm çoktan gitmişti.

Onu, yosunlu kayaların arasından şelalenin yanından geçen dar bir patika boyunca takip ettim. Aşağıya indikçe, daha pürüzsüz ve pürüzsüzdüler. Hafif bir çiseleme ıslattı bizi. Bu muhteşem doğa manzarası karşısında şaşkına dönmüştüm.

Gölün kıyısına vardığımızda, bir elimle gözlerimi siper ederek, başımı arkaya yaslayarak şelaleyi düşündüm.

Sağımdaki bir hareket beni ürküttü.

Bir an sonra kendimi Kaden'in çıplak sırtına bakarken buldum.

"Ne yapıyorsun?" O da çizmelerini çıkarıp kemerini çözerken kekeledim. Sol tarafına dövdüğü siyah tüye felç gibi baktım, o kadar detaylıydı ki tüm detayları bir anda kavrayamadım.

"Sana nasıl görünüyor, Bubbles?" soğukkanlılıkla cevap verdi, bakışları suya sabitlenmişti. Göz kırparak kısaca bana döndü, sonra koşup göle daldı.

O yüzeye çıkana kadar nefesimi tuttum, saçını alnından geriye doğru taradım ve bir sevinç çılgılığı attım.

"Çok soğuk değil mi?" Ona bağırdım, ellerim ağzıma megafon gibi sarılmıştı.

"Kendin dene."

Şelalenin kükremesi sağır ediciydi ve ben bunu pek anlamadım.

Kaden'de kabul edilmesi gereken bir şey vardı: Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Bir sonbahar günü bir gölde yüzmek isterse, bunu bir an bile tereddüt etmeden yapardı. Bu açıdan kendisine hayran kaldım. Sadece hayat onunla patlamakla kalmadı, aynı zamanda özgürlük de oldu. Kaden kendini her şeyden kurtarıp kendisi olmayı başardı. Hayatla onun gibi yüzleşebilmeyi diledim.

Daha fazla uzatmadan sweatshirt ve pantolonumu çıkardım.

Neyse ki prezentabl iç çamaşırı giyiyordum. Pembe dantelli bir takım elbiseydi, külotu çok dar değildi. Bir bikiniyle ben de aynı şekilde keşfedilebilirdim. Ancak Kaden yüzüme bile bakmadı, büyük vuruşlarla gölün ortasına doğru yüzdü. Ayak parmağımla suya dokundum ve bir çılgılık attım. Dondurucuydu.

Belli ki Kaden o anda arkasını döndü. Birkaç adım geri atıp cesaretimi topladım.

"Korkak olma," diye meydan okudu ve ben anında ona olan hayranlığımı geri almaya karar verdim. Gözlerimi ve yumruklarımı kapattım, sonra koşmaya başladım. ağlayarak daldım. Soğuk beni sardı ve duş kayboldu. Suyun altında birkaç kuvvetli vuruş yaptım ve cesurca gözlerimi açtım. Hiçbir şey göremiyordum, her yer yeşil ve bulutluydu. Yüzeye çıktığımda

şelale noktasına çok yakındım. Köpük daha kalındı ve üzerimdeki su gökkuşağının renklerine döküldü.

"Priz."

Kaden arkamdan geldi ve beni belime sardı. Tüm vücudumu bir ürperti kapladı, nefesim kesildi ve güçlükle yutkundum.

Kaden daha sonra beni havaya kaldırdı ve ondan en az    metre uzağı fırlattı.

Sonunda su altında kaldım. Ciğerlerimde hava kalmamıştı ama bunun nedeni büyük ölçüde şoktu.   fkeyle nefes nefese yüzeye döndüm.

"  irkin..." diye bağırdım nefes nefese.

"Naber?" Kaden kollarını iki yana açmış suda yüzüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Ona  detmeyeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

Koşarak yanına gittim ve iki elimle onu suyun altına ittim. Böyle bir saldırı beklemiyordu. Ancak su altındayken ne olduğunu anladı ve beni ondan uzaklaştırdı. Kal alarımдан sıkıca tuttu, beni kaldırdı ve omzuna attı.

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdım deli gibi kıvranarak.

"Unutabilirsin."

Sırtına yumruk attım ama yüzmeye başladı, kolu beni sardı. Sprey kalınlaşıyor ve bana daha çok çarpıyordu. K kreyen uğıltuda beni duyamayacağını bile bile  ığılık atmaya devam ettim. Şelaleye ulaştık. Başımı kaldırmaya çalıştım ama su üzerimize öyle bir hızla hücum etti ki tekrar aşığı indirmek zorunda kaldım.

Şelalenin diğ er tarafına ancak Kaden'in sıkı tutuşu sayesinde ulaşabildim. Omzundan kaymama ve beni tekrar ayağı kaldırmama izin verdiğinde, vücudunu benimkinin üzerinde

hissettim. Ayaklarımla yere bastığımı güçlükle fark ettim: İçime işleyen ısı dalgası çok  iddetliydi.

Kaden bana koyu, derin karamel gözlerle baktı. Dudaklarından ve derisinden su damlıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama ellerim kalçalarını kavradığı gibi kendi kendine g  s ne ula mı tı.

Vücudumdaki her kas gergindi, içimdeki her şey neredeyse dayanılmaz bir şekilde titriyordu. İçimde daha önce hiç olmayan bir d   m hissettim. Meme uçlarımla  i ti ve alt karnıma bir ürperti indi.

Aramızda hüküm süren gerilim basitçe neredeyse çıplak olmamıza ba lı değildi. Başka bir şeyden geldi, içimde çok daha derin olan bir şeyden. Birden çok korktum.

Ona bu kadar yakinken bir dakika daha dayanamazdım ve pişman olacağım bir şey yapmaktan korktum.

Sertçe yutkundum ve kollarımı indirdim. "   numaralı kural," diye mırıldandım boğuk bir sesle, ondan uzaklaşarak. Sanki içimdeki karga ayı yatıştırmak için birkaç santimetre yeterliydi. Kaden, bakışları netle ene kadar birkaç kez gözlerini kırpı.

Aniden, sadece i   ama ırıyla önünde durmayı uygunsuz buldum. Bacaklarımı b kt m ve boynuma sarıldım.

Etrafa bakındım. "Burası harika," dedim kasten umursamaz bir tonda. Gerginli i azaltmak için zararsız bir tartışma için  aresizdim. "Sık gelir misin?"

 elalenin hemen arkasında küçük bir koydaydık. K kreme daha bo uktu ve sesimin zayıf yankısını bile duydum. Kafamı geriye atıp mağaraya baktım. Kayalar neredeyse siyahtı ve yer yer yosun ve sarma ıklarla kaplıydı.

«Evet, yazın neredeyse her gün. Geçen yıl keşfettim. »

Kaden'in boğuk sesi kalbimin tekrar daha hızlı atmasına neden oldu. Zor nefes alıyordum. Bir an önce sakinleşmem gerekiyordu.

"Bölgeyi nasıl bu kadar iyi tanıyorsunuz? Profesyonel bir rehber olduğunuzu düşünürsünüz." Kısa bir süreliğine koya yüzdüm. Ne kadar uzağa gidersek, benim için o kadar iyiydi. "Belki bunu öğrencilere önerebilirsin. Dağın zirvesine kadar eşlik edilmen için sana para ödeyebilirler. Bu, çok para kazanacağınız niş bir iştir. Buraya nasıl geldin? Yani şelalenin arkasına gizlenmiş mağarayı nasıl buluyorsunuz? Otoparkın aşağısındaki patikaların haritasında gördüğümü sanmıyorum. "Her zamanki gibi kelimeler ağzımdan dağınık bir şekilde çıktı ama o an buna sevindim. Gerginliği boşaltmanın bir yoluydu.

Kaden'den teslim olmuş bir iç çekiş duyduğumdan oldukça emindim ve şimdiden sorularımı görmezden geleceğini düşünmüştüm. Bunun yerine anlatmaya başladı. Spencer ve Ethan'la sık sık oraya giderdi. İlk başta işaretli patikalarda kalmışlardı ama onları çok meşgul bulmuşlardı. Sonra yeni rotalar aramaya ve vadi boyunca hazine avları düzenlemeye başladılar.

Ona bakmak yerine sesine odaklandım ve her bir kelimeyi dikkatlice dinledim.

Böylece bir sonraki saati geçirdik. Ona Woodshill ve ailesi hakkında sorular sordum ve bana doğru cevap verdi. Ne kadar uzun konuşursak, gerginliğin vücudumdan o kadar uzaklaştığını hissettim.

Kaden'in annesinin, oradan kısa bir sürüş mesafesindeki Portland'da yaşadığını öğrendim. Anne-babası ayrılmıştı ve

giderek babasına benzeyen ve pek iyi geçinemediği bir ağabeyi vardı.

Kaden hakkında bu şeyleri bilmek harikaydı ve benimle paylaştığı her şeye hayran kaldım. Dudaklarından sarktım ve bir noktada dişlerimin takırdamaya başladığını fark etmedim. Kıyıya dönmeye karar verdik.

Giyindiğimde Kaden'in sweatshirt'üne ve pantolonuna ıslak iç çamaşırları damgasını vurdu. Tabii ki şakalarından da geri durmadı. O da tereddüt etmeden boxerını çıkardı, ben de hemen gözlerimi kaçırıp cebimden cep telefonumu çıkardım. O gün için çıplaklık ihtiyacımı gidermişim.

Dikkatim dağılmış bir şekilde ekranın kilidini açtım ve felç oldum.

Annemin adı vardı.

Beni iki kez aramıştı.

İstemsizce mesajı sildim ve elimi ve cep telefonumu cebime koydum. O kadar sıktım ki uyuşmuş parmaklar ısındı.

Benimle tekrar iletişime geçmesini önlemek için mümkün olan her şeyi yapardım. Benden ne istediğini bilmek istemiyordum. Muhtemelen Denver'dan ayrıldıktan sonraki bir ay içinde akşamları eve akşam yemeğine gelmediğimi anlamıştı.

Kaden bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. Sessizce yola çıktık.

Bu sırada dudaklarımı birbirine bastırdım, ayaklarımı gereğinden fazla yere vurdum ve yolumu kesen dalları aceleyle ittim. Annemin adı içimde tarif edilemez bir öfke uyandırmıştı ve ne pahasına olursa olsun ondan kurtulmak istiyordum.

"Böyle bir şey söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye söze başladı Kaden, cipi gördüğümüz anda. "Ama bu kadar sessiz olmandan hoşlanmıyorum. Senin gibi değil. Mozzarellasız pizza gibi. "

Ellerim sweatshirtün ceplerinde titriyordu. Annemden bir telefon yeterliydi ve ben yine unutmak istediğim zayıf ve savunmasız kızdım. Lanet olası kötü parti. "İstedığinin bu olduğunu sanıyordum" dedim.

O durdu. "Sana ne oldu?"

Yılmadan yürümeye devam ettim. Sadece yatağıma sığınmak ve en sevdiğim dizilerden birini izleyerek dikkatim dağılmak istiyordum. "Herhangi bir şey."

"Bana neler olduğunu hemen söylemezsen Allison, eve yürüyerek gideceksin."

Ona inanamayarak bakmak için döndüm.

"O suratı yapma. Seni burada bırakacağım ve geri dönmek için kendi başının çaresine bakman gerekecek," dedi bana tehditkar bir bakış atarak. "Çıplak yıkandığımız için değil mi? Hadi ama bilmelisin ki seninle denemem bile..."

"Bu kadar uzatma!" Kızarak mırıldandım. "O kadar bencilsin ki beni hasta ediyorsun. Öncelikle fark etmediyseniz çıplak yıkanmadık: İç çamaşırı giyiyordum. "

«Ve bunu nasıl fark ettim. Bana inanabilirsin," dedi sırtarak.

Gözlerimi devirdim ve arkamı döndüm.

"İkinci nokta ne?" ısrar etti, iki adımda yanıma geldi.

"İkinci bir nokta yok."

Böyle güzel bir günün böyle bir felaketle biteceğini kim tahmin edebilirdi ki.

"Tamam o zaman." Kaden yanımdan geçti ve neredeyse arabaya koştu. İçeri girdi ve motoru çalıştırdı.

Şaşırdım, benimle dalga mı geçiyor diye merak ettim. Kesinlikle beni orada yalnız bırakamazdı! Ya vahşi hayvanlar olsaydı? Ormanın ortasında çürüyen bir ceset olmak istemedim!

Kaden yanıma geldi ve durdu. Pencereyi biraz açtı ve bana dedi ki, "Ya en sevdiğin grup bugün dağılmaya karar vermiş gibi neden mutsuz görüldüğünü bana açıklamaya karar verirsin ya da ben gidiyorum. Sen karar ver".

Öfkeliydim ve lanet olası arabasını tekmelemek istiyordum. "Neden umursuyorsun?" diye bağırdım. "Kadın ritimlerimi kendime saklamam gerektiğini söyleyen sendin. Sana itaat etmekten başka bir şey yapmıyorum! "

"İstedığın gibi."

Kaden hızlanarak motorun kükremesine neden oldu. Cidden gider ve beni orada bırakırdı.

Yumruklarımı iyice sıktım ve bazı eklemleri kırdım. "Orospu annem beni aradı!" ağzımdan kaçırdım.

Cip bir toz bulutu kaldırarak durdu. Sonra geri çekildi.

"Görünür mü? O kadar da zor değildi."

Kaden'in ısrar edip açıklama yapmasını bekliyordum ama yapmadı. Yan tarafa eğildi ve yolcu kapısını açtı. "Tuzlar." Sakinleşmem birkaç dakikamı aldı. Kapıyı tekmelemek istedim ama o zaman Kaden'in beni eve bırakacağından şüpheliydim. Yol boyunca dudaklarımı büzdüm ve müzik seçimini ona bıraktım. Bilmediğim ama ruh halime tam olarak uyan bir şey buldu. Yıkıcı, hızlı ve yürek parçalayıcı.

Müzik öfkeme karıştı ve çılgın ritmiyle onu benden alıp götürdü. Yavaşça sakinleştim ve omuzlarımı gevşettim.

O kadının özgürlüğümü benden almasına izin vermezdim.

Gezimizi düşündüm. Güzel bir gündü ve Kaden'e teşekkür etmem gerekiyordu. Ona bakmak için döndüm. Dayanamayıp gülümsedim. Artık onun evinde kaldığım için o kadar mutsuz değildim.

9 N E Sonraki birkaç gün,
annemin beni aradığı bilgisini aklımdan çıkarmak için mücadele
ettim. Kendimi çalışma odasına verdim ve kütüphanede daha da
fazla zaman geçirdim ve yorgunluk kısa sürede kendini
hissettirdi. Haftanın sonunda bitkindim ve sinirlerim gergindi.

Bir akşam eve dönerken Kaden'den hiçbir iz bulamadım.
Onunla yaşadığımdan beri ilk kez tamamen yalnızdım.
Rahatlayarak kanepeye çöktüm ama vücudumun çeşitli bölgeleri
acıyla itiraz etmeye başlayınca hemen pişman oldum. Gezi izini
bırakmıştı. Kaslarım hala ağrıyordu ve boynumdaki çizikler ve
ayaklarımdaki kabarcıklar yavaş iyileşiyordu.

Yıpranmış vücuduma güzel bir banyo yapmaya karar verdim.
Lush'a son gittiğimde hâlâ banyo toplarım vardı. Küvet
dolduğunda pijamalarımı yaptım ve pencere pervazından
mumları alıp küvetin kenarına yerleştirdim. Ben de laptop
istiyordum. Bir TV dizisi izleyerek suda rahatlamak, mükemmel
bir akşamın özüydü. Ne yazık ki, su ve teknolojiyi birleştirmek
için çok fazla güvenmedim. Bilgisayarımı mahvetmek ya da
elektrik çarpması ve Kaden'in beni küvette çıplak bulma riskini
almak istemedim.

Suda eriyen renkli ve parıldayan küreleri izledim ve banyoyu
yavaşça dolduran göksel vanilya ve kakao kokusunu içime
çektim. Saçlarımı bir topuzda topladım, içinden birçok teli kaçtı
ve kendimi suya bıraktım.

Bir cennet.

Suyun sıcaklığının ve vücudumu saran yumuşak köpüğün
tatlı bir koku yaymasının keyfini çıkararak gözlerimi kapattım.
Banyo yapmak en sevdiğim rahatlama ritüellerinden biriydi.

O kadar odaklanmışım ki koridorda sadece belli belirsiz boğuk bir lanet duydum.

Sonra Kaden banyoya daldı ve beni transtan çıkardı.

"Ama ne..."

"Dışarı!" diye bağırdım, kendimi korumak için kollarımı kaldırarak. Hemen duş perdesini tuttum ve çektim.

Ancak oda arkadaşımın banyodan çıkmaya hiç niyeti yoktu. Perdenin arkasında onun silüetini görebiliyordum. "Bu pasta parfümü nedir?"

"Kaden, kaçırmış olabilirsin ama ben banyo yapıyorum," diye tısladım, ona fırlatacak bir şey aradım.

"İğrenç parfümlerinle bütün evi rahatsız etmekten kaçınır mısın?"

"Banyodan nazikçe çıkıp, arkama yaslanıp rahatlayabilmem için anahtarı bana verir misin?"

"Çılgın birinci sınıf arkadaşının neden bekar olduğumu düşündüğünü ve onun şirketini umursadığımı açıklar mısın?" Haftalardır beni takip ediyor, hatta zaman çizelgemin bir kopyasını bile aldı. "

Hırıltılı sesi yaklaştı ve sıcak noktaları köpükle örtmek için acele ettim.

"Sana programımı kim verdi, Allie?"

Memnun bir gülümseme tuttum. Kaden'in oraya varması an meselesiydi. Ama Madison beni rahat bırakmamıştı. Aynı çalışma grubundaydık ve bana sorup durdu: ne yapabilirim? Kurduğunuz çalışma grubundan atılmaya hayır mı? Kaden bağlayıcı olmayan tarihler için müsaitti, bunu kendisi kabul etmişti. Telaş yapmaya gerek yoktu. Ayrıca Madison gerçekten güzeldi ve biraz boğucu tavırları bir yana, iyi bir kızdı.

"Son alevinin sönmesine neden olduktan sonra bir kadın arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sadece sana bir iyilik yapmak istedim," diye mırıldandım.

Alaycı bir kahkaha attı. "Elbette. Ben de Örümcek Adam'ım."

Kapı çarparak kapandı ve kendimi suya bıraktım.

Birkaç saniye geçti ve tekrar

açıldı. Perde aniden çekildi.

"Kaden!" Bağırđım.

O kadar kötü bir sırtış vardı ki bir an gerçekten korktum.

Büyük bir kova kaldırdı ve içindekileri üzerime boşalttı.

Korkunç bir çığlık attım.

O pislik üzerime buzlu su dökmüştü. Perdeyi tuttum ve sudan çıkarken önümde tuttum ve üst direktan havluyu aldım. Onu vücuduma sardım, yüzümü sildim ve Kaden'e sert bir bakış attım.

"O zaman savaş istiyorsun."

Kapıya yaslanmış, eli pantolonunun cebindeydi. Bana kibirli bakışı, her şeyi gördüğü anlamına geliyordu .

Küvetin yanına bıraktığı kovaya gittim ve hiç düşünmeden aldım, küvetin suyuna daldırdım ve Kaden'e doğru fırlattım, tam vurdu. Sonra ne olduysa, yüzündeki şok ifade paha biçilemezdi.

Gömleği, saçları ve yüzü gibi köpükle doluydu. Her yerde parıltı vardı. Tozunu yanlış yöne saçan bir peri gibi görünüyordu.

Kıkırdamak gibi hissettim.

"Ciddi bir hata yaptın."

Bir an sonra kendini bana doğru fırlattı. Gülüşüm tiz bir ağlamaya dönüştü. Havluyu yırtacağından korkarak iki elimle tuttum ama yanılmışım.

Kaden giyinip kuşanarak küvete atladı. Kolunu boynuma doladı ve diğer eliyle duş alırken beni durdurdu. Gözümün ucuyla termostatu soğuğa çevirdiğini gördüm.

"Numara!" Çığlık attım, parmaklarım hala göğsümdeki havlunun etrafında sıkıydı. "Kaden, seni uyarıyorum!"

"Ne yapmak istersin?" diye sordu sırtarak.

Tüm gücümle ayağına bastım. Ne yazık ki, su altında istediği kadar iyi çalışmadı.

"İyi deneme," dedi kayıtsızca, beni daha sıkı sıkarak.

Sonra duşu açtı.

Çığlığım donmuş suda kayboldu. Soğuk ciğerlerimdeki havayı çekti ve ağzımdan sadece bir hırıltı çıktı. Havlu bile beni şiddetli jetten koruyamazdı.

İlk şoku atlattıktan sonra kendimi savunmaya başladım. Sadece bir elim boştu, ama kolunu tutmayı başardım. Onu ezmek istedim ama kasları çok sıkı ve derisi çok kaygandı. Homurdanarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama faydasızdı. Lise savunma dersim hakkında hatırladığım az şeye başvurdum ve tüm gücümle midesini dürttüm.

Hareket istenilen etkiyi sağlayamadı ama dengesini kaybetmesine neden oldu. İlk dürtüsü bana sarılmak oldu. Ne salak.

Ağırlığını bir saniye bile tutmadım, duş perdesine tutunmaya çalışmadım bile. Birlikte küvete düşmeden önce şimşek elini boynumun arkasında hissettim. Su sızdı ve tüm banyoyu su bastı.

Gözlerimin önünde renkli noktalar dans ederken acıyla inledim. Kuyruk kemiğinin tam üstüne düşmüştüm.

"İyi misin?" Kaden bir kolunu küvetin kenarına dayayarak kendini desteklemişti. Diğer kolu ise başımın arkasında tutuyordu. "Ali?"

İnledim ve yönümü bulmaya çalıştım. Başım ağrımadı ama sol dirseğim ve sırtım ağrıdı. Gözlerimi birkaç kez kırptırıp kafamı kaldırdım, şaşkınlıkla.

Kaden tepemde bana bakıyordu. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum, hızlı ve heyecanlıydı.

İçgüdüsel olarak, bir elimle alnındaki ıslak bukleleri fırçaladım. Bana yaklaştı. Giderek daha fazla. Bir noktada yüzü bulanıklaştı ve kaslarını üzerimde hissettim. Sadece o vardı. Zor nefes alıyordum ve tanıdık bir his beni ele geçirdi. Bunun arzu olduğunu anlayarak nefesimi tuttum. Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı koluna soktum.

Bu onu transtan uyandırmış gibiydi. Üzerimde sertleştiğini hissettim. Sonra küfür etti. Utanç içinde göz kırptım.

"İşte bu yüzden kadın ev arkadaşı istemiyorum," dedi dişlerinin arasından, düşündüğümde daha hızlı ayağa kalkarak. Bir anda gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Sakinleşmem biraz zaman aldı.

Ne olmuştı Allah aşkına?

M Beynini tttrdm ve oturma odasındaki masaya ve yere saçılan kitap ve kağıtların miktarı göz önüne alındığında, bu Şaşırtıcı değildi.

Dawn derin bir i çekti, bacaklarını masanın altına uzattı ve kollarına geri yaslandı. "Artık yapabileceğimi sanmıyorum. Kafam patlıyor, artık içine hiçbir Şey girmiyor. Yetersiz hafıza alanı, "dedi bir an için gözlerini kapatarak.

"Benim için aynı." Dizlerimi topladım, başıımı kanepenin kenarına yasladım ve tavana baktım.

Metin mlenenin temellerini, farklı dönemleri özellikleri ve temsilcileriyle birlikte çalışmak zorunda olduğumuz ilk edebiyat sınavımıza bir hafta kalmıştı. O kadar geniş bir konuydu ki nereden başlayacağımı bilemedim. Dawn ve ben her zaman sınıfta dikkat etmeye ve çok fazla sohbet etmemeye abalamıştık. Bununla birlikte, bilginin çoğunun kendi kendine çalışma yoluyla edinilmesi beklendiğinden, fazla bir fark yaratmadı. "Bugünlük dursak ne dersin?"

Sanki niyetimi doğrulamak istercesine kapı çaldı. Yerden güçlükle indim, koridora koştum ve gözetleme deliğinden baktım. Őaşırmıřtım. Öte yandan, Monica ve Ethan'ın yüzleri bana gülümsedi.

"Merhaba, içeri gelin." Kapıyı açarken onları selamladım.

"Ali!" Monica hevesle bana sarıldı ve benden ayrılmadan önce gürültülü bir Şekilde saçlarımı kokladı. "Sana Kaden'in abarttığını söylemiştim! Kokmuyor. "

Ona öfkeyle baktım. "Etrafta dolaşıp bana nasıl koktuğumu söylüyorsun?"

Ethan aşırı ciddi bir ifadeyle başını salladı. Sonra bana doğru eğildi ve beni de kokladı. "Ama bu doğru değil, eğer seni teselli edecekse."

Başımı istifa edercesine salladım.

Spencer ve Kaden yoldalar. Kanepede sakın bir akşam geçirmek istedik... »Monica parmak uçlarında durdu ve omzumun üzerinden baktı; Şafak onu yerden selamladı. "Sen de davetlisin."

"Ah!" diye tereddütle bağırdım. Evde olsaydı Kaden'in hemen sözünü yerine getireceğinden emindim.

"Hey, ama bunlar benim botlarım!" diye bağırdı Monica. Kaden'in yanındaki gardıroba özenle yerleştirildiler. "Onlara ihtiyacın var mıydı?"

"Evet, tekrar teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Geçen sefer, bir kabarcık bile almadım. Sadece kollarımda ve bacaklarımda düşmelerden ve çiziklerden birkaç morluk vardı. "

Monica ceketini çıkarırken güldü. "İnan bana, ne demek istediğini biliyorum." Kolumu sıktı, sonra kendini Dawn'a tanıtmak için oturma odasına gitti.

Ethan gülümseyerek, Benimle bir daha yürümemesi için ona mükemmel bir bahane verdin, dedi. "Bu yüzden seni daha çok seviyor."

"Özür dilerim Ethan," dedim omzuna vurarak. Sonra eşyalarımızı toplamak için oturma odasına geri döndüm.

Küvet kazasından sonra Kaden ve ben birbirimizden özenle kaçınmıştık ve o gelmeden geri çekilmeyi tercih ettim. Ama Dawn son dosyayla odama girip gözden kaybolunca ön kapı açıldı. Döndüm ve Spencer ve Kaden'ın büyük yassı kutularla dolu olarak göründüklerini gördüm.

"Merhaba Allie," Spencer beni karşıladı. Ayaklarıyla ayakkabılarını çıkardı ve Kaden'in ve benimkinin yanına itti.

"Merhaba Spencer. Nasılsınız?"

"Şikayet etmiyorum. Şimdiye kadar bütün sınavları geçtim, sadece iki taneye ihtiyacım var. İyi şanslar!"

O ve Kaden, Monica ve Ethan'ı selamladılar, sonra kutuları mutfak tezgahına koydular.

"Elbette, iyi şanslar." Diye diledim ve odama yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Kaden arkamdan bağırdı.

Durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. Tabak ve peçete çıkarıyordu. "Dawn'ı incelemeye geldi," diye yanıtladım. "Rahatsız etmek istemiyoruz."

İlk kutuyu açtı. "Biraz zor. Sana pizza getirdik."

Şaşırdım. Barış teklifi miydi? Evi saran koku ağzımı sulandırdı. "Ciddi anlamda?"

Kaden ilk pizzayı bir tabağa koydu ve Spencer'a verdi, o da masaya Monica ve Ethan'ın önüne getirdi.

Kaden ikinci kutuyu açarken felçten uyanıp mutfağa gittim. "Ah, işte burada. Pastırma, yumurta, hollandez sos, brokoli. Menüdeki en iğrenç pizza. Senin saçma zevklerine bakılırsa bunun en iyi seçim olduğunu düşündüm. "

İnan buna daha sert olabilirim. Birden içimde büyük bir boşluk hissettim. Kaden, pizzanın altına bir spatula yerleştirdi ve endişeli bir bakışla bana uzattığı bir tabağa koydu.

Ve sonra dünyanın en acıklı şeyi oldu.

hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım.

"Öyle değil," diye inledi tabağı tezgahın üzerine fırlatırken.

"Bir numaralı kural, kahretsin!"

Bir an tek kelime etmeden ona baktım, sonra topuklarımın üzerinde dönüp odaya sığındım. Gözyaşlarımı dizginlemek için kapıyı kapattım.

"Ali?" Şafak alarmla bağırdı, yataktan hızla kalktı. "Ne oldu?"

Başım öne eğik bir şekilde kapıya yaslandım. Öfkeyle yumruklarımı gözlerime bastırdım ve kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. Birkaç dakika sonra Dawn'a cevap verecek kadar sakin buldum.

"Pizzayı Kaden getirdi," dedim titreyen bir sesle, ellerimi yavaşça indirerek.

Şafak şaşkın şaşkın bana baktı. "Ne pislik. Ama nasıl cüret edersin?"

Gülerek gözlerimi sildim. Sonra derin bir iç çekerek kanepeye çöktüm. "Öyle demek istemedim."

"Öyleyse ne? Ondan nefret etmek istiyorum ama zorlanıyorum," dedi Dawn duvara yaslanarak. "Bu pizza kokusu beni çok acıktırıyor." Yukarı baktım ve yavaş yavaş gözlerim yanmayı bıraktı.

"Evde hiç pizza yemedim."

Şafak şaşkın şaşkın bana baktı. "Şey?"

"Evimizde fast food yasaklandı. Annem yemek yemeye takıntılıydı ve her zaman kalori sayıyordu. Şişmanlamamı istemedi ve her hafta beni bir yemek planına ve sıkı bir fiziksel antrenman programına koydu. Omuz silktim. "Pizza yediğim tek zaman Roma'da bir aile tatili sırasındaydı."

Gerçeğin sadece bir parçasıydı. Hala annemin telefon görüşmeleri yüzünden dengesiz hissediyordum. Kaden bana pizza ikram edince kulağımda yine kalorilere karşı beni uyaran

ve bırakıyorum diye azarlayan sesini duydum. Ondan nefret ediyordum ve onun hala hayatımda bu kadar mevcut olmasından nefret ediyordum.

Dawn'ın yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Hangi anne çocuğunun fast food yemesini reddeder?" diye bağırdı öfkeyle, duvardan ayrılarak. "En iyi çocukluk anılarından bazıları McDonald's ile ilgilidir. Yağlı kaydırak, lezzetli yemekler ve oyuncaklar. Lütfen bana McDonald's'a hiç gitmediğini söyleme. "

Başımı salladım ve o şok içinde elini ağzına koydu. "Allie, ciddi olamazsın."

Derin bir iç çektim. "Sharon Harper'ı tanımıyorsun, Dawn. O bir despot. Şimdi bile, yapabilseydi, hayatımı kontrol etmek isterdi. Ders çalışmam, arkadaşlarım, yeme alışkanlıklarım, hatta saçımın rengi, kahretsın. "

Şafak şaşkın bir şekilde önümde belirdi. "Allie Harper," dedi çok ciddi bir ifadeyle. "Şimdi oraya geri dönelim ve sen o pizzayı ye. Zevkle inlemek zorundaysan, benim için sorun değil. Ağlayacak gibi hissediyorsan, harika! " Hafifçe eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Özgürsün Allie. Her şey senin elinde ve artık kimsenin hayatına girmesine izin vermene gerek yok. Anladın mı?"

Yine gözlerimden yaşlar geldi. Onları güçlkle ittim ve boğazımı tutan yumruyu yere fırlattım. "Kabul etmek."

"Muhteşem! Şimdi gidelim," dedi Dawn kapıyı açarken ve onu takip ettiğimi kontrol etmeden dışarı çıktı.

Aynaya baktım ve gözlerimin altındaki gri lekeleri ovuşturdum. Birkaç derin nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Diğerlerinin ne kadar karmaşık olduğumu fark etmelerine gerek

yoktu. Dawn'a güvenmek bir şeydi; Ona güvenebileceğimi biliyordum. Ama Kaden ve arkadaşlarını çok az tanıyordum. Onlar için sadece Allie olmak istiyordum, annemin beni Denver'da dönüştürdüğü zavallı boş kabuk değil.

"Bu Allie'nin ilk pizzası!" Şafak yüksek sesle duyurdu.

Harika, artık herkes bunu biliyordu.

Tereddütle oturma odasına yürüdüm ama kimsenin bana dikkat etmediğini görünce rahatladım. Belki kaçtığımı fark etmemişlerdi ya da o kadar dikkatliydi ki bundan bahsetmediler.

Spencer ağzı doluyken, "Vurun millet," diye mırıldandı.

Dawn'ın yanına yere oturdum ve bana uzattığı peçeteyi aldım. minnetle gülümsedim. Arka planda düşük müzik vardı. Kaden'in benim için seçtiği pizzadan bir dilim alıp peynirin telleriyle tartıştım. İlk ısırığı aldığımda Dawn'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

Yavaşça çiğnedim. Mükemmeldi. Salsa, peynir ve pastırma kombinasyonu mükemmeldi. Yutkundum ve mutlu bir ünlem çıkardım.

Dawn güldü ve Kaden de eğlenceli bir ses çıkardı.

Spencer, "Bence doğru seçimi yaptın," dedi.

Kaden omuz silkti ve pizzasından bir ısırık aldı.

"Burada artık pizzasız hayatımı hayal edemiyorum," dedim bir süre sonra genel bir kahkahayı tetikleyerek.

"Hiç yememiş olman nasıl mümkün olabilir?" Yani normal değil," dedi Ethan. Monica onu dürttü.

"Ethan, hepimiz pek normal değiliz," dedi. "Bizi düşünün. Tırnaklara bayılırım. Onlara şekil vermeyi, üzerlerine oje sürmeyi, tutmayı severim..."

Ethan yüzünü buruşturdu ve onun renkli tırnaklarına baktı.
"Sana olan aşkıma ağır gelen bir nitelik, bebeğim."

Başını salladı ve gülümsedi. "Ve bir keresinde Wilson Dağı'ndan sörf tahtasıyla inmeye çalıştın. Kim böyle bir şey yapsın ki? "

"Bu bir bahisti. Kaden bana meydan okudu, "diye açıkladı Dawn ve bana.

"Beni suçlama, eski spor. Sana söylenen her şeyi yaparsan yapacak bir şeyim yok. "

Kaden'in pizza diliminin arkasına bir gülümseme sakladığını fark ettim. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu ele veriyordu.

Spencer ağzı doluyken, "Kızıl saçı severim," dedi. Şafak yanımda gergindi. "Şaka yapmıyorum, kızıl saçlı bir kız bana on kat daha seksi geliyor." gülmekten patladım.

"Dışarı çıktın dostum." Kaden arkasına yaslandı ve peçeteyle ağzını sildi.

"Öyleyse Monica haklı. Hiçbirimiz oldukça normal değiliz," diye karşılık verdi Spencer. "İlişki problemlerin var Allie, anlaşılmaz bir nedenden dolayı, hiç pizza yememişti, Monica bir tırnak bağımlısı ve Dawn... saç." Spencer, sanki o özel şeyi sadece o anda fark etmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. "Benimle çıkmak ister misin?"

Yüzü kızaran Dawn dışında hepimiz güldük. "Hayır teşekkürler."

Spencer omuz silkti ve pizzaya odaklanmak için geri döndü. Mutlak bir hassasiyetle her çeşit sebzeyi birer birer aldı ve pizza tabanını yemeden önce onları yuttu.

Kaden, "İlişki sorunum yok" dedi. "Benimki bir ilişkiden vazgeçmek için gönüllü bir karar. Bunu gereksiz bir şey buluyorum. "

"Tabii, bak ne kaçıırıyorsun," diye karşılık verdi Monica, kıkırdayarak ve kendini işaret ederek. "Sergi A." Sadece gözlerini devirdi.

"Sabah sana ne zaman krep yaptığımı hatırlıyor musun? Ne harika bir zaman..." dedi rüya gibi. Ethan, onay işareti olarak aldığı bir tür hırladı.

Kaden kuru bir sesle, "Kreplerin hep yandı," dedi. "Ve sonra tüm makyajını banyoda bıraktın."

"Doğru hatırlıyorsam, kreplerden hiç şikayet etmedin: onları yedin."

"Sadece Ethan sana karşı iyi olmamı sağladığı için."

"Eğer bu nezaketse, ben Çin kraliçesiyim!"

"Aslında o Çin'in imparatoru olmalı," diye mırıldandı Ethan, ağzını şüpheli bir şekilde seğirerek.

"Kimin umrunda. Kaden bir pislik ve hiç de hoş değil. Ama biliyor musun? Seni yine de seviyorum!" Ayağa kalktı ve hevesle ona sarıldı. Onu yanağından öptüğünde yüzünü ekşitti ve fazla ikna olmadan onu ondan çekmeye çalıştı.

Gülümsediğini fark eden bir tek ben değildim.

Sonraki hafta boyunca Kaden ve arkadaşlarıyla birçok akşam geçirdim. Ev arkadaşı ne zaman erkek ziyaretine gelse Dawn bizi görmeye gelirdi -ki bu şaşırtıcı derecede sıkı- ve birlikte tüm yerel yemek hizmetlerini deneyimledik. Ama Çarşamba günü yediğimiz harika çizburger bile ilk pizzamı geçemedi.

Kaden ile birlikte yaşamak kolaylaştı. Şimdiye kadar, orada olmadığı zamanlarda televizyonunu izlememe bile izin verdi. Ve oradayken artık beni koltuktan kovalamıyor, diziyi onunla izlememe izin veriyordu.

Bir öğleden sonra oturmuş, Blu-ray'de yeni yayınlanan bir dizi süper kahramanın keyfini çıkarıyorduk. Sonunda edebiyat sınavıma girmiştım ve kutlamak için kocaman bir porsiyon suşi sipariş etmiştik.

"Bu adil değil," diye karşı çıktım ağzım doluyken soya sosuna bir maki daha batırarak. Suşi, favori yemek listemde ikinci sıradaydı.

"Şey?" Kaden gözlerini ekrandan ayırmadan sordu.

"Kötü adamlar tarafından hedef alınmamış bir kadının olduğu bir aksiyon filmi olmaması mümkün mü?" protesto ettim. "Tabii ki bu güzel, tüm kadınlar kurtarılmaktan hoşlanır, ama bu sürekli itme ve çekme beni tedirgin ediyor."

«Temel unsurlardan biridir. Kahraman aşık olur, pişman olur ve bir süre sonra insanlığın iyiliği için aşkından vazgeçer. "

"Bence, çizgi romanlar bu zorunlu aşk ilişkileri olmadan da gayet iyi işleyebilir." Sözü edilen kadın karakter ekranda belirip kahramanına dokunaklı bir bakış attığında dilimi tıklattım. "Ve sonra bu aktris bok gibi davranıyor. Bak, kabak karizması var. "

Kaden başını arkaya atıp güldü. Güzel, sert ve derindi. "Tamamen katılıyorum."

Maki yemek çubuklarımdan kaydı ve tepsiye düştü. "Ne dedin?" diye sordum ona bakarak.

"Kabul ediyorum..." Durdu ve şaşkın bakışlarıma karşılık verdi. Belli ki benimle ilk kez aynı fikirde olduğunu ancak o anda anlamıştı.

"Kimin aklına gelirdi!" Pirinç rulosunu tek bir değnekle bıçaklayıp muzaffer bir şekilde kaldırarak bağırdım. Ben daha ağzıma alamadan Kaden eliyle almıştı.

"Hey!" diye öfkeyle bağırdım.

"Senin hatan," dedi ağzı doluyken, düz karnını ovuşturarak. Nasıl bu kadar zayıf kalmayı başardığını bilmiyordum. Her zaman büyük porsiyonlar yerdi ve sonra benim bıraktıklarımı tüketirdi. İki haftadır düzenli olarak pilates yapıyordum ama şimdiden kilo almaya başlamıştım. Çok değil, ama kesinlikle bir kilo, çünkü kot pantolon beni sıktı.

Kapı zili beni düşüncelerimden ayırdı ve şaşırttı.

"Ziyaret mi bekliyorsun?" diye sordu Kaden.

Daha yemeğini bitirmediği için başımı salladım ve ayağa kalktım. Salona girdim ve gözetleme deliğinden baktım. nefesim kesildi.

Annem dışarıdaydı.

11

Soğuk pençeler ensemden beni yakalamış gibiydi .

Dizlerim çıktı. Kalbim durdu.

nefes alamıyordum.

Kapıdan uzaklaşıp dolaba yaslandım.

"Kabarcıklar mı?" Kaden beni görebilmek için soldaki kanepeye yaslanarak aradı.

Başımı iki yana sallayarak şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne oluyor?" daha yüksek sesle sordu.

Durumuma bir göz attım. Planlarım akşamı kanepede geçirmeyi içerdiğinden, dar kot pantolonumu bir çift rahat koşu

pantolonu lehine çoktan çıkarmıştım. Yukarıda, en az iki beden daha büyük olan bir Woodshill Üniversitesi tişörtü giyiyordum. Henüz makyajımı çıkarmamıştım ama aynaya bakmayalı epey olmuştu. Hile muhtemelen olmaması gereken tüm yerlere ulaşmıştı. Saçtan bahsetmiyorum bile. Böyle bronzlaşmışım, muhtemelen kapıyı açamazdım.

Kaden gecikmeden bana katıldı ve kaşlarını çattı, sonra gözetleme deliğinden kendisine baktı. Ancak o zaman onun ayakkabılarının üstüne çıktığımı fark ettim, ama bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedim.

Kapı zili arka arkaya üç kez tekrar çaldı. "Ama bu ..." "Annem," diye fısıldadım.

"Kristal!" inişteki ses boğuk bir sesle haykırdı. Ardından kapıya bir dizi güçlü vuruş geldi.

Kalbim durdu resmen. Kaden beni hayata döndürmek için ambulansı aramalıydı. "Kristal Allison Harper, burada olduğunu çok iyi biliyorum!

Cep telefonunuzun yerini tespit ettim! "

Titreyen parmaklarımla gömleğimi düzeltmeye çalıştım. Kaden önüme geçti ve beni omuzlarımdan tuttu. Bana dikkatle bakarken gözleri karardı. Neler olduğunu hayal edemiyordu ama yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu. "Git sakince üstünü değiştir," dedi hemen. "Sana bir fincan kahve ya da başka bir şey ikram edeceğim." konuşamadım. Birkaç kez başımı salladım.

"Odana gitsen iyi olur, Allie," dedi usulca, beni koridora yönlendirerek.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda bacaklarım kurşundandı. Bakışlarım, dağınık olmayan ama annemin sevdiği

kadar kusursuz olmayan masaya takıldı. O gün giydiğim kıyafetler koltuğa yaslanmıştı ve o sabah çekyatın kapağını bile kapatmamıştım.

Annemin gözleriyle odaya baktım ve midem bulandı. Bunu iğrenç bulacaktı, emindim. Ve bana söylemeye tenezzül etmezdi.

Öfkeyle pantolonumu çıkardım ve kotumu giydim. Ne de olsa daha yeni gelmişim, daha yeni yerleştim. Bana böyle saldırmaması adil değildi! Koridorda sesler duydum ama kelimeleri anlamadım. Transa girmiş gibi, Denver'a en son getirdiğim dolaptan pembe bir bluz çıkardım. Ama saç düzleştiriciyi şifonyerden çıkarırken dondum kaldım. Numara.

Giyinmeyecektim.

Aynaya baktım. Makyaj düzgün, saçlar yerindeydi. Rengi biraz solmuştu, ama özellikle yumuşak dalgalarla, önceki sarışından daha doğal hissettiriyordu. Aniden tekil bir barış tarafından işgal edildim.

Kendim olsaydım ve onun varlığıyla eskiden olduğum kıza dönüşme memnuniyetini ona vermeseydim daha iyi hissederdim. Kararlı bir hareketle bluzu dolaba geri koydum ve üniversite gömleğini üzerimde tuttum.

Sadece kalp atışlarını sakinleştirmesi gerekiyordu. Er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Şimdi ya da iki ay sonra, hiç fark etmezdi.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti; Kapıyı açıp kasıtlı olarak oturma odasına girdiğimde ellerim terliyordu. Annem mutfaktaki taburelerden birinin üzerindeydi, sırtı bana dönüktü. Kaden ona bir şeyler söylüyordu ama ben onun sözlerini anlayamayacak kadar heyecanlıydım.

"Merhaba anne" dedim boğuk bir sesle.

Yavaş çekimde döndü ve ben nefesimi tuttum.

Aileme üniversite planlarımı açıkladığımda, Denver'daki mutfağımıza geri dönmüş gibi hissettim. Annenin yukarıdan küçümseyici bakışı, kalkık çenesi, mükemmel sarışın bob. Ve yüzünde, sık sık yapılan rötuşlardan giderek daha katı ve doğal olmayan bir korku ifadesi.

"Cennet, Kristal. Ama nasıl geçtin? Ses, özellikle iğrenç bir şeyi inceliyormuş gibi, tüm tiksintisini ele veriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Sahte bir şaşkınlıkla kendime baktım.

"Saçlarına ne yaptın?" tabureden kayarak devam etti. Kaden'in tüm mobilyalarından daha pahalıya mal olan takım elbisesini düzeltti ve bana doğru dar bakışlarla bir adım attı.

Çenemi tuttu ve başımı sağa sola çevirdi, sonra yüzünü buruşturarak birkaç tutam saçımı tuttu. Elini çekmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Cidden. Senden daha iyisini beklerdim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne," demeyi başardım, kendimi ona gülümsemeye zorlayarak.

Dilini tıklattı ve sonra kanepeye gitmek için yanımdan geçti.

Onu biraz uzaktan takip ettim. "Onuru neye borçluyum?" Diye sordum.

Bacak bacak üstüne attı ve Chanel çantasını yanına koydu, etrafına bakındı. Sonra tamamen fönlenmiş saçlarına nazikçe dokundu. "Telefonlarıma cevap vermedin. Baban ve ben endişelendik. "

Güldüm, sesi daha çok havlamaya benziyordu. "Ama gerçekten?"

"Bebek olma, Crystal."

Bana ne zaman böyle seslense, yüzümü buruşturdum.

"Bize göre, bu kasabaya kaçışınız," dudaklarından dökülen sözcük, "yeterince uzun sürdü. Bu çocuksu isyanı kesin olarak durdurun. "

Kelimeler beni başarısızlığa uğrattı. Gerçekten Denver'a döneceğimi mi düşündü?

Kaden, annemin önündeki sehpayı bir fincan kahve koydu. Çenesi tuhaf bir şekilde gergindi, sanki konuşmamıza karışmamak için çabalıyormuş gibi.

"Ama kendine bak." Serçe parmağını uzatarak Kaden'e teşekkür bile etmeden bardağı aldı. "Kendini tamamen bırakıyorsun. Burada yaşadığından beri kaç kilo aldın? "

Yutkundum ve buz gibi bakışlarının ağır, titiz incelemesine sessizce katlandım. Hemen masanın üzerindeki suşi tepsisine baktı.

"Yediğin abur cubura şaşırmadım."

Kaden tarif edilemez bir ses çıkardı. Annem ona baktı ve bir sonraki saldırıya hazır olduğunu biliyordum. Kaden hakkında. "Buraya hayatımı yargılamaya mı geldin yoksa bana bir şey mi söylemek istedin?" araya girdim.

Baban ve ben Şükran Günü'nden önce eve gelmeni bekliyoruz. Tek kızımızın yıllık yardım galasına katılmasını isteyip istemediğimizi çok fazla sormuyoruz. "

Tüm horgörümü göstermemek bana çok büyük bir çabaya mal oldu. Ailem beni sayısız partiye ve galaya katılmaya zorlamıştı. O gösterilerden birine asla ayak basmam, ölü bile olsam. "Sırf bu yolun benim için doğru olmadığını düşündüğün için okulu bırakacak değilim anne."

Mükemmel dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı. "Bu çocukça hevesi bırakmanın zamanı geldi Crystal. İsteseniz de istemeseniz de bakmanız gereken bir miras var. "

"Sana daha kaç kere söylemem gerek bilmiyorum ama öğretmen olmak için çalışıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ah, çocuğum. Ve bu şekilde bir geleceğin olmadığını sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum," diye sert bir çıkış yaptı. "Üniversite harcını ödediğimiz için kendini şanslı sayabilirsin."

Yumruklarımı ne kadar sıkıtiğımdan tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Senin yüzünden yaşadıklarımın sonra en az bu kadar!" diye tısladım. Kaden'in orada olması ve her şeyi dinlemesi umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Sadece ortadan kaybolmasını istedim.

"En az miktar?" Etkilenmiş bir kahkaha patlattı ve manikürlü elini ağzına götürdü. «Ne kadar safsın. Mağduru oyna, bunu çok iyi bilsen de..."

"Kapa çeneni," diye emrettim titrek bir sesle.

"Kızımın bana emir vermesine kesinlikle izin vermem!" Saçlarını tekrar düzeltti. "İnan bana Kristal. Doğru kararı verdik. Ve sana bir iyilik yapmak istediğim için etrafa bakmanı istiyorum. Bir taşıyla yaşıyorsun. Kaden'e küçümseyici bir bakış attı. "Saçını kestirmişsin ve tamamen bırakıyorsun. Nasıl görüldüğünün farkında değil misin? Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

O kadar gergindim ki sırtım ağrımaya başladı. "Kızgınlığını benden çıkarabilir ve beni istediğin kadar gücendirebilirsin anne. Ama oda arkadaşımı rahat bırak. "

Gururla gülümsedi. "Büyüleyici. Dövmeli bir köylüyle yatağa gidiyorsun ve istediğini yapıp geri alabileceğini düşünüyorsun. Beni dinle, ben burada değilim..."

Daha fazlasını söyleyemedi. Kaden kollarını kavuşturmuş önümde duruyordu. "Bence gitmelisin."

Annem ona bakmak için başını kaldırdı. Kaden ona doğru bir adım daha atarken bile gülümsemeye devam etti. Usulca ayağa kalktı ve çantasını aldı.

Er ya da geç eve döneceksin Crystal. Her şey alt üst olduğunda ağlayarak kapımızı çalacaksın. Baban ve ben artık seni kabul etmeye istekli olmazsak şaşırma. "

Bana son bir küçümseyici bakış attıktan sonra salona gitti. Birkaç saniye sonra ön kapının kapanma sesini duydum ama çok uzaklardan geliyor gibiydi.

şaşkına dönmüştüm. Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum. dakika? Saat?

Odama sığınmaya giderken bile annemin sözleri kafamda yankılandı. Yatağa nasıl geldiğimi bilmiyorum. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibiydi. Ağlamak istiyordum ama yapamıyordum. Bunun yerine, içimde çok tanıdık bir boşluk hissettim.

Kaden odama girdiğinde fark etmedim. Anlamadığım bir şey söyledi. Bir anda yüzü gözümün önünde belirdi. Başımı hafifçe kaldırdım. Etrafımdaki her şey bulanıktı. üşüyordum.

"Git buradan," diye mırıldandım.

Yanıma çömelmiş dikkatle beni izliyordu. Karamel rengi gözleri yüzümü okşadı, sonra yumruklu ellerine ve arkasına indi. İnanılmaz sakın görünüyordu. Sharon Harper ile tanışma talihsizliğini yaşayan biri için çok nadir bir durumdu.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle.

Ağzım kurumuştı ve dilimi birkaç kez dudaklarımın üzerinde gezdirmek zorunda kaldım. "Artık yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadım. Alnımdaki bir tutam saçı çektim ve terli olduğunu fark ettim. Göğsümde hala güçlü bir baskı hissediyordum. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Seni bu halde yalnız bırakmayacağım."

"Git Kaan."

"Numara."

"Sana gitmeni söyledim!" Bağırdım ve ona sırtımı dönmek istedim ama beni bileğimden yakaladı. Beni öne çekti ve yatağımın tam önünde çömeldiği için bacaklarımı açmak zorunda kaldım. "Kaden," diye uyardım onu.

"Bu odadan ancak kendine zarar vermeyeceğinden emin olduğumda çıkacağım."

"Kendime zarar vermeyeceğim."

"Güzel. Bu odadan ancak o... hanımefendinin her kelimesini unuttuğundan emin olduğumda çıkacağım." Farklı bir sıfat kullanmayı seveceğinden ve kendisini sadece bu tarafsız tanımla sınırladığına emindim. benim için dikkate alınır. "Ve dövülmüş bir köpek gibi görünmeyi bırak." Baş parmağıyla ellerimi okşadı. Teni benimkinin aksine sıcak ve kuruydu.

"Dövülmüş bir köpeğe benzemiyorum," diye mırıldandım. Biraz daha yaklaştı. "Evet, Ali."

"En fazla bir kedi."

"Şey?"

"Yani, dövülmüş bir kedi olmayı tercih ederim. Ben bir kedi tipiyim. "

Yavaş yavaş rahatladığımı fark ettim. Kaden'in yakınlığı bende hoş bir etki bırakmıştı ve okşamaları az önce olanları bana neredeyse unutturmuştu.

"Kediler çok zekidir," diye mantık yürüttü Kaden. "Dövüleceklerini sanmıyorum." Bir gülümsemeyi başardım.

"Böylesi daha iyi," dedi tatmin olmuş bir şekilde. Sonra çok ciddileşti ve bileğimi daha sıkı sıktı. "Sana anlattıklarında en ufak bir doğruluk payı yok. biliyorsun, değil mi? "

Sesi alçak ama kararlıydı.

Omuz silktim.

"Bu Cruella De Mon gibi. Tek eksiği Dalmaçyalı kürküydü. Allie, onun gibi birini ciddiye alamazsın," diye devam etti.

"Ama o haklı!" zayıf bir şekilde cevap verdim. O konuşmayı yapmak istemiyordum. Ne kadar savunmasız olduğumu fark etmesini istemedim.

"Ne saçma!" o ısındı. "Bir sürü saçmalık söyledi, gerçek olan ne?"

"Ne ... kilo aldım!" diye bağırdım. Kendimi onun elinden kurtardım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Kaden parmaklarını kalçalarımaya koydu. "Evet, belki bu doğrudur."

Parmaklarının arasındaki boşluktan ona baktım. "Çok teşekkürler."

"Hiç de değil, gerçek bu." Çarpık bir gülümseme verdi. "İlk tanıştığımızda bir direğe benziyordun. Şimdi nihayet eğrileri görüyorsunuz. Çok daha iyi, Bubbles. "

Beni yan tarafımdan sıkıştırdı ve ona vurmaya çalıştım. Gülerек benden kaçtı. Son bir kez eğildi ve bana dikkatlice

baktı. "Artık seni rahat bırakabilirim." dedi ve ayağa kalkıp odamdan çıktı.

sertçe yutkundum. Kaden çok uğraşmıştı, bunu biliyordum. Ama birkaç teselli sözü annemin ziyaretinin bende yarattığı boşluğu doldurmaya yetmedi.

Buna karşı koymak için tek bir çare biliyordum.

başımı geriye atıp tekilayı yuttum. Sonra elimdeki tuzu yalayıp limonu ısırdım.

Akşam boyunca tüm süreci tam olarak kaç kez tekrarladığımı hatırlamıyordum. Alkolü iyi tuttum, belki de fazla iyi ve etkisini göstermesi biraz zaman aldı. Ama duvarlar etrafımda dönmeye başlamıştı ve harika hissettim.

"Ama bunu nasıl yapıyor?" Scott sordu. *Hillhouse* barda onunla Dawn arasında oturuyordum .

"Hiçbir fikrim yok. Çelikten bir ciğerleri olmalı," dedi arkadaşım hayranlıkla bana bakarak.

Dondum. Hâlâ bu kadar net düşünebilseydim, bu yeterli değildi. Tezgahın üzerine eğildim ve elimi kaldırdım. Saniyeler içinde önümde bir bardak daha belirdi ve barmene kadeh kaldırdım.

Diğer tekilayı yudumladıktan sonra Dawn ve Scott'a "Dans etmek istiyorum," dedim. Onları dans pistine sürükledim ve müziğin ritmine göre hareket etmeye başladım. Sarhoştum ve arkadaşlarımla çevriliydim. Yakında daha iyi hissedecektim. En azından kendime tekrar ettiğim buydu.

Bir süre sonra Scott, sınıflarımdan birinden gördüğüm kadarıyla tanıdığım bir adamla uzaklaştı. Dawn ve ben, rastgele dans etmeye başladığımız bir grup erkek ve kızla arkadaş olduk. Bizi bir arkadaşlarının evinde bir parti vermek üzere kendilerine katılmaya davet ettiklerinde gece yarısından sonraydı. Tereddüt etmeden kabul ettik.

Konaklama kampüsteydi. Aslında *Hillhouse'dan on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi* , ancak çoğumuz tehlikeli bir şekilde

sendelediğinden, yolculuğu yapmamız yarım saatimizi aldı. Dawn benden biraz daha yavaş davranmıştı - ve bir kardeşlik partisine gittiğimizden beri iyi iş çıkarmıştı - ve beni güvenli bir şekilde bitişe götürmek için elinden geleni yaptı.

Zaten uzaktan binanın çöp dolu avlusunu fark ettim. Girişin önünde elinde bardaklarla dolaşan öğrenciler vardı ve havada kalan kokudan sadece sigara içilmediği anlaşıyordu.

Yeni arkadaşlarımız bizi ev sahibiyle tanıştırdı, ardından mücadeleye katıldı. Orada da müzik çalıyordu ve vakit kaybetmeden Dawn'ı odanın diğer ucundaki derme çatma dans pistine sürükledim. Tekrar dans etmek istedim.

Yaklaşırken bir adam "Seni buralarda hiç görmedim" dedi. Arkadaşı Dawn ile sohbet etmeye başladı.

Müziğin ritmine ayak uydururken gülümseyerek "Bu sömestr kampüse geldim," diye açıkladım.

"Bir içki ister misin?"

Ona daha iyi baktım. Güzel yeşil gözler ve sarı saçlar, belki biraz fazla uzun. Sanki aklımı okumuş gibi onları alnından uzaklaştırdı.

tekrar gülümsedim. "Neden?" Dedim ve onu çeşitli bira ve alkollü içkilerle dolu bir masaya kadar takip ettim.

"Adın ne?" diye sordu, bana bir bardak kırmızı sıvı vererek. Kokusunu aldım ve suratımı yaptım. Tatlı ruhları sevmezdim ama bir istisna yapardım.

"Allie. Ya sen?"

"Brix." Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı.

Beni kardeşliğinden başka biriyle tanıştırmadan önce bir süre sohbet ettik. Yanımdan geçen parlak renkler gördüm ve Brix'in arkadaşlarının şakalarına güldüm. Çok geçmeden içimde hoş bir

sıcaklığın yükseldiğini fark ettim. İçeceğin tam olarak ne içerdiğini bilmiyordum ama etkisi oluyordu. Ve boşluk geri gelene kadar, bu benim için sorun değildi. Brix ve ben yakındık. Ellerimi geniş omuzlarından ve kaslı kollarından uzak tutmak için daha çok çabaladım.

Birlikte dans etmeye gittik, o kadar çok şarkı vardı ki sonunda sayamadım. Terlemiştim ve nefesim kesiliyordu.

Bana her taraftan dokunan o yabancıyla dans ederken, trans halinde hissettiğim duygunun bu olduğunu düşündüm. Garip bulmadım ve korkmadım. Aksine, neredeyse ondan hoşlanıyordum.

Oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama kendimi masalardan birinde Brix'in de arkadaşı olan bir kızla buldum. Elim tuttu ve müzikle birlikte hareket ettik.

Dawn'ı ön kapının yanında cep telefonu kulağına dayamış halde gördüm. Başımı salladığımı fark etmedi, dikkati dağılmış görünüyordu ama bu beni rahatsız etmedi. Alkol biraz azalır azalmaz, onunla ilgilenmek için geri dönecektim ve belki de eve gidebilirdik.

Ya da değil. Belki orada kalırdım. Brix ve her şeyin inanılmaz derecede basit olduğu arkadaşlarıyla.

Kız ve ben ovuşturup dans ettiğimizde Brix tezahürat yaptı. Gözlerimi kapattım ve sadece müziğe odaklandım. Tam ihtiyacım olan şeydi. Annemin sözlerinin zehirli duman gibi havada uçtuğu odam değil.

Gözlerimi açtığımda, birden altımdaki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz keşfettim. Oğlanlar ondan saygılı bir mesafeyi koruyarak dikkatle izlerken, onlarca kız bana doğru gelen Kaden'e sırtarak baktı. Onları kesinlikle suçlayamazdım. Sıkılı

çenesi ve öfkeli gözleri, darmadağınık ve üç günlük sakalıyla tarif edilemez derecede güzeldi ama aynı derecede tehlikeliydi.

"Oda arkadaşı!" Çığlık attım ve bir sıçrayışla masadan atladım, topuklularla neredeyse akrobatik bir başarıydı. Neyse ki ölçülerimi iyi almıştım. Tam onun kollarına düşeceksin.

"Ne yapıyorsun?" Merak ediyorum. Nefesi boynumu gıdıkladı.

kıkırdadım. "Dans."

"Bu belliydi." Kaden kollarımı boynundan çekti. Gergin ifadesi beni aniden gerçeğe döndürdü.

Etrafımda biraz gülüşmeler oldu. Geldikleri yerden döndüm ve parlak bir gülümsemeye Brix'i gördüm. "Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Allie."

"Oh hayır, Kaden benim erkek arkadaşım değil." Birden dilim yapıştı ve ayağa kalkamadım. "O benim oda arkadaşım. Ve kurallar koydu. Çünkü birlikte yaşamamızın tek yolu bu. "

"Tüzük?" Brix bir bira yudumlarırken eğlenerek tekrarladı.

Kaden'in derin sesini taklit ederek, "Bir numaralı kural: beni kadın ritimlerinle yalnız bırak," dedim. Diğerleri yine güldüler.

"İkinci kural... Hey!"

Kaan kolumdan tuttu. "Artık daha fazla saçmalık yok."

"Sen yeter." Sarhoş olduğum için yeterince tartışamayacağım belliydi. Kesinlikle Kaden'i bu şekilde asla kazanamazdım.

"Seni aradığım için üzgünüm," dedi aniden yanındaki utangaç küçük bir ses. "Onun için endişelendim."

"Benim hakkımda orada değilmişim gibi konuşma Dawn," diye azarladım, kolumu Kaden'in elinden kurtardım. "Onu

buraya sen mi getirdin?" Arkadaşım suçlu görünüyordu ve dudağını ısırđı. Muhteşem.

Kaden yumuşak bir sesle, "Sanırım eve gitme zamanı geldi," dedi. Etrafımızdaki insanların bakışlarını net bir şekilde hissedebiliyordum ama o onlara aldırılmıyordu. "Uzun bir gün oldu."

Ona öfkeyle baktım. "Tam olarak bu yüzden buradayım."

Brix, "Eski spor, bence onun karar vermesine izin vermelisin," diye araya girdi. "Burada kalmak istiyorsa bırak gitsin."

"Bundan uzak dur Tucker." Kaden alçak, buyurgan bir tonda konuşmuştu. Brix'ten daha uzun değildi, ama daha şişmandı. Vücudundaki her kas ıstıraptan gergin görünüyordu. Brix uzlaştırmacı bir hareketle ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Ne kadar sefil.

"Bak, bana emir vermene izin vermeyeceğim." Kaden'e sırtımı döndüm ve bara yöneldim. Ama daha bir şişe alamadan biri kalçalarımđan tuttu ve beni döndürerek kaslı bir göğsüme çarptı.

"Hemen benimle eve geliyorsun," dedi Kaden öfkeli bir bakışla.

"Aksi halde?" onu kışkırttım. Ellerimi göğsüme koydum. Brix'inkinden daha iyiydi. O gece dans ettiğim tüm erkeklerden daha iyi. Ona dokunduğumda nefesi zorlaştı. Sonra ellerimi tuttu. Tutuşu inanılmaz tatlıydı.

"Bunu yapma," diye mırıldandı.

"Ne yapmamalıyım?" Gözlerinin içine bakmak için başımı yana eğerek samimi bir şekilde sordum.

"Ali."

Yutkundum ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Adımı söylemesi ne kadar hoşuma gitmişti. Harfleri heceleme şekli, neredeyse onları okşuyordu. Eğer sesi bu tepkiyi ortaya çıkarmaya yetecek olsaydı... bende neye sebep olabilirdi?

"Eve gidemem Kaden."

"Eğer istemiyorsan eve gitmek zorunda değilsin. Ama buradaki şey, "elini sallayarak dans ettiğim masayı işaret etmesi" doğru değil. "Beni ne kadar iyi tanıdığını görmek rahatsız ediciydi. Nasıl oldu?

"Benim için neyin doğru neyin yanlış olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum usulca. İyi niyetimden eser kalmamıştı. Yerinde midemde büyük bir düğüm oluşmuştu.

Kaden hafifçe başını salladı. "Çünkü seni biliyorum. Gerçekte kim olduğunu biliyorum, Bubbles. Ve masada dans eden kız... o sen değildin. "

Düğüm yükseldi ve boğazımı kapattı. "Beni hiç tanımıyorsun." Sesim beni başarısızlığa uğrattı. bitkindim.

"Ama evet, ne yazık ki," diye yanıtladı, elini alnında bir hayal kırıklığı hareketiyle gezdirerek. Derin bir nefes aldı ve ardından kolunu uzattı. "Ve şimdi bu saçmalığa bir son vermek istersen çok minnettar olurum. Gel yoksa seni ağırlıktan çekerim. Sen karar ver."

"Pekala. Ben karar veririm," dedim bir şişe köpüklü şarap almak için dönerek.

Ucuz etikete bakmam için bana zaman bile vermedi. Hırladı ve başka bir şey söylemeden tehdidini gerçekleştirdi. Şelalede yaptığı gibi beni zahmetsizce kaldırdı. Tiz bir çılgılık attım ve sırtına yumruk attım ama çekinmedi. Boştaki eliyle bana şaplak attı.

"Kaden, sana yemin ederim, eve gelir gelmez seni paramparça edeceğim!"

Derin, karanlık bir kahkaha patlattı ve ondan bana yayılan bir titreşim hissettim. "Pençelerini çıkar. bekleyemem."

Aldığım alkol dönüş yolculuğunda etkisini tam olarak gösterdi. Beni jipten çıkarmam birkaç durak sürdü ve sonunda eve geldiğimizde topuklarımdan düştüm ve neredeyse yere çarpacaktım. O kadar komik buldum ki gülmeden edemedim. "İçtiğin zaman dayanılmaz oluyorsun," diye mırıldandı Kaden, kolunu omzuma koyarak.

"Bak Kim Konuşuyor. Başka bir şey değilse, sadece içtiğimde dayanılmaz oluyorum."

Bana kaşlarını çattı ama ağzının köşesinde bir titreme gördüm. "Merdivenleri tırmanabilir misin?"

Gururla güldüm ve ayakkabılarımı çıkardım. "Ve nasıl."

Bunu yapmak daha kolay dedi. Daha üç basamağı bile çıkmamıştım ki dengemi kaybedip yana düştüm. Tüm gücümle tırabzana tutundum ama her şey etrafımda dönüyordu. Kaden sabırsızca homurdandı ve ona tutunabilmem için kolunu uzattı. Diğer elinde ise ayakkabılarımı tutuyordu. O pişmanlık dolu ifadeyle merdivenlerden çıkmama yardım ederken kesinlikle çok tatlıydı. Bana sevimli, huysuz bir ayıyı düşündürdü. Ona söylemek istedim ama beni merdivenlerden aşağı iteceğinden korktum.

Eve girince beni direkt banyoya götürdü ve hatta pijamalarımı da getirdi, alkol kokan elbiseyle yatağa girme fikrin olmasın diye. Çok düşüncelisin.

Yüzümü yıkamak için bir elimi lavabonun kenarında tutmam gerekiyordu.

Soğuk su bulutlu zihnimi uyandırdı. Ve aniden her şeyi istediğimden çok daha net bir şekilde gördüm.

Annem beni bulmuştu. Bundan kaçınmak için her şeyi yapmama rağmen, oraya ulaşmıştı. Eve gitmemi istedi. Ve en kötüsü, yine de isteklerime saygı göstermedi. Eve geldiğimde ve son birkaç yılda oluşturduğu görünümü koruduğum sürece bana ne olduğu umrunda değildi. O kadar utanmazdı ki hesabıma ödediği para için minnettarlığımı istedi. Er ya da geç bu noktaya geleceğimizi biliyordum, bu yüzden kazandığım paranın tek bir kuruşunu bile harcamamıştım, ama bunu açıkça söylemesi hala beni hayrete düşürdü. Tüm olanlardan sonra.

Bu düşünceleri kovmaya çalıştım ama ne yazık ki mümkün olmadı. Gözlerim acıdı ama tüm gözyaşlarım yıkanana kadar yüzüme soğuk su serpmeye devam ettim. Sonra dişlerimi fırçaladım ve soyundum. Pijamalarımı giydikten sonra klozete oturup yüzümü ellerimin arasına aldım.

Başım dönüyordu ve annemin sesini kulaklarımda duymaya devam ediyordum.

Kontrolü tekrar ele geçirene kadar banyodan çıkmayacaktım, yoksa Kaden beni o halde görürdü ve nedense ne kadar karmaşık olduğumu anlamasını istemiyordum.

Sanki aklımı okumuş gibi kapı açıldı. Olduğum yerde kaldım: belki de sadece dişlerini fırçalamak istemiştir. "Yatağa git, sarhoş." Sesi çok yakındı ve ona bakmak istemiyordum.

"Bu gece burada kalamaz mıyım?" umutla sordum.

Ellerini yüzümden çekti. "Hayır. Şimdi kalk, işemeliyim." Yoruldum, kalktım. Sadece Kaden önce düşünceli, sonra kaba davranabilirdi.

Banyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Yatak odasına yolculuk bana sonsuz görünüyordu. Sonunda geldiğimde, çekyata kendimi bıraktım ve yüzümü yastıklardan birine gömdüm. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken omuzlarım titriyordu. Ama ağlamayacaktım. Annem yüzünden değil. *Yaygara yapma.*

Ciddi bir şey değildi.

Böyle bir saçmalık için hepsini bir kenara atamazsın Crystal.

Babanı düşün.

Öfkemi atmak için bir şeye yumruk atmak istiyordum. O öğleden sonra annem bana bakıp benimle konuşurken, onun hala benim ve hayatım üzerinde mutlak bir güce sahip olduğu hissine kapıldım. Ama öyle değildi. Artık onun tutsağı değildim. Bunu kendime defalarca söylemek zorunda kaldım.

Yatak odasının kapısı yavaşça açıldı. Her zamanki gibi Kaden kapıyı çalmadı, içeri girdi. Onu kovalayacak gücüm yoktu. Ayrıca, öfkem için doğru hedef olmadığını biliyordum.

"Burada."

başımı kaldırdım. Açık elini uzattı. Bir inilti ile iki tableti ve diğerinde tuttuğu su bardağını aldım.

Tabletleri yuttuktan sonra bardağı pencere pervazına koymak üzereydim ama Kaden bana "İç şunu" dedi. Küfür ettim ama itaat ettim.

"Güzel," dedi memnun bir gülümsemeyle beni övdü.

"Artık beni yalnız bırakmak ister misin?"

Bana cevap vermek yerine masa sandalyeme oturdu, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve bana şüpheyle baktı.

"Tamam, nasıl istersen. O zaman beni uyurken izleyebilirsin, "dedim yatmadan önce kasıtlı bir kayıtsızlıkla. Rahat olana kadar bir süre battaniyeyle tartıştım. Sonra yan döndüm ve ona baktım.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu aniden. "Bir numaralı kural," diye otomatik olarak yanıtladım. "Kurallara ben karar veririm. Bir soru sorduğumda cevap istiyorum. " iç geçirdim. "Konuşmak istemiyorum Kaan."

Gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Benim gitmemi istiyorsun?"

Bir an düşündüm ve sonra "Hayır" dedim.

İfadesi yumuşadı. "O hikaye neydi?" Partide, yani. " İfadesi nazikti. Onunki bir meydan okuma değil, üstü kapalı bir istekti. Alkol mü yoksa sadece Kaden mi bilmiyordum ama birden ona acilen bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. Her şey değil ama en azından beni o gece olduğum kişi yapan kısım.

"Düşünmeyi bırakmak istedim," dedim iç çekerek.

"Gördüğüm kadarıyla, bunu daha önce yapmış olmalısın." Meraklı görünmüyordu ama sesindeki örtük soruyu yakaladım.

"Düşünceleri susturmak için çok içerdim. Bugünün bir tür nüksetme olduğunu söyleyebilirim. "

Kafamı işaret ederek, "Sanırım orada genellikle çok fazla kafa karışıklığı vardı," dedi. ona gülümsedim. "Kafamda mutlak bir kaos hüküm sürüyor." Dikkatli bir şekilde geri gülümsedi.

"Bana bir şey söyle," diye yalvardım. "Herhangi bir şey. Beni çıldırtmamak için."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu ensesini ovuşturarak. "Dövmelerin." Tuttuğu kolları işaret ettim. "Ne anlama geldiklerini bilmek istiyorum. Özellikle yazılar. Onlara bakmak içimden gelmiyor çünkü bence bundan özellikle hoşlanmıyorsun ama her zaman ne yazdığını bilmek istemişimdir. "

Yine o çarpık gülümseme. "Bilmek istersin, küçük snoop."

Ayağa kalktığında ve bir adımda yatağa ulaştığında arkamı dönecektim. "Defol," diye mırıldandı.

Onu zorladım ve yanımdaki yatağa otururken nefesimi tuttum.

"Hangisinden başlamamı istersin?" diye sordu, içinde bulunduğumuz durum tamamen normalmiş gibi.

İyileşmem biraz zaman aldı, sonra sol ön kolunun dışını işaret etti. "Bundan." Ayağa kalkıp dirseklerime yaslanmak istedim ama hemen yere yığıldım. uzanmak zorunda kaldım. Duvarlar çok döndü. Bana biraz daha yaklaştı ve sol kolunu kaldırdı. "On altı yaşına geldiğimde bunu bana yaptırdım."

Büyük güç, büyük sorumluluk getirir, italik olarak yazılmıştır.

"Örümcek Adam?" diye sordum gülümseyerek. Harflere daha iyi bakmak isterdim ama görüşüm bulanıklaştı ve başka yöne bakmak zorunda kaldım.

"Annem onu görünce çıldırdı. En az bir ay gözaltında eve kilitlendim. Gülümsedi. "O zamanlar Peter Parker'ı ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz. İlkini kastediyorum. Yeni film versiyonu komik."

"Bana bundan bahsetme!" diye bağırdım tiksintiyle. "Peter Parker ne zamandan beri havalı bir kaykaycı?" Başımı salladım ama anında pişman oldum çünkü tekrar baş dönmesine yakalandım.

Kaden şaşkınlıkla bana baktı, sonra kahkahayı patlattı ve elini dövme kelimelerin üzerinde gezdirdi. "Ben de tam olarak bunu düşündüm. Ve şimdi?"

Parmağımla pazısının etrafındaki üst daireye dokunarak, "Yüzükler," diye işaret ettim. İlk defa çok ince noktalar ve çizgiler olduklarını anladım. Parmağımı üzerinde gezdirdiğimde Kaden nefesini tuttu ve kolunu seğirdi.

"On sekiz ya da on dokuz civarında yaptım." Başparmağını kolunun üzerinde gezdirdi. "Zor bir aşamadan geçiyordum. Ama üstesinden geldim. Her yüzük bir ayı simgeliyor. "

"Neden farklı kalınlıkları var?"

Gözlerini benden uzaklaştırdı. «Acı daha büyük olduğu için birincisi daha kalındır. Sonra azaldı ve halkalar da inceldi. "

"Çemberlerin üzerinde bir tür kod var gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Kahretsin," diye yemin etti ağzının kenarını kaldırarak. "Bunu özlediğini sanıyordum."

"Bana eski adının dövmesini yaptırdığını söyleme Kaden," dedim inanamayarak.

"O kadar kötü olur mu?"

"Zavallı adam," dedim kolunu okşayarak. "Onu her gün hatırlamak zorunda kalacaksın..."

Kafasını salladı. "Bir kızın adını dövme yaptıran adama benziyor muyum? Aptal değilim. "

"Oh hayır?" Battaniyenin dizine hafifçe vurarak onunla dalga geçtim. Çılgılık attım ama Kaden ürkmedi.

" Mors alfabesinde RACHEL yazıyor ."

"Umarım Rachel'ın kalbini kırmamışsındır," dedim özlemle noktalara ve çizgilere bakarak.

"Onun yerine ben yaptım. Her dövmeyle. Annem bazı şeyleri sevmez. Pişman görünüyordu ama gözleri parlıyordu. "Bir dakika, annenin adını dövme yaptırdın mı?" "Evet ve sonra?" Ellerimi kalbime koydum. "O çok hassas, Kaden. Çok hassas."

İğrenç bir yüz ifadesi yaptı. "Ve şimdi? Hala ne bilmek istiyorsun?"

Diğer koldaki uzun yazıyı sona saklamak istedim.

"Arkadaki tüy."

"Tekrar ediyorum: meraklısın."

"Beni bir şelaleye sürükleyip önümde soyunursan ne yapabilirim?"

Onu hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. Sadece ve sadece dikkatimi dağıtmak için orada olması benim için çok önemliydi. O kadar gerçek dışıydı ki, neredeyse bir rüya gibiydi. Muhtemelen kırmızı Brix kokteylinde sadece alkol yoktu ve halüsinasyon görüyordum.

"Sana babamdan bahsetmiştim" dedi ve başımı salladım. O piçi çok iyi hatırlıyordum. Kaden başka tarafa baktı ve sırtı duvara dayanana kadar geri çekildi. "Tüy benim son dövmem. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ve belki de aşırı kullanılmış bir sembol, ama... özgürlük anlamına geliyor. Babamdan kurtulmam uzun zaman aldı. Geçmişte, aslında anneme daha çok benziyor olsam da, her zaman onun onayını aradım ve kardeşim Alex ile rekabet ettim. Bu gerçeği kabul etmem sonsuza dek sürdü, ama başardığım için kendimi özgür hissediyorum. Asla unutmamak için tüyü seçtim."

Sanırım o an başıma geldi. Kaden'in yontulmuş profiline, güçlü çenesine, kalın kirpiklerine baktım.

"Seni ne kadar iyi anladığını bile bilmiyorsun. Keşke vücudumun bir yerinde de tüy olsaydı," diye mırıldandım.

Bana gülümseyerek baktı. "Anneni tanıma ayrıcalığına sahip olduktan sonra, sanırım seni çok iyi anlıyorum." sertleştirm. Annemi düşünmek istemiyordum. Son dövme yi işaret ettim. "Ya bu yazı?"

Kaden gövdesini çevirdi ve kolunun iç tarafını önümde uzattı. gözlerimi kıstım. Harfler ancak çok yakından anlaşılabilirdi.

Geçmiş i unutmanın zamanı geldi

En son ne olduğunu yıkamak için

Boş bir yüzün arkasına saklan

Çok fazla sorma, sadece söyle

Çünkü bu sadece bir oyun nefesimi tuttum. Mümkün değildi, o sözleri koluna dövme yaptıramazdı.

Bir elimle dirseğini, diğeriyle bileğini tuttum ve dövme ye daha da yaklaştım.

"Bu doğru değ il, değ il mi?" diye sordum ş ok içinde.

Sözler, Otuz Saniyeden Mars'a *Güzel Bir Yalan'ın ikinci mısrasının sözleriydi*. Kaden, koluna en sevdiğ im ş arkının sözlerini dövme yaptırdı.

Birkaç kez gözlerimi kırptım ama siyah çizgiler kaldı.

"Bence düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var, Bubbles." Kolunu indirdi ve yanıma yatmak için hareket etti. Ona yer açmak için sola kaydım. Sonra yan tarafıma yuvarlandım, kalbim hızla çarpıyordu.

Dövmelerine birer birer baktım. Sadece vücudunu süslemediler: her biri bir hikaye anlattı. Yavaşça yukarı baktım. Hafif zincirler dışında oda karanlıktı. Karamel rengi gözleri muzipçe parlıyordu.

"Oraya gitmeliyim," diye mırıldandı.

"Evet yapmalısın."

İkisi de kalkmaya niyetlerini belirtmedi. Bunun yerine göz kapaklarım ağırlaşana kadar birbirimize bakarak yattık. Kaden'in hoş baharatlı aromasıyla sarmalanmış, bedeninin sıcaklığı benim yanımda ve onun hikayeleri kulağımdayken uykuya daldım.

parlak bir ışık geldi ve beni kör etti. Gözlerimi kırptırdım, karnımda sert bir şey hissedene kadar tembelce gerindim.

Başımı çevirdim ve iç geçirdim. Kaden.

Kaden White benim yatağımdaydı.

Ve kolunu omzuma attı.

Baş ağrısına bakılırsa, önceki gece bir rüya değildi. Ve bir halüsinasyon veya bir vizyon bile değil. Uyuyan oda arkadaşına gülümsedim. Sakin görünüyordu, artık sert ve ulaşılmaz değildi. Dudakları aralıktı ve genellikle özenle taranmış saçları her yöne doğru savruldu. Güldüm ve bu manzaranın tadını çıkardığı sürece sürmeye karar verdim. Sonra çıplak karnında parmaklarını hissettim. Ve dondum.

Gömleğim gece boyunca çıkmıştı ve battaniye yatağın ucunda bir yerdeydi, benimkiyle onun bacakları arasında kıvrılmıştı.

Kaden tekrar tenimi şefkatle okşadığında kıpırdamaya cesaret edemedim. Tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Parmakları narin ama erkekçe kabaydı. Cildimde sert, sıcaktı ama beni korkutacak kadar ısrarcı değillerdi. Geri viteste. Ona bastırmak, ona sarılmak ve burnumu göğsüne gömmek, bana her zaman dağları düşündüren kokuyu içime çekmek arzusunu hissettim. Hiç iyi gitmiyordu.

Elini dikkatlice karnımdan kaldırdım ve yanıma koydum. Yavaşça yatağın kenarına ilerledim ve ayaklarımı yere koydum.

Mutfağa girdim ve kahve yaptım. Sonra dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Gecenin son izlerini yüzümden yıkarken kahvaltı için yumurta ve krep yapmaya karar verdim. Midem

bulanıyordu ama deneyimlerimden iyi bir kahvaltının en iyi ilaç olduğunu biliyordum.

Yumurtaları buzdolabından çıkarırken yatak odamın kapısının açıldığını duydum. Bir elimde paketle arkamı döndüm. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama...

Birkaç adımda oturma odasını geçip odasının kapısını arkasından kapattı. Çarpışma o kadar şiddetliydi ki yumurtalar neredeyse ellerimden düşüyordu. Dudaklarımı büzdüm ve kapalı kapıya baktım. Diğer tarafta, sanki duvara bir şey fırlatmış gibi bir çarpma oldu.

Önceki gün muhtemelen onun için bir kabus olmuştu. Önce annem daireye daldı, sonra beni eve sarhoş getirmek için akşamın planlarını alt üst etmek zorunda kaldı. Son olarak, odama yakınlığı... Ona fazla gelmiş olmalı.

Ama benim için de öyleydi! Aramızdaki uçurumun kapandığını ummuştum. Belki henüz arkadaş değildik. Ama en azından iki normal insan gibi davranmaya çalışmalıydık.

Başka bir gün.

Belli ki yanılmışım.

İç çekerek kahvaltıyı hazırlamayı bitirip odama sığındım. Ne yazık ki yatak hala Kaden'in aromasını koruyordu. Kokulu mumları yaktım ve pencereyi açtım. Birkaç dakika sonra mutfakta homurdandığını duydum. Efsanevi.

Başlangıç noktasına dönmüştük.

Öğleden sonra ondan özür dilemek için Dawn'a gittim. Neyse ki oda arkadaşı orada değildi, aksi takdirde benim evimde buluşmak zorunda kalacaktık ve dairedeki atmosfere bakılırsa hoş olmayacaktı.

Dawn kapıyı açarken pişmanlıkla "Merhaba," dedim.

Kendini suçlayacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen, o da bana suçlu baktı. Bir gece önce işleri batıran bendim.

"Özür dilerim tatlım," dedim aceleyle. "Seni böyle zor durumda bırakmak istemedim. Bana ne olduğunu bilmiyorum, genellikle böyle değilim ve..."

Daha fazlasını söyleyemedim. Şafak bana doğru sıçradı ve bana sıkıca sarıldı. "Kaden bana annenin seni ziyaret ettiğini söyledi." sertleştım. Mekanik bir hareketle sırtını okşadım. "Gerçekten mi?"

"Yalnızca onu gelip bizi almasını istemek için aradıktan sonra. Ve ayrıntılara girmedı, o yüzden suratını asma" dedi ve beni odasına götürdü. Kapıyı kapatıp masaya oturdu. "Senin için endişelendim, anlıyor musun? Çok içmiştın, bir de o tatsız tipler vardı..."

"Her şey yolunda. Gerçek bir arkadaş gibi davrandın. Ama ben bir aptaldım. "İç çektim. "Şafak, üzgünüm. Bu kadar ortalığı dağıtmak yerine seninle ya da başka biriyle konuşmalıydım."

Başını salladı. Yuvarlak yüzünü çok ciddi ve üzgün görmek beni daha da üzdü. "Sorun değil. Hepimizin bizi rahatsız eden ve konuşmaktan hoşlanmadığımız bir şeyi var. Benim durumumda o benim eski sevgilim. O yüzden endişelenme. Umarım Kaden sana fazla sert davranmamıştır."

İfadem tamamen değişmiş olmalı, çünkü doğrudu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Bir dakika. Şans eseri olmayacak mı?..."

"Numara!" diye öfkeyle bağırdım. "O... beni yatağa yatırdı. Sonra bu sabah sanki ona tecavüz etmeye çalışmışım gibi odasına koştu. "

Şafak bir kahkaha patlattı. "İnanmıyorum. Örnek bir birliktelik için yüzlerce kuralı olan o salak... seni yatağa mı attı?"

Başımınla onayladım ve kabaca önceki gece olanları anlattım. Kaden'in bana dövmeleeri hakkında anlattığı hikayeleri kendime sakladım. Onlar sadece ikimize aitti.

Tamam, ve belki de partilerde aldığı diğer tüm kızlar.

"Belki bugün hiçbir şey hatırlamadığımı düşünmüştür," diye mantık yürüttü Dawn, saçlarını yüzünden geriye atarak.

"Belki," diye onayladım. Beni ne kadar incitse de Kaden'in davranışını değiştirmem mümkün değildi.

"Benimle annen hakkında konuşmak ister misin?" bir süre sonra yumuşak bir sesle sordu.

Yutkundum ve başımı salladım. "Aslında, o toplantıyı iptal etmek istiyorum."

"Bunun hakkında bir şey biliyorum, bana inanabilirsin." Şafak içini çekti. "Eski sevgilim birkaç kez beni aramayı denedi."

"O hain domuz mu?" Başını salladı.

"Onu er ya da geç kapının önünde bulmamaya dikkat et..." Şafak öyle aniden soldu ki gülmek istedim. "Şaka yapıyordum!"

Ellerini çırpı. «Etkili bir şekilde kurtulmak için bir güzellik programına katılmayı öneriyorum. Ev yapımı bir yüz maskesi ve ardından bir sinema. Ne dersin?" Kabul ettim.

Saatler geçtikçe ruh halim düzeldi. Yoğurtlu ballı maskeler yaptık, birbirimizi iviledik, sonunda romantik komedi yaptıkları en yakın sinemaya gitmek için dışarı çıktık. Film berbattı ama patlamış mısır çok lezzetliydi. Kahramanlar özellikle sıkıcı şakalar yaptıklarında ya da gözyaşlarını sallayan bir şarkı olduğunda bir koltukta oturmuş dans ettiğimizde kahkahalara boğulduk. Dawn ile vakit geçirmek bir cankurtarandı. Bana her şeyin yeniden düzelebileceği hissini veren ruh için bir balsam.

Akşam eve geldiğimde Kaden yoktu. Ertesi sabah onu görmedim bile. Bana bir mesaj bile yazmamıştı, buzdolabına herhangi bir not da bırakmamıştı. Nerede olduğunu bilmiyordum ama sonunda bir kızı alıp geceyi onun evinde geçirdiğini düşündüm. Bu düşüncenin bende yarattığı kıskançlık acısı içimi öfkeyle doldurdu.

Muhteşem. En azından kahve için kimseyle kavga etmek zorunda kalmadım. Birinin banyoya dalıp gitme riskini almadan duş alabilirdim. Ve en iyi yanı, televizyonda nasıl göründüğümü şikayet etmeden grebilmemdi.

Yine de Kaden'siz daire bana inanılmaz boş geldi.

LLA kantininde günün yemeği çizburgerdi . Scott, Dawn ve ben, masamızdaki burgeri seçen herkes gibi öğle yemeğinde tıknırcasına yemek yiyorduk.

Kaden iki gündür kayıptı. Sabah, bir seminere giderken kampüsün karşısına geçerken onu uzaktan görmüştüm. Dawn bakışlarımı fark etmişti ve şaka üstüne şaka yapmaya başladı ama pek bir faydası olmadı. O gece onun için öyle bir kabus olmuş olabilir ki beni yokluk ve sessizlikle cezalandırmak zorunda kalmış olabilir mi? Bir numaralı kuralı çiğnediğimiz için mi?

Sinema ve Televizyon kursuna birlikte gittiğim Grace, "Gördün mü? Edebiyat sınavının sonuçları çıktı" dedi. "Bıyıkla yaptım..."

Herkes cep telefonunu aldı ve üniversite sitesine bağlandı.

Şafak bir sevinç çılgılığı attı. "Çok şükür, başardım!"

Telefonum hala sayfayı yüklüyordu. Grace'in yanında oturan Madison, omuzlarını kamburlaştırdı ve içini çekti. "Ben de." "Geçemedim," diye inledi Scott.

"Ah hayır, Scott." Şafak koluna dokundu. "Kızma. Hala iki denemen var."

Kollarını masaya uzatıp başını üzerlerine koydu. "Nasıl iğrenç."

Sayfanın yüklendiğini görünce güçlkle yutkundum. Hızlıca taradım.

Edebiyat: izin verilmez.

Bir an nefesim kesildi. Bir hayal kırıklığı dalgası içimi kapladı ve midemi bulandırdı.

Sonra diğlerlerinin bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ya sen, Allie?" Şafak utanarak sordu.

Boğazımı temizleyip derin bir nefes aldım. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı göstermek istemedim.

Cep telefonumu göstererek çarpık bir gülümsemeye, "Sanırım birlikte çalışmamız gerekecek, Scott," dedim.

Beş için elini uzattı.

"Öte yandan, diğlerini geride bıraktın," dedi Grace cesaret verici bir gülümsemeye. "Doğru?"

Başımla onayladım. Diğ tüm sınavları geçmiştim. Çok iyi notlarla değil, ortalama, birçok takım arkadaşım gibi. Birinci dönem profesörlerinin, bu ders için uygun hazırlığa sahip olmayan herkesi acımasızca işten çıkardığı söylendi.

"Görüş?" Şafak beni dürttü. "O zaman elimizden geleni yaparız. Siz ikiniz başaracaksınız. "

Başımı salladım ve kendimi gülümsemeye zorladım.

Günün geri kalanında kendi başıma kaldım. Sınıfta konsantre olamıyordum çünkü kafamda diğlerinden daha yüksek sesle çınlayan iki kelime vardı: İzin verilmiyor.

İlk yarıyıldaki başarısız olsaydım, gerçekten zorlu sınavlarla nasıl geçecekti? Annemi düşünmeden edemedim. Kim bilir benim başarısızlığımdan nasıl zevk alırdı. Sadece ilk başta söylediğim için beni suçlamış olabileceğinden değil, çoğunlukla en geç Şükran Günü için Denver'a dönmemi istediği için.

Ön kapıyı açtım ve ayakkabılarımı çıkardım. Tahmin ettiğim gibi Kaden orada değildi.

Üzülerek mutfağa gittim ve buzluktan dondurmayı aldım.

Kaşığı kremanın içine doldurdum ve bol miktarda aldım.

Bırakıyorsun, diye aniden annemin sesini duydum. Sertçe yutkundum ve dondurmayı tezgahın üzerine fırlattım.

Annem beni henüz bulmamıştı... hayır. Şimdi tekrar eski alışkanlıklara düşmeye başlamıştım. İçimdeki boşluk geri gelmişti ve onu nasıl dolduracağımı bilmiyordum. Sadece Kaden ile kendimi gerçekten hissettim. Ama günlerdir yüzüme bakmamıştı bile.

Boğazımı bir yumru kavradı; Onu göndermek için boğazımı temizlemeye çalıştım.

Belki de annem haklıydı.

Belki de hamlem sadece büyük bir hataydı. Babamın şirketinde iyi bir iş bulabilirdim. Dünyanın her yerinden bağlantıları vardı, belki bir süre yurtdışında bile yaşayabilirim. Bunun yerine, benden nefret eden bir adamla bir apartman dairesinde yaşadım ve sınavlarımda başarısız oldum.

Beni evden ayrılmaya ve Woodshill'e gelmeye sevk eden özgürlük gerçekten bu muydu?

Bu saçma isyanı kesin olarak durdurun.

Ağır adımlarla odama gittim ve kapının eşiğinde oyalandım.

Işıklar, yatak örtüsü, mumlar... birden hepsi çok ucuz göründü. Ben sadece uzun süredir yasak olan şeyi yapan, mantıklı olup olmadığını düşünmek için bir an bile duraklamayan inatçı bir kızdım.

Öfkeli bir havlamaya dönüşen bir inilti çıkardım. Sert adımlarla odaya girdim.

Oraya taşınmak çılgın bir fikirdi. Başarısız bir deney. İnsan ne kadar istese de bazı şeylerden kaçılmazdı. Annem onun lanet mirasını üstlenmemi isteseydi, başka seçeneğim yoktu. Ve

büyük ihtimalle asla öğretmen olamayacaktım, çünkü sınavlarımı geçemedim ve ailem maddi desteği elimden alacaktı. Annem beni terk ederdi, bunu bana çok net bir şekilde açıklamıştı. Derslerime nasıl devam edecektim?

Yanaklarım alev alev yanıyordu, şifonyerin arkasından bavulumu çıkardım. Eşyalarımı alıp içine doldurdum. Kitaplıktan kitapları ve parfüm şişelerini çıkardım, sonra şifonyerin çekmecelerini açtım. Kıyafetlerim birer birer yığına düştü. Yüksek sesle yemin etmeye başladım. daha da ısıniyordum. Yüzümde ve boynumda kesinlikle kırmızı lekeler vardı.

"Ne yapıyorsun?"

durmadım. Kaden'in birdenbire benimle konuşmak için geri dönmesi umurumda değildi.

"Sence?" Ona bakmadan karşılık verdim. "Odasını mahveden bana deli gibi görünüyorsun."

Arkamı döndüm ve ona öfkeyle baktım. Saçları düzenli, gömleği geniş omuzlarını vurgulayarak pervaza yaslanmış, mükemmeldi. Etrafımdaki kargaşayı eğlenceli bir şekilde gözlemlemesi, kanın kafama daha da hücum etmesine neden oldu.

"Çantamı topluyorum," dedim nefes nefese.

"Çünkü?"

Denver'ı evim olarak görmememe rağmen, "Ben... eve gidiyorum," demeyi başardım. Tek bir yerde mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledikten sonra değil.

"Nasıl olur?" ısrar etti, kollarını kavuşturdu.

Sesimi yükseltmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu. "Beni dördüncü dereceye götürmek ister misin?" Omuz silkti ve ağzının kenarını şüpheyile büktü.

Kafamda kısa devre oldu. "Geçen birkaç gündür benimle buluşmaktan dikkatlice kaçındığın için neden şimdi ortaya çıkman gerektiğini bilmiyorum."

O sırada gülümsedi. "Hadi kabul et. Beni özledin mi."

Döndüm ve burnumu çektim ve bavulu doldurmaya devam ettim. Çekmecede sweatshirtünü bulunca fazla düşünmeden ona fırlattım. Beni hayal kırıklığına uğrattı, kolaylıkla yakaladı. O kadar sinirliydim ki bir an için kendimi tutamayıp boş çekmeceye baktım.

"Annen senin üzerinde tüm bu güce sahip mi?" Kaden yaklaştı, bakmadan bile hissettim. "Onun istediğini yapmak zorunda değilsin, Allie. Sana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama uygun gördüğün gibi yapmakta ve geri almakta özgürsün. "

Döndüm ve şaşkına döndüm. O kadar yakındı ki yüzüne bakmak için başımı geriye atmak zorunda kaldım. "Belki bu lüksü karşılayabilirsin. Ben değilim."

"Neden?" diye ciddi bir şekilde sordu.

"Beni yalnız bırakamaz mısın?"

"Numara."

"O zaman başka bir yol deneyeceğim: beni rahat bırak ve senin saçmalıklarını seven bir kız bul!" Aylarınla yüzleşmek için ne zamanım ne de arzum var. "

Gülmekten gözleri yaşarmak. "Aylarım mı? Bizimle birleşen kim?"

Hayal kırıklığıyla ofladım ve yumruklarımı sıktım. Ben de ayaklarımı yere basmak istiyordum.

"Benim hakkımda ne istediğini düşün, Bubbles. üstesinden geleceğim," dedi. Kibirli gülümsemesi ve bana bakışı sinirlerimi bozmuştu.

"Bana öyle deme." diye hırladım.

"Kristal olarak anılmayı mı tercih ederdin?"

Kafamda bir flaş parladı ve dondum.

Çok güzelsin Kristal.

Alt dudağım titremeye başladı ve dişlerimi sıkıca sıktım. Vücudumda o kadar çok adrenalin vardı ki bir şekilde ondan kurtulmam gerekiyordu. Kaden'i ittim ve sadece bir an sendeledi, sonra dengesini yeniden kazandı. "Bırak beni. Huzur içinde."

Beni dinlemeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine yaklaşma hatası yaptı. Sırtım şifonyere değene kadar otomatik olarak geri çekildim.

"İnsanları senden uzaklaştırmaya alıştığını biliyorum. Ama yine söyleyeyim: Ne olduğunu sorduğumda cevap istiyorum" dedi. Gözlerimin içine bakıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Ne istediğin umurumda değil," diye mırıldandım. "Bu seninle ilgili değil, anladın mı?" Şaşkın bir ifade takındı.

"Tamam, belki biraz evet! Önce annem geliyor ve kendi kendime gerçekten sen misin diye sormaya iten bir istek gösteriyorsun, akşam beni yatırıyor ve tüm o özel şeyleri başım dönüyor. " Derin bir nefes aldım. "Çok fazlaydı Kaden. Senin lanet kurallarını çiğnemek istemedim. Henüz oldu! Bazen

bazı şeyler kendiliğinden oluyor, ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Bu beni günlerce görmezden gelmen için yeterli bir sebep değil. Lanet olsun, senin için endişelendim! "

Tartışmaya başladı ama daha bitirmedim.

"Ve sonra annem var, senin yokluğun, başarısız edebiyat sınavı, birdenbire her şeyin alt üst olduğu hissine kapılıyorum. İstediğim tek şey özgürlüktü. Bunun yerine şimdi birkaç ay önce olduğum gibi bir mahkum gibi hissediyorum. Havayı özlüyorum, her şeyi siyah görüyorum ve sonra şişmanladım ve..."

"Allie..." dedi Kaden, beni nazıkçe omuzlarımdan tutarak.

"Numara!" diye küçümseyerek bağırdım. "Buraya gelip benimle dalga geçemezsin, bunun yerine sana sorunlarımı anlatmamı emredemezsin..."

Daha fazlasını ekleyemedim.

Kaden öne eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Dondum. Sözcükler hala ağzımdan çıkmak istiyordu ama birdenbire sadece yanaklarımı sıcak, sert elleriyle kavrayan ve vücuduyla beni şifonyere iten Kaden vardı. Kalçaları benimkileri engelledi ve dudakları konuşmamı engelledi.

Ağzını benimkine doğru hareket ettirmeye başladı. Tatlılığına şaşırdım. Baş parmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve sonra dilini dudaklarımda hissettim. Müdahaleci değil, oldukça dikkatli. Daha önce cevaplanması gereken bir soru olarak.

Karışık düşüncelerimi ve duygularımı süpüren şiddetli bir ısı dalgası tarafından işgal edildim. Kollarımı ona dolayıp beklediği cevabı verdim. Boğazından derin bir inilti kaçtı. Elleri kalçalarımın indi. O beni kaldırıp şifonyerin üzerine oturttuğunda

hiç düşünmeden bacaklarımı ona doladım. Bir eli sırtında beni kenara itti.

Dili yavaşça alt dudağımı okşadı. Dişlerinin arasına alıp ellerimi arkaya doğru kaydırduğunda ağzına doğru iç çektim. Tam hayal ettiğim gibiydi. Yumuşak olduğum her yerde kaslı, eğitilmiş ve sağlam.

Nefes nefese benden uzaklaştı ve gözlerim kapalı öylece durdum.

Aniden, hayatımın o ana kadar ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri olmayan insanları öptüğümü fark ettim. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Bu kadar çok arzuyla, bu kadar ezici ve hassas bir şekilde. O öpücük beni harika bir şekilde şok etmişti ve aynı zamanda tüm vücudumu doldurarak beni elektrikleştirmişti.

Garip bir şekilde göz kırptım.

"Şu andan itibaren, sen konuşmayı kesmediğinde bunu her zaman yapacağım." Kaden kendinden son derece memnun görünüyordu. Çarpık bir gülümseme verdi.

Onu istediğim gibi yumruklayacak gücüm bile yoktu. Başımı göğsüne yasladım.

Bir an gerildi, sonra elini saçlarıma daldırdı. "Ben pizza sipariş ederken paketi açmaya ne dersin?"

Olduğum yerden hiç kıpırdamadan homurdanarak cevap verdim.

Kaden ellerini belime doladı ve beni şifonyerden kaldırdı. Tekrar ayağa kalktım ama bacaklarım puding gibi yumuşacıktı. Yine de geçmişte sık sık öpüşmüştüm! Ama vücudum hiç bu kadar şiddetli tepki vermemişti.

Kapıya gitmeden önce bana ciddi bir şekilde "Bavulunu aç" diye emretti. Son bir kez bana döndü. Bakışları kısa bir süre kırmızı yanaklarımda oyalandı, sonra vücudumdan aşağı kaydı. Kafasını salladı ve "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Oldukça haklıydı.

"Ağlamana izin veriyorum," dedi Kaden, oturma odasına girerken ciddiyetle. Pizza masanın üzerinde hazırды.

Kendime rağmen gülümsedim. "Ne kadar iyisin. Ama gerekli olduğunu düşünmüyorum. "

"Oh hayır?" Pizzayı işaret etti. "Gerçekten emin misin?"

ona baktım. "Bu günlerde neredeydin?" Kaden kanepeye yaslandı. "Spencer'dan."

"Nasıl olur?"

"Pizza soğuyor." Baktı ve bir peçete aldı.

"Nasıl olur?" Kanepenin karşı köşesine oturup tekrarladım.

"Bırakamaz mıyız?" diye sordu, homurdanarak.

"Numara."

"Hayatının en iyi öpücüğünü almış biri için ne kadar kibir var."

"Ve vasat bir şekilde öpüşen biri için ne gurur," diye hemen yanıtladım.

Kaden tehditkar bir şekilde gülümsedi ve ürkütücü bir yavaşlıkla ayağa kalktı. "Ne dedin?"

Ona garip bir fikir gelmeden masadan bir parça pizza aldım ve ısırđım. "Bence vasat bir şekilde öpüşüyorsun."

Kanepede homurdanarak geri çekildi. "Tek bir kelimeye inanmıyorum."

Omuz silktim ve ağzım doluyken ona gülümsedim. Dürüst olmam gerekirse Kaden'in öpücüğünü vücudumun her köşesinde hissetmiştim. Ama kesinlikle ona itiraf etmeyecektim.

Sessizce pizzayı yedik. Öğlene kadar kocaman bir çizburger yememe rağmen açlıktan ölüyordum.

"Peki neden kaçmak istedin?" bir süre sonra sordu.

Bakmak zorunda kalmamak için yemek masasının tanesine baktım. "Gerçekten bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu?"

"Evet. Pizzanın fiyatı bu."

"Bu, sana ne olduğunu söylersem sana hiçbir şey ödemek zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle."

yukarı baktım. Kaden'in duruşu çok gergindi. Pizzanın son dilimini kutudan çıkarırken gözlerini benden ayırmadı.

"Edebiyat sınavını geçemedim," dedim çekinerek.

Ağzı doluyken, "Her sınavı geçemediğimde kaçmak gibi hissetseydim, çoktan dünyayı dolaşmış olurdum" dedi.

diye mırıldandım.

"İlk denemede birkaç kişi Profesör Falcony'nin sınavını geçti," diye devam etti. «Geçen yıl da vermek zorunda kaldım ve ancak ikinci denemede geçtim. Bu yüzden tek kelime etmeden ortadan kaybolmanın geçerli bir nedeni olduğunu düşünmüyorum. "

Pizzadan biraz eritilmiş peynir alıp ağzıma attım. Hemen ardından bir parça pastırmanın sırası geldi.

"Gerçekten hoşçakal demeden gitmek mi istedin?" Beni uyarmadan mı? "sesini alçalttı.

Omuz silktim, bunaldım. "Düşündüm ki... Cumartesi gecesinden sonra benden kaçtın. Artık beni burada istemediğini sanıyordum. "

"Neden hep en kötüsünü düşünmek zorundasın? Ben o pislik değilim." Sesinde sitem değil, içten bir merak vardı.

Ona soran gözlerle baktım.

"Tamam, bazen bir pislik oluyorum. Ama..." Durdu ve başını salladı. Sonra arkasına yaslandı ve elini yüzünü yıkadı.

"Ama ne? Sana tecavüz etmeye çalışmışım gibi odamdan kaçtın."

"Bana asla tecavüz edemezsin, Bubbles." Pis bir şekilde gülümsedi. "Bana ne yapmak istersen seve seve kabul ederim."

"Bazı şeyleri söyleyip de sonra lanet kurallarına bağlı kalamazsın!" Sabırsızlıkla, el kol hareketi yaparak bağırdım. Bir hata. Pizza diliminden bir parça domuz pastırması düştü, kafamın üzerinden uçtu ve yere çarptı.

"İstediyimi yapabilirim. İçimden imalarda bulunmak istersem, onları yaparım. Seninle yürümek istersem, "tabaklarını masaya koydu ve bana doğru kayd" yapıyorum. seni öperken, "ellerini vücudumun iki yanına koydu" diyeceğim. Kuralları koyan benim.

Burunlarımız arasında milimetre mesafe vardı. Nefesimi tuttum ama kıpırdamadım.

"Beni kimi öpeceğime ben karar veririm Kaden." Sesim boğuk ama kararlıydı. "Cinsel yaklaşımlarla beni bir ilkel insan gibi susturamazsınız. Bu böyle yürümez."

Bir an gözlerinden bir şaşkınlık geçti. "Seni susturmak istemedim." "Yok canım."

Kaşlarını çattı. "Sakinleşmeni istedim. Histeriniz beni korkuttu. Hepiniz kıpkırmızıydınız ve kafanızın patlamasından korktum. " Kendime rağmen gülümsedim.

Kaden memnuniyetle ağızma baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Benimle konuş."

"Yaptığımız şey bu," diye yanıtladım. Yanaklarım bana yakın olmaktan yine kızarmıştı. Köpük banyosunun kokusunu ve tipik aromasını alabiliyordum. Sanki gezilerinden birinden yeni dönmüş gibiydi.

"Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu söyle bana." Ellerini bacaklarıma daha da yaklaştırdı. Baş parmakları bacaklarımı okşadı. "Bana güçlü ve genellikle iyimser bir kız neyin paniklediğini anlat. Konuşmayı çok seviyorsun..."

Boğazım kurumuştı. Cevap vermek zorunda kalmamak için elimde tuttuğum pizza diliminden bir ısırık almak istedim. Ben bunu yapamadan Kaden onu elimden alıp tabağa koydu.

"Ali."

İçimden bir ürperti geçti. Bakışlarından kaçamıyordum.

"Söylersem ne alırsın?" diye sordum kısık bir sesle.

Başını hafifçe iki yana salladı. «Üzerine çok fazla nakış yapmayın. Sadece sana ne olduğunu bilmek istiyorum. " sessizdim. Dizlerimi kaldırıp kollarımı onlara dolamak istedim ama Kaden bunu yapamayacak kadar yakınımda oturuyordu. Yoğun bakışları bile kendimi ondan tekrar ayırmama gerek olmadığını açıkça ortaya koydu.

"Seni daha iyi hissettirmek için," diye mırıldandı. "Neredeyse arkadaşız, değil mi?"

Omuz silktim. "Hemen hemen."

"Ve sonra arkadaşlar arasında belirli şeyler hakkında konuşuruz."

Ağzımı açtım ama Kaden'i tanıdığımndan beri ilk defa tek kelime bulamadım. Korkumun gerçek nedenini ona söyleyemezdim. O mümkün değildi. O kadar uzun zamandır susmuştum ki... Sanki artık gerçeği söyleyemezdim.

Boğazım düğümlenmişti ve göğsümde bir kaya parçası vardı. Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. Gözlerim yanarak öldü, ama kelimeler... dışarı çıkmak istemedi. Hiç kimseye söylememiştim. Gerçeği sadece annem biliyordu. Ve bana tek bir kelime bile açıklamamı yasaklamıştı. Sessizliğim ne kadar uzun sürerse, etrafıma ördüğüm duvar o kadar yükseldi. Hiçbir şey onu bozamazdı. En azından Kaden.

"Yapamam," diye mırıldandım. "Bunu yapamam."

Bana yoğun bakışından, yüz hatlarımı hafızasına kazımak istiyor gibiydi. Sonunda küçük bir iç çekti. Kollarımdan yumuşak ama sıkı bir şekilde tuttu ve kanepeye yaslanırken, ben de onu takip etmekten kendimi alamadım. Başım omzuna, bedenim onun omzuna düştü. Elini kalçamda hissettiğimde durdum ama diğeriyle kolumu yukarı aşağı okşamaya başladı ve beni sımsıkı tutmak istediğini biliyordum. Kendimle olan savaşımı kaybettim ve ağlamaya başladım. Umutsuzca değil, çok yorgundum. Ama söylenmemiş tüm sözler gözlerimden sessizce fışkırdı ve Kaden'in gömleğine damladı, gözyaşı damlası kocaman ıslak bir yama oluşturdu.

Sessizce bana sıkıca sarıldı. Durumum hakkında tek kelime etmedi, benimle dalga geçmedi ya da söylemem için ısrar etmedi.

Sadece benim için oradaydı. Ve ondan beklediğimden daha fazlasıydı.

S TUDIAI , kurtarma temyizine kadar deli gibi. Scott, Dawn ve ben her gece Edebiyat üzerine sohbet etmek için buluşurduk, Dawn ise diğer sınavlara çalışır ve anlamadığımız şeyleri anlatırdı.

O gün Kaden, Spencer, Monica ve Ethan onu görmeye gelmelerine rağmen oturma odasında çalışmamıza bile izin verdi. Monica, bir tabağa koyduğu ve belirgin yanık tadı olmasına rağmen son kırıntıya kadar fırçaladığımız bir yığın karartılmış krep yapmıştı. Biz notlarımıza konsantre olurken onlar mutfakta bağdaş kurup oturdular ve usulca sohbet ettiler. Spencer'ı bir kereden fazla Dawn'a dikkatle bakarken yakaladım. Bunu söylemesi için onu dürttüğümde yüzü kızardı.

"Peki, Şükran Günü için ne yapıyorsun?" diye sordu Spencer. Monica, "Hangi aileye gideceğimiz konusunda zaten kavga ediyoruz," diye içini çekti.

Bakışlarımı burnumun altındaki notlara yapıştırdım. Harfler gözlerimin önünde dans ediyordu. Bütün hafta bu konudan kaçmayı başarmıştım. Ne zaman ailem hakkında konuşmam gerekse midem kapanıyor ve yüzüm kızarıyordu. Ben de kekelemeye başladım ve kelime bulamadım. Yalan söylemekte pek iyi değildim. Ama arkadaşlarıma içinde bulunduğum feci aile durumunu açıklamak bile istemedim.

Kaden'in "Henüz bilmiyorum" dediğini duydum. "Annem büyük ihtimalle yeni partnerine gidecek. Sanırım çocuklarınızı tanıyorum. "

"Bu adam kendini çok şanslı sayabilir. Annen çok etkileyici. " Spencer'ın rüya gibi bir tonu vardı.

Boğuk bir gümbürtü ve ardından Spencer'ın acıyla iniltisi duyuldu.

"Annem hakkında bir kelime daha edersen burnunu kırarım" diye homurdandı oda arkadaşım.

Monica kahkahayı patlattı. "Annen bu kadar seksiyse Spencer buna engel olamaz Kaden." "Önemli değil. Bazı şeyler söylenmiyor," dedi Ethan.

"Spencer'la aynı fikirde olmam gerekse bile."

"Ethan!"

Artık izlenimci şiirin ana karakterlerine odaklanamıyordum: Sohbeti takip etmem gerekiyordu. Monica erkek arkadaşının önünde tehdit edercesine ayağa kalktı.

Ellerini özür dilercesine kaldırdı. "Affet beni bebeğim. Ama ona bak. Güzellik genlerini miras aldığına şüphe yok. Ve babaya ait olamayacaklarına göre, mutlaka annesi olmalı..."

Kaden momentumu yakaladı ve Ethan'ın omzuna yumruk attı.

"Lanet olsun Kaden!" Monica'nın sesi tiz bir ton almıştı. "Sen annenin bekçisi değilsin!"

"Ama evet," diye yanıtladı. Bakışlarımı hissetmiş gibiydi çünkü aniden bana döndü. Sinirimi ondan çıkardığım günden beri aramızda bir şeyler değişti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemedim ama gözlerindeki ifade daha yumuşaktı, neredeyse... davetkardı. Birkaç hafta öncesinden tamamen farklı. Bazen güldüğünde yüz ifadelerine bakarken yakaladım kendimi.

"Şükran Günü için ne yapıyorsun?" Dawn bana sert bir şekilde sordu. Bakışlarımı Kaden'den uzaklaştırıp notlara geri koydum.

"Henüz bilmiyorum." Gerçek buydu. Herhangi bir nedenle ailemin yardım galasına katılmazdım.

Scott melankolik bir iç çekti. "Bana kalırsa, Micah'ı göreceğim."

Son alevini bize ayrıntılı olarak anlatmıştı. Ama her yolu denememize rağmen hala görememiştik.

Bilgin olsun, akşamı birbirimizin üzerine atlayarak geçireceğiz, dedi Scott, yüksek sesle gülmemize neden olarak. "Birkaç tütsü çubuğu ve masaj yağı aldım ve bence harika zaman geçireceğiz."

"Ciddi anlamda?" diye sordum doğrularak. Kalemî kulağımın arkasına koydum. "Bunlar sizin temel baştan çıkarma araçlarınız mı?"

Ah, inan bana, dedi Scott, Micah ve ben petrolü çıkarır çıkarmaz, etrafımızdaki dünya artık yok. Sen de denemelisin. "Dawn, "Lütfen bu sefer ayrıntıları bize verme," diye yalvardı.

"Neden asla? Kuru olman, cinsel maceralarım hakkında övünmeme engel değil. Bencilsin!" Bunu o kadar teatral bir tonda söyledi ki daha da çok güldüm.

"Ben kuru değilim," diye hırladı Dawn, anlaşılmaz bir ifadeyle.

"Öyleyse, sana seve seve yardım ederim," dedi Spencer kayıtsız bir tavırla.

Ona uyarı bakışı attım. Şansına odanın karşısında oturuyordu, yoksa ona Kaden'inki kadar sert bir tekme verirdim. Dawn sadece başını salladı ve inledi.

Akşam geç saatlerde beynim sigara içiyordu ve arkadaşlarımın da bir molaya ihtiyacı var gibiydi. Kaden ve arkadaşları *Hillhouse'a* bir gezi yapmaya hazırlanıyorlardı . Ertesi gün bizi bekleyen sınava rağmen onlara katılmaya karar

verdik. Kafama başka bir fikir sokamazdım: Kesinlikle temiz havaya ve eğlenceye ihtiyacım vardı.

Kulübe vardığımızda bir masaya oturduk ve sonunda Kaden'in yanına geldim. Diğer tarafta Monica ve Ethan, önümüzde ise Spencer, Scott ve Dawn vardı. Oda mavi bir ışıkla kaplanmıştı ve hava alkol ve dans pistini kaplayan yapay sis kokuyordu.

Bir bira sipariş ettik ve kızarttık. Bir değişiklik olsun diye, üniversite hakkında konuşmadık. Monica bize diğerleriyle nasıl tanıştığını anlattı. Ethan ve o, aslında Sanat Tarihi okuyan Monica'nın yanlışlıkla bitirdiği ve aralarında ilk görüşte aşk olduğu Uygulamalı Termodinamik dersinde tanışmışlardı. Çekim o kadar bunaltıcıydı ki, Monica Ethan'ın telefon numarasını almak için yarım sabah termodinamikle uğraşmıştı. O zamandan beri iki yıl geçmişti. Ethan ilk sömestrden beri Kaden ile yaşıyordu ve Spencer onun daha da uzun süredir arkadaşıydı. Birkaç yıl önce Portland'da Kaden, Spencer'ın resimlerini bir sergide "son derece iğrenç" olarak adlandırdığında tanışmışlardı.

Kaden kollarını kavuştururken Spencer, "Ben de peşinden koştum ve resimlerimin nesini beğenmediğini sordum," diye kıkırdadı.

"VE?" dedi Şafak.

"Tarzın otantik olmadığını ve renklerin tamamen yanlış olduğunu söyledi." Spencer sırtıttı. «Sonra ona resimlerin benim işim olduğunu söyledim. Ve o, utanç içinde yerin dibine batmak yerine, bana baktı ve hayatta daha mantıklı bir şey yapmam gerektiğini söyledi. "

Bira şişesinin arkasına bir gülümseme sakladım. Böyle bir karşılaşmayı hayal etmek benim için kolaydı.

“O sırada Kaden karanlık evresindeydi. Sanırım kajal bile takmıştı, ”diye ekledi gözünde eğlenceli bir parıltıyla.

"Bu kesinlikle doğru değil." Kaden'in ses tonu, o döneme bakmaktan hoşlanmadığına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Hayır, gözlerin doğal olarak siyahtı," diye kuru bir şekilde karşılık verdi Spencer, arkasına yaslanarak.

"Sen mi? Saçın yoktu," diye hatırlattı Kaden. "Nasıl oldu?" Bir bahsi mi kaybettin?

Spencer homurdandı. “Kafam saçsız olarak gösterilecek şekilde mükemmel bir şekle sahip. Başka hiçbir şey değilse, bana her gün aşk hastası bir genç olarak o dönemi hatırlatan dövme yaptırmadım. ”

Atmosferde ani bir değişiklik hissettim. Monica nefesini tuttu, Ethan şaşkınlıkla Spencer'a baktı. Yanımdaki Kaden taşlaşmıştı.

"Ne dedin?" sessizce sordu. Sesi fırtına öncesi sessizlik gibiydi, alçak ama tehlikeliydi.

Spencer çabucak vazgeçti ve ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, eski spor."

Bakışlarım birinden diğerine kaydı. Nefes almaya cesaret edemedim, gerilim öyleydi.

"Eski sevgilinin adını dövme yaptırdın mı?" Ya da neden bu kadar sinirlisin? diye sordu Scott öne eğilerek. Ruh halindeki değişikliği fark etmemiş olan tek kişi o gibiydi.

Kaden o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki masaya çarptı. Şişeler tehlikeli bir şekilde sallandı. Konuşmadan yanımdan geçti.

"Gerçekten gerekli miydi, Spencer?" Bakışlarımı hızlı adımlarla yolu geçen, muhtemelen bara yönelen Kaden'e sabitlerken Monica'nın sorduğunu duydum. Ethan, "Bunu atlattığını sanıyordum," dedi.

"Belki de ne olduğunu sormanın bir anlamı yok, değil mi?" diye sordu Şafak.

Monica bir şeye cevap verdi ama artık konuşmaya konsantre olamıyordum. Tek istediğim Kaden'e ulaşmaktı. Sadece geçen hafta bana yakın olduğu için değil, bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim için.

Bir özür mırıldandım ve Dawn'ın sorgulayıcı bakışına aldırmadan ayağa kalktım.

Kaden'i bir bar taburesinde otururken buldum. Parmaklarını tezgahın üzerinde gezdirdi ve bakışlarını önündeki viski bardağına sabitledi. Bir bacağını zamanında müziğe kaydırды. Ona temkinli bir şekilde katıldım. Yanındayken gergindi.

"Şimdi olmaz, Bubbles," diye hırladı, bilerek benden uzaklaştı.

Onu izlemiştim, kızgın ifadesinin arkasına saklamaya çalıştığı acıyı görmüştüm. Bunu çok iyi anladım. Şükran günü konusu gelince ben de odama sığınmak istedim. Neyi ve kimi düşündüğünü bilmesem de nasıl hissettiğini biliyordum. Bu konuda konuşmak istemiyorsa ondan bilgi almak istemiyordum.

Elimi koluna koydum. Kafasını salladı ve bana bir bakış attı. "Sana söylemiştim..."

"Benimle dans et," dedim kararlı ve kontrollü bir sesle.

Bana güvensizlikle baktı. "Nasıl?"

"Benimle dans et," diye tekrarladım onu kolundan çekerek.

Kaden itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı. Otomatik ama zarif bir hareketle tabureden indi ve onu dans pistinin ortasına götürmeme izin verdi. Anlayışlı bir ifade takınmaya çalışarak ona baktım ve kolundaki tutuşumu ancak diğerlerinin oturduğu masadan uzakta, koridorun karşısında olduğumuzda gevşettim.

Gözlerimi kapatıp müziği dinledim. Ses yüksek ve vücudumun her yerinde titreşiyordu. hareket etmeye başladım. Doğru ritmi bulduğumu hissettiğimde gözlerimi açtım. Kaden hareketsizdi ve bana bakıyordu. Dudaklarım kulağıyla aynı hizaya gelene kadar parmak uçlarımda yükseldim.

"Düşünme," diye fısıldadım. "Dans."

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve yavaşça Kaden'in omzuna koydum. Dudaklarını araladı, göz kapaklarını aşağı indirdi. Kalçamda bir temas hissettim ve bir an sonra Kaden beni ona bastırdı. Bir an nefesim kesildi. Tutuşu sağladı, bakışları anlaşılmazdı. Ondan uzaklaşmaya çalışmadım bile.

Dans etmeye başladık. Kaden bana o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Kalbim çarpıyordu ve elim kendi kendine karnından göğsüne doğru yükselmişti ve daha yükseğe çıkmıştı. Parmağım boynunun çukuruna dokunurken nefesini tuttu. Bu arada, yüzündeki sert ifade kaybolmuştu.

Biz böyle dans ettik. Beynimizi kapattık, etrafımızdaki her şeyi unuttuk ve kendimizi bıraktık. Pistte ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama belli bir noktada bedenimi kaybetmiş gibi hissettim. Sadece Kaden'in okşamaları beni gerçeğe bağladı, göğsü sırtıma bastırdı, parmakları kalçalarıma dolandı. Bir noktada, biz neredeyse tamamen durana kadar hareketleri yavaşladı.

"Eve gitmek istiyorum." diye fısıldadı kulağıma. kendim çevirdim. Yüzü terliydi ve gözleri parlıyordu ama eskisi kadar gergin görünmüyordu.

"Kabul. Biraz daha yalnız kalmak istersen, diğerlerine geri döneceğim," dedim kolaylıkla, ama sesimdeki titreme bana ihanet etti. "Endişelenecekler."

"Korkarım kendimi yeterince açık bir şekilde ifade edemedim." Beni kendine doğru çekti ve saçları alnıma değene kadar başını eğdi. "Şimdi eve gidelim. Sen ve ben birlikte." Nefesimi tuttum ve bakışlarına karşılık verdim. Neredeyse farkına varmadan, belli belirsiz başımı salladım. Kaden üzerimde karşı konulmaz bir çekim bırakıyor gibiydi.

Aramızdaki tüm mesafeler gitmişti, sadece fiziksel olarak değil.

Başka bir şey söylemeden elimden tuttu ve beni kulüpten dışarı çıkardı. Biz dışarıdayken bile beni bırakmadı ve beni eve sürüklemeye devam etti. Şaşırtıcı bir hızla merdivenleri tırmandı ve kapıyı öyle bir kuvvetle açtı ki kapı duvara çarptı.

"Kaden!" diye bağırdım darbeye bakarak.

Artık hasarı inceleme şansım yoktu. Aniden sırtımda bir duvar hissettim ve Kaden yüzümü ellerinin arasına aldı. Ben daha nefesimi alamadan o beni öptü.

Bir an felç oldum, sonra öpücüğe nakille karşılık verdim. Parmaklarımı omuzlarına batırdım ve diğer elimle ensesini okşadım. Saçları, vücudunun geri kalanının aksine, olağanüstü yumuşaktı. inlediğini duydum.

O anda benim için sadece Kaden vardı: sakalı tenimi kaşıyor, parmakları yanaklarımı okşuyor ve vücudu öyle sıkı bir şekilde benimkilere bastırıyordu ki havaya bile yer kalmamıştı.

Parmakları gömleğimin altına girdi ve tenimde sıcak bir iz bıraktı.

Sonra kalçalarını benimkilere bastırdı. Ve duyduklarım beni o çılgın andan kopardı.

Aleluya.

Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırdım. Nefes nefese bana baktı. Gözleri sert ve parlıyordu, ağzı aceleci öpüşmemizden şişmişti.

"Biz ne yapıyoruz?" diye fısıldadım korkuyla.

Kaden bir kolunu üstümdeki duvara dayadı. Diğer elim hala sırtımdaydı. Beni bırakmak istemiyor gibiydi.

"Dikkatimi dağıtmak istediğini sanıyordum," dedi boğuk bir sesle.

Sözleri yüzünde bir kova soğuk su gibiydi.

"Numara." Kendimi onun elinden kurtardım, ayakkabılarımı çıkardım ve onu oturma odasına götürdüm.

"Tabii ki?" arkamdan sordu. Beni tutmak istedi ama mücadele ettim. "Numara!" diye bağırdım etrafımda dönerek.

Bana şaşkın şaşkın baktı ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Ama beni dansa davet eden sendin!"

Başımı şaşkınlıkla salladım. "Ama seninle yatmak değil!" Dikkatini dağıtmak istedim. "

"Oh evet?" Bana doğru bir adım atarak kibirli bir şekilde sordu.

İstemsizce geri çekildim. Bana daha önce olduğu gibi dokunsaydı, tüm kontrolümü kaybederdim.

"Kaden," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Tek kaşını kaldırıp bana doğru bir adım daha attı. "Ali."

Başımı salladım ve elimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Olmayacak. Sebepsiz yere. Bu şartlar altında olmaz."

Anlaşılmaz bir şekilde nefesini tuttu. Elime baktı, sanki içinde bulunduğumuz durumu ve yapmak üzere olduğumuz şeyi ancak o anda anlamış gibi hızla atan kalbinin üzerinde dinleniyordu.

Birkaç saniye geçti. Hareketsiz kaldı, nefes bile almıyor gibiydi. Odama gitmenin daha iyi olacağına karar verdim. Ama ben geri çekilemeden elini benimkinin üzerine koydu ve sıkıca göğsüne bastırdı. Başını eğdi ve bir an için beni tekrar öpeceğinden korktum. Ama yapmadı. Yavaşça alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. Öyle kaldık ve kalbinin atışlarının yavaş yavaş sakinleştiğini hissettim.

"Ben şimdi uyuyacağım." diye mırıldandım.

Kaden geri çekildi ve elimi bıraktı. Bana nasıl yorumlayacağımı bilemediğim bir ifadeyle baktı, hem hüzünlü hem de dokunaklı.

Yine de bütün bunlar onun için sadece bir dikkat dağıtıcıydı. Bununla ilgili bir şeyler biliyordum, üç yıl önce her gece aynı şeyi yapmıştım. Önemi olmayan bir şeydi.

"İyi geceler Ali." Sesi perdeliydi.

"İyi uyukular

Kaan."

Son cevabı çabucak yazarken kalem kağıdı çizdi . Profesör Falcony'nin masaya koyduğu zamanlayıcı titrediğinde bitirdim.

O zaman başarısız olmayacaktım, yüzde yüz emindim. Son birkaç haftadır kafama yapıştırdığım bilgi miktarının yanı sıra, olumlu bir his de vardı. Çeşitli dönemlerin kendine has özellikleri ile ilgili soruları çok zor değildi ve hepsini cevaplamıştım. İki sıra arkamda oturan Scott'a döndüm. Kağıtları yeniden düzenliyordu. Benim sorgulayıcı bakışımla karşılaştığında başparmaklarını kaldırdı. Rahat bir nefes verdim. İkimiz de başardık.

Kağıtları teslim ettiğimizde Profesör Falcony gözlüklerinin üzerinden bize eleştirel bir bakış attı. Neyse ki böyle görünen sadece biz değildik.

Scott, birbirimizin kolunu tutarak sınıftan çıkarken, "Sanırım bu sefer metin analizini de doğru alamadım," diye mırıldandı. "Ama genel bilgi soruları harika gitti."

"Benim için de öyle" diye yanıtladım. "Bunu başardığım için çok mutluyum..."

Birlikte şehir merkezine gittik ve Dawn'la şehirdeki en iyi makarnayı yaptığı söylenen bir İtalyan restoranında öğle yemeği için randevu aldık. Sokağa döndüğümüzde, diğer tüm insanlar arasında göze çarpan kıvılcık saçlarını tanıdım. Neyse ki restorandan çok uzakta olmayan bir park yeri buldum.

Küçüküktü ama Scott'ın az çok doğru yönlendirmelerinin yardımıyla arabaya binmeyi başardım.

Biz çıkarken Dawn bizi gördü. Bizi çağırmak için sabırsızca el salladı, ayağa fırladı.

"Sınavın nasıldı?" Sarılırken önce o sordu.

"Pekala, sanırım. Bütün soruları yanıtladık," dedi Scott kayıtsız bir şekilde, ama onun gerçekten ne kadar rahatladığını biliyordum çünkü ben de aynı şeyi hissetmişim.

"Yapabileceğinden emindim!" Işıltılı bir gülümseme Dawn'ın yüzünü aydınlattı. Döndü ve küçük restoranın kapısını açtı. Karşı konulmaz pizza ve makarna kokusu beni sulandırdı. Masalardan bazıları, hareketli bir şekilde sohbet eden müşteriler tarafından çoktan işgal edilmişti. Önlerindeki tabaklar enfes görünüyordu ve bende hemen mutfakta sipariş verme isteği uyandırdı.

Bunun yerine, bir garsonun bizi karşılamasını ve harika bir piyanonun yanından odanın arka köşesindeki bir masaya götürmesini bekledim. Duvarlarda yemek yerken tasvir edilen insanların fotoğrafları asılıydı. Daha önce birkaç kez görmüştüm: Makarnayı iki eliyle alıp ağzına götüren bir adam.

Oturup menüye baktıktan sonra biraz daha sınavdan bahsettik. Dawn tüm detayları bilmek istedi ama Scott ve ben çok yorulmuştuk. Garson sipariş almaya geldiğinde Scott konuşmayı başka bir konuya taşıdı. İçeceklerin yanında bir parça ekmek alarak, "Bence bundan sonra her sınavdan önce kutlama yapmalıyız" dedi. "Dün geceki kadar nadiren uyudum."

"Benim için de öyleydi," diye onayladım suyu yudumlayarak.

"Dürüst olmak gerekirse, uyuyabilmene şaşırdım," dedi Dawn, bardağının kenarından bana bakarak. "Ne demek istiyorsun?" Ona sordum.

O ve Scott bakiştılar.

"Eh, dün aniden ortadan kaybolduğunda Kaden'in peşinden gittiniz," dedi Dawn temkinli bir şekilde.

"Sonra seni çok seksi dans ederken gördük," diye ekledi Scott, masaya doğru eğilerek. "Dün gece bir dakika bile uyumuş olman umurumda değil." Kaden White'ın sana yaptığı türden bakışlardan sonra değil. " kızardığımı hissettim. "Ne saçmalık" diye bağırdım. Kabul ediyorum, en orijinal cevaplardan biri değildi.

"Tatlım, bizimle rol yapamazsın. Bizim gördüğümüzü görmedin, "dedi Scott.

Arkadaşlarıma ne söylemek istediğimi ve ne yapabileceğimi hararetle düşünürken dudaklarımı büzdüm.

Kaden'i önceki akşamdan beri görmemiştim. O sabah, Scott'la son bir kez notlarıma bakmak için evden çıktığımda, o hâlâ uyuyordu. Dürüst olmak gerekirse, mutlu olmuştum ve tüm gün boyunca bunu aklımdan çıkarmayı başarmıştım... o zamana kadar. Zihnimde ikimizi gördüm, terli bedenlerimiz dans ediyordu. Dudaklarının benimkilerde bıraktığı hissi, sert sakalını, parmaklarının tenimi yakmasını düşündüm.

"Olmamıştır..."

"Hiçbir şey demeye cüret edersen yemin ederim yüzünü makarnaya tokatlarım" dedi Dawn, henüz bize servis yapılmamasına rağmen çatalını kaldırarak beni tehdit etti.

Dönüşümlü olarak ona ve Scott'a baktım. Sonunda iç çekip kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. "Sadece dans ettik." Ah evet, yaptın, dedi Scott anlamlı bir şekilde. "Belki de sana dün ne yaptığını göstermeliyiz," dedi Dawn zarif bir gülümsemeyle sandalyesini geri iterek.

Scott da ayağa kalkarken ellerini kucağında kenetledin. Şafak onu kendine çekti.

"Haydi çocuklar," diye inledim sandalyeme çökerken.

"Ah, Kaden," Scott içini çekti. "Ama ben Allie olduğumu sanıyordum!" Şafak bağırdı.

Scott döndü ve poposunu Dawn'a bastırdı. "Üzgünüm, biliyorsun," dedi ona dönerek, "ama benim için tek bir olası kombinasyon var, bu da Allie gibi bir perticono ile değil, Kaden gibi bir hamur işiyle dans ediyorum."

Birkaç müşteri Dawn ve Scott'a bakmak için bize döndü. Yüzümü ellerimin arasına alıp "Dur!" diye bağırdım.

Sonunda dağıldılar. Masaya döndüklerinde sandalyeleri yere sürtündü ve ben onlara parmaklarımın arasından baktım.

"Yani?" Dawn dirseklerini masaya dayadı ve beklentiyle bana baktı.

Ellerimi indirdim ve iç çektim.

İlk öptüğüm Kaden değildi. Denver'da başkaları da olmuştu, tüm hikayeleri bir an önce unutmak istiyordum. Tamamen hızlı değildim. Ama bir gün önce Kaden'le aramda çıkanlara benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim. Bakışlarıyla bacaklarımı sallayışı...

Ama Kaden onun kahrolası kurallarında ısrar ederdi, bunu biliyordum. Önceki akşam onun için bir oyalama olmuştu, ne eksik ne fazla. Bu yüzden öpücüklerimizin hatırasını hafızanın uzak bir köşesine havale etmek zorunda kaldım. Bir daha asla bu kadar ileri gitmesine izin vermeyecektim. Yumuşak bacaklar artık geçmişte kaldı.

"Eve birlikte geldiniz, değil mi?" Scott beni düşüncelerimden ayırarak bana yardım etti.

"Birlikte yaşıyoruz, kesinlikle olağanüstü değil," diye otomatik olarak yanıtladım.

Dawn, "Önce dans pistinde bir çiftleşme ritüeli yaptıysanız öyledir," dedi. "Neyse ki Monica hiçbir şey fark etmedi. Kallie için tezahürat yapıyor. " Scott kararlı bir şekilde başını salladı.

"Kalli?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bizi onun gönderdiğini söyleme."

Dawn, "Bunu herkesle yapıyor" dedi. "O ve Ethan Methan, Spencer ve benim için," bu fikirle başını salladı, "yavru veya kuluçka anlamına gelen Spawn'ı düşündü." Bir an dondu.

"Mmm. Sonuçta fena değil." İğrenç lakapları.

"Yani, siz de bir çift misiniz?" Şafak ısrar etti. "Sizi bir şeyle bölme riskini almadan artık evinize gelemiz miyiz?"

Scott, neyden bahsettiğini hâlâ anlamamış gibi doza ekledi: "Sanırım bu 'bir şeyle' Dawn, genellikle çıplak olarak yapılan bir aktiviteye atıfta bulunuyordu."

"Dinle beni, öyle olmadı," dedim vurgulayarak.

Scott, öncekinden biraz daha yumuşak bir sesle, "O halde bize nasıl gittiğini anlat," dedi.

Bıkkın bir nefes aldım. "Sadece dikkatini dağıtmak istedim. Spencer'in sözlerinin onu üzdüğünü fark ettim. Sonra onunla dans ettim. Doğru kelimeleri ararken kısa bir duraklama oldu. "Ama yanlış yorumladı."

Onlara Kaden'in beni öptüğünü söylemeye karar verdim, ki bu doğrudu, ama bunu gerçeklikten biraz daha az aceleci olarak nitelendirdim. Hikayeyi bitirdikten sonra garson bize makarnayı verdi ve ben minnetle gülümsedim. O uzaklaşırken, Scott ve Dawn bana inanamayarak baktılar.

"Ve şimdi?" Şafak endişeyle sordu.

"Ha?" ağzım dolu dolu.

"Kısacası aranızda işler nasıl gidecek!" diye bağırdı Scott, sandalyesinde sallanarak ve önündeki spagetti tabağını tamamen görmezden geldi. "Ve hepsinden önemlisi: nasıldı?"

Çatalı bırakıp arkama yaslandım. "Kaden ile ilişkiye başlamayacağım. Durum kontrolden çıktı. "

"İki sorudan daha önemli olanı görmezden geldin." Scott ben gülene kadar alt dudağını dürttü.

"Güzeldi." Bu saçma minimizasyon bende bir sıcaklık dalgası yarattı. Kendime rağmen, gecenin görüntüleri aklıma geldi. Kaden beni duvara itti ve ciğerlerimdeki havayı çıkardı.

Ama ne olduğu önemli değildi, hatırlamam gerekiyordu. Kaden'in bebeği, ihtiyacı olduğunda oynayabileceği ve sonra bir köşede unutabileceği oyuncak olmayacaktım. Kimse için böyle bir şey olmak istemedim, hayatta bir daha asla, kendime empoze ettiğim bir amaçtı.

Ama önceki gece, uykusuz ve kafam karışıkken, sadece onun üzerimdeki ellerini düşünebildiğimde, bir şeyi anladım. Ne kadar direnmeye çalışsam da Kaden'e karşı fiziksel çekimden fazlasını hissediyordum. Onu sevdim. Ve onu tanıyordum. Sabah kalktığında nasıl göründüğünü ve kahve içmeyi nasıl sevdiğini biliyordum. Hangi müziğin onu dans ettirdiğini biliyordum. Babasıyla olan kötü ilişkisinden ne kadar acı çektiğini biliyordum, geçmişini ne kadar kötü hatırladığını hissediyordum. Onun empatisini ve arkadaşlarına olan sevgisini ilk elden deneyimlemiştim. Ağır bir şeyi kaldırdığında kaslarının nasıl gerildiğini, dolabın üst rafından bir anahtar alıp sırtındaki tüyü açığa çıkardığında gömleğinin nasıl kalktığını biliyordum. Her dövmeyle en ince ayrıntısına kadar biliyordum. Bazen

birlikte televizyon seyrederken kendimi ekran yerine ona bakarken yakaladım.

Onu çok iyi tanıdığımı hissediyordum ama o geceden sonra onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ona yaklaşımı hakkında ne düşündüğümü söyledim, ama bu bizim için ne anlama geliyor?

"Şehvetli bakışlarına bakılırsa, iyiden de öteydi," dedi Scott, beni düşüncelerimden ayırarak. "Öte yandan, ne biliyorsun küçük kız kardeşin." Scott gülümsedi.

Yüzümün yandığını hissettim. Gözlerimi tabağa dikerek kocaman bir çatal dolusu makarnayı ağızıma tıktım.

Dawn, "Sanırım bugünlük bırakabiliriz, Scott," dedi. Sonra masanın üzerine eğildi ve kolumu okşadı. "Bazı şeyler hakkında konuşmayı ne kadar zor bulduğunu biliyorum. Ve gerçekten de hayranlığımı hak ediyorsun çünkü bize her gün katlanabiliyorsun. "

Ne kadar katıldığımı ifade etmesi gereken bir ses çıkardım ama daha çok bir homurtuya benziyordu.

"Haklısın. Ama er ya da geç en sıcak detayları bilmek istiyorum, Allie. Beni bundan mahrum edemezsin. Bu, arkadaşlık kurallarımıza aykırı olurdu."

Spagetti yanlış yöne gitme riskini aldı. "Sana aşk hayatımı anlatmam gerektiğini söyleyen bir kodumuz var mı?"

"Elbette. Sonuçta sana ben ve Micah hakkında her şeyi anlatacağım."

Dawn, Scott'ın omzunu okşayarak, "Gerçekten bilmek istiyorsan, fazla ayrıntıya gir canım," diye yanıtladı. Başımınla onayladım. Micah'ın yataktaki zevkleri hakkında zaten çok şey

biliyordum. Gül ağacı aromalı masaj yağı ile başlar. Kendime rağmen titredim.

Scott elinde camla arkasına yaslandı ve bize yüzyılın soygununu yapan ve ganimete bakan bir hırsız gibi baktı. "Ah, küçük kızlar. Hâlâ öğrenecekleriniz var..."

Dawn'ın bakışlarını yakalamamak için tabağa baktım: ikimiz de kahkahayı patlatırdık.

Dawn, ağzını peçeteye sildikten sonra, "Hala bavul hazırlamam gerekiyor," dedi.

"Çünkü?" Otomatik olarak sordum, hemen pişman oldum.

Tabii ki. Tatilden önceki son ders günüydü. Dawn hafta sonu babasının yanına gidecekti. "Ah, evet, doğru."

"Burada kalsaydın, Cuma günü alışverişe gidebilirdik. Harika indirimler var. Dawn çenesini eline dayadı ve parmağını buğulu cama çekti. "Dürüst olmak gerekirse, tatili babamla geçirmek gibi bir arzum yok. Nate'in ailesi de orada olacak ve o oradayken hiçbir şeyin garantisini veremem: o sonu kan gölüne dönebilir."

Dudağımı ısırdım, suçluluk duygusuyla saldırdım. Son zamanlarda sınavlara hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki artık Dawn ile eski sevgilisi arasındaki durumu sormuyordum.

"Eminim baban Nate'i görmek istemediğini anlayacaktır," dedim anlayışla.

Dawn başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Yıllardır Duffy'lerle Şükran Günü'nü kutluyoruz. Babam onların yakın arkadaşısıdır ve köprüleri kırmak imkansızdır. Onları artık davet etmeseydin ne düşünürlerdi? "

"Muhtemelen iyi bir nedeni vardır. Oğullarının pis bir piç olması gibi," dedi Scott.

Dawn, eski sevgilisinin ona ne yaptığından hiç bahsetmemişti ama onu aldattığını biliyorduk. Bu, onu hiç tanımadan o domuzu hor görmemiz için yeterliydi.

"Öyle ya da böyle başaracağım," dedi Dawn bir süre sonra. "En azından dönebileceğim bir ailem var."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. Neyse ki yemeğimi bitirmiştım, yoksa iştahımı kaybederdim.

Dawn onun ne dediğini anlayınca bana mahcup bir bakış attı. "Tanrım, Allie, öyle demek istemedim."

"Merak etme." Mekanik bir şekilde gülümsedim, komutla hala yapabildiğime şaşırdım. Bazı şeyler öğrenildiğinde unutulmuyor.

"İnan bana, demek istediğim bu değildi. Bana annenin korkunç tavrından bahsettin ve hala eve gitmek isteyip istemediğini bilmiyorsun ve düşündüm ki sen..."

"Gerçekten, sorun değil." Elimi sallayarak onu sakinleştirdim.

"Şükran Günü için eve gitmek istemiyorsan sorun yok. Ben de tatilleri Micah ile geçirmeyi tercih ederim," diye mırıldandı Scott.

Sertçe yutkundum ama o sahte gülümsemeyi korudum. Şafak eve geliyordu, canı pek hoşlanmasa da babasını gördüğü ve yalnız kalmadığı için mutluydu. Scott ailesiyle birlikte olmayacaktı çünkü tatillerde erkek arkadaşıyla olmayı tercih ediyordu. Aramızdaki temel fark buydu. Dairemde tek başıma kalır, zamanımı tutkulu oda arkadaşımın beni ittiği çukurlu duvara bakarak ve anılarımın tadını çıkararak geçirirdim. Muhtemelen dondurma yiyip film izlerdim. Yoksa ailemin sahipsiz durumuna ağlardım. Belki de bütün bunları birlikte yapardım.

Biraz sonra onları mide bulantısı duygusuyla karşıladım. Dawn'a iyi olduğum konusunda güvence verdim ama ikimiz de iyi olmadığını biliyorduk. Dürüst olmak gerekirse, köpekler gibiydim. Geçilen sınavın heyecanı gitmişti. Bunun yerine, annemin sabit düşüncesi ve galasına gelmeyeceğimi anladığında nasıl tepki vereceği vardı. Tekrar gelip beni onunla Denver'a dönmeye zorlar mıydı? Ve onu takip eder miydim?

Kendimi ondan kurtarabilir ve sonunda hep istediğim şeyi kendimi suçlamadan yapabilir miydim?

Bu özgürlük duygusunun tadını çıkarmalıydım ve ilk kez Şükran Günü'nü annemle babamdan binlerce kilometre uzakta geçirdiğim için sevinmişim. Koşulsuz. Kısıtlamalar olmadan.

Ama kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da işe yaramadı. Öğle yemeği mideme ağırlık yaptı ve kusacak gibi oldum. Özgürlük arzusu suçluluk duygusuyla çatıştı. Hem de yalnız kalma korkusuyla.

Arabada, Jared Leto bana acısını haykırdı. Stereo sesini neredeyse sonuna kadar açtım. Pencereler tehlikeli bir şekilde titriyordu, ama umurumda değildi.

Gittiğim yönü fark etmeden şehrin kenarına ulaştım. Oraya hiç gitmemiştim, ama bilinçaltım beni tam olarak tüm vücudumda özgürlüğü hissedebildiğim yere götürmüş gibiydi.

Wilson Dağı'nın eteğindeki ıssız otoparka girerken araba bir toz bulutu kaldırdı. Yanımdaki koltuktan kocaman üniversite çantasına baktım. Zirveye çıkan patikalardan birinin üstesinden gelmek isteseydim, tüm bu yükü yanımda taşıyamazdım. Vakit kaybetmeden, cep telefonumu almaya karar verdim.

Kaden benimle gurur duyardı.

Arabadan indim ve Kaden'le birlikte yürüdüğümüz yolu takip ettiğim ilk çatala doğru yürüdüm. Doğru ayakkabıyı değil de bir çift deri çizmeyi giymeme rağmen tepeyi çıkmayı başardım. Pantolonuma sıçrayan su sıçramalarına aldırmadan ayaklarımı çamurlu zemine sağlam bastım.

Öfkemi dışa vurmam gerekiyordu. Ama hepsinden önemlisi, tatilleri düşündüğüm anda içimde kıpırdanan acı.

Ne kadar yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir noktada, birkaç dolambaçlı yoldan sonra yoldan çıktığımı fark ettim ve nefes almak için durdum. Hava soğumuştur. İnce sis çizgileri yüksek ağaçların arasından süzüldü ve tenimi okşadı. Nefesim küçük bulutlar halinde çıktı.

Yolculuğuma yeniden başladım. Dallar kalınlaştı ve öfkemi boşaltmak için ellerimle onlara vurdum. Sağımda şelalenin yakında görüneceğinden oldukça emindim. Ama su sıçraması yerine sadece cırcır böceklerinin cıvıltısını ve kuşların cıvıltısını duydum. Ve kalbimin atışı, kulaklarımda çınlıyor.

Tekrar durduğumda ağaçların içi çok daha karanlıktı. Işığın yansımalarına göre dallardan yeşil veya kırmızı hayvanların gözlerinin bana baktığına yemin edebilirdim. Kaden'in beni birkaç kez götürdüğü gözlem güvertesinden hiçbir iz yoktu. Buna ek olarak, birkaç metreden fazlasını görmek giderek zorlaşıyordu: sis eskisinden daha yoğun ve gözlüğümü arabada unutmuştum.

Çaresizce etrafıma baktım. O yürüyüşün amacı, özgürlük duygusunu yeniden hissetmek için zirveye çıkmak ve kimsenin beni duyamayacağı bir yerde tüm dünyaya öfkemi haykırmak olmalıydı. Bunun yerine kendimi çamurun ortasında, sisle

kaplanmış ve küçük ama düşmanca hayvanların rahatsız edici gözleriyle çevrili buldum.

Kendi kendime dönüp hangi yönden geldiğimi anlamaya çalıştım. Mümkün değil. Sadece yapraklar vardı, çoğu zaten kırmızı, kahverengi ya da altın sarısı, bazıları hala yeşildi.

Kütükler. Çalılar. Nereye baksam her şey aynı görünüyordu.

Umutsuz bir girişimdi.

Ayak izlerimi bulmak için zemini taradım ama hiçbir şey görmedim. Kaden'in sözleri geldi aklıma: Az konuş, çok yürü. Ama lütfen! Artık kendimi tutmadım: Bir çığlık attım ve biriken enerjiyi atmak çok güzel bir duygu olduğu için ikinci kez yaptım.

Hepsi onun suçuydu! En ufak bir yön duygum yoktu. İşaretli patikalardan çıkarak tadını çıkarabileceğim harika panoramayı bana göstermeseydi, bu kadar pervasız olmazdım. Mavi yolu seçerdim. Yaşlılar için olanı. Onun yerine Kırmızı Başlıklı Kız olarak otobanı terk etmişim, çamura batacaktım ve vahşi hayvanlar beni yutacaktı.

Sinirli bir hareketle pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım. Kendime küfrederek, Kaden'in numarasını arayan kişiler arasında gezindim. Beni oradan çıkarabilecek biri varsa o da oydu. Telefonu kulağıma dayadım ve dudaklarımı büzdüm. Birkaç kez çaldıktan sonra telesekreter tıkladı. Tekrar denedim ama cevap vermedi. Muhteşem.

Kaden beni bu karmaşadan kurtaramadığı için harita uygulamasını açtım. Maalesef alan yoktu. Doğal.

Hayal kırıklığına uğradım, işe yaramaz düzeneği yerine koydum ve tekrar yola koyuldum. Er ya da geç o labirentten çıkacaktım.

Ne zaman bir ıtırtı ya da bir inilti duysam yerimden sıçradım. Her an vahşı bir hayvanın bitki örtüsünden dışarı fırlayıp bana saldırmasından çok korkuyordum. Yavaşça mırıldanmaya başladım. Taylor Swift, *Out of the Woods* oldukça ironik olsa bile, olumlu hisleriyle durum için en iyi seçim gibi görünüyordu . Etrafımdaki sesler gitgide rahatsız edici olmaya başladı. sesimi yükselttim.

Bir süre sonra kendime empoze ettiğim sakinlik dağıldı. Kalbim şiddetle atıyordu. Solunum zor ve düzensizdi. üşüyordum. Her tarafım çamur içindeydi. Ve çok korkmuştum.

Cebimdeki cep telefonu titremeye başladığında yıkılmak üzereydim. Öyle bir güçle çıkardım ki neredeyse elimden düşecekti.

"En nihayet!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" Kaden özellikle endişeli görünmüyordu. Ve uzun süredir yokluğumun onu endişelendirdiğini düşünmüştüm.

"Yorulдум," dedim aceleyle. Sanki bir asır önce bir insan sesi duymuştum. "İyi değildim, eve gitmek istedim ve sonra... Buraya geldim ve her zaman yaptığımız gibi yürüdüm ama artık nerede olduğumu bilmiyorum, hepsi aynı ve bilmiyorum. Arabayı nerede bıraktığımızı bil, sonra hava kararıyor ve burası hayvanlarla dolu. Kaden, beni akşam yemeği sanmalarını istemiyorum..."

"Allie," diye sözümü kesti. "Nefes al."

"Özür dilerim." diye mırıldandım derin bir nefes alarak.

"Hangi yoldan gittin?" diye sordu Kaden. Sesi bir anda çok uzaklardan geliyordu.

"Ana yolu takip ettim," diye yanıtladım, yumuşak ve net bir şekilde konuşmaya çalışarak. "Sonra senin her zaman yaptığın yere döndüm. Panoramik terasımıza giden yol. "

Gözlerimi kıstım ve nefesimi tuttum. Oraya gizlice adını verdiğim "panoramik terasımız" demiştim. Neyse ki yorum yapmadı ama sıkıntıyla burnunu çekti. "Yollarımı çıkmaza sokmak neredeyse bir yılımı aldı. Neredeyse her zaman üç kişiydik ve köşeleri renkli olarak işaretledik. Sonra trekking ekipmanlarımız vardı. Sert ifadesini gördüğümü sandım. "Açıkta bir gece geçirmeyi hak ediyorsun."

WHİTAlaştığımı hissettim ve bacaklarım pes etti. Aynı zamanda tahriş tarafından istila edildim. Böyle bir şey söyleyemezdi. Bu bir ölüm kalım meselesiydi! Nasıl bir kibirli.

"Seni aramakla hata ettim. Şimdi Spencer'ı deneyeceğim, "diye tısladım ve fikri bir anlığına gerçekten düşündüm.

Telefonda bir kapının kapanma sesi duydum. "Ben zaten arabadayım, Bubbles. Oradan hareket etme. "

Bu sözlerle telefonu kapattı. Bu tavrından dolayı rahatlasam mı yoksa sinirlensem mi bilemedim. İkisi arasında bir uzlaşma seçtim ve bir kütüğe yaslandım. Sakinleşmek zorundaydım. Derin nefes almak için.

O sabah evden çıkarken sınava girmeyi ve ardından Scott ve Dawn ile öğle yemeği için buluşmayı planlamış ve ona göre giyinmişim. Nemli akşamda hırka çok hafıftı. Ve şimdi baştan aşağı çamurla kaplı olan kot pantolonlar bile pek sıcak değildi. Kaden'in acele etmesini umuyordum.

Her gürültüde onun huysuz yüzünü ağaçlarda görmeyi umuyordum. Ne yazık ki zaman geçti ve ondan hiçbir iz yok. Onunla buluşmayı düşündüm ama reddettim: Hangi yöne

gideceğimi bile bilmiyordum. Güneş batmak üzereyken uzaktan bir ısıklık duydum. Dinledim.

Düdük kendini tekrarladı. Eğer bir kuşsa, çok yetenekli olmalı. Ve hepsinden önemlisi, çağdaş rock müziğini çok iyi bilmesi gerekiyordu. Bana çok tanıdık gelen bir melodiyi ısılıkla çalıyordu. Çok sevdiğim ve sözleri oda arkadaşımın koluna tesadüfen dövme yaptırdığım bir şarkı. Zıpladım.

"Buradayım!" Düdüğün geldiği yöne doğru bağırdım. "Bu yoldan!"

Biraz sonra ağaçların arasında beliren Kaden, kalın dalların altında kamburlaştı. Yürüyüş yaparken neredeyse her zaman giydiği şapkayı, gri bir süveteri, yırtık bir kot pantolonu ve yürüyüş botlarını giydi. Hayatta başka bir sweatshirt bağlamıştı. Birkaç kez göz kırptım. Halüsinasyon olmadığından emin olduğumda, kollarımı ona dolama isteği duydum. Birkaç dakika önce hissettiğim çaresizliği suçladım ve kendimi tuttum.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdım.

Kaden beni baştan aşağı süzdü. Çarpık bir gülümsemeye üzerindeki sweatshirt'ü çıkardı ve bana verdi. İlk gezimizde kullandığım Deadpool maskeli olandı.

"Teşekkürler," diye kekeledim. Hemen üzerime geçirdim ve ellerimi ön cebime gömdüm. O ana kadar kaygı ne kadar üşüdüğümü fark etmeme izin vermemişti ama adrenalin gitgide azalıyordu ve bu sıcak giysi için fazlasıyla minnettardım.

"Küçük haşere," dedi Kaden, başını sallayarak. Beni hiç gözden kaybetmeden şapkasının siperliğini geri çevirdi.

Bir inilti ile çenemi sweatshirtün yakasına sakladım. "Lütfen beni sağ salim eve götürün."

Gözlerinden bir eğlence parıltısı geçti. "Daireler çizerek yürüdün, Allie. En azından bana seni biraz kızdırmak için bir şans ver. "

"Ben ne yaptım?" diye bağırdım, şaşkınlıkla.

Kaden derin, boğuk bir kahkaha attı. Panoramik terasa çıkmak istediniz ama tırmanmadınız ve hep aynı yükseklikte yürümeye devam ettiniz. Tembel olman benim suçum değil. "

Doğruydu, kötü bir yön duygum vardı, diye düşündüm hayal kırıklığı içinde. Ama ben bile bu kadar aptal olamazdım, değil mi?

"Sen gel." Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı, sonra yürüdüğü yönü işaret etti.

"Beni arabaya götüreceğini söyle, böylece bir yere batabilirim," diye mırıldandım onu takip ederken.

"Daha az konuş, daha çok yürü," diye yanıtladı, yola çıkarak. Beni bu karmaşaya sokan cümleydi.

Kaden benimle dalga geçmek istedi ve beni arabaya geri götürmek yerine başta yapmak istediğim tırmanışın üstesinden gelmeye zorladı. Bana sürekli olarak "tembel omurgasız" demeseydi, gururumu incitmiş olsaydı, onu takip etmeyi reddederdim.

Bir noktada beni son birkaç kez sürüklediği kayaları tanıdım. Konuşmadan yürüdük ve her halükarda tek kelime edecek durumda değildim. Tırmanış hatırladığım kadar dik ve ölümcüldü. Kalçalarım yandı. Çizmelerimin içinde kaymaya devam ettim ama cesurca mücadele ettim. Az ya da çok bir çamur sıçraması bir fark yaratmazdı. Nefes darlığımı

maskelemek için çok çalıştım. Pilatesin dağcılıktan tamamen farklı bir şey olduğunu bir kez daha anladım.

Kendimi son kayalık çıkıntıya kaldırdım. En üstte ellerimi kalçalarımaya koydum ve kendimi yavaşça nefes almaya ve yere düşmemeye zorladım.

Kaden kendini kayaların kenarına itmiş ve sanki uçmak ister gibi kollarını açmıştı. "Buradayız." Bana döndü ve muzip bir gülümseme gönderdi. "Panoramik terasımız." Yüzümü buruşturdum ama provokasyonu kabul etmedim. Manzara çok güzeldi, tam hatırladığım gibi.

Kaden'e doğru yürüdüm ama daha ayaklarımı uçurumun kenarına koyamadan omuzlarımdan nazıkçe tuttu ve beni geri çekti.

"Sana güvenmiyorum. Kendini yere atmanı ya da başka bir saçmalık yapmanı istemem."

"Neden yapayım?" şaşkınlıkla sordum.

"En son gizlice girdiğinde, toplanıp gitmek istemiştin," diye hatırlattı bana sert bir ifadeyle.

"Kendimi boşluğa bu yüzden mi fırlatacağımı sanıyorsun?"

"O zaman sınavdan histerik oldun. Bugün tekrar ettiğine göre, her şeye hazırım. Sen tahmin edilemezsin. " Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gözlerine ulaşmadı.

Bakışlarımı kaçırdım ve oturmaya karar verdim. Yukarıdan dünya sonsuz görünüyordu. Üzerimizdeki gökyüzü o kadar derin bir maviydi ki ona dokunmak istedim. Derin bir nefes aldım ve o anın duygularına konsantre oldum.

İşte yine buradalar.

O duygu yüzünden oradaydım. Sadece dünyayı untabildiğim ve kendimi özgür hissettiğim o an, o an için. Bana özgürlüğü

kavrayabilirmişim gibi geldi. Vücudumun her köşesini doldurdu ve bana yeni bir güç verdi. Kendime rağmen gülümsedim. Anın beni etkilemesine ne kadar uzun süre izin verirsem, gerilim beni o kadar fazla terk etti. Olumsuz düşünceler birbiri ardına kayboldu ve midemdeki düğüm yavaş yavaş eridi.

"Sınav çok iyi geçti" dedim bir süre sonra gözlerimi manzaradan ayırmadan. Zaten karanlık olmasına rağmen, altımdaki göl çok güzel parlıyordu. Yakında ilk yıldızlar yüzeyden yansıyacak, sadece rüzgarın su üzerinde yarattığı dalgalanmalar tarafından süpürülecekti.

"Bu, kendini bu uçurumdan atmayacağın anlamına mı geliyor?" Ve çantalarınızı aceleyle toplamayacağınızı mı? diye sordu Kaden, yanıma oturarak. Kollarını geriye atıp bacak bacak üstüne attı.

Yüzümdeki gülümseme silinirken başımı salladım. "Yakında Şükran Günü olacak. Scott, Dawn ve sen... planlarınız var ama ben ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer burada kalırsam, o zaman..." Sözümü kestim ve boğazımı temizledim. "Sırf eve gidemeyecek kadar gururlu diye tatillerini yalnız geçiren bir kimsesiz olmak istemiyorum. Bunu gerçekten böyle değerlendirebileceğimden değil. Sonuçta annemle tanıştın. "

"İnan bana, annen gibi bir adam kolay kolay unutulmaz," diye homurdandı. keyifsiz bir kahkaha attım. Bu ifadeyi daha önce duymuştum, ancak daha sık olmasa da başka bir anlamı vardı. "Denver'a geri dönsem bile ne alırdım? Annem benimle ilgilenmezdi. O aptal galası için mükemmel ev sahibesini oynamakla çok meşgul olurken, ben dayanamadığım insanlara karşı iyi davranıp akşamı yüzümde sahte bir gülümsemeyle geçirmek zorunda kalırdım. Babamın önemli meselelerle

ilgilenmesi gerekiyordu ve her zaman olduğu gibi, benim için bir iş ortağını tanıştırmaktan başka bir dakikası yoktu ve... ”Boğazımı kapattı ve görüntüleri aklımdan atmak için öfkeyle gözlerini kıstı. Geçmişî düşünmek istemiyordum. Ama aynı zamanda onu kaldırmanın ondan kalıcı olarak kurtulmama yardım etmeyeceğinin de farkındaydım. Başından beri kaybedilen bir savaştı.

"Başın çok belaya giriyor Bubbles," diye gözlemledi Kaden bir süre sonra. Gözleri gökyüzüne dönüktü ve kalın siyah kirpiklerini görebiliyordum. "Gerçekten ne istediğınızı asla merak etmeden, başkalarının sizin hakkınızda ne düşünebileceğine tekrar tekrar takılırsınız. Bunun yerine, bazen kendiniz için en iyisini yapmak önemlidir. "

Bir iç çektim. "İnan bana, senin gibi olmayı çok isterim." Bana soru sorarcasına baktı.

"Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü umrunda değil. Ve görünüşe göre hiçbir şey seni üzmüyor. "

"Beni korkutuyorsun," diye yanıtladı hemen. Pişman görünmüyordu ve bakışlarını bana sabitledi.

"Şükran Günü olayından nasıl korkarım?" karışık sordum.

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, tüm bu korku değil, Bubbles."

Boynumdan başıma kadar bir ısı dalgası yükseldi ve sonra aşağı inerek aniden tüm vücudumu doldurdu.

Yine de aklım Şükran Günü'nü düşünmeye devam etti. "Denver'a geri dönmemekte haksız mıyım?"

Hafifçe güldü ve vadiye doğru baktı. "Beni duymadın mı? Kendini düşünmelisin. Ne istediğini. Annene değil, arkadaşlarına değil. Soru şu, tatilde ne yapmak istersin? Hep

istediğin bir şey mi var? Biraz sessiz zaman geçirmek ve kokuşmuş banyo bombalarının tüm daireyi rahatsız etmek ister misin? İsteddiğini yapabilirsin. Bu senin hayatın, Allie."

Sözlerini içselleştirmek için zihinsel olarak kendime tekrarladım.

Bir süre sonra boğazımı temizledim. "Gülmeyeceğine söz ver?"

"Hiçbir şeyi garanti etmiyorum," dedi ve ağzının köşeleri seğirdi.

Başka hiçbir şey değilse, o samimiydi. Bağdaş kurup oturdum ve kayalara daha rahat yaslandım.

"Her zaman klasik bir Şükran Günü yemeği istemişimdir. Ev yapımı hindi dolması ve ezme, garnitürler ve hepsini bir araya getirmek ve süslemek için büyük bir masa. Ve sonra kalbi ısıtan canavarca kitsch şeyler söyleme ritüeli. "

Kaden kaşlarını çattı. "Neden, evinde ne yiyorsun?"

"Yemek servisi var. Galayı beklerken vakit geçirmek için mezeler, diye açıkladım. "Şarap bol tabii. Şarapla babam birçok müşteriyi bazı işleri kapatmaya ikna eder. Ve üç çeşit akşam yemeği servis edilir, genellikle çorba, sonra kuzu ya da başka bir çeşit et ve... "Kaden'in ifadesi gitgide şaşkına döndü. Durdum. "Ne var?"

"Hiç gerçek bir Şükran Günü yemeğine gitmediğine inanmamı ister misin?" başımı salladım. "Yanlış anlamayın. Yemekler her zaman lezzetliydi..."

Kaden yüzünü ekşitti. "Bu duyduğum en üzücü şey."

Ben cevap veremedim o ayağa kalktı. Elini cebine attı ve daha çıkarmadan cep telefonunu karıştırmaya başladı. Kulağına kaldırdı ve dakikalar sonra yüzü aydınlandı.

"Merhaba anne. Hayır, tamam. Evet, iyi gitti" dedi gülümseyerek. Şapkasını çıkardı, sonra tekrar taktı. "Bak, aslında seni arıyordum çünkü... Biliyorum zaten doluyuz. Çad'ın çocukları Şükran Günü'nde..." Annesi onu göremese de elini uzlaştırıcı bir hareketle kaldırdı. "El! Tabii ki seni terk etmiyorum. Doğrusu ben de birini getirirsem senin için sorun olur mu diye sormak istedim. "

Ayağa kalktım ve cep telefonunu elinden almaya çalıştım. Benden ustaca sıyrıldı ve bana sırtını döndü. Boştaki koluyla beni uzaktan tuttu.

"Böyle diyeceğini biliyordum. Teşekkürler Anne. Salı günü görüşürüz."

Aramayı kapattıktan sonra "Ne kadar çok insan o kadar iyi" dedi. Çarpık bir gülümseme verdi.

"Sen deli misin?" Onu apostrof yaptım. "Nasıl yapıyorsun?"

Ciddiye döndü. "Ne anlamda nasıl yapıyorsun?"

"Beni annene sadece bayram gününde değil, yeni partnerinin çocuklarıyla tanıştığında mı götürmek istiyorsun?" Öyle tiz bir ses tonuyla konuşmuştum ki kulaklarım acımıştı.

"Evet. Yani?"

"Ama bu...ama bu..." Sözcükleri bulamadım, ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bile bilmiyordum.

"Kabarcıklar," diye mırıldanarak kaşlarını çatarak omuzlarımdan tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Biz aşağı yukarı arkadaşız, değil mi?"

Nefesimi tuttum ve bakışlarını tuttum. Onunla temasımın bende yarattığı heyecan neredeyse karşı konulmazdı.

Parmaklarının her birinin baskısını omuzlarımda hissettim. "Aşağı yukarı," diye kabul ettim, bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyordum.

Daha fazlasıydı. Ve tamamen yersizdi. Genellikle "daha fazlası" bende çılgın bir korku yaratır.

"İyi" dedi. Sesi boğuk ve ciddiye ve art arda birkaç kez yutkundu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar gülümsedi. "Bütün aksesuarlarıyla birlikte şımarık Şükran Günü'nü alacaksın ve annemle ben yemek masasında azınlıkta olmayacağız. Hepimiz memnun kalacağız. "

Ne olduğunu bilmiyordum: belki Kaden'in delici bakışları ya da başparmaklarıyla omuzlarıma hafifçe vurarak bana verdiği ürperti. Belki de sadece normal bir aile partisine katılma, eğlenme ve tatilleri yalnız geçirmek zorunda kalmama ihtimaliydi.

"Tamam," dedim sonunda.

"HAYIR gerçekten bunun hakkında konuşuyoruz." Kaden başını salladı ve şapkası hafifçe değişti. "Bu şeyler arabama sığmıyor."

"Hadi." Olabildiğince cilveli bir şekilde gözlerimi kırıştırdım ama o kayıtsızdı.

"Numara."

"Bir anlaşma yaptık."

Kemerini bağladı ve gözlerini bana dikti. Ona doğru eğildim ve sevecen bir gülümsemeyle ona rüşvet vermeye çalıştım. Belli ki istediğimi elde etmek için tüm silahlarıma ihtiyacım vardı.

"Müzik zevkini her zaman takdir etmişimdir," diye homurdandı, sonra elini bana uzattı.

Sevinçle çılgılık atarak hazırladığım Taylor Swift CD'lerini ona uzattım. Gözlerini devirerek cipe binebilmem için onları elimden aldı.

Birkaç saat içinde Kaden'in annesiyle tanışacaktım. Beni iyi bir ruh haline sokmak için biraz müziğe ihtiyacım vardı. İç karartıcı alternatif rock yok, sadece kaygıdan kurtulmak için söylenecek ve dans edilecek şarkılar. Taylor Swift, bunu yapmanın en iyi yoluydu, özellikle hala country sound'u olan eski albümler.

Fearless'in ilk birkaç notası başlar başlamaz şarkı söylemeye başladım. Kaden yüzünü ekşitti. Sanki o müzik onun için işkenceymiş gibi davranıyordu. Dayanılmazdı.

Otobana dönmeden önce aynaya bakarak, "Kendime bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Nedenini biliyorum," diye yanıtladım parmaklarımı kapıya vurarak. Beni arabaya bindirmek anlaşmamızdı.

Beş gün önce yaptığım geziden beni eve getirdiğinde heyecandan kendimdeydim. Kimin neyi bilmediğine ve annesinin benimle tanışmaktan mutlu olacağına beni ikna etmeye çalışmıştı, ama beni ikna edememişti. Beynim tükenme durumundan kısa devre olmaya yakın bir duruma geçmişti ve geleneksel bir Şükran Günü yemeği için uygun olası kombinasyonları aramak için dolabı karıştırıyordum. Bir noktada odam savaş alanına dönmüştü ve Kaden bana yardım etmek yerine tüm kıyafetlerim içinde cesaretim kırıldığını görünce güldü. Sonra gözyaşlarına boğuldum ve annesinin evine hiçbir sebeple gitmeyeceğimi söyledim.

Kaden mızızlanmamdan homurdandı ama sonunda bana bir anlaşma teklif etti: İki buçuk saatlik yolculuk için müziği seçebilirdim. Toplanmama da yardım etti.

Ve gerçekten eğlenceli olmuştu. Kaden benimkinden çok daha yapısal bir yaklaşım benimsemişti. Bir saat içinde sadece benim bagajımı değil, onunkini de paketledik.

Otobanda Portland'a gidiyorduk ve gözümün ucuyla Kaden'in de parmaklarıyla zamanı dövdüğünü gördüm. Bir kahkahayı tutamadım. Bana baktı, sonra tekrar sokağa baktı.

"Neden aptal gibi gülüyorsun?"

Belli ki müzik ona benim gibi neşe göndermedi. "Bence sen de benim kadar seviyorsun."

Aşağılayıcı bir şekilde homurdandı. "Sözler aptalca, müzik iğrenç ve okuldan ya da eski sevgilisinden şikayet ettiği başka bir şarkı duymak zorunda kalırsam kusacağım." Daha da yüksek bir kahkaha patlattım.

"Senin hakkında Allison," diye ekledi soğukkanlılıkla.

Bir anda ciddileştim. Bu sadece ięrenę tehdidiyle ilgili değildi, daha çok adımı telaffuz etme şekliyle ilgiliydi. Ben beğendim, inkar edilemez. Belki artık inkar etmek bile istemiyordum.

"Tamam," diye iç çektim bir süre sonra n konsol çekmecesini açarak. CD'leri karıştırdım ve rahatlamak istediğimde dinlemeyi sevdiğim Bon Iver'dan bir tane buldum.

Kaden çok memnundu ve dakikalar içinde arabaya bindiğimizden daha az gergin görünüyordu. Hatta gülümsedi.

"Annene gittiğin için mutlusun, değil mi?" Yaydığı iyi mizahın etkisinde kalarak ihtiyatla sordum.

Omuz silkerek cevap verdi ama gülümsemesi yeterince şey anlatıyordu.

* * *

Omzumda bir sarsıntı hissettim. Buna dikkat etmedim.

Gördüğüm rüya mükemmeldi. El kayboldu. Sonra geri geldi, uyluğumu okşadı, kalalarımda durdu ...

Koltuğa atladım, neredeyse kafamı çatıya arpıyordum. Zorlu nefesim kokpiti doldurdu. Kemerimin bağlı olmadığını belli belirsiz fark ettim. Başımı çevirdim ve kendimi Kaden'in şaşkın yüzüne bakarken buldum.

Sadece Kaden'di. Sadece onu.

Rahat bir nefes verdim. Biraz fazla aceleliydi, kulağa her şeyden çok bir havlamaya benziyordu. Korkudan kurtulmam birkaç dakikamı aldı. Ancak o zaman tekrar gözlerinin içine bakabildim. "Geldik," dedi yumuşak bir sesle.

Bana şüpheyle baktı, ama benden bir açıklama istemedi. Ona inanılmaz minnettardım.

Sonra camdan dışarı bakmaya karar verdim.

Üç tarafı geniş bir verandayı çevreleyen WHİTA bir evin garaj yolundaydık. Ev küçüktü ve boyaya ihtiyacı vardı ama pencere mutfağının altındaki tezgah, koyu renk ahşap sundurmanın etrafındaki çiçek tarhları ve sivri çatısıyla çok güzeldi ve atmosfer rahattı.

"Burada mı büyüdün?" Hayranlıkla sordum, kapıyı açıp kendimi koltuktan dışarı attım. Kaden de aynısını yaptı ve ben çantamı omzuma atarken yanıma geldi.

"Kısmen. Ailem ben on bir yaşındayken boşandı." Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve çarpık, pek mutlu olmayan bir gülümsemeyle evin önüne baktı. "O zamandan beri, hafta sonları bu evle babamın evi arasında, şehrin öbür ucunda gidip geliyorum."

Dudaklarımı büzdüm ve profiline baktım. Çenesi gergindi ve duygularını belli etmemeye çalıştığını fark ettim. Ne kadar kötü olduğunu bir kez daha gördüm. Bu onun dürtüsel doğasına bağlı olmalıydı, ancak ne hissettiğini neredeyse her zaman anladınız. Bir gıcırtı duydum ve yüzü anında düzeldi. Gülümsemesi içtenleşmişti.

"Birçok gözyaşıyla bağlantılı ve bu nedenle bu güne uygun olmayan trajik bir hikaye, sence de öyle değil mi Kaden?" diye bağırdı bir kadın sesi ve arkamı döndüm.

Kaden'in annesi mavi boyalı ön kapıdan verandaya çıktı. Aralarındaki büyük benzerliği hemen fark ettim. Aynı saç rengi, aynı gözler ve hatta sık sık baktığım ifade çizgileri bile annesinindi. Spencer hiç de abartmamıştı: Kaden'in annesi çok güzeldi. Minyon ama doğru yerlerde kıvrımları ve neredeyse göğse kadar uzanan uzun dalgalı saçları var.

Kaden ona sarılmak için verandanın basamaklarını tırmandı. Ondan çok daha uzundu ve onu bir saniyeliğine havada tutarak şaşkınlıkla güldürdü. Ayrıldıklarında yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Tıraş olman gerekiyor. Bu sakalla gerçek bir erkeğe benziyorsun ama henüz hazır değilim" dedi oğlununkine o kadar benzer bir gülümsemeyle ki nefesim kesildi.

"Geçen seferden beri pek değişmedim anne," dedi kuru bir sesle ve annesi onun omzuna yumruk attı. Sonra bana baktı.

"Hadi ama Allie. Ben ısırمام" dedi.

Birkaç saniye hareketsiz kaldım, şaşırdım, sonra yavaşça onlara yaklaştım. Kaden'in annesi beni tepeden tırnağa inceledi, sonra da bana sarıldı, beni tutuşundan nefesimi kesti. Bir an sonra ellerini omuzlarıma koydu ve yeni bir testten geçmem için beni kendisinden uzaklaştırdı.

Heyecandan bunaldım ve kalbim çılgınca atmaya başladı. Sakin kalmaya çalıştım ve bakışlarını tuttum.

"Ben Rachel'ım. Tanıştığımıza memnun oldum » dedi kararlı bir sesle ve şaşkınlıkla onun tarafından söylenenlerin boş sözler olmadığını gördüm.

"Ali," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Memnun oldum. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Tamam, kulağa çok üzücü geliyordu. Sanki yolun kenarından aldığı başıboş bir köpek yavrusuyum gibi.

"Bundan bahsetme bile!" Rachel elini sallayarak bağırdı, sonra kapıya döndü ve takip etmem için işaret etti. "Yarın gece senin sayende azınlıkta olmayacağız ve bu beni şirketinizden çok mutlu ediyor. Gel sana evi göstereyim. Arkasındaki Kaden'e

baktı ve "Onu zaten tanıdığına göre sen de çantalarını boşaltabilirsin" dedi.

Kaden askeri bir selamla elini şakağına koydu. Gözlerini devirdiğini gördüm ama aynı zamanda ölçülü gülümsemesini de yakaladım.

Rachel'ın arkasındaki eve girdim ve etrafa baktım. İçi de dışı kadar güzeldi.

Oturma odası, yer yer lacivert unsurlarla hayat bulan WHİTA mobilyalarla rustik tarzda dekore edilmiş. Ayrıntıya duyulan sevgi barizdi ve zemin katın tamamı sezon için mükemmel olan turuncu ve kahverengi tonlarla parlıyordu.

"Burası oturma odası, şurada mutfak var. Süslü bir şey değil," dedi Rachel, merdivenlere yönelirken. Basamakları çıkarken hafif ahşap gıcırdıyordu. Duvarlarda onun ve çocuklarının bazı fotoğrafları asılıydı. İlk defa Kaden'in kardeşini bir an görebildim. Kesinlikle biraz benzerlik vardı ama daha açık bir teni ve koyu sarı saçları vardı. yaklaştım. Kaden çocukken çok güzeldi, yuvarlak yüzü ve tombul yanakları vardı. Gülüşü bugünkü kadar neşeliydi. Gülümsedim.

Rachel merdivenlerin yarısında durduğumu fark edince döndü ve benimle fotoğrafa bakmak için bana katıldı.

"Beni her zaman etkiler," diye içini çekti ve bir an için onun geçmişe döndüğünü fark ettim.

"Çok büyüdüğünü söyleyebilirim," dedim alaycı bir şekilde, çünkü aklıma başka bir şey gelmedi.

Bana baktı ve tekrar sırtıttı. "Zaten. Gerçekten adam oldu."

"Seni duyduğumu biliyorsun değil mi?" Aşağıdan Kaden'in sesi duyuldu. Hemen ardından bir gümbürtü duydum:

Çantalarımızı yere düşürmüştü.

Rachel onu görmezden geldi ve başını salladı. "Ama bazen anlamıyorum. Ama neden o sakal? Onu çıkarmak zorunda. " "Onu onsuz gördüğümü sanmıyorum," diye yüksek sesle gözlemledim. "Teşekkürler, Allie," aşağıdan keskin yanıt geldi.

Hafifçe güldüm ve Rachel'ı yukarı kata kadar takip ettim. Yatak odası olması gereken bir kapıdan geçti ve dar koridorun sonunda bir başka kapıyı açtı.

İçeri girdiğimizde, "Al, burada uyuyacaksın" dedi.

Kaden'in odası olmalıydı. Hala ergenliğinin izleri vardı: mavi duvarlar, eski bir konsol masası ve ağır bir CRT TV'nin altında birkaç video oyun kaseti ve duvarlarda poster çıkartmalarının izleri. Bununla birlikte, Rachel'ın odayı benim için rahat hale getirmek için büyük çaba sarf ettiği açıktı. Komidinin üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo vardı ve yatak yapılmıştı. Hatta bir oteldeki gibi yastığın üzerine biraz şeker koydu. Gözlerime yaşlar geldi.

Neyse ki bu sefer kendimi tutmayı başardım.

"Teşekkürler" dedim. O sevecen ve açık sözlü kadına basit bir teşekkürden daha sıcak bir şeyler söylemek istedim ama birbirimizi daha sadece birkaç dakikadır tanıyorduk ve neyin uygun olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden yeterli olacağını umarak gülümsedim.

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırarak, "Kaden'in arkadaşları her zaman evimde hoş karşılanır," diye yanıtladı. Benden kısa olmasına rağmen, büyük bir haysiyet ve belli bir üstünlük yayıyordu. "Arkadaşsınız, değil mi?"

Zımnî soruya atladım ve hemen şunu belirtmek için harekete geçtim: "Biz sadece arkadaşız."

Ne yazık ki o anda ilk öpüşmemizin görüntüsü geldi ve ardından geçen haftaki maceramızın filmi geldi. Kızardım ve garip bir şekilde yutkundum. Bir daha böyle bir şey olmayacaktı. için kendimi zorlamıştım. Ateşi yakmadan önce tomurcuktaki alevi söndürmek daha iyidir. Daire ve her şeyden önce artık bizi birbirimize bağlayan dostluk benim için çok önemliydi, onları tehlikeye atamazdım.

"Uzun zamandır eve kız getirmemişti. Onun için çok özel bir şeyi temsil etmemiş olsaydın beni şaşırtacaktı. Rachel'ın sesi neşeli ve rahattı ama bakışları beni incelediğini anlamamı sağladı. "Ona zarar verme."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, sonra Spencer'ın Kaden'in gençlik aşkları hakkındaki sözlerini ve arabasında bulduğum kalplerin olduğu CD'yi ona gösterdiğimde verdiği tepkiyi hatırladım. Sadece kafa salladım. "Mümkün olacağını sanmıyorum ama sizi temin ederim ki bunu yapmaya hiç niyetim yok."

Derin bir nefes alarak uzun bir süre bana baktı, sonra elini koluma koydu. "Bence çok iyi anlaşacağız, Allie."

Beni odanın ortasında yalnız ve şaşkın bir şekilde bırakarak dışarı çıktı.

Kaden ve annesi her bakımdan birbirlerine benziyorlardı.

Bir PPENA Rachel dışarıdaydı, Kaden bana çantayı getirdi ve yatağın yanına koydu.

"Teşekkürler," dedim, kollarına bakmadan edemedim. Kazakını çıkarmıştı ve dövmeler tam sevdiğim gibi düz bir gömleğin içinden çıkıyordu. Anlamalarını bana açıkladığı için, onları daha da büyüleyici buldum.

Lanet olası kollarıyla lanet olası Kaden.

"Lafı olmaz."

Ona bakıp gülümsedim. "Annen gerçekten çok iyi. Spencer'ın dediği gibi, bir patlama. "

"Bana bunu düşündürme."

gülmekten patladım. "O kadar mı kötü?"

Gözlerini devirdikten sonra yatağa oturdu. "Bunu hayal bile edemezsin. Buraya ne zaman gelse, ben kusana kadar onu iltifatlarla boğar. "

"Seni hasta eden çok şey var," diye kıkırdadım odanın çıplak duvarlarına bakarak. Üzerine hangi afişleri astığını merak ediyordum. Araba? Müzik grupları? çıplak kadınlar?

"Taylor Swift'in şarkıları ve Spencer'ın anneme karşı tutumu dahil bu dünyada çok fazla korkunç şey var."

Ona döndüm ve gülümsediğini gördüm. Çok sık oluyordu. Kaden annesinin evine gelir gelmez, kesinlikle... uysal oldu. "Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu, değişikliği hissederek.

"Burada olman seni ne kadar mutlu ediyor," diye içtenlikle yanıtladım.

Yüzündeki gülümseme soldu.

"Paylaşmak güzel," diye devam ettim arkamı dönerek. Odada dolaştım ve tertemiz olmasına rağmen saygın bir yaşta olması gereken Nintendo 64'ün önünde durdum. Dizlerimin üzerine çöküp konsolun yanına sıkıştırdığım oyuncak kutusunu çıkardım.

"Onları unuttum," dedi Kaden arkamdan. Yanıma oturdu ve kutuyu elimden aldı ve halının üzerine çevirdi. "Deli!"

Işıldayan gözlerle kaset yığınının Mario Kart'ı aldı. Sonra uzandı, küçük televizyon dolabının altındaki rafa uzandı ve bir joystick çıkardı. "Oyun oynamak ister misin?"

"Memnuniyetle, bana ne yapacağımı söyle," diye yanıtladım joystick'e uzanarak. Kaden gitmeme izin vermedi ve ona kaşlarımı çattım.

"Bana hiç Mario oynamadığını söyleme. Mümkün değil." Sesi beni güldürdü. Bu bir ölüm kalım meselesi gibi görünüyordu.

"Hayır, bunu hiç yapmadım. Ama beni bozmana seve seve izin verdim, " dedim gözümü kırpmadan. Sonra joystick'i elinden aldım ve sarmal kabloyu çözdüm.

Sırıttı. "Büyük bir zevkle, Bubbles. Büyük bir zevkle. Konsolu bağlamak için televizyonu açtı ve kabloları bağladı.

Sonraki bir saat içinde ne kadar haklı olduğunu anladım.

Bu gerçekten bir ölüm kalım meselesiydi. Hangi ayarları seçeceğimi gösterdikten ve şirin bir mantar heykelcik verdikten sonra savaşa gittik. Acımasız bir şekilde.

Neredeyse her zaman yerdeydim çünkü Kaden'in aksine joystick'in her hareketine tüm vücudumla eşlik etmem gerekiyordu. Bükülmelerim onu güldürdü ve o da bir hata yaptı

ve ben de toplanıp el bombası gibi atılan o komik tuzakları alıp fırlatabildim.

Kendimden hiç bu kadar zevk almamıştım.

Rachel'ın gelişinden pek haberimiz yoktu ve yatağın üzerine bir tabak sandviç koydu. Bir noktada bakışlarını üzerimde hissettim ve konsantrasyonumu biraz kaybettim. Kaden bundan faydalandı ve benim zavallı mantarımı iterek ortalığa düşmesine neden oldu.

"Bu doğru değil!" diye bağırdım, ona joystick ile vurma isteğimi bastırarak.

Kaden, gözlerini ekrandan ayırmadan kuru bir sesle, "Dikkatli olmayan herkes onun hatasıdır," dedi. Omuzları gergindi, ifadesi odaklanmıştı. Ama gülümsüyordu.

"Sandviç kokusu olmalı," dedim havayı koklayarak. "Rachel, yarından sonraki gün için hazırlıklarında sana yardım etmemizi ister misin?"

Ona kısa bir bakış atmaya cüret ettim ama elini sallayarak reddetti. "Bugüne gerek yok. Ben zaten neredeyse her şeyi yaptım. Ama yarın bir el işe yarardı. "

"Hep böyle söylüyorsun, o zaman hiç yardım almıyorsun" diye mırıldandı Kaden, sonra bana dönerek ekledi, "Soğan kesmekle hata yaparsan seni hedefine saplayıp bıçaklar." «Söylediklerine dikkat et, yoksa oda arkadaşının gözleri önünde Mario Kart'ta seni paramparça ederim. Senin için utanç verici olabilir. Eğitimi kaçırmadım, " diye tehdit etti Rachel, ama kayıtsız kaldı.

"Hayal edin," diye homurdandı.

Rachel hemen kalktı ve yanımıza oturdu. Oyunu bitirdik ve ona joystick'i verdim. Onların çılgın tartışmalarını eğlenerek

izledim. Rachel abartmamıştı: gerçekten çok iyiydi. O ve Kaden orada yaşarken muhtemelen çok oynamışlardı. Tıpkı böyle bir anneye benziyordu. Bir süre sonra kalkıp Dawn'a yazmak için telefonu açtım. Ben geldikten sonra benden hemen bir rapor istedi ve ben de o boş andan yararlanarak sözümü tutmak istedim.

Başımı telefonda kaldırdığımda Kaden'in bakışlarını yakaladım. Başını bana doğru çevirmişti ve dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi vardı. Bir an sonra Rachel bir sevinç çığlığı attı ve arkasını döndü. Sonra küfür etti.

Anne, "Sana merhamet etmeyeceğimi söyledim ve oda arkadaşının önünde seni dövdüm" dedi. "Bir çaylak hatası." Kaden küçümseyici bir şekilde homurdandı. "Bir rövanş talep ediyorum."

"Daha iyi hissetmek istiyorsan, Allie'ye karşı oynamalısın." Bana döndü. "Alınma, ha." "Sorun değil," diye otomatik olarak cevap verdim, bağdaş kurup oturmaya döndüm.

Kaden'in kahkahası odayı ve tüm vücudumu doldurdu. Büyük bir sıcaklık hissettim ve ekrandaki küçük asansöre bakmak yerine o andan itibaren sadece onu gördüm.

Birkaç gün öncesine kadar, ona Portland'a kadar eşlik etmenin iyi bir fikir olacağından şüpheliydim. O anda daha güzel bir yerde olmayı hayal bile edemezdim.

Harika bir gün geçirdik. Rachel yemek pişirirken Kaden turu bitirmemi sağladı. Bir noktada ona katıldık ve Kaden'in abartmadığını fark ettim: annesi mutfaktaki komut çubuğunu bırakmak konusunda isteksizdi. Yemek pişirme becerilerim ve becerilerim temel kavramlarla sınırlı olduğu için kısa sürede

Rachel'ın yüz buruşturmalarıyla tanıştım. Kaşlarını attığında Kaden'e o kadar benziyordu ki bu beni gülümsetti. Kaden ve ben kapları istediğinde çıkardık ve aksi takdirde mümkün olduğunca yoldan uzak durduk.

Makarna ve peynirin büyük bir kısmını fıraladıktan sonra mutfağı topladık. Woodhill'in dairesinde olmak gibiydi. Rachel'ın bize bakışlarını hissedebileceğimi düşündüm ama umursamadım.

"Yürümek ister misin?" Biz bulaşıkları kuruturken usulca sordu.

"Buralarda beni de sürüklemek isteyeceğin dağlar var mı?" Botlar listede yoktu," diye dalga geçtim. Lavaboya yaslandı. "Size çok zaman geçirdiğim yerleri göstermek istedim. Kahve falan içebiliriz. " kendi kendime gülümsedim. Portland Kaden harikaydı. "Memnuniyetle."

Bana yandan bir bakış attı. "Yine neden sırtıyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm ama gülümsememe engel olamamıştım.

"Kes şunu. Korkunç. Bir sonraki kurbanını tuzağa düşürmenin bir yolunu planlıyor gibisin," diye devam etti.

"şey?" Ellerimi belime koydum ve ona baktım. "Güldüğümde böyle değilim."

Lavabodan uzaklaştı. "Evet kesinlikle. Korku filmindeki palyaço gibisin. "

"Kaden," diye uyardım onu.

"Ya da Joker. Sanki ağzın köşeleri ... "

Ona bezle vurdum. Kenara çekildi ve güldü. Bir hırıltı ile üzerine atladım ve kıçına bir tokat attım.

"Ah!" diye bağırdım zaferle.

Gülmeyi bıraktı ve bir an sonra beni tuttu ve omzunun üzerinden yanlara doğru yükledi. Başka zaman değil.

"Beni yalnız bırak!"

Kumaş kıcıma indi ve bir çığlık attım.

"Yalnız değiliz Kaden. Bu saçmalığa bir son verin," diye tısladım, kendimi kurtarmak için kollarımı bükerek.

Rachel'in sesi, "Kaden, bırak onu," diye emretti. Bu davranışa şaşırmış gibi görünmüyordu, aksine alışmış izlenimi veriyordu.

Ne bana ne de annesine aldırmadan beni omzunda tutarak kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı arkamızdan.

Ben omzundayken ayakkabılarını giymeye çalışarak, "Allie'ye çevreyi göstermek istedim," diye yanıtladı. "Kıpırdanmayı kes, Bubbles."

Bunu uzaktan bile düşünmedim ve kendimi onun pençesinden tamamen kurtarmak için gövdeyi kaldırmaya çalıştım. Kaden dengesini kaybedip bir adım öne çıktı. Kafamı duvara vurdum ve acıyla inledim.

"Sana uyuyor," diye mırıldandı, sonra eğildi ve beni yere bıraktı. Bir eliyle beni kolumdan tutarken diğeriyle düşünceli düşünceli başımı okşadı. "İyi misin?" diye mırıldandım. Gözlerimin önünde siyah noktalar gördüm ve tekrar Kaden'in yüzüne odaklanmadan önce birkaç derin nefes alıp göz kırpmak zorunda kaldım.

"Kabarcıklar mı?" Sesi yumuşamıştı.

Bana çok yakındı. Kaşlarını çatmasına, karamel rengi gözlerine baktım ve ağzında çok fazla oyalandım.

Güzel bir ağzı vardı. İlahi öpüşmekten daha fazlasını yapabilen bir ağız. Hafifçe kavisli dudakların şekli benimkine

mükemmel bir şekilde yapışmıştı. Son öpüşmemizi düşündüm ve nefesimi tuttum. yukarı baktım. Kaden'in gözleri o kadar karanlıktı ki

koridorun loş ışığında siyah görünüyordu.

Kendimi onun elinden kurtardım ve sırtım duvara dayanana kadar yürüdüm. Sorgulayan bakışlarından kaçmak için botlarımı aldım ve giydim. Sonra gardıroptan ceketı alıp üzerime geçirdim ve atkıyı boynuma doladım. Ancak kalbim tekrar düzenli olarak atmaya başladığında ona bakmaya cesaret edebildim.

"İşte başlıyoruz?" Baş parmağımla kapıyı göstererek sordum.

Bir süre bana baktı, sonra hafifçe içini çekti. Ceketı aldı ve benim için kapıyı açık tuttu.

"Görüşürüz anne!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve serin sonbahar havasına çıktık.

Sonbaharda Portland çok güzeldi ve şimdiye kadar gördüğüm şehirlerden tamamen farklıydı. Sokaklar büyük ağaçlarla kaplıydı ve kaldırımını tanınmaz bir şekilde yapraklardan bir halı kaplamıştı. Ayaklarının altında hışırtılarını duymayı, havaya tekme atmalarını ve sessizce süzülerek yere yerleşmelerini izlemeyi seviyordum.

Kaden güzel bir yerleşim bölgesinde büyümüşü. Orada her şey güvenli görünüyordu ve yürürken birkaç aileyi geçtik. Çocuklar bisikletlerle sokaklarda koşturdu. Bir köşede gözden kayboluncaya kadar gözlerimle onları takip ettim, Kaden'e bakmamak için bir nedenim olduğu için şükrettim.

Utandım. Sadece o anda beni oraya getirmeseydi Woodshill'de tek başıma oturuyor olacağım için değil. Ama en çok ona yakinken içimde oluşan heyecan karşısında çaresiz kaldığım için. Arkadaştan başka bir şey olamayacağımızı

biliyordum, ama onu tanıdıkça kararım daha çok sarsıldı. "Hep burada mı yaşadın?" Yaşadığımız bölgeden gittikçe uzaklaştıkça sordum.

"Annem boşandıktan sonra evi satın aldı. İlk gördüğümüzde yarısı yıkılmıştı ve içinde yaşamayı hayal bile edemiyordum" diye yanıtladı.

"Gerçekten mi? Şimdi öyle görünmüyor."

"Paradan tasarruf etmek için kendimiz yenilemeye çalıştık. O zamanlar, dürüst olmak gerekirse, ona çok fazla yardım edemedim. "

Kollarımız birbirine değecek kadar yakın yürüdük, bu yüzden içgüdüsel olarak yana doğru bir adım attım.

Kaan durdu. "Artık bu kadar yeter," dedi sert bir şekilde. Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti ve ona çarpmamı sağladı.

"Sana ne oldu?" "Herhangi bir şey..."

Alnında derin kırışıklıklar oluştu. Başını iki yana salladı ve bakışları delici oldu. «Gerginsin. Nedenini bilmek istiyorum, belki sana yardım edebilirim. "

Boğazımı temizledim ve bir daha ağzına bakmamaya odaklandım. "Biraz mesafe koymayı deneyebilirsin Kaden."

O şaşkındı. Birkaç saniye sonra sözlerimin anlamını anladı. Sanki yanmış gibi beni aniden terk etti. "Benim varlığında rahatsız hissetmemelisin."

Onun huzurunda kendimi rahatsız hissetmiyordum. Geri viteste. Kendimi çok iyi hissettim. Ama kesinlikle ona söyleyemezdin.

"Öyle değil Kaden. Sadece biraz... annen için utanıyorum. " Bana şaşkınlıkla baktı. "Bu yüzden mi bu kadar gerginsin? Neden onun ne düşüneceğinden endişe ediyorsun?"

Başımı salladım. Mükemmel bir bahaneydi ve hemen memnuniyetle karşıladım.

"Ben de ter kokusu aldığımı sandım," dedi dalgın bir şekilde.

Öne eğildim ve kokusunu aldım. "Hiçbir şey için. Gerçi bana sorarlarsa diye arkadaşlarına aksini söyledim." Ona dostça bir yumruk attım. "Monica bir keresinde bana koktuğumu söylediğini söylemişti."

Kaden homurdandı. "Ama gerçek bu." Tek kaşımı kaldırdım.

"Ciddiyim. Senin absürt zevklerinden bahsetmiştik. Sana karşı dürüst olduğum için mutlu olmalısın. Ne zaman aynı odada kalsak, sanki bir şeker fabrikası patlamış gibi görünüyor."

Onu tekrar yumruklamak istedim ama o kaçtı ve tekrar yürümeye başladı. Ben hareketsiz kalınca bana döndü ve geri geldi. "Sana eskiden çalıştığım dükkanı göstermek istiyorum. Böylece daha az somurtur ve daha çok yürürsün! " Her şey normale döndü ve buna çok sevindim.

"Burada mı çalıştın?" BOLD RECORDS'un koyu yeşil renkte göze çarptığı çukurlu tabelaya baktım . Kenarlardaki boya soyulmuştu ve binanın cephesi de daha iyi günler geçirmişti. Ancak içini görmeye can atıyordum. Gerçek bir plak dükkanına hiç girmemiştim.

Girişimizi bir tıkırtıyla anons eden kapıyı benim için açtı. Düşük volümlü rock müzik vardı ve hayranlıkla etrafa baktım. Vinil plaklarla dolu raflar odanın her santimini doldurmuştu,

tavanda WHİTA kumaş şeritler ve mağazanın ortasındaki CD raflarını aydınlatan ampuller vardı.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım, tereddüt etmeden ilk rafa yaklaşarak. Bir pikabım yoktu, ama vinil benim için her zaman özel bir çekiciliğe sahipti. Koridorda yürürken parmak uçlarımla disklerin arkasını okşadım. Arada bir birini çıkarır, dikkatlice gözlemler, sonra tekrar yerine koyar ve bir sonrakine geçerdim. Bazılarını tanıyordum, bazılarının adını bile duymamıştım. Onları ezberlemeye çalıştım. İlk koridorun sonunda, birkaç adım ötede beni takip eden Kaden'e döndüm ve ona gülümsedim. Karşılık verdi ve devam etmemi işaret etti.

Dükkanın arka tarafında, birkaç basamak aşağı, sıcak bir ortama iniyordu. Burada da duvarlar plak kapaklarıyla kaplıydı. Koyu renkli tahta zeminde bir halı, CD ve plak kutularının arasına deri koltuklar ve birkaç kadife kanepeler yerleştirilmişti. Büyük masalara CD çalarlar ve kulaklıklar yerleştirildi. Odanın sağ tarafında bir su ısıtıcısı ve bir kahve makinesi bulunan bir mutfak vardı. Bir adam buzdolabından bir kola alırken, bazı çocuklar kanepelere yayılmış ve başlarını zamanında müziğe çevirmişti. Çok özel bir atmosfer vardı. Sanki önemli olan tek şeyin müzik olduğu başka bir dünyaya taşınmışız gibi.

Kaden benden önce kahve makinesine gitti. Otomatik değildi, kahve eski moda süzüldü ve bir cezvede sıcak tutuldu.

Tezgahtan iki bardak aldı, doldurdu ve birini bana uzattı.

"Maalesef krema yok ve kahvenin kalitesi de olağanüstü değil ama..." cümlesini yarıda bıraktı.

"Harika bir yer Kaden," diyerek onu rahatlatmak için acele ettim. "En sevdiğim şarkıların hepsini vinil olarak satın almak isterdim. Ve bir döner tablamın bile olmadığını düşünmek. "

“Burada çalışırken benim için de aynıydı. O zamanlar arabayı almak için parayı bir kenara koymak zorunda kalmam çok kötü. Ayrıca CD'ler daha az yer kaplar. Ama daha büyük bir daireye ya da belki bir eve taşınmam gerekirse kocaman bir müzik odası kurarım. Fincanı üfledi ve kahvesinden bir yudum aldı. “Maalesef annem bana yer açmak istemedi. Çok bencilce buldum seni.”

"Gerçek bir adaletsizlik," diye ciddi bir şekilde tekrarladım.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Bir an gülümseyerek birbirimize baktık, sonra Kaden fincanla odanın ortasındaki son boş deri sandalyeyi işaret etti. Bir grup şakacı genç karşıdaki kanepede oturuyordu. Biri büyük bir hızla gitar çalıyormuş gibi yaptı ve yanındaki kızın gülmesine neden oldu. Sonunda ona daha da yaklaştı.

Kaden bana sandalyenin koltuğunu teklif etti ama ben reddettim ve geniş kol dayama yerine kendimi rahat bıraktım. Yüz yüze sohbet edebilmemiz için karşı köşeye oturdu. Bana on dört yaşındayken öğleden sonralarının çoğunu orada geçirdiğini ve bir noktada müşterilerine kişisel tavsiyelerini vermeye başladığını söyledi. Sahibi Trudy, onu her seferinde azarlamıştı, ama sonra onun sadece iyi bir zevke değil, aynı zamanda güçlü bir müzik duyarlılığına da sahip olduğunu fark etti. Ona tezgahtar olarak bir iş teklif ettiğinde, dükkânı onun kadar iyi biliyordu ve çabucak kabul etti. İlk başta sadece teslimatları kabul edip yeni gelenleri ayarlayabilirdi, ama anlatırken gözleri hala parlıyordu.

"Durduğun için üzgün müsün?" Ona sordum.

Kahvesini bitirdi ve boş bardağı masaya koymak için öne eğildi.

"Yazıktı, evet. Çok güzel bir çalışma oldu ve deneyimlerimi paylaşabildim. Trudy benden daha üzgündü; son gün ağlamaya başladı. "

Güldüm. "Ayrıca, ağlamaklı konuşmaların seni ne kadar rahatsız ettiğini hepimiz biliyoruz." Cevap vermedi.

Tiz bir çığlık korkuyla arkamı dönmeme neden oldu. Az önceki çocuk kendini kızın üzerine atmış ve onu gıdıklıyordu. Kıvrandı ve kıvrandı, nefes nefese. Fincanın kenarından gülümsedim. "Ne kadar hassas," diye mırıldandım.

Kaden homurdandı. "Buraya bir kız getiren on altı yaşındaki her çocuk bu numarayı en az bir asırdır kullanıyor. Her zaman işe yaraması şaşırtıcı. "

"İlk buluşma için çok güzel bir yer. Romantik fantezilerimi mahvetmeyi bırak, "diye yanıtladım.

Kahveyi bitirdiğimde, kayıtları izlemeye geri döndük. İkimizin de beğendiği bazılarını bulduk, ancak Kaden'in sadece yüzünü buruşturarak yorumladığı bazılarını da bulduk. Beni çevredeki tüm seslerden izole eden büyük siyah kulaklıkları taktığı bir dinleme noktasına yönlendirildim. Yakındaki bir sepetten, görünüşe göre rastgele, birbiri ardına CD'yi çıkardı ve benim için çaldı. Sevdiğim bir parça olunca başparmağımı kaldırır, bana bir şey söylemeyenlerde ise ağız kenarlarını indirirdim. Özellikle bir albüm kalbimi hoplattı, çünkü şarkılar eski ve unutulmuş olsa da bana tanıdık geliyordu. Kaden'e ışınlandım. Memnun bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Bir süre sonra gözlerimi kapadım ve *Ocean Avenue'nin* Yellowcards tarafından en son ne zaman dinlediğimi düşündüm. Müzik, birçok kötü günü atlatmama yardım etmişti. Bazı şarkılar

bende belirli bir duygu bıraktı ve hangi durumda olursam olayım onu tekrar bulmak için birkaç not aldı. Bu özel parça, her seferinde beni tekrar iyileştirecek sihirli bir yeteneğe sahipti.

"Bu şarkıyı seviyorum," dedim ve Kaden nefesi kesildi. Bir elini ağzıma kapattı. Çok yüksek sesle konuşmuş olmalıyım, birkaç kişi aynı anda bize dönmüştü. Parçanın sonunda dikkatlice kulaklığımı çıkardım ve saçımı düzelttim.

"Bu sabahki geziden sonra müzik zevkinin hala bozulmadığından emin olmak istedim."

"Yalnızca iki Taylor şarkısına katlanmak zorundaydın, o yüzden fazla uzatma."

Kulaklıkları değiştirdim ve henüz gitmediğim bir şeride yöneldim.

Ben sağ tarafı tararken Kaden sol tarafa doğru yürüdü ve rafları taradı. Ne zaman beğendiğimiz bir plak bulsak, birbirlerine gösteriyorlardı. Fall Out Boy'un yeni kapağında bir yüz vardı ve Kaden bu yüzü sanki kendi yüzüymüş gibi istemsizce önünde tutarak bana gösterdi. Güldüm ve fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım. Ona gösterdiğimde benim için de bir tane yapmak istedi. Aramasını izledim ve orada en az iki yıldır çalışmamış olmasına rağmen, hareketleri hala kendinden emin ve uzmandı. Kısa bir aramadan sonra , arkasında denizin üzerinde gün batımı olan bir kızı betimleyen muzaffer bir ifadeyle *Ocean Avenue CD'sini bana verdi*. Kaden fotoğrafları çekmek istedi ama ben selfie çekmemiz için ısrar ettim. İşimi iyi görmediğim için kolay olmadı ve o kadar çok güldüm ki önce CD'yi sonra telefonu düşürdüm. Birkaç denemeden sonra fotoğraf başarılı oldu ve doğaçlama fotoğraf

çekimimizin sonunda sadece eşsiz bir fotoğraf değil, aynı zamanda gülmekten mide ağrısı da kazandım.

Hava çoktan kararmışken eve gittik ve ben soğuktan titriyordum. Ama umursamadım. Kaden bana biriyle geçirdiğim en güzel günlerden birini yaşatmıştı. Beklentilere rağmen tatili orada geçirmekten mutlu olduğumu anladım.

Aslında ben çok mutluydum.

19 T ANTO gün harikaydı, gece ne kadar korkunçtu. O bilinmeyen yataktan kalkıp Kaden'i bulma arzusu beni kahrediyordu. Beynimi kapatamadım. Gözlerimi her kapattığımda onu önümde, gülüşünü ya da düşünürken elini saçlarında gezdirişini görüyordum. Ve her seferinde öpücüklerimizin hatırası içime sızdı. Onu bu şekilde düşünmekten kesinlikle vazgeçmeliydim. O gün çok güzeldi ve arkadaş olarak çok yakın olduğumuzu bir kez daha kanıtlamıştı.

Kim bilir neden o zaman bütün vücudum titriyordu, dostlukla alakası olmayan yerlerde bile. Sinirli bir şekilde homurdanarak yanıma oturdum ve sanki hain düşüncelerimi ve hatta bedenimi susturmaya yetecekmiş gibi battaniyeyi başıma çektim. Mümkün değil. Uyuyamadım; Kaden'in yatağında dönüp duruyordum. Bir noktada, kokusundan herhangi bir iz olup olmadığını görmek için kendimi yastığı koklarken yakaladım.

O noktaya gelmiştik. Gerçekten acınası.

Sonunda uykuya daldığımda saat gece yarısını geçmişti ve ertesi sabah uykusuz gecenin etkileri derin karanlık halkalarda kendini gösterdi. Rachel'ın bana verdiği havluyu alıp düşün beni tekrar ayağa kaldıracığını umarak banyoya gittim. Suyu yüzleşmeye cesaret ettiğim en düşük sıcaklığa ayarlayıp jetin altına girdim. Her zaman Yellowcard şarkısı kulaklarımdaydı ve şampuanlarken nefesimin altında mırıldandım. Banyonun kapısı açıldığında köpük banyosunu elime dökmek üzereydim.

"Günaydın."

Zıpladım ve kaydım. Son saniyede duş desteğine tutunmayı başardım.

"Git buradan Kaan!" diye tısladım. Neyse ki duş perdesi kalındı.

Kaden'in kahkahasını duydum. "Kilitlemedin. Neredeyse bir davetti. "

Lanet olsun, haklıydı. kilitlemeyi unuttum. Ama sadece artık anahtarsız bir banyo ile yaşamaya alıştığım için.

"Aklını kaçırdın Kaden. Kaybolmak! Sağ gözümde müthiş bir yanma hissettim ve lanet ettim. Şampuan özellikle retinama uygun değildi.

"Bana aldırma."

Musluğu açıp dişlerini fırçalamaya başladığını duydum.

Ona beyni vermişti: tek makul açıklama buydu.

Beni iyileştirmesi gereken sessiz sabah duşu yoğun bir girişime dönüştü. Önce gözlerimdeki şampuanı yıkamaya çalıştım, sonra hızla vücudumu sabunladım. Düşündüğüm kadar opak olmasını umarak perdeye bakmaya devam ettim.

Kaden aniden, "Dün çok iyi vakit geçirdim," dedi. Bunu anlamak kolay değildi çünkü ağzında diş fırçasıyla konuşmuştu ve sesi hala uykudan kalındı.

"Ben de. Ama ben huzur içinde duş almayı tercih ederim. Anladığınızı sanıyordum," dedim ters ters.

Ağzındaki diş macunuyla iğrenç bir ses çıkararak homurdandı. Lavabonun üzerindeki aynanın her yerine sıçradığından emindim. Nasıl iğrenç.

Yaygara yapma, Bubbles. Sanki seni daha önce hiç çıplak görmemişim gibi. "sertleştim. "Şey?!"

O güldü. "O zaman duş perdesini düşündüğün kadar hızlı çekmedin."

Boynumdan bir sıcaklık dalgası yükseldi ve yanaklarıma yayıldı. Ne kadar pis, kibirli...

"Kaden? Orada mısın?" Rachel aniden kapının diğer tarafından sordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ellerimle yüzümü kapatarak. Rachel'ın banyoya kendisinin girmemesi için sessizce dua ettim. Bu durumda, anında ölürdüm.

"Evet buradayım." Benim aksime Kaden tamamen rahatlamış görünüyordu.

Allie çay mı kahve mi içer? Ya da belki portakal suyunu tercih edersin? "dudağımı ısırdım.

"Bence bir kahveyi gerçekten takdir edecektir." Suyun şırıltısını tekrar duydum, ardından Kaden ağzını çalkaladı. "Ama ona kendin sorabilirsin anne. O duş alıyor." "Kaden!" diye tısladım.

Tekrar güldü. "Ayrılıyorum." Bir an sonra gitmişti. Neredeyse üzerime çökecektim ve nefesim kesildi. onu öldürürdüm.

Duştan sonra bir kot pantolon ve bir tişört giydim ve saçlarımı havluyla sildim. Pijamaları odaya geri götürdüm ve küçük seyahat çantasına koydum. Yatağımı yaptıktan sonra komodinin üzerinden telefonumu alıp aşağı indim.

Mutfağa girerken zorlama bir neşeyle, "Günaydın Rachel," dedim. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Kırmızı yüzümün beni ele geçirdiğinden emin olsam da, duş olayının bende yarattığı utancı dışarı atmamaya çalıştım.

Neyse ki yorum yapmadı. "Dokuzuncu. Otur!"

Kaden çoktan masaya gelmişti ve yanından geçerken yüzündeki kendini beğenmiş sırtışı silmek için koluna kuvvetli bir yumruk attım.

"Nedenini çok iyi biliyorsun," diye hırladım karşısına oturarak. Gülümsemesi bir milim değişmedi.

Rachel'ın bizim için hazırladığı masaya baktım. ırpılmış yumurta, meyve salatası, sandviç, tost ve ağzımı sulandıran çeşitli soslar. Her şey büyük bir özenle hazırlanmıştı. Rachel kahvaltı yapmakla bu kadar meşgulse, ertesı gün şükran Günü yemeğinin nasıl olacağını hayal bile edemezdim.

"zgnm ama sen istedin," dedi Kaden. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş olarak geriye yaslanmıştı ve gözlerine bir eğlence parlaması çarptı.

"Zaten. Tabii ki. Hala gülüyorum." Sesim ironi yayıyordu ama ben de pes edip sırtıtmaya başlamak üzereydim. Onu tatmin etmek istemediğimden, Dawn'ın bana cevap verip vermediğini görmek için büyük bir dikkatle kotumun cebinden cep telefonumu çıkardım. Ekranın kilidini açtım... ve felç oldum.

Yedi cevapsız arama vardı. Hiçbiri Dawn'dan değildi. Onlar annemindi.

Bir an tereddüt ettikten sonra listeyi sildim. Dramlarıyla ve tehditleriyle beni ikna edemezdi; şükran Günü'nü Denver'da değil Portland'da geçirecektim.

Annem cep telefonumu tuttuğumu hissetmiş gibi tekrar aradı. Kaden'e özür dilercesine baktım ve mutfaktan çıkmak için ayağa kalktım. Koridordayken cevap vermeye karar verdim.

"Ne istiyorsun?" ağzımdan kaçırdım.

Karşıdan bir hıçkırık duydum. Ses tonumdan hemen pişman oldum. Annemin ağladığını duyduğum anları bir elin

parmaklarıyla sayabilirdim. Bacaklarım gevşediğinde cep telefonumu kıvrınarak sıktım.

"Anne?" dedim dikkatli bir şekilde.

Tek cevap, başka bir boğuk iniltiydi.

"Anne, neler oluyor?" telaşla sordum. Kalbim durdu ve duvara yaslanmak zorunda kaldım. "Anne?"

Kaden koridora çıktı. Şaşkın bir ifadeyle soru soran bakışlarına karşılık verdim.

"Bu babanla ilgili," diye kekeledi tiz bir sesle. "O... o bir kaza geçirdi."

Dizlerimin kopmak üzere olduğunu hissettim. Birden bana dışarıdan bakıyormuşsun gibi geldi. Kendimi duvarda kayarken gördüm, bir çarşaf kadar WHİTA, telefonu iki elimle kulağıma bastırdım.

"Ne oldu?" Fısıldadım. Ben de sesim eksikti. "Yaralı mı?"

"Artık hastaneden döndük. Hemen eve gelmelisin Crystal. Durum ciddi. "

Cep telefonu elimden kaydı. Soğuk terliyordum ve ayağa kalkamıyordum. Farkında olmadan kendimi yere bıraktım.

Babam bir kaza geçirmişti.

Annemin sözleri kulağımda yankılandı. *Bir kaza. Durum ciddi. Hemen eve gelmelisin.*

Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Cep telefonumu elime aldım ve kalkmaya çalıştım. Kaden bir şey söyledi ama sözleri, birlikte olduğumuz şelale gibi yanımdan geçip gitti.

"Gitmeliyim," dedim otomatik olarak, Portland'dan Denver'a uçuş aramaya başladım. Cep telefonuma bakarken yukarı çıktım ve Kaden'in odasına girdiğimde omzum kapı çerçevesine çarptı.

Neredeyse acıyı fark etmemiştim. Hala ekrana bakarken çantayı yerden aldım. Ellerim o kadar titriyordu ki uçuş tarihlerini tam olarak okuyamıyordum. Öfkeli bir çığlık attım.

Titreyen parmaklarımı sıcak bir el sardı. Başımı kaldırıp kocaman açılmış gözlerle Kaden'e baktım. Genelde en ufak bir hata için ağlardım. Ama bu durumda, gözyaşım yoktu.

"Neler oluyor, Kabarcıklar?" heyecanla sordu.

Başparmağıyla beni sakinleştirmek için elimin arkasını okşadı ama vücudumda o kadar çok adrenalin vardı ki yerimde duramadım. Bir bacağımdan diğerine atlıyordum.

"Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın, Allie. Aksi halde sana yardım edemem. " Kaden'in derin sesi şefkatliydi. Sanki korkmuş bir hayvanla konuşuyormuş gibi. Onda bu izlenimi bırakmam gerekiyordu.

"Babam" dedim. Ah hayır, kusacak gibi hissettim. Ama ona en azından zaman vermek için Denver'a zamanında ulaşmak için ilk müsait uçağı bulmam gerekiyordu ...

"Ali." Kaden düşüncelerimin akışını kesti. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ona bakmam için başımı nazikçe geriye yatırmamı sağladı. "Babana ne oldu?"

"Bir kaza." Tam cümleler kuramadım. "Babam bir kaza geçirdi. Ben... Denver'a geri dönmeliyim. Hemen."

Beni bıraktı. Ağır çantayı omzumdan aldı, elimden tuttu ve beni kendisiyle birlikte mutfağa sürükledi. Annesiyle birkaç kelime alışverişinde bulundu, ama ne dediklerini anlamadım çünkü düşüncelerden ve kalbimin atışından sersemlemiştim. Biraz sonra yanıma geldi ve cep telefonumu elimden aldı.

Rachel kolunu omzuma attı ve beni dışarı çıkardı.

Bir ayak diğerinin önünde. Adım adım.

Kafam tamamen boştu. Rachel bana her şeyin iyi olacağına dair güvence verdi ve ben de mekanik bir şekilde başımı salladım. Bir anda kendimizi cipin yanında bulduk. Botlarımı giydiğime şaşırdım. Kaden benim için kapıyı açtı, ama içeri girmeden önce son bir kez Rachel'a döndüm ve minnettarlığımı ifade etmek için ona gülümsemeye çalıştım ama kesinlikle sefil bir şekilde başarısız oldum. Batman'deki Joker gibi görünmem gerekiyordu: korkutucu ve çılgın.

Davet için teşekkürler Rachel, demeyi başardım.

Evinde her zaman hoş karşılandığımı söyledi ve arabaya binmeden önce bana son kez sarıldı.

Kaden küçük bir çocukmuşum gibi kemerimi bağladı, hareketsizdim. Yerleşim bölgesini izin verilen maksimum hızda sürdü ve iyileşmem için bana birkaç dakika verdi, sonra bir saatin dörtte üçü sonra kalkan bir uçuşta yer ayırttığını söyledi. Uygulamayı mobilde açıp doğrudan terminalde bana göstermen yeterli olurdu.

Her şey bir kasırga gibi geçti yanımdan. Benden farklı olarak Kaden'in durumun dizginlerini eline aldığını biliyordum. Ama o anda utanç ya da başka bir duygu hissetme yeteneğim yoktu. Babam hakkında tamamen endişeye kapılmıştım. Son diyalogumuzu hatırlamaya çalıştım ama bana geri dönmek istemedi. "Düşünme," diye ısrar etti Kaden beni.

Ne yaptığımı anlamak için bana bakmasına bile gerek yoktu. Gözlerini trafiğe odakladı. Hızlı sürdü, yanlarından geçerken diğer sürücülerin gazabını çekti, ancak kornaya ve saldırgan hareketlere tepki vermedi.

Havaalanına vardığında ilk boş yere park etti. Dışarı çıktı ve çantamı bagajdan çıkardı. Sonra kolumdan tuttu ve terminale kadar bana eşlik etti. Check-in'in önünde nefes nefese durduk.

"Kollarını kaldır" diye sertçe emretti.

"Ne, üzgünüm?" Ona sordum.

Bagajımda güvenlik kontrol noktalarında sorun yaratabilecek sıvı olup olmadığını düşünüyordum.

"Kollarını kaldır," diye tekrarladı.

Elinde tuttuğu şeyi ancak o zaman fark ettim.

Açık gri kazağı.

Kollarım kendiliğinden kalktı. Kaden nazikçe kafamın üzerine itti ve şimdi çok tanıdık gelen kokusuyla hemen etrafımı sardım, bu da bana bir güvenlik hissi verdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım çantayı omzuma atarken. "Teşekkürler." Yeterli gelmediği için bu kelimeyi birkaç kez daha tekrarladım.

"Her şey yoluna girecek," dedi, parmaklarını dağınık olması gereken saçlarımda gezdirirken. Eli boynumun arkasında durdu, sonra aşağı uzandı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi kapattım ve bu duyguyu hafızama kazıdım. Ani bir sakinlik içimi doldurdu ve nefesimi tuttu. An çok çabuk geçti.

"Şimdi git," diye mırıldandı, check-in'i işaret ederek. Kaden'in gözlerine son bir kez baktım, sonra kaçtım.

20 Denver'a uçuş, Woodshill'den Portland'a olan yolculuk kadar uzundu . Ancak önceki günün iki buçuk saati bir anda geçmişken, bunlar bitmez tükenmez gibiydi. Oturmak kadar uyumak da düşünülemezdi. Bir şekilde biriktirdiğim gerilimi atmak istedim, belki ağlayarak çünkü o zaman daha sakin ve daha berrak hissedeceğimi tecrübelerime dayanarak biliyordum. Ama son birkaç saat içinde bedenim bana yabancılaşmış gibiydi. Bana itaat etmedi. Hostesin bana sunduğu suyu bile yutamadım. Boğazım yandı, midem bulandı ve durumumu az çok katlanılır kılan tek şey, beni koruyucu bir kabuk gibi saran Kaden kokusuydu. Yüzümü yumuşak yüne gömdüm ve kollarımı parmak uçlarıma kadar çektim ki kimse ne kadar titrediğimi görmesin.

Sonunda indiğimde koşmak istedim ama benimle çıkışa doğru akın eden kalabalık nedeniyle mümkün olmadı. Dışarı çıktığımda hemen bir taksi aradım. Annemi aramak istemedim. Bu arada babamın durumunun kötüleşmesinden korktum. Bu durumda, telefonda bilmek istemedim.

Neyse ki taksici acelemi anladı. Havaalanının etrafındaki yollar tıkanmıştı, ancak birkaç dakika içinde trafik sıkışıklığı düzeldi ve annemle babamın evinin bulunduğu kasabanın kenarındaki yerleşim bölgesine doğru hızlandı.

Yolculuk sırasında en tuhaf şeyleri düşündüm: Birkaç saat içinde bir Konfederasyon eyaletinden diğerine geçebilmek, duman ve deri karışımı bir taksi kokusu ve Mario Kart. Bize yetişmek istemeyen bir arabaya muz kabuğu bile attığım düşüncesiyle içimde isterik bir kahkaha koptu.

Hala gülebildiğimi bilmek güzeldi.

Taksici lüks yalıların olduğu sokağa sapıp annemle babamın evinin önünde durduğunda şiddetli bir mide bulantısına kapıldım. Parayı oraya düşürdüm ve kaçtım. Çantamı bagajdan kendim çıkardım, sonra garaj yolunda yürüdüm.

Görkemli cepheye, bahçedeki çeşmeye, güvenlik kameralarına bakmak için durmadım. Zili çaldım ve yumruklarımı devasa ön kapıya vurdum.

Hemen içeriden yaklaşan ayak sesleri ve anlaşılmas bir şeyler mırıldanan kızgın bir ses duydum. Kapı açıldı.

"Kristal?" Babam şaşırarak sordu.

Gözlerime inanmadım. diye soluyarak baktım.

Saçları şimdi tamamen griydi ve eskisinden daha da geri çekiliyordu. Ona sade bir hava veren kusursuz kesimli gri bir takım elbise giymişti. Takımı tamamlamak için WHİTA bir gömlek ve koyu renk bir kravat. Onu nadiren farklı bir şey giyerken görmüştüm.

Kendimi tutamadan kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. Ve sonunda, tüm o zaman boyunca tuttuğum gözyaşlarını hissettim.

"O zaman iyisin," diye hıçkırarak gömleğine sardım, muhtemelen rimel ile mahvediyordum.

Garip bir şekilde sırtımı okşadı. "Neden iyi olmayayım?" Sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Bana neredeyse bilinmiyor gibi geldi.

"Ama kaza?" Cevap verdim, yaraları için tepeden tırnağa ona yakından bakmak için kendimi ondan ayırdım. Onu bir hastane yatağında baygın halde, yüzünde çizikler ve kollarında bandajlarla hayal etmişim. Bunun yerine tamamen zarar görmemiş görünüyordu.

"Ah, bu," diye yanıtladı. "Squash oynarken bir tendonu çektim."

Konuşmadan ona baktım.

"Biliyorsun Edmond ve ben bazen aşırıya kaçıyoruz," diye devam etti.

"Anne..." Sertçe yutkundum. "Annem beni aradı ve bir kaza geçirdiğini söyledi," dedim şaşkınlıkla. "Görünüşe göre... çok ciddi bir şeydi."

Şiddetli bir kahkaha patlattı ve ardından başını salladı. Derin bir iç çektikten sonra çantayı omzumdan aldı. "Yanlış anlamış olmalısın." şaşkına dönmüştüm. Ona sert bir cevap vermek üzereydim,

ama o kenara çekildi ve ciddi bir şekilde, "Önce gel," dedi.

Onu takip ettiğimde hafifçe topalladığını fark ettim. Çantamı holün mermer zeminine koydu, sonra onu takip edip etmediğime bakmadan salona doğru yürüdü. Çığlık atmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Bir yandan, babamın iyi olması beni çok rahatlattı. Bir yandan da annemi öldürmek istiyordum. Onu aradım ama hiçbir yerde yoktu.

Babam WHİTA deri kanepeye oturdu ve korkuyla bana baktı. Yorgunluk içinde yanındaki koltuğa çöktüm. İyileşmek için bir molaya ihtiyacım vardı.

Konuşmadan etrafa baktım. Hiçbir şey değişmemişti. Woodshill'de aylar geçirdikten sonra gösterişli mobilyalar bana yozlaşmış göründü. Hayatımda brokar kilimler, ultra modern rahatsız edici mobilyalar ve her yerde asılı avizelerden başka bir şey tanımamış olmam inanılmaz. Mevsimlere uygun olarak sadece aksesuarların rengi değişti. Ancak Kaden'in annesinin

aksine sıcak sonbahar renklerini değil, parlak şampanya tonlarını ve rafine kremi WHİTAı seçmişlerdi.

Babam önümüzde sehpa olması gereken ama uzaktan kendisine benzeyen altıgen şeklinde birleştirilmiş bir dizi aynadan oluşan su dolu testiyi aldı.

"Bir bardak da ister misin?" o bana sordu. Başımı salladım.

Ajitasyon geçtikten sonra, ağzımın kuru olduğunu fark ettim. Bacaklarımı topladım ve çaprazladım, sonra masayla aynı şekle sahip olan bardağı alıp dudaklarıma kaldırdım. Tatlı suyu susamış bir şekilde yuttum.

"Annem nerede?" diye sordum, elimin tersiyle ağzımı silerek. Babam yeni saç kesimime ve görgüsüzlüğüme şaşırmadı ya da etkilenmedi.

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Yarın gece için hazırlık yapıyor olacak" diye yanıtladı.

Bu da onun kuaförde olduğu ya da arkadaşlarıyla kahve içtiği anlamına geliyordu. Onun için iyi. O anda salonun kapısından içeri girmiş olsaydı, tepkim konusunda hiçbir garanti vermezdim.

"Öleceğimi düşündüğün için geldin," dedi babam, bardağı masaya koymadan önce sudan bir yudum alarak. "Annem telefonda ağlıyordu," dedim sorudan kaçınarak.

"Belli ki her ne pahasına olursa olsun galaya katılmanı istedi," diye yanıtladı.

Yutkundum ve bir an sessiz kaldım. Dürüst olmak gerekirse, ne cevap vereceğimi bilemedim. "Bacağın iyi mi baba?" sonunda sordum.

"Kızımın beni önemseydiğini ve bana bir şey olduğunu düşündüğünde eve geldiğini bilmek güzel," dedi gülümseyerek.

"Böyle olma baba. Tabii ki endişeleniyorum, sen de çok iyi biliyorsun, "Aceleyle ilan ettim. "Gerçekten mi?" diye karşılık verdi, arkasına yaslandı. iç geçirdim. Transferim için beni suçlayacağı açıktı. "Kendi yoluma gitmek istiyor olmam artık sana karşı hiçbir şey hissetmediğim anlamına gelmiyor."

Ancak bazen öyle olmasını diledim. En azından kendimi biraz acı çekmekten kurtarırdım.

Papa'nın ifadesi acımasızdı. "Ara sıra sana haber versem iyi olur. Serbestçe," diye ekledi, cevap vermek üzere olduğumu görünce.

"Ya sen? Telefonu kullanmayı unuttun mu?" Duraksadım ve içimden beşe kadar saydım, sonra daha uzlaştıracı bir tonla devam ettim: "Seçtiğim için kendimi suçlamak zorunda kalsam neden arayayım ki? kariyerim için yanlış yol?" Sen ve annem benim hamlemi asla kabul etmediniz. Tekrar ettiğimi duymak her şeyi daha da zorlaştırıyor ».

"Elbette hayatında daha mantıklı bir şey yapmanı isterdim Crystal." nefesim kesildi.

Artık kendime Allie demeye alışmışım. Artık bana uymayan bu ismi duymak benim için alışılmadıktı. Tıpkı o ev gibi. Ayrıca, sözleri bende bir acıya neden oldu. Benimle o üstün tonda konuştuğunda hep böyleydi. Sanki olayları görme şekli, hayatta bir şeyler yapmanın tek doğru ve uygun yoluymuş gibi.

Vereceğim cevabı düşünürken ve sesimi yükseltmemeye çalışırken, ön kapının açıldığını duydum. Annemin topukları mermerde çınladı. Sonra kapıda göründü.

Her zamanki gibi tepeden tırnağa mükemmeldi. Babamın yanındaki sandalyede oturduğumu gördüğünde sadece sahte gülümsemesi bir anlığına dalgalandı. Bir an için korkuya kapılmış gibi göründü ama çabucak toparlandı.

"Kristal!" diye sahte bir şaşkınlıkla bağırdı. "Yarın için seni bekliyordum."

Son kontrolümü de kaybettim ve ayağa fırladım. "Ama geleceğimden emindin."

İçini çekti. "Elbette istedim. Çocukça gururunun akşamımı mahvetmesine izin vermeyeceğim çünkü Şükran Günü'nü bizimle geçirmek istemiyorsun. "

Babama baktım ama masadan cep telefonunu alıyordu. Özür dileyerek ayağa kalktı ve çalışma odasına yöneldi. Neşesiz kahkahalara boğuldum. Hep böyle olmuştu: Annemle tartışıyorduk, babam sıvışıp gitti. Kendisini ilgilendirmeyen her türlü tartışmadan kaçınır, iyi bir iş adamı olarak her zaman uygun bir bahane bulurdu. Bana karşı ilgisizliği şaşırtıcıydı.

"Bana böyle yalan söylediğine inanamıyorum," diye tısladım anneme dönerek. Beni ne kadar kızdırdığını fark etmesini istemiyordum. Bu onu sadece daha fazla teşvik ederdi. "Neden bunu yaptın?"

Sert gülümsemesi genişledi. "En büyük dileğim Şükran Günü'nü kızım ile geçirmektir. Çok mu soruyorum? " şaşkınlıkla ona baktım. "Lanet olası galana katıldığımı gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Benimle kenar mahallelerde büyümüşüm gibi konuşma Crystal. Bu senin kendini sevmene karşı bir rezalet. Ben seni öyle yetiştirmedim. " küçümseyerek sırtıttım. "Kendi sevgime bir rezalet..." diye mırıldandım. "Planının işe yaradığını

düşünüyorsan delisin anne." Tehditkar bir şekilde ona doğru bir adım attım ve memnuniyetle hafifçe geri çekildiğini fark ettim. "Beni küçük bir numarayla kandırdığın için buradayım. Seninle mutlu aile maskaralığına katılmak ve arkadaşlarının önünde oyuncak bebek gibi dans etmek istediği için değil. Bu Şükran Günü için minnettar olduğum tek şey artık burada yaşamıyor olmam, "diye tısladım.

Bu sözlerle onu yarı yolda bıraktım ve çantayı alıp gitmek için salona koştum.

Kapıyı kapattığım römorkörün duvarları sallamasını umdum.

ben _ *Bellverton* tanıdığım en pahalı oteldi. Mevcut en lüks odayı tuttum. Annem muhtemelen hesaptaki açığı fark etmeyecekti ama kredi kartını geçirmek beni en azından biraz tatmin etti. Gülümseyen bir hamal bana katıma kadar eşlik etti; Ona başımla ve abartılı bir bahşişle teşekkür ettim. Annemin parasını pencereden atmak, bana yaptıklarının intikamını almak için tek şansımdı. Ve tadını çıkarmak istedim.

Yatağa sürünerek içine girdim. Yumuşak yorganı okşadım ve yeni yıkanmış çamaşırların kokusunu aldım. Yastığın üzerinde çikolatalar vardı. Rachel'ın evindeki gibi. Telefonu daha sıkı sıktım. Kaden'i aramam gerektiğini biliyordum. ona borçluydum. Kendimi çok aptal hissettim. Annemin numaralarını bilmeliydim. En azından hepsinin bir yalan olduğu hipotezini düşünmeliydim. Sonuçta, galada bulunmamı ne kadar istediğini biliyordum. Kaden'in bu dramaya bu kadar yakından dahil olmasını korkunç buldum. Derinden utandım. Kendimi benim bile dayanamayacağım bir durumda göstermek, onun ve annesinin gününü sebepsiz yere mahvetmek.

Derin bir nefes aldım, sonra numarasını seçmeye karar verdim. Boğazım düğümlenmiş ve ağzım kurumuştı.

İlk çalışta cevap verdi.

"Ali." Benim adımı salıverilmiş olarak söyledi.

Gözlerimi kıstım çünkü daha da gülünç hissettim. "Merhaba."

"Nasılsınız?" boğazını temizleyerek sordu. Yerde sürüklenen bir şeyin sesini duydum. Bir sandalyeyi hareket ettirmiş olmalı. "Baban nasıl?" "Hiçbir şey olmadı," dedim büyük bir çabayla. "Annem bana yalan söyledi."

Hattın diğer tarafında bir dakikalık bir sessizlik oldu. Sonra Kaden, "Ne?" dedi.

"Sadece squash oynarken küçük bir sakatlık geçirdi," diye umursamaz bir sesle devam ettim, elimi gözlerimde gezdirdim. Neden şimdi beni yakmak zorunda kaldılar? "Bir tendonu çekti, ama onun dışında iyi. Beni görünce şaşırdı. "

"Ne kurnaz bir yılan," diye haykırdı Kaden. "Ne kadar kötü bir piç kurusu!"

En ufak bir arzum olmasa da gülümsedim. Kaden şöyleydi: Annemi gücendirmek istiyorsa yaptı. Daha iyi bir muhatap hayal edemezdin.

"Sorun değil" dedim onu sakinleştirmeye çalışmak için.

"Hayır," diye hırladı. "Hiçbir şey yolunda değil, hiçbir şey." Sesini yükseltmişti ve arka planda Rachel'ın sesini duydum. Bir şey sormuştu ve o cevap verdi: "Hayır, annesi onu zorla katılmak için ona yalan söyledi, ne cehennem partisi bilmiyorum. Annene söyleyebilirim, değil mi? "

Beni göremeyeceğini bildiğim için omuz silktim. Rachel benimle sevgiyle ilgilendi ve beni evine kabul etti: Bir açıklamayı hak ettiği açıktı, benim için olsa bile, Kaden'in ayrıntılara girmemesini tercih ederdim.

Rachel yine anlamadığım bir şey söyledi, sonra sessizlik geri geldi. Kaden oda değiştirmiş olmalı. "Ve nasılsın?" o bana sordu.

Ben de bilmiyordum. Bir yandan babamın iyi olmasına seviniyordum, diğer yandan ağlamak istiyordum. Yarım günümü onun için endişelenerek geçirmiştin. Sonra anneme olan öfke içimde kaynadı. Daha önce hiç onu incitme isteği duymamıştım ama o gün onu elime geçirmeye çok yakındım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım sırt üstü yatarak. Gözyaşlarımı tutmak için iki parmağımı burnumun köküne bastırdım. Kaden'in önünde çok ağlamıştım ve ona yük olmak istemiyordum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra değil. "Senin için birşey yapabilirmiyim?" usulca sordu.

"Keşke yemi alıp seninle kalmasaydım," dedim gözyaşlarımı geri atarak. "Yani seni Mario Kart'ta büyük bir yenebilirdim."

Sırıttı. "Unutabilirsin."

Gülümsedim, sonra ciddileştim. "Umarım gününüzü mahvetmemişimdir."

Kaden inledi. "Bunu sadece senin düşünebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annenizden korkunç bir telefon geliyor, çökmek üzeresiniz, ilk uçağa biniyorsunuz çünkü babanıza bir şey olduğunu düşünüyorsunuz, onun iyi olduğunu ve annenizin sizinle dalga geçtiğini anlıyorsunuz, ve günümüzü mahvettiğini düşündüğün için benden özür diliyorsun. Aklını kaçırmışsın, Bubbles."

"Teşekkürler," diye homurdandım. Ama daha hafif hissettim. Kaden benim tarafımdaydı. Ne geçmişimi ne de ailemi detaylı tanımadan bana destek oldu.

"Şu anda neredesin?"

"Bulabileceğim en pahalı otelde bir oda tuttum," diye yanıtladım gururla, boştaki elimle ince çarşafı okşayarak.

"Anneme bunu ödetmek için. Aklıma gelen tek şey buydu. "

"Aferin."

"Ben bir dahiyim."

"Doğru."

tekrar gülümsedim. "Benimle anlaştın." "Bugün bir istisna."

Kaden de gülümsüyor gibi geldi bana. Bir süre sessiz kaldık. Düzenli, enerjik nefeslerini dinledim. "Keşke burada olsaydın," diye mırıldandım, sözlerimi tutamadan.

Nefesinin sesi aniden durdu ve gözlerimi kapattım. Son birkaç günde, Kaden'in kurallarını o kadar çok çiğnemiştım ki, saymayı unutmuştım.

"Gitmek zorundayım." Aniden dikkati dağılmış görünüyordu, ama onu suçlayamazdım. İstemedem bir çizgiyi aşmıştım ve o kendini tutuyordu.

"Annene merhaba de," dedim sahte bir neşeyle, telefonu kapatıp başka garip fikirler gelmesin diye telefonu kapatmadan önce.

Sonraki birkaç saat içinde kendime acıdım ve uzun bir ağlamaya izin verdim.

En azından kısmen havalanıp sakinleştikten sonra, kendimi çok daha iyi hissettim. Gözyaşları ruhu arındırır, öyle demiyor musun? Benim için kesinlikle doğrudu.

Devasa odayı ilk kez dikkatle inceledim.

Mobilyalar modern ama sadeydi, renkler nötrdü: WHİTAla dönüşümlü olarak kahverengi ve boz kahverengi tonları. Mobilyaların keskin, keskin hatları vardı, tek mobilya parçası pencerenin yanındaki masadaki mor çiçekler ve küçük antredeki soyut resimdi. Ama kişisel bir not eksik olsa da içim rahattı. Vurgu, daha yakından incelemeye tabi tuttuğum dikdörtgen jakuzili büyük banyoydu. Denver'da sıkışıp kalsaydım, en azından kaldığım sürenin tadını çıkarmak istedim.

Musluğu açtım ve yatak odasına dönüp bavulu açmadan önce su sıcaklığını kontrol ettim. Kaden'in kazağını çıkardım ve

seyahat çantama koydum. Kokusunu çoktan özlediğim için tekrar koklamaktan kaçınmam gerekiyordu.

Banyoya çok ihtiyacım vardı. Uçuş sırasında endişeden çok terledim. Üzerimi çıkardım ve kıyafetlerimi yatağın yanındaki koltuğa koydum. Banyoya döndüğümde, köpük banyosunun köpük dağları oluşturduğundan memnun kaldım. Ne yazık ki kokulu mumlar yoktu, ancak diğer yandan mum ışığına benzer hale getirmek için aydınlatmanın yoğunluğunu ayarlayabilirsiniz.

Kendimi suya bıraktım. Sıcaklık gerçekten her derde devaydı ve kendimi tamamen suya kaptırdım, gözyaşlarının tuzlu izlerini silmek için ellerimi yüzümü ovuşturdum. Beynimi tüm kalbimle kapatmak istiyordum ama bu mümkün değildi.

Yirmi bir yaşında bile değildim ama ailemden ayrılma zamanının geldiğini biliyordum. Onlar için dış görünüşe ayak uydurmak her zaman her şeyden daha önemliydi, hatta kendi kızlarından bile. Ertesi gün partiye de başvurdu. Belli durumlarla beni abartılı bir şekilde rahatsız etmeden başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Yıllardır aileme uyum sağlamaya çalışıyordum ama artık mantıklı olmadığını hissediyordum. Herkesin kaderinde güzel, birbirine bağlı bir aile yoktu. Uzun zamandır kabul etmemiştim, ama yavaş yavaş ailemle birlikte evde hissetmediğimi kabul etmek zorunda kaldım. Değerlerini paylaşmadım ve onlara benimle aynıymış gibi geldi.

Babam ne yaptığımı umursamadı çünkü beklentilerini karşılamadı. Ve anne ... o ayrı bir davaydı. Onun ve benim için bir gelecek olamazdı. Bana yaptıklarından sonra değil. O gün, ama özellikle o zaman.

Su soğuyana kadar küvette kaldım. Dışarı çıktığımda uzuvlarım ağırdı. Sıcak su gerginliği azaltmış ve sakinleşmeme yardımcı olmuştu. Yumuşak WHİTA otel bornozunu giydim ve saçımı havluyla kuruladım. Yatak odasına geri dönecekken kapı çaldı.

Kafam karıştı, oda servisi kartına baktım. Bir şey sipariş etmek istiyordum ama henüz aramamıştım.

Tekrar, daha sert vurdular.

Ne yazık ki kapının gözetleme deliği yoktu ama kim olduğunu çok iyi biliyordum. Dudaklarımı büzdüm ve omuzlarımı dikleştirdim. Dünyanın hiçbir yerinde anne babamın evine dönmezdim, o lanet galaya katılmazdım! Annem istediğini yapabilirdi. Cep telefonumu bulabilir, kredi kartımı bloke edebilirdi, ertesi akşam Woodshill'deki gerçek evime dönmüş olurum.

Kapıya ilerledim ve iterek açtım. "Dinlemek ..." Kelimeler boğazımda öldü.

Odamın dışında Kaden vardı. Bir eli pervaza, diğer eli pantolon cebine sıkışmıştı. Hâlâ o sabahki gibi giyinmişti ve bu beni çok etkiledi. Sanki haftalar önceydi. Birlikte doldurduğumuz seyahat çantasını omzunda taşıyordu.

Şaşkın ifademi görünce sinsi bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Kafamın içinde tüm sinir uçlarım aynı anda tepki vererek kısa devreye neden oldu. Ne yaptığımın farkına varmadan öne atıldım. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne sakladım. Bana arkadan sarıldı ve sımsıkı sarıldı. Tüm vücudum onunkine bağlanana kadar mümkün olduğunca ona bastırdım. O gün olan her şey bir anda tüm önemini yitirmişti. Sadece Kaden saydı.

"İyi misin?" diye sordu biraz uzaklaşarak.

Hareketleri temkinli ve düşünceliydi ve bana ne olduğunu kendime açıklayamıyordum. Birden içim yanan bir arzuyla doldu ve duygularım sınırsızca taşıdı. Ürpeldim.

Kaden bana delici bir bakış attı. Endişeli görünüyordu.

"Senin için birşey yapabilirmiyim?"

Başımı salladım ve bakışlarımı dudaklarında durana kadar yüzünde gezdirdim. "Neye ihtiyacın var Ali?"

Bir an tereddüt ettim, sonra ellerimi kaldırdım ve yanaklarına koydum.

"Senin."

Başını eğip dudaklarını benimkilere bastırmadan önce
söylediğim tek şey buydu.

KADEN , olumlu bir cevap olarak yorumladığım şaşkınlıkla boğuk bir inilti çıkardı. Bir elimi başının arkasına, diğerini ensesinin hemen altına koydum. Sonra diline benimkiyle hafifçe dokundum. İniltisi tüm vücudumda yankılandı.

Tanrım, nasıl istiyordum. Çünkü hayatımda henüz hiçbir şeyi istemedim.

Sendeleyerek odaya girdik ve Kaden kapıyı arkamızdan kapattı. Bir an dudaklarını dudaklarımdan çekip bana baktı. Gözleri her zamankinden daha koyuydu, yalnızca tutku ve arzuyu ifade ediyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tüm vücudum paramparça oldu. Bir an sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve başım dönene kadar öptü. Şapka geriye düştü ama o hiç dikkat etmedi.

Ona dokunmak, tenini keşfetmek ve dövmelerinin her birini öpmek istiyordum. Ama kesinlikle çok giyinikti. Ellerimi sırtında gezdirdim ve gömleğinin kenarını parmaklarımdan arasına aldım. Saniyeler içinde, onu kafasından kaydırdım ve bir kenara fırlattım. Göğsüne hafifçe iç çekmesini sağlayan birkaç yumuşak öpücük verdim, sonra fiziğini daha iyi incelemek için geri çekildim.

Hatırladığım kadar mükemmeldi. Ve sonunda utanmadan istediğim kadar izleyebildim. Ve ona dokunabilirdim. Göğsüne dokunduğumda kasları kasıldı, önce çekinerek, sonra daha sert bir şekilde. Ellerimi aşağı itebilir miyim diye merak ettiğim için karnımda daha uzun süre oyalandım. Neden?

"Aman Tanrım, Allie," dedi elini saçıma daldırarak. Başımı yana yatırıp beni tekrar öpmeye başladı. Aynı anda hem narin

hem de fırtınalı olan dili, beni o kadar şiddetli bir şekilde titretiyordu ki, dizlerim titriyordu. Bacakları konusunda da kararsız görünüyordu, çünkü ellerini belime doladı ve beni yatağa doğru sendeledi. Öpüşmemiz ancak kendini şiltenin üzerine bırakıp beni de beraberinde sürüklediği zaman sona erdi. Üstündeydim ve bornozun altında çıplak olmak umurumda değildi.

Kaden kısılmış gözlerle bana baktı, sonra elleri tenime değene kadar yumuşak süngerin altına gitti. Uyluklarımı yukarı ve aşağı okşayarak bana bir zevk heyecanı verdi. Bir elimle başının yanında kendimi destekleyerek ona doğru eğildim. Kılılı yanaklarını öptüm, çenesinin çizgisini boynuna kadar takip ettim, boğazdan bir ses çıkarana kadar durduğum yerde.

"Demek beni öldürüyorsun," diye soludu, elleri vücudumda gezindi, düğümlü kemeri geçti ve göğüslerime ulaştı. Orada durdu ve beni nazikçe okşadı.

Boynundan ısırdım ve kalçalarımı hareket ettirmeye başladım. Heyecanını hissedebiliyordum. Kot pantolon tenime yapışmıştı ve hemen çıkarmak istedim. Elimi aşağı indirdim ama kemerini alamadan beni altına çevirdi.

Yüzü yüzüme çok yakındı, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Nane ve Kaden tadındaydı ve arzumu daha da alevlendirdi.

"Allie... Bunun için gelmedim."

Onu ağzımla susturdum. Nefesim kesilene kadar onu öptüm, parmaklarımı omuzlarına gömdüm ve onu olabildiğince kendime doğru çektim.

Onu sadece istemedim, ona vücudumun her zerresi ile ihtiyacım vardı.

Kaden bir kez daha benden uzaklaştı ve nefes nefese, "Seninle sevişmek istemiyorum. Böyle değil".

Bana sinirle inlemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Kaden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Beni istediğini bilmek güzel, ama sanmıyorum... bu en iyi zaman. Onun eylemlerinden sen sorumlu değilsin. "

Vücudum bana yaptıkları için ondan nefret etse de, haklı olduğunu biliyordum. Omuzlarındaki tutuşumu gevşetip yavaşça sırtını okşadım.

Gözlerini kapattı, hala derin bir nefes aldı. "Böyle devam edersen fikrimi değiştirebilirim," diye mırıldandı yüzünü boynumun kıvrımına saklayarak. Sakalları tenimi kaşıyarak kendimi karşı konulmaz hissettirdi. Beni orada öptü, sonra dişlerini hissettim. usulca iç çektim. Ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Sırtını okşamayı bıraktım ve o başını kaldırıp bana baktı. Bakışları örtülüydü ama beni incelerken dikkatliydi. Onun kollarındaydım ve onunla çevrili olduğumu hissettim. Etrafımızda her ne oluyorsa, güvende olduğumu biliyordum. Annem beni aradığından beri ilk kez artık üşümüyordum. Çok sıcak hissettim. Kafamı çevirdim ve en sevdiğim dövmeye baktım. Şarkının sözlerini yavaşça okşadım, kasları kasılana kadar her harfi parmağımla takip ettim.

"Dövmelerini beğendim," diye mırıldandım, diğer kolumdaki halkalara bakarak. "Dövmeli erkeklere karşı bir tutkum olduğu için değil, çok güçlü bir anlamları olduğu için." Mors alfabesini gördüğümde beni gülümsetti. Rachel ile tanıştıktan sonra bu dövmenin anlamını daha da iyi anladım.

"Onlara her zaman bakmanı ve seni her bulduğumda kızarmanı seviyorum."

Parmaklarımı dikkatlice dudaklarına götürdüm ve ana hatları çizdim. Bakışları karardı, ama sonra benden uzaklaştı ve bir eliyle başını yaslayarak yan yattı. Bana düşünceli bir şekilde baktı. Arada bir bakışları bornozun yakasına düşüyordu.

"Giyinir misin? Konsantre olmakta zorlanıyorum."

Ben de ona bakmak için yan döndüm. "Beni terk etmek istediğinden emin misin?" Çenesini seğirdi. "Ali."

"Kaden."

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra kahkaha ve inilti arasında bir ses çıkardı. "Seni terk etmedim, Bubbles. Sadece seninle sevişmek istemediğimi söyledim. "

Bir an sonra tekrar üstümdeydi. Bir eliyle bornozumu açtı ve beni arzu dolu gözlerle incelerken nefesimi tuttum.

"Yine de bu diğer şeyleri dışlamaz."

Dudağımı, boynumu öptü, sonra aşağı indi. Dudakları göğüslerimde oyalandı, bornozu tamamen ortaya çıkana kadar geri çekti. Bana baktı, gözlerinde konuşulmayan bir soru vardı ama ben sadece dudağımı ısırabildim. Bu onun için yeterli bir cevaptı ve göğsümü nazikçe öpmek için başını eğdi. Sırtımı kavisledim ve meme ucumu dudaklarının arasına kapatmadan önce tenimde gülümsediğini duyduğuma yemin edebilirdim. zevkle inledim. Bir eliyle yan tarafımı şilteye sıkıca bastırana kadar vücudumdan aşağı indi. Okşamaları güç ve keskin tatlılığın mükemmel bir karışımıydı. Kurallarımızı çiğnemek için en kötü zaman olduğunu bile bile istedim. Ama ne anlama geldiğini düşünerek o olağanüstü anı mahvetmeyecektim.

"Böyle devam edersen, istesen de istemesen de üstüne atlarım." diye soludum.

Kaden kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakmadan önce diliyle göğüslerimi okşadı. "Bu isteyip istememe meselesi değil."

"Demek ki?" diye sordum nefes nefese.

Dudaklarını tenime değdirdiğini hissettim. İçimde şiddetli bir heyecan yayıldı. "Kendi kontrolümün sınırları var."

Bana tam olarak ne söylemek istediğini bilmiyordum, başladığı işi bitirmesini hararetle umuyordum. Sanki aklımı okumuş gibi, eli kalçasından içeriye doğru kayd. Ama bana istediğim yere dokunmak yerine parmaklarını bacağımdan dizime kadar kayd. ve orada durakladı. Sonra uyluğun iç kısmına doğru yükseldi ve hafifçe dışa doğru bir basınçla hareket ettirdi. Nefesi göğüslerime dokundu. Kasıklarımındaki hassas noktaya dokunduğunda, duvarlardan yankılanacak kadar yüksek bir inilti çıkardım.

"Sana yalvarmalı mıyım?" Yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakması için kırık bir sesle sordum.

Gözlerinde sadece arzu gördüm. Gerçekten istediği her şeyi hemen almamak için kendini kontrol ettiği açıktı.

"Bir kez olsun güzel bir alternatif olur, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandı ve sakalını yeniden hissettim, bu sefer doğrudan göğsümde.

"Daha az konuş ve..." Eli sonunda doğru yeri bulduğunda ne demek istediğimi unuttum. Nefesimi tuttum ve kolunu tuttum.

"Ve ne?" fısıltı.

"Ve bundan daha fazlası..." Başparmağıyla en hassas noktaya dokunduğunda nefes nefese kaldım.

Patlayacak gibi hissediyordum. Kaden meme ucumu tekrar ağzına aldı ve emdi. Beni kendisine kaldırdı ve zevkle inlediğinde tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Baş parmağı daha hızlı hareket etti ve başımı geriye attım. Duygularım patladığı anda, Kaden beni şiddetle öptü ve boğazımdan yükselen gırtlaktan gelen çığlığı yakaladı.

Nefes nefese yastıklara çöktüm. bitkindim. Elimi çekti, bornozumu yerine koydu ve kemeri bağladı. Sonra yanıma yattı.

"Kural sadece yarım kaldı," diye fısıldadım ona dönerek. "İyi bir uzlaşma, değil mi?" Aniden müthiş bir yorgunluk sardı beni. Gözlerimi açık tutamıyordum. Sanki tüm adrenalin aniden vücudumdan uçup gitmiş gibiydi.

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi ikinci anlaşma," diye onayladı usulca.

Ona ne demek istediğini soracak gücüm yoktu. Nefesim normale dönmüştü. Sadece uykuya daldığımda elini saçlarımda hissedebiliyordum.

Kapının vurulmasıyla uyandım. Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Pencereden dışarı bakınca akşam olduğunu anladım.

Yatak odasının kapısı açıktı ve Kaden'in yemek dolu bir çay arabasını alıp görevliye bahşiş vermesini izledim. Gömleğini tekrar giymişti, ama o kadar dağınıktı ki yeni kalkmış olmalıydı.

Arabayı yatak odasına itti ve kapıyı kapattı. Burnuma kızarmış gül kokusu geldi ve iç çekerek gerindim. Vücudum hala ağırdı ve ağır çekimde hareket ediyordum ama iyiydim. Kaden'in varlığına bağlı olmalıydı. Artık o kadar üzgün hissetmiyordum ve annemin yalanına duyduğum öfke bile eriyip

gitmişti. Onun yerine beni tepeden tırnağa dolduran o heyecan vardı.

Kaden çeşitli tabak ve tepsilerin kapaklarını çıkardı ve bulaşıkları kokladı. Karnım yüksek sesle guruldadı ve gözlerimde keyifli bir parıltıyla arkasını döndü. Gözlerimiz buluştuğunda, birkaç saat önce ağzının ve parmaklarının bana yaptığı her şeyi düşündüm. Bacaklarımın arasında bir kalp atışı büyürken kızardım. uzağa baktım. Kontrolü kaybetme ve üstüne atlama riski çok büyüktü.

"Numara." Yatağın etrafından dolandı ve dizlerinin üzerine şilteye çöktü. Sonra iki parmağını çenemin altına koydu ve kaldırdı. "Bunu yapma."

"Şey?" diye sordum boğuk bir sesle. "Çok iyi biliyorsun."

Öne eğildi ve alnını benimkine dayadı.

"Benden saklama." gözlerimi kapattım. Olduğu yerde kaldı ve bir an sonra sertçe yutkundum ve başımı salladım. İç duvarımı yeniden inşa etmeyi bıraktım ve samimiyet anının tadını çıkardım. Yavaşça yanına gidip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kaden iç geçirdi ve baş parmağıyla yanağımı okşadı.

"Giyinebilir misin? Tek düşünebildiğim bornozunun altındaki çıplak vücudun," diye fısıldadı kemerini hafifçe çekerek.

Gülümseyerek yataktan çıkmak için yanına kaydım. Sıcak bakışlarını sırtımda hissettim ve ona dönmek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Çantamdan bir tozluk, bol yeşil bir kazak ve iç çamaşırı çıkardım, kendimi banyoya kilitledim ve bornozumu çıkardım. Cildim çok hassastı, Kaden'in dudaklarını hala üzerimde hissediyor gibiydim.

Olanlardan pişman değildim. Geri viteste. Sadece onu bu kadar yoğun bir şekilde istediğimden korktum. Eğer kendini tutmasaydı, bununla başa çıkacaktım.

İyi değildi.

Kaden, ne kadar uzun ve sağlam olursa olsun, tüm duvarlarımı yıkacak esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Lanet olası bir yıkım topu gibiydi. Miley Cyrus'un *Wrecking Ball* şarkısının *o anda aklından* geçmesinin bir faydası olmadı.

Giyindim ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki kazağı tekrar giydim. Ters çevirip üfledim, sonra ellerimi dağınık saçlarımdan geçirdim ve sonunda kendimi banyodan çıkmaya hazır hissettim.

Kaden tabakları arabadan pencerenin yanındaki yuvarlak masaya koymuş, şarap dolduruyordu. Beni görünce, bilerek şişeyi kaldırdı. "Hesabı annen ödediği için büyük olacağımı düşündüm." ona gülümsedim. "Muazzam."

"Planımı beğenmene sevindim. Sen gel." Boş sandalyeyi işaret etti ve ben de karşısına geçip oturdum.

Çok sayıda yemeği eğlendirerek izledim. Kızarmış et, pilav, sote sebzeler ve hatta çilekli cheesecake bile vardı.

"Sen uyurken midenin guruldadığını hissettim, bu yüzden oda servisini arama cüretinde bulundum," diye açıkladı bardağını kaldırarak.

Tereddüt ederek peşinden gittim. İfadesini çıkaramadım. Göz kamaştırıcı gülümsemesine rağmen, onda melankolik, düşünceli bir şeyler vardı.

"Neden buradasın Kaan?" Yine düşünmeden konuşmak kötü huyum. Ve anı bozmak istemediğimi söylemek için.

Kaden ürkmedi ama o tuhaf ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Bana ihtiyacın vardı, ben de geldim. Arkadaşlar arasında yaptığın şey bu, değil mi? "

Doğal. Gözlerimi indirip yemeğe baktım. Tanıştığımızdan beri geçen kısa sürede paylaştığımız şeyleri düşünmeden edemedim. Arkadaştan daha fazlası olduğumuzu biliyordum ve Kaden'in de aynı şekilde hissettiğinden oldukça emindim, ama...

"Allie," dedi düşüncelerimin akışını keserek. Masanın üzerine eğildi. "Çözmemiz gereken başka birçok sorun var. Kendine öncelik vermelisin, katılıyor musun? "

Haklıydı. Doğal olarak. Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. Kaden karşılık verdi ve kadehini tekrar kaldırdı.

"Özgürlüğe kadeh kaldırmayı söyleyebilirim."

Bardağı onunkine getirdim. "Özgürlük için her zaman müsaitim."

İçtik ve yemeye başladık. Yerim bitene kadar kendimi doldurdum ve ne kadar dolu hissettiğimden başka bir şey düşünemedim. Her zamanki gibi çok stratejik bir yaklaşımı olan Kaden'in aksine, cheesecake dahil her şeyi birlikte yedim. Şarap bittiğinde, her şeyi almak için tekrar oda servisini aradık.

"Artık bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandım karnımı ellerimle tutarak. Kaden benimle sevişmek isteseydi onu memnun edemezdim. En azından fiziksel olarak diyelim.

Masanın etrafından dolandı ve Fransız kapılara doğru yürüdü. Açtı ve balkonda gözden kayboldu; bir an sonra geri geldi, yataktan büyük yorganlardan birini aldı, omzunun üzerinden bana baktı ve onu takip etmemi işaret etti.

Akşam oldu ve hava soğuktu. Kollarımı bedenime sardım ve etrafıma baktım. Manzara harika değildi, sadece uzaktaki evler,

sokaklar ve sanayi bölgesi vardı, ama biz hala en üst katlardan birindeydik ve oradan dünya, Woodshill'deki seyir terasımızdan neredeyse küçücük görünüyordu.

"Burada olmaktan neden hoşlanmadığını anlıyorum," dedi birkaç dakika sonra.

Korkuluğun yanındaki sıraya battaniyenin bir kanadını yaydı ve oturdu.

"Çocukken Denver'ı ya da en azından yaşadığım mahalleyi severdim. Ama yaşlandıkça... Burada giderek daha fazla rahatsız hissettim. Ve daha mutsuz. " Yanına oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. Kaden battaniyenin kalanını omuzlarıma attı ve minnetle gülümsedim. "Belki bu yeri isterdim, ergenliğim farklı olsaydı. Ya da ailem anlasaydı. beni daha fazla bilmiyorum."

"Senin için nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum, Bubbles," diye mırıldandı. "Sen bu ortam için yaratılmamışsın." Durdu ve defalarca yutkundu. Aramızdaki sessizlik gergindi ve onun da bir şeylere güvenmek üzere olduğunu anladım. "Ama anlaşılmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ailene hiçbir şekilde bağlı hissetmediğinde ne olduğunu biliyorum. "

"Babandan mı bahsediyorsun?" diye ihtiyatla sordum. Bu arada biraz rahatlamıştım. Kaden'i dinlemek benim için sorunlarım hakkında konuşmaya devam etmekten daha kolay olurdu.

Onayladı. Bakışlarını uzak bir noktaya sabitledi. "Boşanmadan sonra, ben annemle kalırken Alex onunla kalmaya gitti. Bizi gördünüz, yaşamak için daha güzel bir yer düşünemiyorum. Baba ise tipik bir iş adamı: her zaman kendi çıkarlarına odaklı ve duyarsız. O ve anne baban mükemmel bir

şekilde anlaşırlardı. Sadece şirketi düşün. Tek amacı her zaman Alex ve beni mükemmel girişimcilere dönüştürmek olmuştur. Onun ayak izlerini takip etmemiz gerektiği fikrine takıntılı görünüyordu. Boşandıktan sonra işler daha da kötüleşti ve ondan daha da uzaklaştım. Bir noktada ailemiz, ben farkına varmadan tamamen ayrıldı. "Sesli bir nefes aldı. "Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Ve ayrılığın gerçek sebebini öğrendiğimde..."

Ayrıldı. Kollarımız birbirine değdi ve yumruklarını sıkarken kaslarının kasıldığını hissettim. Birkaç dakika sessiz kaldı, ben de ona ihtiyacı olan zamanı verdim.

"Bir ilişkisi vardı," dedi sonunda. "Annesini sekreteri için terk etti. Bize söylediğinde onu yumruklamak istedim. "

"Ama yapmadın," dedim sakince. Kaden ateşli ve dürtüseldi ama o kadar da aptal değildi.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Alex beni tutmasaydı, yapardım."

O anda daha fazla dayanamadım ve elimi dizine koydum. Bana baktı ve gözlerinde o kadar çok acı ve hüznü vardı ki konuyu değiştirmek istedim. Ama adil olmazdı. O gün benim için yaptığı onca şeyden sonra değil.

"Yalnızca annem ... ve daha sonra eski sevgilim, küskünlüğe kapılmamı engelledi" dedi.

Arabasında bulduğum CD'ye verdiği tepki ve Spencer'ın *Hillhouse'a yaptığı imalardan sonra, Kaden'in* hayatında önemli biri olması gerektiğini anladım. Ama ilk kez kendiliğinden eski sevgilisine isim vermişti.

"Hiç de başarısız oldu," dedim gerilimi azaltmak için. Gülümsemeye çalıştı ama sefil bir şekilde başarısız oldu.

"Kendra beni terk etmeden önce çok... sevimliydim," dedi yüzünü buruşturarak.

"Senin için çok mu önemliydi?" diye sordum göğsümdeki donuk zonklamayı görmezden gelerek.

Kaden kaşlarını çattı. "Bir araya geldiğimizde on altı yaşındaydım, bu yüzden büyük aşktan bahsetmezdim. Ama o benim ilk kız arkadaşımdı. Ayrıldıktan sonra kendimi sonsuz bir uçuruma düşüyormuş gibi hissettim. Ayrıca arkadaş olarak ayrılmadığımız için ve... sonunda her şey kötüydü. " Farkına varmadan parmaklarımı bacağından kolundaki dövme halkalara kaydurdum ve teker teker dokundum.

«Acı daha güçlü olduğu için birincisi daha kalındır. Belli bir noktada azaldı ve onunla birlikte daireler de azaldı, ”diye mırıldandım, sözlerini alçak sesle tekrarladım ve bana dövmelerin anlamını açıkladığı geceyi düşündüm.

Kaden elini benimkinin üzerine koydu. Yukarıya bakmak istedim ama yapamadım. Tüm bunlara hazırlıklı değildim. Birbirimize açılmak ve birbirimize geçmişimizden bir şeyler anlatmak. Beni korkuttu. Elimi elinin altından yavaşça çektim ve geriye yaslandım. "Bana bunu anlattığın için teşekkürler," dedim, bu arada mor ve lacivert olan gökyüzüne bakarak.

"Konuştuğum ilk kişi sensin."

"Ama Spencer sık sık bu konuda ipuçları verdi," dedim şaşkınlıkla.

"Çünkü beni daha Kendra ile birlikteyken tanıyordu," diye mırıldandı. "Ama onun dışında kimseye bundan bahsetmedim."

O an ona bakma gereği duydum. "Teşekkürler."

"Bana her zaman teşekkür etmeyi bırak, Bubbles."

"Kabul. Neyse teşekkürler."

"Biz iki berbat adamız, değil mi?"

"Bu konuda sadece sizinle aynı fikirdeyim Bay White."

Aramızda hiç de hoş olmayan bir sessizlik oldu. Her biri kendi düşüncelerine daldı, söylediklerimizi özümsemi.

Bir süre sonra battaniyeyi omuzlarımıza örten Kaden, "Bence yarın o partiye gitmelisin," dedi.

Bir an yanlış duyduğumu sandım. "Şey? Bunun hakkında konuşmuyoruz bile."

"Annen kesinlikle seni gördüğünü düşünmüyor. En azından şirkette. " "Ama ben... Ah." Mesajı aldım ve panikle Kaden'e baktım. "Ama eve gitmelisin! Eve gitmeliyiz. Rachel ve Chad'in çocukları ne diyecek? Ayrıca, giyecek hiçbir şeyim yok. Herhangi bir kıyafetle gelirim annem çıldırır. "

Kaden eğildi ve karanlık bakışlarıyla beni susturdu. Gözlerime uzun süre ve yoğun bir şekilde baktı, izin istedi, hemen ona verdim. Sonra aramızdaki son birkaç santim geçti ve dudaklarını benimkinin üzerine koydu. Öpücük yavaş ve derindi ve bunu her hücremde hissettim. İçimde yankılanan boğuk bir inilti çıkardı.

Geri çekildi, ağzımın kenarlarını, yanaklarımı öptü ve sonra tekrar dudaklarıma döndü. Yavaşça ısırarak için dişlerinin arasına aldı.

Dudaklarını son bir kez alnıma koyup benden tamamen ayrıldığında panik gitmişti.

"Bence annene bizi boyun eğdirmesine izin vermediğimizi göstermek için o galaya benimle gelmelisin. Artık onun emirlerini almıyorsun, Bubbles. Sen bir yetişkinsin ve kendi kararlarını kendin veriyorsun, birlikte göstereceğimiz şey bu. "

Çoğul olarak konuştuğunu duyunca kalbim sıkıştı. Kısa bir süre sonra karnımı bir heyecan kapladı ama bunun arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Gözlerimi açtım ve şaşkın şaşkın ona baktım.

"Sanırım haklısın," diye mırıldandım.

"Ben her zaman haklıyım."

"Sen oldukça gururlu bir insansın, Kaden."

"İkimiz de ne kadar harika olduğumu biliyorken neden alçakgönüllü davranayım?" ayakta cevap verdi. Kollarını başının üstüne kaldırdı ve gerindi. onu taklit ettim. Uzun süredir dışarıdaydık. Artık gökyüzü karanlıktı ve hava nemli ve soğuktu. Uyuma vaktiydi. Kaden'in huzurunda yapabileceğini varsayarsak.

23

M Aynaya baktım ve inledim. Tam olarak hissettiğim gibiydim.

Tam bir başarısızlık.

Woodshill'de topladığım zamanki kadar güzel görünmeyen siyah eteğin eteklerini çekiştirdim. Siyah puantiyeli transparan çoraplar da beni çocuksu gösteriyordu. Çıplak omuzlu, bol örgü mavi süveterle birlikte Harper's'taki bir akşam resepsiyonu için tamamen uygun olmayan bir kıyafetti. Sevdim, normal şartlar altında tamamen rahat hissederdim. Ama annem beni böyle görürse şikayet etmek zorunda kalacağını biliyordum.

"Hazır mısın?" Kaden kapının diğer tarafından sordu. Bana üçüncü kez sormuştu: Gerçekten de banyodan çıkma zamanı gelmişti.

Geceyi aynı yatakta geçirmiştik ama o kadar yorgunduk ki hemen uykuya daldık. Sabahları birlikte uyanmak ve kahvaltı yapmak tamamen normal görünüyordu, çünkü yine benimle kahve tutkum hakkında dalga geçmişti.

Ama aramızda işler değişmişti, çok iyi anladık. Bir gün önce bana ne yaptığını düşünmeden ona birkaç saniyeden fazla bakamazdım. Hep ona dokunmak istedim. Ve ben onu daha çok istiyordum.

Bu yüzden ona Denver'ın bir köşesini gösterme önerisi bana mükemmel geldi. Sokaklar oldukça boştu. İnsanların çoğu Şükran Günü hazırlıklarıyla meşgul olmalıydı ki onu acele etmeden gezdirebileyim. İkimiz de Woodshill'i tercih ettiğimizi hemen fark ettik. Temiz havadan, güzel manzaradan yoksunduk. Burada her şey soğuk ve ıssız görünüyordu.

Öğleden sonra otele döndük ve odamızdaki büyük ekranda *Game of Thrones*'un son bölümünü izledik. Sonra yavaş yavaş hazırlanmaya başladım. Yanımdaki birkaç aletle düzgün bir makyaj ve her şeyden önce kabul edilebilir bir saç modeli elde etmek zor olmuştu. Annemin kıyafetlerim hakkında ne söyleyeceğini düşünmeye cesaret edemedim. Genellikle bu tür durumlar için haftalarca doğru kıyafeti arardı, hatta Kaden'den ödediğim yıllık kiradan daha pahalıya tasarımcı kıyafetleri bile gönderirdi. O zamanlar giydiğim şeyler çok tatlıydı ama mağazalardan ve internetten satın aldım.

Derin bir nefes aldım. Tepkisinden korksam da kıyafetlerim bağımsızlığımın bir başka simgesiydi ve annem bunu kabul etmeliydi.

“Allie, tam olarak ne giydiğini biliyorum, birlikte toplandık. Telaşa kapılıp anı ertelemene gerek yok,” dedi Kaden dışarıdan beni zorlayarak gözlerimi devirmeme neden oldu.

Daha az sert bir görünüm için topladığım saçlardan birkaç tutam daha düzelttim ve kapıyı açtım.

"Banyonun kilitli olması seni tedirgin ediyor, değil mi?" Yanına gitmeden önce gülümsediğini gözlemledim.

Bana baktı ve konuşmadan bakışlarını üzerimde gezdirdi. Birkaç kez yutkundu ve bir şeyler söylemeye başladı ama fikrini değiştirdi. Ne alışılmadık bir davranış.

O da iyiydi. Yerlerde ustalıkla giyilen kahverengi pantolon ve Engineer çizmeleriyle eşleştirilmiş deniz mavisi bir gömlek giymişti. O böyle giyinmişken her yere giderdim. Beni rahatsız eden tek bir şey vardı.

Bir adım atıp bileğinden tuttum.

"Ne yapıyorsun?" Ben onun manşetini açarken gözünde bir pırıltı ile sordu.

"Onların ortaya çıkmasını istiyorum," dedim, önce sol kolunu, sonra sağ kolunu dirseğinin hemen altına yuvarlayarak.

"Annenin kalp krizi geçirmesine neden olmaya gerçekten kararlısın," dedi kuru bir sesle.

Geri adım atıp sonuca bakmadan önce şarkının satırlarına koluma dokundum. "Artık mükemmelsin."

Gülüşüme karşılık verdiğinde karnımda başka bir heyecan hissettim. "Çok iyi."

Taksiciden kenara çekmesini rica ettiğim yolun başında beş dakikadır duruyorduk. Titremeye başlayan ellerimi sıktım ama faydası olmadı.

Garip bir fikir olmuştu. Kendimi aptal yerine koyacaktım. Yine de, bunun nihai anlamı bu değil miydi? Artık annemin kuklası olmadığımı ve onun ya da sözde arkadaşlarının benim

hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımı bir kez ve her şey için netleştirmek istedim.

"Hazır mısın yoksa bir tur daha atalım mı?" diye sordu Kaden. başımı salladım.

O insanlarla yüzleşmeye hazırdım. Ve yalnız değildim. Fikrimi değiştirmeye vakit bulamadan taksiden indim. Havalıydı ama çok havalı değildi. Neyse ki deri ceketimden vazgeçmemiştim. Kollarımı kavuşturup taksiciyle birkaç kelime alışverişinde bulunan Kaden'i bekledim.

Yanıma geldiğinde ona sorgulayıcı bir bakış attım.

Kaldırımda bana katılarak, "Ona müsait kalmasını söyledim, böylece istediğimiz zaman gidebiliriz," dedi. "Peki, ev ne... tamam, bu gereksiz bir soru."

Galanın yapıldığı yer uzaktan bile belli oluyordu. Cadde boyunca park edilmiş lüks arabalar vardı ve konuklar büyük çeşmeyi ve görkemli heykelleri geçerek ışıklı girişe doğru yol aldılar.

Güç toplamak için bir ana daha ihtiyacım vardı. Sonunda Kaden'le birlikte mülkümüze ayak bastığımda, etrafımı saran tanıdık yüzleri görmezden gelmeye çalıştım ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Bir anda Kaden kolumdan tuttu ve yavaşlamam için beni zorladı. Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Her şey yoluna girecek."

Haklı olmasını içtenlikle umdum.

İçeri girince, ceketlerimizi alıp bodruma götürmek için siyah takım elbiseli personel tarafından kibarca karşılandık, bildiğim gibi, böyle etkinlikler için ayrılmış büyük bir gardırop vardı.

Bir garson bize şampanya ikram etti, ben de otomatik olarak bir bardak aldım. Kaden de aynısını yaptı. Her zamanki gibi kokladı ve yüzüne köpüklü şarap sıçradığında gözlerini kıstı.

"Kedi gibisin."

Kaden ağzının kenarlarını büktü. "Bir kedi mi? Daha iyi bir şey düşünemiyor musun?"

Gittikçe daha fazla insanın fuayeye girmesini izlerken, "Daha iyi bir şey yok," diye dalgın bir şekilde yanıtladım. Birbirlerini coşkuyla selamladılar, hep birlikte konuştular ve omurgamda bir dizi titremeye neden olan klişeler söylediler.

Herkes giyinmişti, sadece Kaden ve ben göze çarpıyorduk. Ama her ne kadar muhteşem görünseler de oradaki hiçbir kadını kıskanmadım. Bütün geceyi çok dar bir takım elbise giyerek ve birkaç kanepeden başka bir şey yiyemeden geçirmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. O gün bu sorunu yaşamazdım. "Kristal?" diye bağırdı arkamdan tiz bir ses. Bir otomat gibi döndüm.

Benden önce liseden sınıf arkadaşım Brianna Mellery vardı. Bir yardım galasından ziyade bir Hollywood film galasına katılmaya hazır görünüyordu. Ayakkabıları ve altın elbisesi bir servete mal olmuş olmalı.

"Brianna," diyerek onu kibarca selamladım ve gülümsememin sahte görünmediğinden emin olmaya çalıştım. Geçmişte iyi arkadaş olmuştuk ve birlikte birkaç partiye gitmiştik. Sarı saçları ve dar elbiseleriyle bile birbirimize benziyorduk. Ama şimdi aramızda bir benzerlik bulamadım.

"Seni burada görmek ne büyük sürpriz," dedi yivli bir sesle, beni yanaklarımdan öpmek için eğilerek. "Sen çok farklısın. Çok rahat. Severim." Tabii ki.

"Ve birini getirdin!" diye ekledi tiz bir sesle, Kaden'i tepeden tırnağa tarayarak. Neredeyse gözleriyle yedi.

Kibarca başını salladı. "Ben Kader." Brianna da onu yanaklarından öpücüklerle karşılamaya hazırlanırken, "Crystal'in erkek arkadaşı" diye ekledi.

Bir an için ben de Brianna'nın şaşkın ifadesini varsaymış olmalıyım.

"Ne kadar güzel." Brianna elini ağzına kapattı ve kıkırdadı. "Dünyanın diğer ucundaki küçük bir kasabaya gidiyorsun ve onun gibi bir çocukla geri dönüyorsun. Lindsay'e kesinlikle söylemeliyim. Ben de ona gidiyordum. Ama sonra bize üniversite hakkında kesinlikle her şeyi anlatmalısın! "

Bunu söyledikten sonra zarif bir adımla uzaklaştı.

Onu gözlerimle takip ettim ve nihayet görüş ve işitemez hale geldiğinde Kaden'e döndüm. "Crystal'in erkek arkadaşı mı?"

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Saf nefsi müdafaa içgüdü. Beni olası bir av olarak görmesini ve kim bilir ne yapmam için beni bir köşeye sıkıştırmasını istemiyordum. Pençelerini çoktan çıkarmıştı. "

Maalesef gülemedim. "Şimdi bunu söyleyerek ortalıkta dolaşacağını biliyor musun?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Benim için sorun değil."

"Öyle diyorsan."

"Senin için evet?" usulca sordu.

Ona hemen cevap vermedim ama etrafa baktım. Henüz erken olmasına rağmen, konukların çoğu gelmişti. Biri bana ve Kaden'e öfkeyle baktı, diğerleri belli etmemeye çalıştı, bizden bahsetti. Böyle olacağını biliyordum. Ve o partide beni Kaden'le gören insanların çıkaracağı sonuçların tamamen farkındaydım.

Şampanyadan uzun bir yudum aldım. "Hayır, hiç de değil," diye yanıtladım sonunda, sesim istediğim kadar sert çıkmamıştı.

Kaden'in elinin sıcaklığını sırtında hissettim. Beni sakinleştirmek için birkaç kez yukarı ve aşağı hareket ettirdi, ancak bunun tam tersi bir etkisi oldu: Ellerin tenimde bıraktığı hissi hatırladım ve bir ısı dalgasının saldırısına uğradım.

Neyse ki o an babamı gördüm ve bu beni anında soğutmaya yetti. Basit siyah bir takım elbise içinde bile, büyük bir otorite ve üstünlük aurasına sahipti. Yüksek bir masanın yanında duruyor ve yakında başka bir gruba katılan bir adamla sohbet ediyordu. İstemsizce Kaden'i kolundan tuttum ve ona doğru ittim. Babam bizi gördüğünde içmek için bardağı dudaklarına götürüyordu. Afallamıştı ama şaşkınlığını hemen sıkı bir gülümsemeyle maskeleydi.

"Oraya gelmeyi başarmış olman ne güzel." Bana bakmadı bile ama gözlerini Kaden'e dikti ve onu baştan aşağı süzdü.

"O benim oda arkadaşım Kaden," dedim gözümü korkutmamaya çalışarak. "Kaden, bu benim babam."

Babam elini Kaden'e uzatarak, "Nicholas Harper," diye kendini tanıttı. O tipik erkeksi meydan okuma ifadesiyle onu salladılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedi Kaden.

"Kızım mı yaşıyorsun?"

"Papa!" Boynumdan bir sıcaklık yükseldi.

"Aynen efendim. Dairemde bir odayı kiraya veriyorsun. " Kaden'in sesi katıydı, tavrı kendinden emin ama kayıtsızdı. Korktuysa da belli etmedi.

Kendimi böyle bir durumda bulmayı hiç hayal etmemiştim. Geçmişte babam ne yaptığımı ya da kiminle çıktığımı hiç

umursamamıştı. Hafta boyunca deli gibi çalıştı, cumartesi ve pazar günleri hep uzaktaydım. Ancak o zaman, yıllardır gerçekten tanışmadan birbirimize dokunduğumuzu fark ettim.

"Nicholas! Onu her yerde aradım." Yaşlı bir adam babamın yanına geldi ve elini omzuna koydu.

"Fransa!" Baba neşeyle bağırdı. "Seni görmek ne güzel. Sana bir kadeh şarap ikram edebilir miyim? Aslında yanlış hatırlamıyorsam hep viskiyi tercih ettin, değil mi?"

Misafiriyle bara gitmeden önce babam bize son bir selam verdi.

O kadar da kötü değildi, dedi Kaden, kolunu önümüzde duran yüksek masaya dayayarak.

"Mmm," dedim, o toplantı hakkında ne düşüneceğimden pek emin değildim. Evet, babam Kaden ile tanışmıştı; Bununla birlikte, oraya onu veya annesini memnun etmek için değil, tam tersi için gittiğimi fark edip etmediğini merak ediyordum. Kıyafetlerimin ve Kaden'in dövmelerinin mesajı yeterince açık bir şekilde ilettiğine ikna olmuşum ama belli ki yanılmışım. Kadehi masaya koydum ve parmağımı kenarda gezdirerek ısıklık çalmasını sağladım.

Sonraki bir saat boyunca, o yılın hayır kurumlarının liderleri hoş geldin konuşmalarını yaptılar, ama ben dalgın dalgın dinledim. Bir yanda geçmişten tanıdıklar gelip beni coşkuyla selamlıyor ve Kaden'e meraklı bakışlar atıyordu. Öte yandan Kaden, varlığımızı mümkün olduğunca katlanılabilir kılmak için her yolu denedi. En komik şey, bazı konukların karışabileceği her türlü skandalı icat ettiğini duymaktı.

"Şuradaki Alexander McTalan," dedi tanımadığım yaşlı bir beyefendiye başını sallayarak. Çok uzundu, kareli bir takım

elbise giyiyordu ve gizlice kasıklarını kaşıyordu. "O bir İskoç soylusu, bugün eteğini giyemediği için çok üzgün. Gördüğünüz gibi, son derece rahatsız. "

"Şaşırtıcı bir fantezin var," diye mırıldandım ağzım doluyken. Akşam yemeği için daha fazla bekleyemediğimiz için masamıza bir sürü atıştırmalık getirmiştik.

"Diğeri Sabrina Miller-Fishbury. O reşit olmayan suçlular golf kulübünün başkanı ve Lord McTalaman ile ilişkisi var. " İşaret ettiği kadının saçlarını o kadar sert bir şekilde geriye doğru taramıştı ki, tüm yüzü çizilmişti. Bir tür doğal yüz germe, anneme düzenli olarak enjekte ettiği çok miktarda botoksa alternatif olarak önermeliydim. "Ama Bayan Miller-Fishbury, kullandığı saç losyonu etkisini kaybettiğinden beri onu mutlu etmeyen Bay Fishbury ile evli."

Kaden'in bakışlarını, kafasında doğal saçtan bir peruk yapmak kolay olan kısa boylu, küçük bir adama kadar takip ettim. Şiddetli bir kahkaha patlattım ve hemen bir elimle ağzımı kapattım çünkü birkaç kişinin dikkatini çekmiştim.

"Sıra sende," dedi Kaden memnun bir gülümsemeye.

Konaklamamızı daha keyifli hale getirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve başka bir yerde olmayı tercih edeceğinden emin olmama rağmen şikayet etmiyordu. Ona o kadar minnettardım ki saçma oyununu oynamaya razı oldum.

Dudaklarımda hazır bir hikayeye sıradaki kurbanı aradım...

Onu gördüğümde.

Kalbim durdu.

Kibirli tavrı, güçlü iradeli profili. Biraz gri çizgili dalgalı kahverengi saç. Russell Anderson'ı nerede görsem tanırdım. havam eksikti. Gözlerimin önünde siyah noktalar gördüm ve

dengemi korumak için masaya tutunmak zorunda kaldım.

Gözlerimiz buluştu. Bir an şaşırılmış göründü, sonra yüzü memnun bir gülümsemeyle aydınlandı.

Mide bulantısına yenildim.

Muhatabı ile bir kelime alışverişinde bulundu, elini sıktı, sonra döndü ve bize doğru yürüdü.

kusacaktım.

"Ali?" Kaden sordu, ama onu gerçekten duymadım.

Russell Anderson yaklaşıyordu. Ve önümde durdu. Tıraş losyonunun ekşi kokusu burnuma geldi ve öğürmeyi bastırmak zorunda kaldım.

"Kristal."

nefesim kesildi. Yüzüne tükürmek, yumruk atmak ve tekmelemek istiyordum ama onun yanında her zamanki gibi felçli hissediyordum. Yanağıma bir öpücük kondurarak beni selamlamasına engel olamıyordum. Ağzı kulağıma yakın bir şekilde oyalandı. Derin bir nefes aldı. "Seni tekrar görmek güzel."

dudaklarımı büzdüm. Cevap vermeden dümdüz ileriye baktım, yumruklarım kalçalarımıdaydı. Muhteşem gülüşünü görmek istemiyordum. Ne de her zamanki gibi açgözlülükle beni soyan gözleri.

"Üniversite sana iyi geldi," diye tatmin oldu.

sessizdim. Kaden yanıma geldi ve elini sırtıma koydu.

"Peki burada kim var?" Anderson küçümseyici bir ses tonuyla sordu.

Soru beni felçten kurtardı ve sonunda bakışlarımı çevirdim. "Bu benim erkek arkadaşım Kaden White." Bu sözleri sakın ve

kendinden emin bir sesle nasıl söylediğimi bilmiyorum. İçimdeki bir şey otomatik pilotu tetiklemiş olmalı. "Kaden, o..."

"Russel Anderson. Ailenin eski bir dostu », benden önce, Kaden'e elini uzatmadan kaba bir selam verdi.

Kaden sertleşti. O adamın kim olduğunu ve bende varlığını neyin tetiklediğini bilmeden bana sarıldı ve destek verdi. Ne de o anda en kötü kabusum gerçekleşiyordu.

Bir an sonra hoparlörler patladı ve annemin sesi koridorda çınladı. Bağışların o yıl gideceği organizasyon hakkında bir şeyler söyledi ve kişisel olarak bunu ne kadar önemsedığını söyledi. Yine de bakışlarımı Anderson'a sabitledim. Orada görünecek kadar utanmaz olduğuna inanamadım. Benimle konuşmak için. Bana dokunmak için. Ailemin evinde.

Bana yaptığı onca şeyden sonra onu nasıl içeri alabilirlerdi? "Ayrıca, özellikle mutluyum," diye devam etti annem resmi günlerden gelen tiz sesiyle, "seni çok özel bir insanla tanıştıtabilme onuruna eriştiğim için. O sadece vakfın büyük bir destekçisi değil, aynı zamanda uzun süredir ailenin yakın bir arkadaşıdır. " Bir teatral duraklama yaptı. "Bayanlar ve baylar, lütfen bu yıl baş velinimetimize büyük bir alkış verin... Ama ne diyorum? Onu elbette hepiniz tanıyorsunuz! Russell, nereye gittiniz?" şaşkına

dönmüştüm.

Anderson bana döndü. Elini yavaşça kalçalarımın kaydırdı ve mırıldandı, "Seni tekrar görmek güzeldi Crystal. Belki bir dahaki sefere biraz daha birlikte olmak için zaman buluruz ».

Döndü, kravatını düzeltti ve ılık saçan bir gülümsemeyle sahnede anneme ulaşana kadar konukların arasından geçti.

Bacaklarımın çekildiğini hissettim ve Kaden'in koluna sarıldım.

"Beni buradan çıkar." diye soludum. "Lütfen beni uzaklaştır."

Hemen harekete geçti, kolunu omzuma koydu ve beni nazikçe ama sağlam bir şekilde ön kapıya götürdü. Anderson'ın sümüksü sesi yol boyunca bizi takip etti. Tanınmayı kabul etmek onun için bir onurdu, ama bunu ihtiyacı olan herkes adına yaptı...

Midemde spazm vardı ve fuayenin ortasında kusmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Boğulacakmış gibi temiz havayı içime çektim. Kaden, konukların muzip ve kısmen şaşkın bakışlarını görmezden gelerek beni çıkışa ve ardından araba yoluna götürdü. Sokağa çıktığımızda tutuşunu biraz gevşetti ve kendimi kaldırıma bıraktım. Bir şey söyledi ama kafamda sadece Anderson'ın adımı fısıltıyla söyleyen sesi vardı.

Kalbim şiddetle atıyordu. bitkindim.

Kaden'in yüzü önümde belirdi. Önümde çömeldi, nazikçe dizlerime dokundu. Ellerini ondan çektim. O an kimsenin bana dokunmasına izin veremezdim.

Beni gözden kaçırmadan bana ihtiyacım olan zamanı verdi.

"O pislik sana ne yaptı?" sonunda fısıldadı.

ona cevap vermedim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ama her zamanki gibi güvende hissetmek yerine bir korku hissettim ve mücadele ettim.

"Allie, benimle konuşman gerek," diye ısrar etti. "O sana zarar verdi mi?" Sanki ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi bu sözleri söylemekte zorlanıyordu.

Asıl sorusunun ne olduğunu biliyordum. başımı salladım.

"Sana inanmıyorum."

Kendimi ona bakmaya zorladım. Bakışları yalvarıyordu, neredeyse korkmuştu, elleri yanaklarımda titriyordu.

Kalkıp taksimizi aramadan önce söylediğim tek şey "Benimle yatmadı" oldu. Etrafıma ördüğüm duvarlar yine oradaydı. Ve beni gerçekte ne olduğunu anlatmaktan alıkoydular.

Taksinin gelmesi uzun sürmedi. Kaden kalkmama yardım etti ve şoföre beklemesini söyledi. Yürüdü ve beş dakika sonra ceketlerimizle geri geldi. Benimkini omuzlarıma, onunkini kucağıma koydu. Ailemin evinden ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyi nefes alabiliyordum. Ancak yine de Kaden ile fiziksel temasa dayanamıyordum. Yapamadım, sadece yapamadım.

Otele geldiğimde kendimi banyoya kilitledim ve duşun altına girdim. Banyo köpüğünün tamamını kullandım, defalarca kendimi sabunladım ama bu korkunç anıları kovalamaya yetmedi. Suyu kapattığımda banyo buhar doluydu. Lavabonun üstündeki büyük aynaya gittim ve elimi temizlemek için üzerinde gezdirdim ve kendime baktım.

Bana bakan solgun, paniklemiş kızı iyi tanıyordum. Onu aylarca her gün aynada görmüştüm.

Hiperventilasyon yapmamaya çalıştım.

Hiçbir şey olmamıştı, Anderson ile yeni tanışmıştım. hazır değildim. Son görüşmemiz neredeyse üç yıl önceydi, annem her zaman yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olmuştu. Belli ki o akşam gelmeyeceğime ikna olmuştu, yoksa onu davet etmeyecekti, bundan emindim. Başka bir açıklama yoktu. Yoksa orada mıydı?

Bornozuma sarındım, dişlerimi dikkatlice fırçaladım, ardından tozluk ve büyük siyah bir gömlek giydim. Saçlarımı kuruturken sakinleşmeye başladım.

"Ali?" Kaden kapının ötesinden alçak sesle bana seslendi.

Derin bir nefes aldım. Sonsuza kadar banyoda kilitli kaldım, ondan daha fazla saklanamazdım. Aynada gülümsemeye çalıştım. Zoraki bir gülümsemeydi. Tekrar denedim ve sonuçtan daha çok memnun kaldım. Kaden'le böyle ilgilenirdim. Bana inanacağını umuyordum. Aksi takdirde, durumla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim. Beni asla böyle görmemeliydi. odaya gittim. Yatakta oturuyordu, başı ellerinin arasında. Beni duyunca başını kaldırıp baktı. Daha çok endişeliydi. ona gülümsedim.

"Dur," diye emretti bana sinirle.

Gülümsemem sadece bir an için titriyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Çantaya doğru yürüdüm ve eşyalarımı içine yerleştirmek sonsuza kadar sürdü. "Allie, bu maskaralığa bir son ver." Çantayı karıştırmaya devam ettim. "Önemli değil Kaden. Sadece biraz stres oldu. "

Bir çeşit homurtu çıkardı ve bana yaklaştı. Omuzlarımdan tuttu ve beni döndürdü. İtiraz etmek üzereydim, ama sonra onun öfkeli ifadesini fark ettim.

"Kahretsin, şimdi bana ne olduğunu anlat!" diye bağırdı.

"Beni bırak."

"Numara."

"Kaden, bırak beni şimdi," diye emrettim onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Numara." Bu sefer sesi alçak ve tehditkardı. "Bunun yanına kalmayacaksın. Ne son birkaç aydan sonra ne seni annemle tanıştırdıktan sonra ne dün gecedен sonra ne de özellikle

bugünden sonra. " Bir ekişmeyle beni burunlarımız arasında birkaç milimetre mesafe kalana kadar kendine çekti. "Beni anladın mı?"

Elbette bunu anladım. Ama Kaden benden ne beklediğini bilmiyordu. Bu mümkün değildi ve ne kadar erken kabul ederse o kadar iyiydi. Başımı iki yana sallayarak kendimi elinden kurtarmaya çalıştım.

Ardından tutuşunu sıkılaştırdı.

"Tanrım, benden ne istiyorsun?" Bağırdım. Göğsüne yumruk attım.

"Gerçek," diye yanıtladı, bir santim bile kıpırdamadan. "O pisliğin sana ne yaptığını bilmek istiyorum. Şeytanın kendisini görmüş gibisin. Aranızda geçenleri bilmek istiyorum, bu onunla aynı odada ıldırmadan olmaya dayanmanızı sağlamıyor, bilmek istiyorum..."

"Kes şunu." Kalbimin ne kadar hızlı attığını görünce bayıldığımı hissettim.

"Bunun hakkında düşünmüyorum bile. Sana selam verdiğinde yanımdaydım. Yüzünü kırmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Sana bakış şekli şöyleydi..."

"Kapa eneni," diye yalvardım kulaklarımı tıkayarak.

"O sana ne yaptı?" diye sordu Kaden'in sesi bir fısıltıya dönüşerek. Beni sıkıca tutmaya devam etti ama bu arada baş parmaklarıyla kollarımı okşadı. "Bana her şeyi anlat Ali."

Etrafımdaki duvarların çöktüğünü hissettim. Ne kadar denersem deneyeyim, anıları uzak tutmak artık mümkün değildi. Bana birbiri ardına azgın bir nehir gibi vurdular ve gözyaşlarına boğuldum. Dizlerim yoruldu ama Kaden beni desteklemek için oradaydı. Duvar boyunca benimle birlikte yere kaydı.

Yanaklarım sıcak gözyaşlarıyla ıslandı ve ona sarıldım, uzun zamandır aklımdan çıkaramadığım o zamanın görüntüleri yeniden ortaya çıktı ve onlarla birlikte panik, dehşet, çaresizlik. Yalnızlık.

Ağlamaya devam ettim.

Kaden saçımı okşadı, kulağıma teselli edici sözler fısıldadı ve beni öyle sıkı tuttu ki bırakmak istemiyor gibiydi.

Sonra gözyaşları tükendi. Kaden'in bacaklarının arasındaydım, dizleri bükülü ve başı göğsüne dayamıştı. Düzenli nefesi ve titreyen vücudumu saran sıkı kolları bana daha önce hiç bilmediğim bir sarsılmaz istikrar hissi verdi.

Sonra anlatmaya başladım.

"Her şey on altı yaşıma bastığımda başladı," diye mırıldandım gözyaşlarımla ıslanmış gömleğine karşı. "Anderson babamın yeni ortağıydı ve annemle babam onunla çok iyi geçindiği için bizim evde çok zaman geçirdi. Şirketimize çok büyük sermaye yatırdı. Babamın sözleşmeyi imzaladığı günü hatırladım, eve mutlu bir şekilde geldi ve bizi çok pahalı bir restoranda akşam yemeğine götürdü. "İyi biriydi, babamın büyümesine yardımcı oldu. Babam mutlu olduğunda annem de mutluydu ve sonunda Ben de para kazanıyordum."

Kaden sırtımı sıvazladı. Bir nefes aldım ve devam ettim.

"İlk başta ne yaptığını anlamadım. Yanımdan geçerken çoğu zaman bana dokundu, bana gereğinden fazla yaklaştı. Sonra kendi kendime ilerlemelerini hayal ettiğimi, bunların tesadüf olduğunu söyledim. İlk başta hepsi çok zararsızdı. Ama sonra giderek daha... ısrarcı oldu ve ilerlemeleri giderek daha cüretkar oldu. Ödevimi yaptığımda üzerime eğilip saçımı koklardı ya da... "Bir an boğazım düğümlendi ve boğazımı temizlemek

zorunda kaldım. “Annesiyle her zaman yaptığı gibi beni yanaklarımdan öpücüklerle karşılarken dudaklarını kulağıma ovuştururdu. Sık sık bana kızaran pis şeyler fısıldadı ve sonra güldü, beni üzmenin ne kadar kolay olduğuna eğlenerek. " sertçe yutkundum.

“Sürdürülen bir... suistimal biçimiydi. Durması gerektiğini söylediğimde, babamla olan sözleşmeleri iptal etmekle tehdit etti ve bunun tüm şirket üzerinde muazzam etkileri olacak. Korkuyordum... Ailemi mahvetmekten korkuyordum. "

Kaden'in elleri durdu ve kaskatı kesildi. Bir şey söylemek istedi ama ben tekrar hızlı bir şekilde konuşmaya başladım. "Sonra artık karşı çıkmadım. Kulağa ne kadar acı verici gelse de bir noktada buna alıştım. Sürekli yakınlığına, yapışkan iltifatlarına. Bu arada bazen eteğimin altından kayan ellerine, ona Annem bana her yeni elbise aldığında memnun bakışlar." Boğazımda bir bulantı dalgası geri gönderdim. “Bir akşam, annemle babamın diğer arkadaşlarıyla birlikte bizimle bir şeyler içmeye geldi. Odama gizlice girdi. " Kaden yumruklarını sıktı.

"Ve beni öpmeye başladı, ama ben onu kovaladım," diye zorlukla devam ettim. "O gitti. Mutlu değil, yaklaşımları daha da ısrarcı oldu. Ailemin hiçbir şeyden şüphelenmediğini biliyordu ve beni asla yalnız bırakmadı. Sonunda sesi kafamı doldurdu, varlığını her yerde hisseder gibiydim. Artık eve gitmeye cesaretim yoktu. "Yine gözlerim doldu ama gözyaşlarımı tuttum. "Artık uyumadım, artık yemek yemedim. Mümkün olduğu kadar okulda kaldım, sonra alışveriş merkezine ya da birkaç arkadaşına sığındım. Bazen ben sinemaya gitti ve son gösterim bitene kadar orada kaldı. Bir gün bayıldım ve annem bana olanları ona anlatmam için zorladı."

Durdum ve birkaç derin nefes aldım. Daha önce kimseye bu kadar güvenmemiştim.

"Ona Anderson'ın bana söylediklerini ve bana yaptıklarını anlattım ve endişeli görünüyordu. Bana tecavüz edip etmediğini... "Yine boğazımı temizledim" diye sordu, ben de hayır dedim. Sonra beni başka şeyler yapmaya zorlayıp zorlamadığını sordu. Hayır dedim. Gerçekte, beni asla gerçekten incitmedi... bana ince, iğrenç bir şekilde eziyet etti. "

Kaden nefesini tuttu ve ona bakmak için başımı göğsünden kaldırdım. Dudakları gergindi ve gözleri öfkeliydi.

"Annemle tanıştın. Babamın işine karışacak veya ailenin prestijini bozacak hiçbir şeye asla izin vermezdi. Endişelenmeme gerek olmadığını ve bana hemen kıyafet alacağını söyledi. "

Kaden bir tıslamayla havayı dışarı üfledi ve o farkına varmadan parmakları sırtıma saplandı. "Ama sonra yapmadı." iç geçirdim. "Evet ama. Rahatsız olduğumu ve Anderson'dan korktuğumu söyledim. Tekrar odama girmesinden ve kendimi savunamayacağımdan korktum. Polise gitmek istedim. Rapor et ama annem izin vermedi. Kimsenin bana inanmayacağını söyledi, çürüklerim falan yoktu. Sonunda yalancı sayılacağımı söyledi. Bütün aileyi çamura sürükleyecek bir yalancı. Bir çözüm bulacağını ve Anderson'ı bir daha görmememi sağlayacağını söyledi. Ve böylece... bu geceye kadar."

Kaden sertçe, "Ailene zarar gelmesin diye sapıkların serbest kaldığını kabul ettin," dedi.

"Başka seçeneğim yoktu," diye cevapladım bitkin bir halde. "Sen bir çocuktun, kahretsin Allie," diye tısladı, sesi öfkeyle titriyordu.

Bir an kalp atışlarını dinledim. Hikayeye devam etmek bana çok fazla çabaya mal oldu.

“O zamandan beri, özellikle hafta sonları evde mümkün olduğunca az zaman geçirmek için her türlü çabayı gösterdim. Babam bile fark etti ama ona söylemesine gerek olmadığı için ondan uzaklaştım. ” Acı dolu bir kahkaha attım. "Ve anne... Artık onun yüzüne bakamıyordum. Russell'ı onu şirkete daha fazla para yatırmaya zorlaması için dava etmekle tehdit etti. Sessizliğimiz için para aldı."

Kaden yüzünü buruşturdu. Bir an için gözlerinde şiddetli bir ışık parladı ama ben daha yorumlayamadan gitmişti. Bana eskisinden daha sıkı sarıldı.

"Benzer bir deneyim yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldandı saçlarıma.

«Aslında ben bitti sanıyordum... Yani, bazı adamlarım vardı ve bazı şeyler yaptım. Ama bugün onu görmek ve annemin onun hakkında bu terimlerle konuşmasını duymak eski yarayı yeniden açtı. Anderson'ın yüzünü önümde, ima eden gülümsemesini gördüm ve titredim. "Annem ne pahasına olursa olsun galaya katılmamı istedi. Onun da orada olacağını biliyordu. Ödül sahibi haftalar öncesinden seçilir. Çekti. beni bilerek bir tuzağa düşürdü."

"Bir kişide bu kadar çok kötülük olabileceğini hayal edemiyorum."

"Her şeyi unutup yeniden başlamak istiyorum," dedim iç çekerek.

Çok yorulmuştum. Ve Kaden'e güvenerek kalbimden korkunç bir yük kaldırmış olsam da, kendimi her zamankinden daha savunmasız hissettim. "Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım

bir süre sonra. "Woodshill'de, yani." Orası benim evimdi, artık beni orada tutan hiçbir şey yoktu.

Kaden saçımı yüzümden geriye attı. Bakışları her zaman karanlık ve sertti. "Eğer istediğin buysa, bir sonraki uçağa bineceğiz."

24 R ACHEL bizi ışıltı ışıltı karşıladı. Annesinin evinde kısa bir mola vermeme bir itirazım olup olmadığını sormuştu. Ne de olsa bayram gününü onunla geçirememişti.

Rachel biz daha park etmeden kapımı açtı ve sessizce bana sarıldı. O kadar hassastı ki şişmiş yüzüm ve koyu halkalarım hakkında yorum yapmadı; Kaden'e uzun, anlamlı bir bakış attı.

Oturma odası masası çoktan kurulmuştu ve ben rahatlayarak bir sandalyeye çöktüm. Son birkaç gün dayanılmaz derecede stresli geçmişti. Huzura ihtiyacım vardı. Uçuş sırasında Kaden'in omzunda uyukladığım birkaç dakika dinlenmeye yetmemişti. Rachel bize kahve koyarken, "Chad'in çocukları benimle mutluydu," dedi.

"Çok iyi," dedi Kaden. "Kaç yaşındalar?" diye sordum kendime biraz süt doldurarak.

"On üç ve on yedi." Rachel karşımda oturuyordu. "Çok heyecanlıydım, sizi temin ederim."

Kaden ve annesiyle kahvaltıya oturmak dünyanın en doğal şeyi gibi görünüyordu. Beni hoş karşıladılar ve dünyalarının bir parçası olmamı sağladılar. Şükran Günü tatillerini mahvettiğim için daha da üzüldüm.

"Sana bu kadar sorun yaşattığım için çok üzgünüm." Söylemem gerekiyordu, yoksa patlayacaktım. "İstemedim."

Kaden homurdandı.

"Merak etme," dedi Rachel samimiyetle, elimi masanın üzerinde kısaca sıkarak. "Acil bir durumdu ve ad çok sempatik bir şekilde tepki verdi. Babanın iyi olmasına sevindim. Ayrıca, yemek dördümüz için doğruydı. Gençlerin ne kadar yediğini unuttum. "Gölüşü odayı doldurdu. "Bir dahaki sefere kendimi daha iyi organize etmem gerekecek."

Bunu nezaketen söylediğinden emindim ama yine de sözleri için minnettardım. Fincanına karanlık gözlerle bakan Kaden'e baktım. Önceki akşamdan beri gergindi, konuşmamızdan sonra yüzü artık aydınlanmıyordu. Tüm yol boyunca suskun olmuştu. Hikayemi özümsemesi gerektiğini anladım; benim için de aynı olurdu. Ama onun kendini bu şekilde izole ettiğini görmek beni üzdü. Özellikle de umduğumdan beri... Hayır: Düşüncemi bitirmemek için kendimi zorladım.

Rachel'ın bakışları merakla Kaden'den bana döndü, ama aramızdaki tuhaf atmosfer hakkında yorum yapmadı. Bana dişçilerinin bekleme odasında ad'la ilk görüşmesini anlatmaya başladı. Aynı dergiyi almak için uzandılar, sonra birbirlerine gülümsemeyi hiç bırakmadılar. Chad hemşire tarafından arandığında, Rachel'a kapağında telefon numarasının yazılı olduğu dergiyi verdi. Olağanüstü romantik bir hikayeydi.

Kahvaltıdan sonra Kaden eşyalarını toplamak için yukarı çıktı, ben de annesinin mutfağı toplayıp toplamasına yardım ettim.

Senin için çok endişelendi Allie, dedi Rachel, ona verdiğim peynir tahtasını alırken. "Onu hiç böyle görmemiştim. Yerinde oturamıyordu. "

Ne cevap vermem gerekiyordu? Ne de olsa ona iki gün önce Kaden ve benim sadece arkadaş olduğumuza dair güvence

vermiřtim. Ancak bu arada, artık duygularımı inkar edemezdim. Onun için bařka řeyler de hissettim. Daha. Ama bunun ne anlama gelebileceğini dűřünmek için doęru zaman deęildi.

Rachel bana gülümseyerek, "Onu böyle gördüğüme çok sevindim," diye devam etti. Ne demek istediğini sormak üzereydim ki bir öksürük aniden arkamı dönmeme neden oldu.

Kaden elinde spor çantasıyla mutfağın kapısında duruyordu.

"Tazelemeye gidiyorum," dedim yanaklarım alev alev yanarak onları yalnız bırakarak.

Misafir banyosunda yüzüme soğuk su çarptım. Sonra soğuk avularımı yanaklarıma koyarak duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Bu böyle devam edemezdi. Kaden bana her yaklaştığında kendimi baygın hissetmiyordum. Sonuçta birlikte yaşıyorduk. Ve aramızda ne olursa olsun, onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum.

Son bir derin nefes aldım ve Rachel'a veda etmek için mutfağı geri döndüm. Koridorda kalın bir mırıltı durmama neden oldu. "Sen yanlış anladın." Kaden'in sesi soğuktu.

Rachel güldü. "Kör olduğunu mu dűřünüyorsun? Birbirinize nasıl davrandığınızı gördüm."

"Bir şey olabilir ama bu arkadaşlıktan başka bir şey değil anne."

Kalbim yere düştü.

"Peki neden, sorabilir miyim?"

"Yapamazsın."

Rachel küfretti. O anda Kaden'in bu dili kimden öğrendiğini anladım. "Ben senin annenim. Ne sorabilirim..."

"ok fazla sorun taşıyor, tamam mı?" keskin bir şekilde fısıldadı. "Anlayamıyorum. Ve bunu yapmayacağım. Her aptal

şeyden dolayı çökmek üzere olan biriyle sürekli olarak uğraşamam. "

"Oh Balım. O Kendra değil. "

"Unut gitsin anne."

Sözleri mideye inen bir yumruk gibiydi. Yüksek sesle nefes aldım ve sesler kesildi. Onlar mutfaktan çıkıp koridorda bana katılırken botlarımı giymek için eğildim. Hafif bir gülümsemeyle onlara baktım.

Kaden annesini selamladı, ben de aynısını yaptım, ona her şey için tekrar teşekkür ettim. Sonra kafam karıştı, cipe bindim ve Kaden manevra yaparken Rachel'a veda ettim.

Yolculuk boyunca uyuyormuş gibi yaptım.

Kaden park ederken, uyanmış gibi yaptım. Sessizce merdivenleri çıktık ve o bizim dairemizin kapısını açtığı anda, kalbimi bunaltan hüzne rağmen bir mutluluk hissettim. Eve döndüğümde sevindim. İşte her şey... doğru. Benim yerimdi. Aynen o evde.

"Duş ister misin? Yoksa seve seve kendim yapardım," dedi Kaden çantasını koridora koyarak. Ayakkabılarını çıkardı ve ceketimi ona vermem için bana uzandı. Konuşmadığını görmemiş gibi yaptım. rica etmek.

"Önce sen git" dedim yanından geçip odama girerken. Kapıyı arkamdan kapattım ve çantayı yere koydum. Bir an sonra duş suyunun aktığını duydum.

Otomatik hareketlerle paketi açmaya başladım. Kirli çamaşırları çamaşır sepetine attım ve odamı son köşeye kadar topladım. Öyle ya da böyle meşgul olmak zorundaydım.

Son birkaç gün berbattı ve duygusal çöküntü yaşamadığım tek şey Kaden'di. En ihtiyacım olduğu anda yanıma geldi, beni dinledi ve destekledi. Ona açılmamı ve ona hikayemi anlatmamı istediğini sanıyordum. Etrafımda taşıdığım her şeyi öğrendiğinde kaçmayacağını düşündüm. Benim ona hissettiğim gibi onun da benim için bir şeyler hissettiğini düşündüm.

Ama o an bunun böyle olmadığını biliyordum.

Kaden'i en çok neyin korkuttuğunu merak ediyordum. Anderson'ın bana yaptığı bu muydu? Annemi dinleyip sustuğum gerçeği mi? Yoksa önceki akşamki nöbetim mi?

Ama kendine eziyet etmenin bir anlamı yoktu.

Kaden beni istemedi. Artık biliyordum. Otelde aramızda olanlar onun için hiçbir şey ifade etmemişti.

Benim hatamdı. Ne de olsa Kaden, duygularının kendisi için tabu olduğunu ve ciddi bir hikaye aramadığını hiçbir zaman saklamamıştı. Birkaç gün öncesine kadar, aramızdaki şeyin kontrolden çıkmadan önce sona ermesi gerektiğine kendim ikna olmuşum. Ama endişelenmeme gerek yoktu: Kaden aramızda bundan daha fazla bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Ve onu suçlayamazdım: kimse benimki gibi sorunları taşıyan birini istemezdi.

Ancak, soğuk pençelerin kalbimi kavradığını hissettim.

25 M Tatilin geri kalanı için yorgun bir şekilde sürüklendim. Dawn bana Şükran Günü'nün nasıl geçtiğini anlatmak için geldi. Eski sevgilisi yeni kız arkadaşıyla gelmişti ve Dawn için kötü bir darbe olmuştu; Bu nedenle, korkunç bir tatil geçiren tek kişi ben değildim. O gün Woodshill'e dönecekti ve onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Yatağımdan bıkmıştım ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığım diziler bitmeye başlamıştı.

Son birkaç gündür Kaden ve ben birbirimizi görmezden gelmiştik. Artık sabah kahvemizi bile paylaşmıyorduk. Her biri kendisi için hazırladı ve bizim için bir aksilik oldu. O kadar zaman içinde yüzünü sadece iki kez görmüştüm, ikisi de evden çıkmak üzereydi.

Mesafemiz canımı acıttı. İlk gece, beni istese de istemese de kalkıp yanına gitmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu. Onu özledim ve yakınımda olmasını diledim. Ama aynı zamanda soğuk müfrezenin doğru yol olduğunu da biliyordum. Kesinlikle ayrılmamız gerekiyordu.

Ayrıca, birkaç saatliğine de olsa o daireden bir an önce çıkmam gerekiyordu. Dawn bana üniversiteye döndüğümü ve onu görmeye gidebileceğimi yazdığında, görünüşüme hiç dikkat etmedim ve sahip olduğum en rahat şeyleri giydim. Kendimizi tatlılarla doldurduğumuz tatillerimizden bahsederdik: şu anda daha güzel bir şey hayal edemezdim.

Kaden ve Spencer oturma odasında oyun oynuyorlardı. Spencer'ın geldiğini fark etmemiştim.

Joystick'i bana doğru sallayarak, "Merhaba Allie," diye neşeyle selamladı.

"Merhaba Spencer, nasılsın?" Mutfak tezgahından evin anahtarlarını alarak karşılık verdim.

"Şikayet edemem... oh, kahretsın!"

Kaden, kanepeye yaslanarak, kuru bir sesle, "Joystick ile budala olan kaybeder," dedi.

İyi bir ruh halinde olduğuna sevindim. Pislik. Davranışının beni ne kadar incittiğini göstermemeye çalıştım. En azından beni selamlayabilirdi. Ya da kıyafetlerim hakkında yorum yapın. Keskin şakalarını bile kaçırmış olsaydım, belki de nöroloğa gitmeliydim... Beynimde bir şeylerin düzgün çalışmadığı belliydi.

"Şafak'a mı gidiyorsun?" Spencer bana bakmak için joystick'i indirerek sordu. Kaden'e bu kadar kırgın olmasaydım Spencer'ın gözlerindeki titreyen ışık beni güldürebilirdi. "O geri döndü?"

"Evet. Birbirimize çok şey anlatmalıyız." "Benden selam söyle."

"Yapacağım." Dışarı çıkmak için döndüm.

"İyi eğlenceler Ali."

Durdum ve omzumun üzerinden Kaden'e baktım. Bakışları ekrana çivilenmişti ve sadece kısa bir süreliğine bana çevirdi. usulca iç çektim. "Sen de."

Yatakhane artık terk edilmiş değildi, ama yine de oldukça sessizdi. Karmaşık koridorlarda sürekli birine çarpmadan bile yürüyebiliyordum. Gerçek bir yenilik.

Dawn'ın kapısını birkaç kez çaldım ve birkaç dakika sonra kapı açıldı.

Dondum, şaşkındım.

Önümde Şafak yoktu: Sawyer vardı. Kaden'in kız arkadaşı olmayan, Woodshill'e geldiğim ilk hafta tanıştığım ve o zamandan beri dairemizi görmemiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

Sawyer beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu. "Ben burada yaşıyorum," dedi, beni içeri almak için hareket etti. "Ne yazık ki. Onun ağlamasını durdurabilirsen, sana para ödeyeceğim." Çömeldi ve Dr. Martens'ini giydi. Sonra çevik bir şekilde yanımdan geçti ve kapıyı arkasından kapattı.

Şaşkınlıkla bir an hareketsiz kaldım. Yani Sawyer, Dawn'ın mümkün olan her şekilde kaçınmaya çalıştığı tuhaf oda arkadaşıydı. Deli.

Bunu daha sonra düşünecek zamanım olacaktı. O anda Dawn'ı düşünmem gerekiyordu.

Koruyucu bir kabuk gibi etrafına sarılmış battaniyeyle yatağa kıvrılmıştı.

"Şafak?" Onu usulca aradım.

Battaniyenin altından "O deli," diye mırıldandı. Sonra Dawn'ın yüzünün bir kısmını ortaya çıkarmak için bir kanat açıldı. Görünüşü Şükran Günü'nden sonra hissettiklerime uyuyordu. Hiç parlak değil. "Ağladığım doğru değil."

Yatağın önünde diz çöktüm ve alnındaki bir tutam saçı fırçaladım. "Seninki sadece yorgunluk mu?"

O da örtüleri sallayarak başını salladı. Neredeyse gülecektim.

"Hayır. Sadece saklanıyorum." "Kimden?"

Ona sordum.

"Dünyadan."

Ayakkabılarımı çıkardım. "Gizlendiğin yerde hâlâ yer var mı?"

Hızla kenara çekildi ve altından geçmem için battaniyeyi kaldırdı. Yanına uzandıktan sonra onu başımızın üzerine çekti. "Güzel bir yer bulmuşsun," diye şaka yaptım. Şafak homurdandı. Yanakları kızarmıştı ama ağlıyor gibi görünmüyordu. Aksine çok sinirli görünüyordu.

"Neler oluyor Şafak?"

"Bir felaketti," diye içini çekti. "O salak, yeni kız arkadaşını akşam yemeğine babamın yanına götürdü. Onu öldürmek istedim. " "Bu büyük bir bok parçası ve öyle kalacak," diye kabul ettim.

Bana akşamı anlattı. Aniden mutfakta ortaya çıktığında elinden bir bardak nasıl düşmüştü... bununla kol kola . Ve anne babasının bütün akşam ona acıyarak bakması öfkesini daha da artırmıştı.

"Biz kızıklar duygularımızı özellikle yüz rengiyle açıkça ifade etme eğilimindeyiz," diye mırıldandı. "Hiç böyle korkunç bir Şükran Günü yaşamadım. Umarım seninki daha iyi geçmiştir. "

Anderson ve benim krizim hakkında bile ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ama hayatımda onun kadar güvendiğim bir arkadaşım olmamasına rağmen yapamadım. Henüz değil. Bu nedenle kendimi annemden gelen telefon görüşmesiyle sınırladım. Ve tabii ki bana katılan ve galaya eşlik eden Kaden'e.

Hikaye bittiğinde, Dawn içini çekti. "Tabii ki gerçekten senin için pişirdi," dedi bir tutam saçı parmağına dolayarak.

"Maalesef hayır," diye cevap verdim kendime rağmen aynı melankolik tonda.

Şafak hemen aydınlandı. "Bu ona karşı hislerin olduğu anlamına mı geliyor?" Yutmuşum. "Ne yazık ki."

"Ama bu harika, Allie!"

"Annesine benimle çok fazla sorunum olduğunu söylediğini duydum," diye çok mutlu olmadan önce söylemek için acele ettim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne, üzgünüm?"

"Herhangi bir aptallıktan düşme riskini taşıyan biriyle birlikte olmak istemediğini söyledi." Sözlerini yüksek sesle tekrarlamak acı vericiydi.

Dawn yavaşça kendini geriye attı ve nefes alabilmemiz için battaniyeyi geri çekti.

"Ne orospu çocuğu."

"Kesinlikle söyleyebilirsin."

"O..."

"Şafak!" Gülerек sözünü kestim, sonra yan tarafıma döndüm ve birbirimize sırtarak baktık.

Öğleden sonranın geri kalanını çikolata yiyerek ve geçmişimizin sırlarını paylaşarak geçirdik. Dawn'ın babasıyla olan yakın ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrendim ve ilk defa yıllar önce onları terk eden annesi hakkında bir şeyler duydum. Ayrıca bana, ona ihanet etmeden önce her zaman yanında olan ve ona muazzam destek veren eski erkek arkadaşından bahsetti. Kendi adıma, ona ailemden bahsettim ve sonunda onlardan ayrılma cesaretini buldum.

Her şeyi Dawn'a söylemesem de ve kesinlikle o da güvenmedi, kendimi iyi hissettim. Birlikte geçirdiğimiz saatler bizi daha da yakınlaştırmıştı. Kesinlikle doğru yoldaydık. Dawn ve ben tüm dünyaya karşı.

"Bence saklanmayı bırakıp dünyayı fethetmeye başlamalıyız" dedi bir noktada.

Ben karnımda rahat ederken o, bacakları duvara dayalı olarak sırt üstü yatıyordu.

"Dünyayı fethedin mi? Sence bu noktaya çoktan ulaştık mı?"
"Eh, bir gecede demek istemedim. Ama bir şeyler yapmayı deneyebiliriz. Mojomuzu yeniden *oluşturun* . " Ayak parmaklarını oynattı ve uyumsuz çoraplar giydiğini fark ettim.

" *Mojo*? Bitkilerle dolu bir çanta muska mı demek istiyorsun?" Ayağa kalktım. "Böyle bir şey var mı?"

"Muhtemelen karma demek istedim. Eğer pozitifsen sana harika şeyler vaat eden kaderin şeyleri. "

"Dünyaya bizim ne kadar harika olduğumuzu göstermek ister misin, böylece o bizimle harika olur?"

"Korkarım çok fazla çikolata yedim. Artık net düşünemiyorum. Ama evet, böyle bir şey. Bana gülümseyerek baktı. "Orada mısınız?"

Ve sanki oradaymışım gibi.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez aynı boydaydık, ama sadece hayatımda gördüğüm en baş döndürücü topukluları giydiği ve beni sahip olduğum en düşük çizimleri giymeye zorladığı için. Ayakları benimkinden çok daha küçüktü, bu yüzden ayakkabı koleksiyonunda uygun bir şey bulamadım. Karşılığında, bana dalgalı yakalı üstlerinden birini ödünç vermişti. Bununla birlikte, benim için oldukça cimriydi, ama umurumda değildi.

Biz harikaydık ve dünya, sinsi anneler, aldatan eski erkek arkadaşlar ve ilişki sorunları olan Kaden ile dolu o ülkeye gidebilirdi.

Dışarı çıkıp her şeyi umursayacaktık. Amacımız daha önce hep yaptığım gibi kendimizi sersemletmek değildi. Aksine

eğlenmek ve kutlamak istedik. Bütün gün üzüntü içinde yaşadıktan sonra buna çok ihtiyacımız vardı.

Hillhouse'a doğru zamanda vardık . Küçük bir çizgi vardı ve uzun süre beklemek zorunda kalmadık. İçeride birkaç grup insan vardı ve diğerleri dans pistindeydi ama mekan rahatsız edici derecede kalabalık değildi. Kokteyller sipariş ettik ve hatta daha تنها masalardan birinde iyi karma kadeh kaldırdığımız bir koltuk bulduk.

Dawn, "Önümüzdeki yıl Şükran Günü'nü birlikte geçireceğiz," diye önerdi.

şiddetle başımı salladım. "Bu şimdiye kadar bulduğun en iyi fikir."

"Biz sadece ... bok." "Seni takip etmiyorum..." Kafam karıştı.

"Arkanı dönme," diye tısladı Dawn, bana geyik gözleriyle bakarak.

Benden kokteylinin ne kadar iyi sunulduğuna bakmamı isteseydi kesinlikle buna kanardım.

Bu yüzden gecikmeden arkamı döndüm.

Monica, Ethan, Spencer ve Kaden az önce içeri girmişlerdi. Onları görmemiş gibi yapmak istedim ama Monica bizi tanıdı ve bize doğru yürüyordu.

"Gitmemizi mi istiyorsun?" Dawn sordu, hayır anlamında başımı salladım.

"Birlikte yaşıyoruz. Arkadaşlarla geçirilecek bir akşam pek bir şey değiştirmez," diye mırıldandım, samanı kemirerek.

"Bak orada kim var! Nasılsın?" Rahat köşemize vardığımızda Monica sordu, ardından diğerleri.

"Harika," dedi Dawn, Kaden'e bir bakış atarak. O fark etmemiş gibiydi. Bir an için boynuma baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Muhteşem," diye ekledim ve ikimiz de güldük.

Ethan masadaki bardakları gördü. "Zaten içki içtin mi?" "Hayır, ama kendimizi çikolataya adadık," dedi Dawn gururla.

"Allie sana selamlarımı getirdi mi?" diye sordu Spencer, davet edilmeyi beklemeden yanına oturarak. Şafak bir anda kızardı.

"Unuttum... Üzgünüm Spencer," diye yanıtladım. Monica, Dawn'ın diğer tarafına oturdu, Ethan onun önüne yerleşti. Kaden için sadece yanımdaki koltuk vardı. Efsanevi. Sanki oturabileceğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt etti. Kararını kolaylaştırdım ve ona bakmaya tenezzül etmeden ayağa kalktım.

"Dans edeceğim," dedim dans pistine doğru ilerlerken.

Kokteyli masaya bıraktım: İçmek istemedim, içemedim. Kaden'in yanında durup hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Özellikle onun hakkında ne hissettiğimin farkında olduğumdan beri. Bu duyguların yok olmasını sağlayacaksam kesinlikle ondan uzak durmalıydım. Ne yazık ki birlikte yaşadığımız için kolay olmadı. Ve aynı arkadaşlara sahiptik. Hepimizin arasında güzel bir dostluk doğdu ve bunu bozmak istemedim.

Ancak dansa gitmek yerine, diğerlerinin beni göremediği barın diğer tarafına oturdum. Bir bardak su ısmarladım ve dalgınlıkla pipeti çevirerek buz küplerini bardağa çarptım. Birbiri ardına kötü şarkıların geçmesine izin verdim ve beni almak isteyen iki adamı boşalttım.

Bir süre sonra Spencer yanımda belirdi. "Ali?" dedi tereddütle. Taburemin yanındaki tezgaha yaslanırken ihtiyatlı görünüyordu. Kareli gömleklerinden birini giymişti, düğmeleri açıktı ve altında siyah bir tişört vardı. Siyah saçları yukarı doğru taranmıştı. İlk defa değil, yakışıklı bir çocuk olduğunu fark ettim.

"Hey," diye zorla bir neşeyle selamladım, suyu grappa gibi yudumladım. Aslında hiçbir şeyden hoşlanmadım.

"Ne oluyor?" diye sordu beni dikkatle inceleyerek. Cevap vermediğim için devam etti, "Haydi Allie. ben kör değilim Kaden berbat görünüyordu, sen de öyle. Bir şey olmuş olmalı. ' "Öyleyse ona sor," diye ağzımdan kaçırdım, hemen pişman oldum. "Üzgünüm, bununla bir ilgin yok."

Buruk bir gülümseme verdi. "Önemli değil. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" hayır anlamında kafa salladım.

"Pekala," diye devam etti Spencer, dirseklerini tezgaha dayayarak. "O zaman ben yaparım. Sen geldiğinden beri Kaden değişti. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim ve onu uzun zamandır tanıyorum. Standartlarına göre çok daha rahat ve artık o kadar agresif değil. "

"Bana bağlı değil," diye mırıldandım.

"Ama evet, sen de biliyorsun," diye benimle çelişti. "Sizin aranızdaki an meselesiydi. Sorunlarınızı yavaş yavaş çözmeye çalışmalısınız ki çevrenizdeki insanlar acı çekmeyi bıraksın. "

"Şu..."

"Hayır," diye sözümü kesti, dikkatle bana bakarak. "Beni dinle Ali. Kaden çok şey yaşadı ve birinin ona yaklaşmasına izin vermek normalden daha uzun sürüyor. Zaten uzun bir yol kat

ettin. Bu sefer durup onu mutlu eden tek şeyi mahvetmesini izlemeyeceğim. "

Elini bana uzattı, şaşkın şaşkın ona baktım.

"Hemen benimle gel yoksa pizza gördüğünde ağlamaya başladığını herkese söylerim." Spencer'ın bunu kastettiğini biliyordum. Sadece pizza konusunda değil, Kaden'in yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğini söylediğinde de.

Dürüst olmak gerekirse, ben de Kaden ile aramdaki her şeyin eski haline dönmesini istiyordum. Sadece bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Suyu bir kenara ittim ve elimi anlamlı bir bakışla beni piste çıkaran Spencer'ın eline koydum. Aniden ortada durdu, kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

"Ne olur..." İçgüdüsel olarak ellerimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Güven bana" dedi ve dans etmeye başladı. Neredeydik, başkaları kesinlikle bizi görebilirdi.

"İnanamıyorum... Onu... kıskandıracak mısın?" diye sordum gülerek.

Spencer bana kışkırtıcı bir şekilde değil, bir arkadaş olarak dokundu ve rahatlamaya başladım.

"On," diye mırıldandı beni daha sıkı tutarak.

Etrafıma bakmaya cesaret edemedim. "Spencer, bu çok saçma."

"Dokuz," diye yılmadan devam etti ve bana bir piruet yaptı.

Kaden, böylesine aptalca bir hakimiyet oyununun kendisini kışkırtmasına asla izin vermezdi. Ne de olsa, Scott ve ben birlikte dans ettiğimizde o ürkmemişti. Ve o sırada Spencer'la yaptığımdan kesinlikle daha kışkırtıcıydı.

"Sekiz."

Tabii ki, henüz hiçbir şey olmamıştı.

"Yedi."

Kendimi kandırmaktan vazgeçmeliydim. Kaden beni istemedi, asla istemezdi. Her zaman samimi olduğu annesine ne dediğini duymuştum. Daha net bir cevap alamazdım.

"Altı." Spencer saçımı yüzümden geriye attı ve başını öne eğdi. Sanki çok esprili bir şey söylemişim gibi güldü, sonra beni tekrar kendine çekti. Lanet olsun, o iyiydi. Bunu Dawn'la yapmaya çalışmak zorundaydı: onu elinde tutacaktı.

"Orası..."

Sanki birdenbire yanımızda Kaden belirdi.

Her şey çabuk oldu. Aniden Spencer'ı benden uzaklaştırdı, onu geriye doğru itti ve kendini ona doğru fırlattı.

"Bu ne dostum?" diye hırladı, iki eliyle onu gömleğinin yakasından tutarak.

En ufak bir endişe belirtisi göstermeden Spencer sinsice gülümsemeye devam etti. "Ona bir pislikmiş gibi davrandığın için Kaden, bunun geri kalanımız için tabu olduğu anlamına gelmez."

Kaden yüzüne yumruk attı ve Spencer yere düştü.

"Kaden!" Spencer'a geri dönme cesaretini göstermeden önce onu kollarımla arkadan engelleyerek dehşet içinde haykırdım.

Kaden öfkeyle titredi, elini sıktı ve küfretti. Etrafımızdaki insanlar korku ve endişeyle bize baktılar. Yaklaşan iki fedai gördüm.

"Git," diye tısladı Spencer, ayağa kalkarak. Sağ gözü şimdiden şişmişti. Elini üzerine koydu ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Doğru anla."

"Spencer..." diye mırıldandı Kaden, ama onu susturmak için elini kaldırdı.

"Sorun değil adamım. Bu şekilde abartmamalıydım. " Gülümsemeye çalıştı ama sadece yüzünü buruşturmayı başardı. Sonra bize son bir kez daha emretti: "Şimdi git."

Kaden kendini felçten kurtardı. Elimi tuttu ve beni acil çıkışa sürükledi. Fedailerin bizi takip etmemesini umuyordum ama dönüp kontrol etmeye cesaret edemedim.

Kaden'in ardından ağır metal kapıdan geçip açıklığa çıkarken soğuk bir rüzgar yüzümü kamçıladı.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek hızla otoparka doğru yürüdü. "Kendini siktir et!" Sesi gece boyunca yankılandı.

"Kaden," dedim zayıf bir şekilde ama aceleyle döndü ve elini kaldırdı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

"Hayır," diye hırladı.

"Kaden, lütfen..."

"Beni rahat bırak Ali. Allah aşkına unut gitsin. " Döndü ve neredeyse arabasına giden son birkaç metreyi koştu. Benden bağımsız olarak bindi ve motoru çalıştırdı.

Ben ne yaptığını anlamadan, bir lastik sesiyle geri çekildi.

26 Bir an için bara geri dönmeyi düşündüm ama çok kızgındım. Eve yürümeyi tercih ettim. Kaden ve Rachel'ın konuştuğunu duyduğumdan beri ilk kez üzgün değildim. Apartmanımızın önüne park etmiş cipi gördüğümde içimde yükselen öfke, başka hiçbir duyguya yer bırakmadı.

O pislik beni sadece doğruca eve gitmek için park yerinin ortasına attı. Kulüpte yaptığı karışıklıktan sonra...

İki basamak birden çıktım. O kadar öfkeliydim ki elim titriyordu ve ancak dördüncü denemede anahtarı kilide sokabildim.

Kaden'in odasından müzik yükseliyordu. Beni duymayacağını bilsem de çığlık atmak istiyordum. Ben öfkeliydim.

Ayakkabılarımı vestiyerin içine fırlatıp Kaden'in sert düzenini bozdum. Ceket yerde, çanta da kanepede bitti.

Yumruklarımı sıkarak odasına yöneldim. Bir an tereddüt etmeden kapıyı öfkeli bir telaşla açtım. Bir bakış atmadan doğrudan müzik setine gittim ve rastgele birkaç düğmeye bastım. Hiçbir şey olmadı. Bir hayal kırıklığı çığlığı attım, uzandım ve bir römorkörle fişi çektim. Sessizlik hemen düştü.

Aniden Kaden'e döndüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yatakta oturuyordu, öne doğru eğildi, kolları bacaklarındaydı. Sağ elinin üzerine bir paket donmuş sebze benzeyen bir şey koymuştu.

Hiçbir şey söylemedi ve inatla yere bakmaya devam etti.

"Sana bir soru sordum." Daha yüksek sesle devam ettim.

"Seni duydum." Sesi hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Senin sorunun ne biliyor musun?"
Bana bakmadan sustu.

Öfkemi nasıl dışa vuracağımı bilmiyordum. sallamak istedim. O anda yaptığı şey beni annesine söylediği sözlerden daha çok incitmişti. Böyle davranılmayı hak etmedim.

"Neden böyle yapıyorsun?" Ona sordum. "Aramızdaki şeylerin biraz fazla karmaşık olduğunu biliyorum, tamam mı? Ve seni dramama dahil ettiğim için üzgünüm. Ama sana her şeyi anlatmamı istedin. Eğer halledemiyorsan, bu senin sorunun. Bu kadar kaba olmak için bir sebep değil. Bu şekilde işleri batırırsın Kaden. Herşey."

"Ya istediğim buysa?" diye mırıldandı. "Ama neden?!" diye bağırdım.

Paketin üzerinde durduğu eline baktı. "Bildiğim tek yol bu."

"Bu duyduğum en büyük aptallık." Farkında olmadan sesim tamamen sakinleşmişti.

Kaan aniden ayağa kalktı. Donmuş gıda paketini yere düşürdü ve tek bir adımla bana doğru yürüdü.

"Ben bir bok parçasıyım, Allie," dedi tehditkar bir şekilde sakin bir sesle. Bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. "Koca bir bok parçası, en iyi arkadaşını bile yumrukluyor. Bir kez ve herkes için istifa edin. İşler değişmeyecek. "

diye mırıldandım. Spencer'ı bir pislik olduğun için yumruklamadın. Beni başkasıyla görmeye dayanamadığın için yaptın. "

"Aynen."

"Kabul etmiyorsun çünkü hiç bahsetmediğin bir deneyim yaşadın ve..." Durup ona baktım. "Ne dedin?" Bana doğru bir adım daha attı. "Aynen."

geri adım attım. Bunu beklemiyordum. "Şimdi ne anlama geliyor?"

Kaden iç geçirdi ve ellerini birkaç kez yüzünde gezdirerek başını salladı. Sonra dondu ve bir an için hareketsiz kaldı.

Ellerini indirdiğinde, ifadesi artık kapalı ve ulaşılmaz değildi, aksine... yumuşamıştı.

"Evet, Allie. Evet, seni ve Spencer'ı böyle görmek beni kıskançlıktan deliye döndürdü. Evet, kendimi güvensiz hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor. Evet, Kendra'dan sonra artık kimseye açılmadım ve evet, içimde sana gösterme ve bana her şeyimi verme ihtiyacını uyandırmasından nefret ediyorum. " nefesimi tuttum. Kulaklarımda akan kanları duyabiliyordum

ve tepki veremedim şaşkınlıkla Kaden'e baktım.

"Beni hayalkırıklığına uğrattın. Kimseyi yakınlaştırmak istemedim ama yine de yaptın, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Konuşmanla beni deli ediyorsun ve bazen çeneni kapatmak istiyorum. Sert bir hareketle elini ensesinde gezdirdi. "Ben iyi bir çocuk değilim ve sorunlarıma seni dahil etmek istemiyorum, çünkü zaten seninkinden yeterince şey olduğunu biliyorum... Ama Lanet olsun Allie," dedi, "senin için çıldırıyorum."

Yavaşça elini yanağıma koydu. Parmakları titriyordu ve kendini dizginlemek için gösterdiği çabayı fark ettim. Baş parmaklarıyla tenime dokundu ve okşaması tüm vücuduma yayıldı. Derin bir nefes aldı. "Senin için kesinlikle çıldırıyorum."

"Ama... annene söyledin..." Bakışlarının yoğunluğu karşısında sesimi kaybettim. yutmaya çalıştım. Kaden beni her an uçuracak bir hortum gibiydi.

"Ona ne söylemem gerekiyordu? Aramızda ne olduğunu bilmiyordum bile," diye mırıldandı. "Annemi tanımıyorsun.

Aklıma musallat olmaya devam edecek. çünkü sen zor bir geçmişin var... Allie, bu saçmalık. Benim için şimdi daha da güçlüsün. Cesaretinden, gücünden ve bana olan güveninden dolayı sana hayranım."

"Ama gözlerimin içine bile bakamazsan..." diye yorum yaptım kafam karıştı. Bir santim bile kıpırdamamıştım. "Bunu yaptım çünkü kontrolümü kaybetmekten korktum. Bu son birkaç gecede sana gelmemek benim için ne kadar zor bilemezsin. Seni o kadar çok istiyordum ki..." Bana telaşla baktı, gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmadı. "Ve yıkıldığında seni ayakta tutan kişi olma fikrini sevdiğimi fark ettim." "Şaka yapıyorsun," diye kekeledim. "Ben bir pisliğim ve benim için umut olduğunu sanmıyorum. Ama hizmetindeki pislik olmak istiyorum. Artık eve götüremezken seninle dağlara giden. Ya da Denver'a, çılgın anne babanıza uçun. "

Konuşma, hayal ettiğimden tamamen farklı bir hal almıştı. Kapalı ve ulaşılmaz bir Kaden bekliyordum, bunun yerine kalbimin daha hızlı atmasına neden olan her şeyi anlattı.

"Sabah fikrini değiştirmediğini nereden bileceğim?" Ve kurallarınız? " diye sordum boğuk bir sesle. Bir an ciddi ciddi Kaden'in sözlerinin içimde tetiklediği hislerden kaçmayı düşündüm. dudaklarıyla yanak.

"Kuralların canı cehenneme Allie," diye fısıldadı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren başarısız olmaya mahkumlardı."

ON beni öptü.

Cevap bekler gibi dudaklarını yanağıma bastırdı. Ne yazık ki, özellikle ona bu kadar yakınken artık net düşünemiyordum.

Kalbim deli gibi atıyordu ve onun okşamalarını hissetme arzusundan nefes alamıyordum. Neredeyse acı vericiydi.

"Benim için deli misin?" diye fısıldadım inanamayarak.

"Kesinlikle. Bazen değerlendirme becerilerimden şüphe etsem de. Örneğin, sevdiğiniz boktan kahveyi ya da kokulu mumları ya da Taylor Swift'in CD'lerini düşünürsem... Bir düşünelim..." Devam etmesine izin vermedim: Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

Kaden şaşırmış bir ünlem attı ve bir an tepkimi beklemiyormuş gibi donakaldı. Sonra ellerini sırtıma koydu, nazikçe, beni çok sıkmadan ve beni öptü.

Yavaş, yoğun bir öpücüktü ve bende uyandırdığı heyecan beni saç diplerinden ayak parmaklarıma kadar doldurdu.

Kaden'i ölesiye özlemiştim.

Dikkatlice diliyle beni öptü, ben de iç çektim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha. Vücudumu onunkine bastırdım. Kaden'in göğsünden derin bir inilti yükseldi ama kendini tuttu. Öpüşmemiz neredeyse masumdu ve bundan hiç hoşlanmadım. Uzun zamandır istiyordum ve yapmaya kararlıyım.

Ellerimi sıkıca Kaden'in gömleğinin altına koydum. Gerildi ve dudaklarını benimkilerden çekti. Zor bir nefesle bana dedi ki: "Bilmiyorum bu..."

"Cümleyi tamamlarsan canını yakarım," diye mırıldandım dudaklarına karşı, sırtını okşayarak.

Bir tıslamayla nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Bana her zaman çok fazla düşünmek zorunda olmadığımı söylüyorsun. Ama sizi temin ederim, düşünmek yapacağım son şey. "

Boynundan öptüm ve nefes nefese kalana kadar tenini ısırdım.

"Ben de senin için deli oluyorum Kaden," diye fısıldadım. "Geçmişim ve seninki ne ise. Bunu hiçbir şey değiştiremez. "

Doğrudan aç gözlerine baktım ve aniden kendini kontrol etmesi çözüldü. İlk kimin harekete geçtiğini bilmiyordum ama bir eli saçında, diğeri sırtımdayken birden birbirimize bastırdık. Neredeyse beni ezene kadar bana sarıldı ve ben de parmaklarımı omuzlarına batırdım. Sonra hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı; Bacaklarımı beline dolayıp ona sıkıca sarıldım.

İnledi ve sesi beni vücudumun son hücresine kadar doldurdu. Ağzı benimkini buldu ve öpücüğümüz derinleşti. Daha tutkulu. Biraz geri durmadı. Ayakta olsaydım, bunalmış hissettiğim için dizlerim bükülürdü.

Beni kucağına alarak odayı geçti. Yere bir şey düştü, kesinlikle en az bir lambayı devirdik ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey, sonunda beni kollarında tutan Kaden'di.

Yatağın önünde durdu. Bacaklarımı kalçalarından çektim ve onun önüne gelene kadar beni vücudunda yavaşça kaydırды. Bedenlerimiz tam oturdu ve gözleri arzuyla aydınlandı. Omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim. Ellerini üstümün altına kaydırды. Sonunda parmakları tenime dokunduğunda zevkle inledim. Gömleğimi sıyırdı ve ben de onu çıkarabilmesi için kollarımı kaldırdım. Arkasına attı, sonra tek bir hareketle sutyenimi çözdü. Bunu zaten kaç kez yaptığını düşünmemeye

çalıştım. Göğüs uçlarım şişmişti ama Kaden vücuduma bakmadan gözlerimin içine bakmaya devam etti.

İfadesinde o kadar çok şey vardı ki... Son birkaç günün tüm söylenmemiş sözleri, atmaya çalıştığı tüm duygular. Beni ne kadar istediğini gördüm ve onu hiç kimseyi istemediğim kadar istedim.

Sonunda aşağı baktığında kararsızca nefes aldım. Otelde bana çoktan dokunmuş ve beni görmüştü ama ben bornoza sarılıydım. Yanaklarım yanıyordu.

Kaden üzerime eğildi. Nefesi köprücük kemiğime dokundu ve sonunda dudakları ona dokunduğunda tenimden bir sarsıntı çıktı. Beni defalarca öptü, sonra yalamaya başladı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Muhteşemsin."

Tekrar aşağı indi ve beni öptü ve göğsümü ısırdı. Nefesimi tuttum ama bir anlamı yoktu. Kaden bunun beni nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu. Dudakları meme uçlarına değdiğinde vazgeçtim: Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Beni emdi ve boğazımdan daha önce hiç yapmadığım bir ses çıktı.

Kaden'in eli sırtımdan kalçalarımaya gitti. Dili meme ucumu okşarken onları sıktı.

O çömelirken, dudaklarını aşağı yukarı hareket ettirirken ellerimi saçlarına gömdüm. Kot pantolonumun yanında durdu, düğmelerini çözdü ve ayak bileklerime kadar indirdi. Onları tamamen çıkardım ve bana kalın koyu kirpiklerimin altından baktı. Nefesi benimki kadar hızlıydı. Hayatımda hiç bu kadar arzulanmış hissetmemiştim.

"Çok giyinmişsin," diye soludum, gömleğini yakasından tutup çekiştirdim. Kurnaz bir gülümsemeyle, bana bakmak için durmadan yavaşça kalktı ve tek hamlede çıkardı.

Onun aksine, bir parça iradem yoktu ve hemen ona baktım. Onu sık sık gömleksiz görmeme rağmen, bakışlarım açgözlülükle kusursuz kaslarının üzerinde ve göbeğinden aşağı inen saç izine kaydı. Pantolonumdaki şişkinliği gördüğümde nefesim kesildi. "Geceleri seni kaç kez düşündüm biliyor musun?" fısıltı. Çıldırıcı bir yavaşlıkla ellerini indirdi, kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve onları çıkardı. "Daireme lanet olası şortlarıyla geldiğin andan beri seni istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden sertçe yutkundum. Dudaklarım sanki bir sihirle dudaklarını buldu ve kelimelerle söyleyemediklerimi ona bir öpücükle gösterebilmeyi diledim. Ellerini belime koydu ve beni kaldırdı. Bir an sonra yataktaydım ve o üzerime geldi, kolları başımın iki yanında, bacakları benimkilerin arasında. Bizi hala ayıran tek şey iç çamaşırlarımızdı. Bacaklarımı beline doladım ve kendimi ona doğru kaldırdım. Cinsiyetine dokunarak titredim.

Kaden sakince ilerledi, beni öptü, okşadı, emdi ve tenimin her santimini yaladı.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdim.

Karnıma karşı gülümsediğini hissettim. Sonra parmaklarını külotumun lastiğinin altına kaydırды. Başımı kaldırdım, karamel gözleriyle bana baktı.

"Emin misin Ali?" Sesi derin ve boğuktu.

"Bu ilk değil," diye mırıldandım.

"Bunu sana sormadım." Külotumun lastiğini çekti. Sonra geri çekildi, ellerini kalçalarımın altına koydu ve üzerine oturmam

için beni kaldırdı. Onu en çok istediğim yerde hissettiğimde nefesimi tuttum ve kollarımı boynuna doladım. "Bizden emin olup olmadığını bilmek istiyorum. Bunun ilk seferiniz olmaması, önemini azaltmıyor. "

Ayrıca, bir bok parçası olduğunu iddia etti.

Boğazımın sıkıştığını hissettim. Yaptığımız şeyin doğru olduğuna dair hala bir şüphem olsaydı, o anda ortadan kaybolurdu. O an benim için olduğu kadar Kaden için de önemliydi. Bana güvendi. Ve ona güvendim. Bu nedenle sorusuna sadece bir cevap vermek mümkün oldu. saçlarını okşadım. "Evet," diye fısıldadım. "Eminim.

İstiyorum. Ve sana güveniyorum."

Yeterliydi. Akıcı bir hareketle beni yatırdı ve külotumu çıkardı. Parmakları uyluklarımın içini okşadı, sonra onları ayırdı ve bir an sonra ağzını üzerimde hissettim.

En hassas noktayı yaladı ve nefesim kesildi. Bir elimi battaniyeye, diğerini saçına daldırdım, dili beni o kadar sarhoş etti ki artık hiçbir şey anlamadım.

"Kaden." Adını defalarca kez iç geçirdim.

Dili kısa, dairesel hareketlerle üzerimde kaydı. Bacaklarımdan tuttu ve beni sabit tuttu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki ağzı en içteki benliğimi dışa çevirmişti. Öpücükleri daha da sıcak ve derinleşirken neredeyse çaresizce sırtımı kamburlaştırdım.

Birden durdu. Hayal kırıklığı içinde inledim ve tam karşı çıkmak üzereyken vücuduma, baldırlarımın içinden, karnıma, göğüslerime ve alnıma kadar bir öpücük izi bıraktı.

"Beni deli ediyorsun," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Karnına dokundum ve oklarını hissettim. Ellerimle vücudunu

keşfettim ve bacaklarımı kalçalarına doladım - onu hissetmek için çaresiz bir arzum vardı.

Kaden, ben ona bastırırken gırtlak gibi bir ses çıkardı ve kalçalarımı sallamaya başladı.

"Çok giyinmişsin."

Göz açıp kapayıncaya kadar benden ayrıldı ve boxerını çıkardı. Fiziğine, kaslarına, dövmlerine, aşağısına baktım... inanılmazdı. Tek kelimeyle mükemmel. O komodinden bir prezervatif alırken korkmadım. Onu giyerken izledim ve gururlu ve arzulu hissettim.

Sonra tekrar üstüme geldi ve şefkatle yanağımı okşadı. "Her an durabiliriz," diye mırıldandı. "Herhangi bir zaman. Tamam mı?"

Başımı salladım ve ellerimi omuzlarına koyarak onu kendime doğru çektim.

"Bunu söylediğini duymak zorundayım, Allie." Üstümde titreyerek ısrar etti.

"Tamam, Kaden," diye fısıldadım ona bakarak. "Seni o kadar çok istiyorum ki hastayım. Lütfen beni al. "

Ağırlığını bir koluna verdi ve kendini bana indirdi. Bacaklarımın arasına baskı yaptığını hissettiğimde beni nakille öptü. Onları daha da uzattım ve içime kaymaya başladığında sert bir şekilde nefesim kesildi.

Anında dondu. "Herşey yolunda?"

Başımı salladım ama cevap vermesinin yeterli olmayacağından korkarak onu daha derine itmek için bir bacağımı kalçalarına koydum.

"Ah," diye inledi kulağıma. "Ah, Allie." Sonra tamamen içimde battı.

diye mırıldandım ve parmaklarımı omuzlarına bastırdım. Kaden, etrafına sardığım bacağımdan tuttu. Yavaşça içimden çıktı ve bir an sonra tekrar battı.

Arzu o kadar hızlı ve sıcak yayıldı ki yanıyormuşum gibi hissettim. İlk seferim olmasını istiyordum ve bir anlamda öyle olduğunu söyleyerek kendimi teselli ettim: Hiç kimseye böyle açılmamıştım, hiç kimseye kendimden bu kadar çok şey vermemiştim.

Ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve amansız hızıyla hareket ederek ona doğru eğildim. Kaden boğuk bir inilti çıkardı. Hareketleri yavaş ve kontrollü olmaya devam etti. Ama kendini tutmasına gerek yoktu, bırakmasını ve kontrolünü kaybetmesini istedim. Sonra dudaklarına mırıldandım: "Kırılmıyorum Kaden: gerçekten al beni."

Sanki söylememi bekliyormuş gibi bir tür kükreme yaptı ve sonunda daha sert, daha hızlı itmeye başladı. İnledim, sırtını kaşıdım ve kendimi ona doğru kaldırdım. Başını eğdi ve ıslak nefesini köprücük kemiğimde hissettim.

Hareketlerimiz hızlandı, içimdeki baskı daha önce hiç başıma gelmediği kadar arttı.

"Sen... tarif edilemezsin," dedi nefes nefese, ağzını boynuma bastırarak. Elimi tuttu ve başımın üstündeki şilteye sıkıca tuttu. O daha derine batarken parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Kaden!" Şiddetli bir duygu dalgası bana çarpmadan önce son bir kez bağırdım.

Orgazm beni sarsarken, başka ne yapacağımı bilemeden umutsuzca ona sarıldım. Kaden'in kalçaları, ritim ya da zarafet olmadan benimkilere çarptı. Her hamlesi bende başka zevk dalgaları uyandırdı. Hiç durmadı.

Kaden adımı mırıldandı, elini elimden çekti ve enseme koydu. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve bir titreme onu sallamadan ve kalçaları zonklamaya başlamadan önce son bir kez itti.

Kalbimin sakinleşmesi biraz zaman aldı. Tam benim üstümde attığını duyabiliyordum ve gözlerimi kapattım. Zaman kavramını kaybetmişim. Bir noktada Kaden üzerimden yuvarlandı ve yanıma uzandı. Bir dirseğine yaslandı ve sıcak gözleriyle bana baktı. Sonra beni şefkatle öpmek için eğildi. "Bu... sadece harikaydı," diye mırıldandım uzaklaşırken boğuk bir sesle. Göğsünü, omuzlarını, kollarını okşadım: Ona dokunmadan duramadım.

"Ve nasıl." Beni tekrar öptü, uzun ve sert, bana tamamen fiziksel bir ilişkiden çok daha fazlasını vaat etti. Aniden duygularla boğuldum ve gözyaşlarına boğuldum.

Kaden benimle dalga geçmedi. Yüzümü okşadı, gözyaşlarımı öptü ve sadece varlığıyla tüm kötü anıları kovaladı, yenilerine yer açmak için.

Uyandığımdayla ilk dikkatimi çeken Kaden kokusu oldu. İkincisi, önceki akşamdan beri beni bir daha asla terk etmemiş olmasıydı. Arkamda yatıyordu, kolu vücudumda, yüzü omzuma yaslıydı. Bacaklarımız battaniyenin içinde birbirine dolanmış ve bükülmüştü ve ben hareket edemiyordum. Gözlerimi kapattım ve boynumun arkasına doğru yavaş, düzenli nefesinin tadını çıkardım.

Kaden White'ın kucaklaşmayı sevdiği kimin aklına gelirdi.

Göğsümü bir sevinç ürpertisi doldurdu ve yastığa gülümsedim. Hepsi harikaydı. Bu doğru. Aramızdaki her şey mükemmel bir uyum içindeydi. Ona daha da bağlı hissettim. Bu sadece seksle ilgili değildi - ki bu harikaydı - ama kalkanlarımızı indirmiş olmamızla ilgiliydi. Kaden benim hakkımda her şeyi biliyordu ve yine de beni istiyordu. Kafamın köşesinden bir ses dikkatli olmamı istedi ama bilerek görmezden geldim.

"Düşüncelerin o kadar gürültülü ki artık uyuyamıyorum" diye arkamdan homurdandı. "Dur," diye karşılık verdim kıkırdayarak.

Karşılık olarak kendini bana daha da bastırdı ve elini vücuduma, göğüslerimin altına getirdi. Parmakları kaburgalarımdaya dokundu ve dudaklarını kulağımın arkasına bastırarak omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu.

"Gülmene karşı zaafım var," diye mırıldandı uykulu uykulu, burnunu saçlarıma gömerek. "Dürüst olmak gerekirse, seninle ilgili her şeye karşı zaafım var."

Tekrar kahkahayı patlattım. "O şanslı. Aslında ben de seni umursamıyorum. "

Bir anda beni sırt üstü yatırdı ve üstüme çıktı. Karışık saçları ve harika kırışık bir yüzü vardı. Genelde benden önce uyanırdı ve onu hiç böyle görmemiştim.

"Sorun değil mi?" Kara gözleri hiçbir işe yaramıyordu.

"Birden ona kadar bir ölçekte, kesinlikle yediyi hak ediyorsun," diye yanıtladım düşünceli bir şekilde.

"Yedi?" inanamayarak tekrarladı.

Şaşkın ifadesi benden bir kahkaha daha getirdi.

"Oh, Bubbles, büyük bir hata yaptın," diye homurdandı. Ellerimi tuttu ve başımın üzerine yapıştırdı. Sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gülmeyi bırakıp beklentiyle ona baktım. Burnunu benimkine dayadı ve dudaklarını önce yüzüme sonra boynuma yerleştirdi. Sakalını kaşıdı, kelimenin tam anlamıyla beni arzudan deliye döndürdü. Vücudum anında tepki verdi. Ellerinde balmumu gibiydim. Ve gülme sırası ondaydı.

"Bu yediyi on'a çevirmek için çalışmalıyız," dedi boğuk bir sesle.

Sonraki saatlerde yaptığımız da buydu.

* * *

Öğleden sonraya kadar bugünün hayatımın en iyi üç günü olacağını biliyordum. Şükran Günü'nden önce Portland'da geçirdiği ile birincilik için yarışıyordu.

Bu şekilde, Disney World'de annem ve babamla geçirdiğim beşinci doğum günümü podyumdan çıkarmayı başarmıştı. Bu gerçekten dikkate değer bir başarıydı.

Bütün gün ayrılmazdık. Yatakta sabahtan, birlikte tüm banyoyu doldurduğumuz duşa, en sevdiğimiz dizinin son

bölümlerini izleyerek kanepede keyifli bir öğleden sonraya kadar.

Kaden'in göğsüne yaslandım ve üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı vardı. Çenesini başımın üzerinde tuttu ve ara sıra sırf gözlerine bakabilmek için çenesini omzuna yasladım.

Televizyon izlerken onu seyretmem tüm vücudumda bir sıcaklık hissetmem için yeterliydi. Nefret. Gerçekten pişmiştim.

Kapı zili hayallerimi böldü. Sipariş ettiğimiz yemek olmalıydı. Kalkmak üzereydim ama Kaden ellerini kalçalarımaya koyarak beni durdurdu ve beni tekrar koltuğa oturttu.

"Böyle görünüşünü ne kadar sevsem de, gidip kapıyı yarı çıplak açmana izin vermeyeceğim." Gülümseyip dudaklarımaya kısa bir öpücük kondurdu, sonra ayağa fırladı, masadan cüzdanını aldı ve kapıya gitti. Midem beklentiyle guruldadı. Fiziksel aktivitelerimizden sonra açlıktan ölüyordum. Neyse ki Kaden, bir hafta boyunca besleyebileceğimiz kadar çok Asya yemeği sipariş etmişti.

Kapıyı açtığını duydum. Ancak, olağan sözcük alışverişi ("Merhaba", "Tamamen ben...", "Rica ederim", "Afiyet olsun") yerine bir sessizlik oldu. Kanepenin koluna uzandım ama sadece Kaden'in kapı pervazına yaslandığını gördüm.

"Merhaba" dedi. "Girmek ister misin?"

"Girmek istersem?" Korkarak oturdum. Bu Dawn'dı ve çok kızgın görünüyordu. "Çirkin pislik! Bu Allie için. Ve Spencer'ın siyah gözü için."

Kaden şaşırmış bir ünlem çıkardı ve neredeyse aynı anda Dawn da acı dolu bir çığlık attı. Ayağa kalkıp kapıya koştum.

Gördüklerim beni hayrete düşürdü.

Kaden çenesini ovuşturdu ve Dawn'ın yerinde zıplayıp bir elini diğeriyle sımsıkı tutmasını izledi. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Şafak?" Dehşet içinde sordum ve Kaden'den bana baktı.

Ağzını açıp tekrar kapattı. "Şaka yapıyorsun," dedi çıplak bacaklarıma ve Kaden'in gömleğine bakarak. Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra gözlerimin içine baktı. "Benimle dalga geçmek istiyorsun."

"Bu... karmaşık," diye iç çektim, Kaden'in kızarmış çenesine bakarak. Şaşırmış bir ifadeyle Dawn'a bakmaya devam etti.

"Bana yumruk attın," dedi, sanki şimdi fark etmiş gibi.

"Muhtemelen elimi kırdım," diye tısladı arkadaşım, bileğine bakarak. Zaten şişmişti ve parmakların ilk iki falanksı kırmızıydı. Onu deli gibi incitmiş olmalı.

"Bana yumruk attı," diye tekrarladı Kaden. Dawn için bu kadar endişelenmeseydim, onun şok olmuş ifadesine gülerdim. "Sanırım senden daha fazla incindi," dedim sessizce. Dawn'a doğru yürüdüm, kolumu omzuna koydum ve onu nazıkçe evin içine çektim. "Biraz buza ihtiyacın var."

"Öfkeliydim çünkü sana bok gibi davrandı. Sonra sesini duyuramadın ve sonra düşündüm ki... Fark etmez. Her halükarda hak etti, "diye bağırdı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu ve bir gözün köşesinde bir gözyaşı belirdi. Sert bir hareketle sildi.

Buzdolabını açtım ve bir paket tortellini çıkardım. Onu bir beze sardım ve oturma odasının ortasında oturmaya cesaret edemeden ayakta duran Dawn'a döndüm.

Bana tepeden tırnağa baktı. "İyisin?" usulca sordu. Tipik Şafak. Muhtemelen birkaç parmağını kırmıştı ve bana iyi olup olmadığını soruyordu.

"Harika," diye yanıtladım, yüzümün böyle bir durumda tamamen uygunsuz olan o aptal gülümsemeye döndüğünü fark ettim. Ama silemedim. Aptal hormonlar. "Yani dün sen gittikten sonra sana iyi davrandı mı?" ısrar etti. "Evet, çok. Pislik olduğunu tekrarlayıp duruyor, ama gerçekte..." "Seni duydum, buradayım," dedi Kaden kuru bir sesle.

Onu görmezden geldim ve soğuk bezi yavaşça Dawn'ın eline koydum. Nefesi kesildi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Hastaneye gitmeliyiz." diye mırıldandım.

"Göster," dedi Kaden yaklaşarak. Dawn'ın elini dikkatlice tuttu ve onunkinin çok da kötü olmadığını anladım. Mavimsiydi ama şişmemişti. Kemikleri muhtemelen bazı tedavilere çoktan alışmıştı. Hayatında ona yumruk atmamış gibi görünen Dawn'ın aksine.

"İyi görünmüyor" dedi bana bakarak. "Haklısın, röntgen çekmesi gerekiyor."

İlk bulduğum şeyleri giymek için odama koştum. Çantamı alıp botlarımı giydim. Dawn için dolaptan kalın, kabarık bir hırka çıkardım ve oturma odasına döndüğümde omzuna attım. Bu arada Kaden de üzerine bir kazak ve eşofman giymiş, dağınık saçlarına kepini geçirmişti.

Arabaya doğru yürüdüğümüz her adımda Şafak yüzünü buruşturdu. Hiçbir şeyin kırılmamasını umuyordum. Kendimi asla affetmezdim.

"Spencer gözünü bile açamıyor." Arka koltuktan Dawn'ın Kaden'e eleştirel bir bakış attığını gördüm.

İçini çekti. "Bunu biliyorum."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Aynada bana eğlenceli bir bakış attı. "Onu aradım."

"Ve ne zaman?"

"Bu gece. Sen uyuyakaldıktan sonra."

Koltuğa geri yaslandım. Şaşırmamalıydım. Kaden'in kendisi hakkında iddia ettiğinin aksine, arkadaşlarını önemserdi.

"Daha fazla ayrıntı vermek istemiyorum," dedi Dawn kulaklarını tıkayarak ama hemen acıyla inledi ve ellerini indirdi.

"Neden elini kırmadın?"

"Vurmanın doğru yolunu biliyorum," diye yanıtladı Kaden. "Ne pahasına olursa olsun bana öğretmelisin. Yani bir dahaki sefere seni iyi yenebilirim. "

Neyse ki ortam biraz rahatlamıştı. Hastaneye giderken Kaden, çukurlardan kaçmayı ve sert fren yapmamayı başardı, ancak Woodshill sokaklarında zordu.

Her atladığımda, onu acı içinde gördüğümde Dawn'la özdeşleşiyordum.

Acil serviste arkadaşımın muayene olması için gerekli formları hızlıca doldurduk. Bekleme odası doluydu ve sessizce oturmakta zorlanıyordum. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümek istedim ama bu şekilde Dawn'a fazla destek vermeyeceğimi biliyordum. Parmakları gitgide şiştikçe, işaret ve orta parmaklarını hareket ettiremeyecek hale gelene kadar bekledik ve bekledik.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladım, belki de yüzüncü kez.

Dawn ve Kaden başımın üstünden bakiştılar.

"Bunu sadece kendini rahatlatmak için söylüyor," diye aşırı yüksek sesle fısıldadı Kaden.

"Evet ve kendini suçlu hissettiği için," diye onayladı Dawn. "Dövüşün yüzünden sana vurdum. Evet, peki, bu en az yüzde altmış doğru. "

"Diğer kırk Spencer için mi?"

"Zaten. Birisi siyah gözün intikamını almak zorundaydı."

"Bu çok asilsin," dedim sağlam elini sıkarak. Parmaklarımızı birbirine kenetledik. Dawn, sahip olduğum en iyi arkadaşı. Benim yüzümden kendine zarar verdiği için ona tokat atmak istesem de, ikimiz de aynı şeyi onun için yapacağımı gayet iyi biliyorduk.

"Eski sevgilin elime geçerse onu da döverim," diye söz verdim.

Bir yüz yaptı. "Bu harika olurdu, ama önce Kaden'in sana nasıl yapılacağını öğretmesine izin ver. Yoksa benim gibi olursun. "

"Bayan Edwards?" hemşire çağırdı. "Üç numaralı ameliyathanede oturabilirsin."

Dawn ve ben birlikte kalktık.

"Senin de gelmene gerek yok" dedi bana.

"Saçma sapan konuşma. Tabii ki ben de geliyorum" diye yanıtladım. Kaden'e döndüm ve ona bir veda öpücüğü vermeli miyim diye düşündüm. Sonuçta, aramızda ne olduğunu henüz belirlememiştik. Ama o beni bekliyordu. Elimi tuttu ve beni öyle bir kuvvetle kendine çekti ki, sonunda bacaklarının üzerine oturmamak için sandalyesinin arkasına tutunmak zorunda kaldım.

Başını bana çevirdi ve dudaklarıma doğru mırıldandı: "Seni burada bekleyeceğim." Sonra beni hızlı ama yoğun bir şekilde öptü. Dawn'ı takip etmek için kalktığımda yüzüm alev alev

yanıyordu. Koridorda sağlam elinin parmaklarıyla kolumu belime doladı. "Seni öptü."

"Ve yaptığı tek şey bu değil," diye kulağına fısıldadım.

Kızarma sırası ondaydı. "Bir yandan size bazı sorular sormak istiyorum, diğer yandan Scott bana seks hayatı hakkında o kadar çok ayrıntı verdi ki ihtiyaçlarım tükendi."

"Harikaydı. Masaj yağı olmasa bile," diye mırıldandım, Scott'ın ses tonunu taklit ederek. Ameliyata bizden önce gelen hemşire omzunun üzerinden bana eğlenerek baktı. Dawn kahkahayı patlatırken dudaklarımı büzdüm.

Sonraki bir saat içinde Dawn'ın eline ışınladı ve kırık kemik olmadığı belirlendi. İşaret parmağı basitçe yaralanmıştı ve çabucak iyileşiyordu. Orta parmağın durumu daha kötüydü:

Kemikte ağrıya ve şişmeye neden olan küçük bir lezyon vardı. Hemşire ona, Dawn'ın iki hafta boyunca takması gereken sert bir bandaj uyguladı ve bir doktor bir ağrı kesici reçete etti. Dawn'ın kalıcı bir hasar görmeyeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Üç hafta sonra, takip ziyareti için geri dönecekti ve bu arada parmaklarını zorlamaktan kaçınması gerekiyordu.

"Neyse ki, hiçbir şey kırılmadı. Yoksa nasıl anlatacaktım? " Klinikten çıkarken Dawn içini çekti. Başını omzuma yasladı. "Lütfen Spencer'a bir şey söyleme. Bu çok utanç verici olur."

"Dudaklarım mühürlü," dedim cümlemin altını her zamanki hareketimle vurgulayarak ama Dawn bana bakmıyordu. Bunun yerine bekleme odasına baktı. Bakışlarını takip ettim ve Spencer'ın Kaden'in yanında oturduğunu görünce şaşırdım. Ellerini bacaklarının arasında sallayarak öne doğru eğildi ve bir şey söylüyordu, gülerek tepki veren Spencer'a bakmadan. Sonra arkadaşının sırtını sıvazladı ve kollarını kavuşturarak arkasına

yaslandı. Sağ göz gerçekten kötü bronzlaşmış, mavi ve menekşe rengindeydi ve neredeyse tamamen kapalıydı. Ona bakmak neredeyse acıtıyordu.

Neden oradaydı? Kaden onu uyarmış mıydı?

Sanki beni duymuş gibi, Kaden başını kaldırdı. Yüzünde, Dawn'ın sargılı elini gördüğü anda kaybolan bir gülümseme belirdi.

Onlara katıldık. Yanımda, Dawn gergin bir şekilde ayağa fırladı. Onu hiç bu kadar garip görmemiştim.

"Şu şeye bak," diye mırıldandı, bandajlı elini kaldırarak. "Bir haydut çetesi gibi görünüyoruz."

Spencer gülümsedi, ama şişmiş gözle sonuç yeterince korkutucuydu. Oldukça beceriksiz bir haydut çetesi. Ve Allie bizim ödülümüz. Sonuçta, zarar görmeyen tek kişi o. " "Spencer," diye hırladı Kaden.

"Tabii ki sana yardım edebilir ve çetenin bir parçası olabilmen için birkaçını yaralayabilirim. Ne dersin?" Kaden onun koluna yumruk attı.

"Ah canım, eski spor!" Gerçekten gerekli miydi? Spencer ağrıyan yerini ovuşturarak inledi. "Evet," koro halinde yanıtladık.

Sonra hep birlikte güldük.

ölesiye sıkılmışım. Profesörümüz o sabah kahvaltı için motivasyon yememiş ve ilgi çekmeyen bir dizi tarihi gerçeğin yer aldığı hazır bir sunumu okumuş olmalı. Genelde Film ve Televizyon en sevdiğim seminerlerden biriydi ama o gün dayanılmaz bir monotonluktu.

Birkaç sıra önümde oturan Kaden, fikrimi paylaşıyor gibiydi. Ne zaman yoluna baksam, cep telefonuyla oynadığını ya da boğucu sınıfın tavanına baktığını gördüm. Ona çok açıktan bakmamaya çalıştım ama her zamanki gibi kolları benim için oldukça zordu. Gömlek tüm kasları güzelce vurguluyordu, özellikle de kollarını kavuşturduğunda ya da başının üzerinde kavuşturduğunda. Çıplak vücudumu sardıklarında yaptıkları etkiyi düşünseydim, titrerdim.

Birden cep telefonum aydınlandı.

Bana öyle bakmayı kes.

Gülümsedim ve başımı kaldırdım ama Kaden tanıtımı dikkatle takip ediyor gibiydi.

Neden yapayım?

Cevabı hemen oldu.

Çünkü eminim herkesin önünde üstüne atlamamı istemezsin.

kızardığımı hissettim. Ona baktım ve bu sefer onu beni izlerken yakaladım.

İstemediğimi kim söyledi?

Mesajımı okurken huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı.

Ne yaptığına bak.

Gülümsedim.

İstersen daha sonra düzeltebilirim.

Bir kahkaha patlattı ama profesörün dikkatini çekmemek için ağzını kapattı.

Neden buraya gelip hemen ilgilenmiyorsun?

Diğerlerinin gösteriden pek hoşlanacağını sanmıyorum.

Bubbles, çıplak kışını kim takdir etmez ki?

Yüzümden tüm vücuduma yayılan sıcaklık. Ona bakmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Çıplak popom sadece sana ait . Mesaja baktım ve suratımı astım. Hayır, çok sevimsizdi. Sildim, telefonu kilitledim ve çantama geri koydum. Hemen ardından tekrar aydınlandı.

Bahse girerim çok kaba bir şey yazmışsındır, Bubbles.

Bu doğru değil.

Ama evet. Yüzünde gördüm. Utandığın zaman yüzünü ekşit.

Ciddi anlamda? Beni gerçekten iyi tanıyorsun.

Evet. Bu arada, gelirken tırnaklarını sırtıma sokmayı sevdiğini biliyorum.

Tükürük beni kıvrandırdı, telefon elimden düşüp tezgaha çarptı. Bana kızgın bir bakış atan profesöre bir özür mırıldandım. Ekran tekrar geldi.

Cidden, çiziklerle doluyum.

Yanaklarım alev alev yanarak telefonu kapattım ve bir daha bakmamak için uzak köşedeki çantama koydum.

Bir saat sonra sınıftan çıktığımda Kaden hemen arkamdaydı. Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. Son günlerde bunu sık sık yapıyordu. Fırsat bulduğunda, başkaları için endişelenmeden bana dokundu.

Beğendim. Fazla.

"Seni seviyorum. Şimdi," diye fısıldadı birlikte dışarı çıktığımızda ve dudakları şakağımı okşadı.

"Zor olacak. Başka taahhütlerim var."

"Kızgınsın çünkü seni utandırdım."

"Bu... kesinlikle doğru değil," diye karşılık verdim elimi çekerek. Otoparka çıkmıştık. Küçük gruplar halinde insanlar kantine giderken yanımızdan geçtiler. Bizim için günün son dersiydi ama hafta sonundan önce yapmak istediğim bir sürü ödevim vardı.

"Buraya gel," diye mırıldandı Kaden, beni cipine bindirip kapıya çarparken. Ellerini belime doladı ve bana sarıldı. Sonra beni tutkuyla öptü. Dili benimkini okşadı, dişleri dudağımı ısırdı, ta ki ben zevkle iç çekene kadar. Eli tişörtün altına uzandı ve tenime dokundu. İçimi bir heyecan dalgası kapladı.

"Kaden," diye mırıldandım güçlükle. "Halkın içindeyiz."

"O sınıftan yara almadan çıktığın için kendini şanslı sayabilirsin," diye mırıldandı a zıma karşı. Gülümsedim ve onu yavaşça kendimden uzakla tırdım. Gözleri dolmuştu ve nefesi zordu. Son birkaç günde onun hakkında çok şey ke fettim, en önemlisi, her zaman ve her yerde her şeyi yapmaya hazır olduğunu.

"Belki y r y  e çıkabiliriz..." diye teklif ettim yumuşak bir sesle.

Yine homurdandı.

"O zaman kesinlikle bir deneme yazmaya ba lamalıyım ama da lara gitmeyi çok isterim. Ve... belki başka şeyler de yapabilirim  , diye devam ettim.

Kaden bunu iki kez tekrar ettirmedi ve bir anda beni arabaya bindirdi. Her halükarda planımızı uygulamaya koymayı ba aramadık. Yani ne yürüdük, ne de arabadan indik. G z alabildiğine tek araba olan dağın eteğinde durduk. Sadece onu öpmek istedim, ama o hızlı bir öpücükle yetinecek tipte değildi. Elini saçlarıma gömdü ve ağzını o kadar sert bastırdı ki inlememe neden oldu. Sonra kendimi onun yanında buldum.

Diğer elimi kazak ve g mle imin altına kaydırırken omuzlarını tutuyordum.

"Yürümek istediğimizi sanıyordum," diye ağzına doğru i  çektim.

"Yürümek istedin," diye düzeltti beni, ereksiyon pantolonuma gelene kadar kıpırdanarak. Kendimi otomatik olarak ona doğru ittim. "Ben sadece seni istedim."

Arkama yaslandım ve onunla ilgili her şey gibi artık bana tanıdık gelen gözlerine baktım. "Bana sahipsin," diye mırıldandım yanaklarını okşayarak. "Seninim."

Bir an şaşırdı, sonra yüzünü boynumun kıvrımına sakladı. Bir şeyler mırıldandı ve anlamasam da bana ne söylemek istediğini biliyordum.

Önce boynunu sonra başını ve sırtını okşadım. Bir parmağımla çenesini kaldırıp bana bakmasını sağladım.

"Hadi," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Zaten buradayım."

"Öyle demek istemiyorum." Kaden belimi okşadı ve sonra kemerime indi. Pantolonum streç kumaştandı, yürümek için çok rahattı ve Kaden tarafından akıllıca bir hareketle çıkarılabiliyordu. Etkilendim: Bir arabanın kokpitinde böyle bir başarıyı başarmak olağanüstüydü.

Kaden'in kemerini karıştırdım ve sonunda çözdüğümde sevinçten havalara uçtum. Çılgınca hareketlerle pantolonunu ve boxerını yeterince indirmeye çalıştım. Zorlukla nefes alarak güldü ve bana yardım etti. Sonra beni tekrar öptü. Hırsla ve tutkuyla, sanki dünyada başka bir şey istemiyormuş gibi ve her an birinin beni alıp götürmesinden korkuyormuş gibi.

Bu beni çok mutlu etti.

"Haydi," diye mırıldandı tekrar. Kondomu ne zaman taktığını bilmiyordum ama önemli değildi. Beni tepeye tırmandırıp yavaşça üzerine indirdiğinde bir inilti çıkardım.

Bir an nefesimizi tutarak birbirimize baktık. Sonra Kaden kalçalarımı sıktı. Kalçamı kaldırdım ve ona geri indirdim. Kaden ortak bir ritim bulmama yardım ederken, bu hareketi tekrar tekrar tekrarladım, her ne kadar kendini tutmanın ve kontrolü

bana vermenin ne kadar çabaya mal olduğunu tamamen farkında olsam da.

Birbirimizin bedenlerini tutuştururken birlikte hareket ederken gözlerinin içine baktım. İkisi de bir saniye bile uzağa bakmadı. Özledik.

Hareketlerimiz daha hızlı ve sarsıcı hale geldi ve iç çekişlerimiz kokpiti doldurdu.

Bir ara Kaden inleyerek adımını söyledi. Kolunu belime doladı, diğer elini saçlarıma gömdü ve kalçalarını bana bastırmaya başladı, anında beni deli eden noktayı buldu. Kısa bir süre sonra adını mırıldanarak geldim ve beni takip etti. Yoruldum, üstüne çöktüm. Kollarım yorulmuştu ve başım anlatılamayacak kadar ağırdı. Sadece Kaden'in köprücük kemiğindeki öpücükleri ve sırtındaki okşayışları beni gerçeğe demirledi. Boynuna gülümsedim.

"Böylesi daha çok hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

Zorlukla geri çekildim ve ona soru sorarcasına baktım.

"Seni ağlatmak yerine gülümset," dedi yumuşak bir sesle, sonra böyle bir şey söylediğine şaşırarak kaşlarını çattı.

Alnımı alnına yasladım ve daha çok gülümsedim.

30 Sonunda yürümeyi bırakıp eve gitmeye karar verdik . Saat geç olmuştu, hava kapalıydı ve hafif bir çiseleyen yağmur cipin ön camını ıslatmıştı.

Yolda başım Kaden'in omzuna dayamış halde kaldım ve uyluğuma koyduğu elini tuttum.

Ellerini beğendim. Hafif çıkıntılı eklemleri olan büyük, sivrilen parmaklardı. Şimdi sadece *Hillhouse olayını* hatırlatan sarı bir çürük kalmıştı . Baş parmağımla okşadım.

Eve geldiğimizde yağmur yağıyordu. Ceketimi kafama geçirerek otoparka koştum ama pek iyi olmadı ve kapıya vardığımda sıırıslam olmuşum. Ben birkaç kez yüksek sesle küfrederken Kaden güldü. Yağmur onu rahatsız etmiyordu.

Kaden'in benden önce açtığı kapıyı açmayı henüz bitirmemiştim. Elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı sürükledi. Yavaşça güldüm, daha önce bir keresinde beni böyle aceleyle merdivenlerden yukarı taşıdığını hatırladım.

"Duvarda bir delik daha mı açacaksın?"

Bana döndü ve gülümsedi. Henüz kata varmamış olmamıza rağmen belimden tuttu ve beni kaldırdı. Beni tutkuyla öptü, içimde bir ürperti ateşledi.

"İyi bir duşa ihtiyacım var," diye mırıldandı, adımların geri kalanını kollarında taşıyarak ve memnun oldum çünkü öpücüğü dizlerimi yumuşatmıştı.

"Ben de." Dudaklarına karşı gülümsedim.

"Bunu söyleyeceğini umuyordum."

İskeleye geldiğimizde beni yere yatırdı ve elimden tuttu. Adımları o kadar uzun ve hızlıydı ki ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Gülerek köşeyi döndük.

O kadar ani bir şekilde durdu ki ona çarptım.

Yanıma düşen elimi bıraktı. Bir anda taştan bir heykele dönüşmüş gibiydi.

"Kaden, ne..." "Kaybol."

Daha önce kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. Kararsız bir şekilde bir adım attım.

Bir adam apartman kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı. Kırışık bir pantolon, WHİTA bir gömlek ve omzuna atılmış bir ceket giyiyordu. Koyu sarı saçlar ustaca dağınıktı; bize kendini hemen nahoş yapan kibirli ve eğlenceli bir yüz buruşturma ile baktı.

Rachel'ın evindeki fotoğraflarda sadece bir çocuk olmasına rağmen onu hemen tanıdım.

Kaden'e çok benziyordu. Ve aynı zamanda ona hiç benzemiyordu. Aynı yumuşak yüz hatlarına ve aynı karamel gözlere sahipti ama onlarda Kaden ve annesininkilerden yayılan sıcaklık ve samimiyetten eser yoktu. "Ciddiyim," diye tekrarladı Kaden tehdit edencesine. "Kaybol."

Vücudundaki tüm kaslar gergindi ve hatta nefesini tutuyor gibiydi. O korkmuştu ve ben korkmaya başladım.

Alex, görünüşe göre duvardan ayrılmak niyetinde olmadan, "Ben de seni gördüğüme sevindim, küçük kardeş," dedi. Kaden'in aksine, tamamen rahatlamıştı. Bakışları bana kaydı. WHİTA dişlerini göstererek bana gülümsedi. Acımasız bir kalp hırsızının gülümsemesi bariz. "Burada neyimiz var?"

Bu sözler Kaden'i felçten kurtardı. İlerledi, kolumdan tuttu ve beni evin kapısına doğru götürdü. Tutuşu sert ve acı vericiydi ama şikayet etmedim. Ona güveniyordum ve eğer böyle tepki verdiyse haklı sebepleri olmalı.

Kapıyı açıp beni koridora ittikten sonra yanımdan ayrıldı.

"Babamla ilgili Kaden. Şirketin hisselerinin bir kısmını satmak istiyor. Alex pozisyonunu değiştirmemişti. Sesini bile yükseltmedi. Belli ki duyulmaya alışmıştı.

"Bununla ne işim var?" diye sertçe sordu Kaden, ceketi dolaba doğru fırlatarak. Eğildim ve asmak için kaldırdım.

"Yirmi bir yaşına girdiğinizde size yapılan işlerdir. Uzun zamandır topluma karışmaya çalıştığını biliyorsun. Ama umursamıyorsanız, onları satacak. "

Kaden başka bir şey söylemeden kapıyı kapatmaya çalıştı ama Alex daha hızlıydı. Ayağı ileri atılarak onu engelledi. Avucunun içiyle açtı.

İnanılmaz bir tatlılıkla, "Kağıtları imzalarsan benden kurtulursun," dedi. "Sana yalvarıyorum."

Kaden bunu değerlendiriyor gibiydi, ifadesi her zaman anlaşılmaz. Bana bakmak için döndü ve yutkundu. Bana yaklaştı ve ağzı kulağıma gelene kadar eğildi. "Odana git lütfen." İtiraz etmek istedim ama yine kolumu tuttu ve sıktı. "Lütfen Ali."

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. Ardından ayakkabılarımı çıkarıp odama gittim. Omzumun üzerinden son bir kez baktım ve Kaden'in kenara çekilip kardeşine girmesini işaret ettiğini gördüm. Alex sanki daha önce sık sık dairede bulunmuş gibi hemen oturma odasına gitti. Yanından geçerken bana göz kırptı; Kaden'de her zaman olduğu gibi midemde kelebekler uçuşmak yerine içimi bir korku kapladı. Yatak odasının kapısını kötü bir hisle kapattım.

Kaden, ağabeyi ile iş konularını konuşurken orada olmamı istemeseydi, ona saygı duyardım. Onu böyle bir durumda yalnız bırakmak benim için zor olsa bile.

Aralarında ne oldu? Kaden bana bir şey söylemişti ama yüzlerini yüz yüze gördüğüme göre aralarında anne babanın ayrılmasından çok daha fazlası olduğunu hissettim. Kaden'in yüzünde sınırsız bir nefret ifadesi vardı. Korkunun.

Ama ne hakkında?

On dakika geçti, sonra yirmi. Gergin bir şekilde odada bir aşağı bir yukarı yürüdüm, ders çalışmadım. Yarım saat sonra daha fazla dayanamadım.

Dikkatlice kapıyı açtım ve onları görmesem de her sözünü duydum.

"Ağzını kapalı tut Alex, yoksa bütün dişlerini patlatırım," diye tısladı Kaden. Kardeşin adı aşırı bir küçümseme ile söylenmişti.

"Bunu atlatmanın zamanı geldi. Kaç yıl geçti? İki? Üç mü?" Alex kayıtsızca karşılık verdi. "Aranızdaki hikaye ciddi değildi."

Bir ses duydum.

"Tanrım, beni ne kadar iğrenç yapıyorsun." Kaden'in sesi, öfkeden ne kadar çarpık olduğuyla neredeyse anlaşılmazdı.

"Benden ne istiyorsun? Bazı hatalar yaptım, tamam. Ama yaptıklarımın bedelini ödedim ve tekrarlamayacağım. Bu sana neden yetmiyor?"

"Hatalarının bedelini ödedin mi? Ve ne zaman, Tanrı aşkına? Bir şeyi kaçırmış olmalıyım," diye tısladı Kaden.

"O zaman ailemizi koruyan bir karar aldık. Sen de çok iyi biliyorsun. " Kaden küçümseyici bir şekilde homurdandı.

Alex, "Ve eğer bu kadar gururlu olmasaydın, kirayı ödemek için oda arkadaşını aramaya zorlanarak bu delikte yaşamamalıydın," diye devam etti Alex.

"O domuzdan bir kuruş almayacağım."

nefesimi tuttum. Kaden bana babasının kendisini desteklemeyi reddettiğini ama parasını kabul etmeyeceğini söylememişti.

Nefes alma sırası Alex'teydi. "Er ya da geç gururun seni kötü bir sona götürecektir, Kaden. Bir kızla işler yolunda gitmedi diye geleceğini mahvetme..."

Donuk bir gümbürtü vardı. Kaden'in yumruğunu masaya vurduğundan emindim. "Kendra'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Onu yalnız bırakın. "

"Peki bununla kimin ilgisi var?" Yeni olan? Alex soğuk bir kahkaha attı.

"Sana yemin ederim Alex, eğer ona yaklaştırmaya çalışırsan, ben..."

"Bu yüzden mi taşındın? Neden buradaki kimse gerçeği bilmiyor? "

Kaden hafifçe hırladı.

"Küçük kız hiçbir şey bilmiyor, değil mi?" Alex ısrar etti. "Belki de bu fırsatı sana haber vermek için kullanmalıyım..."

Yere bir şey çarptı, bu yüzden tüm tereddütlerimi bıraktım ve kapıyı açtım. Oturma odasına koştum. Kaden ağabeyinin önünde durdu, omuzları titreyerek Alex rahat bir şekilde kanepede oturuyordu. "Bence gitsen daha iyi olur," dedim soğuk bir sesle.

"Ama ne kadar sevimli." Alex'in bakışları Kaden'den bana döndü ve tekrar bana döndü. Bakışları beni tepeden tırnağa okşadığında yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. Birden kendimi kirli hissettim. Gözlerinin bana verdiği hissi çok iyi biliyordum. Onu çok iyi tanıyordum.

"Dairemizden defol, yoksa polisi arayacağım," diye tehdit ettim ama sesim titriyordu.

Alex sakince sehpadan belgeleri aldı ve ayağa kalktı. Kapıya gittim ve açtım. Ona daha eşsiz bir sinyal veremezdim. Beni takip etti. Ayrılmadan hemen önce bir kez daha döndü.

"Hoşçakal," dedi yumuşak bir sesle.

uzağa baktım. midem bulandı

O çıkınca kapıyı kapattım ve kilitledim. Kendimi bitkin bir halde soğuk ormanda kaymaya bıraktım. Rahatsızlığın üstesinden gelmem birkaç dakikamı aldı. Sonra oturma odasına geri döndüm. Kaden kıpırdamamıştı.

"Gitti," dedim usulca, elimi omzuna koyarak.

Keskin bir şekilde zıpladı ve etrafında döndü. O kadar sinirli görünüyordu ki istemsizce geri çekildim. Konuşmaya başladım ama kelimeleri bulamadım.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Ben ne olduğunu anlayamadan Kaden arkasını dönmüş ve odasına kaybolmuştu. Kapıyı arkasından kapattığında gözlerimi kıstım.

İçgüdü bana bir an için yalnız kalması gerektiğini söyledi. Onu takip etmemek ve ona sarılmak benim için çok zor olsa da, Denver'da bana yaptığı gibi, odama geri döndüm. Topladım, rafların tozunu aldım ve klasörleri topladım. Düzeltecek başka bir şey bulamayınca oturma odasına gittim ve oturup beklemeye başladım. Bizim için bir şeyler pişirmek istiyordum ama Kaden'in eşlik etmek istemediğinden emindim ve ona yalnız kalma arzusuna saygı duymadığım izlenimini vermek istemiyordum. Ben de bekledim.

Bir realite şovunu birbiri ardına izledim ama konsantre olamıyordum. Bu arada cep telefonumla oynuyordum ve

Spencer'ın bize gelmesini istemenin uygun olup olmadığını düşündüm. Ama bu fikri reddettim.

Kaden odasından çıktığında yüzüme bile bakmadı ve doğruca kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Koridorda onu takip ederek ihtiyatla sordum.

Bana cevap vermeden botlarını giydi. Sonra anahtarları alıp arka cebine koydu. Kapıyı açmaya çalıştı ama ben kilitlemişim. Küfür edip cebinden desteyi çıkardı.

"Kaden, nereye gidiyorsun?" Kırık bir sesle tekrarladım.

Etrafında döndü. Hala kızgın görünüyordu. "Sana açıklama yapmak zorunda değilim, Allie." Sonra dışarı fırladı.

Kaden eve gitmedi. Zaman her zamankinden daha yavaş geçti. Her saat günlerce sürmüş gibiydi.

Bu işkenceydi.

Nerede olduğu hakkında bir fikirleri olup olmadığını sormak için Spencer veya Monica'yı aramak üzereydim. Ama vazgeçtim: Erkek arkadaşlarına yer bırakmayan histeriklerden biri gibi görünmek istemedim. Perişan olan Kaden'in buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Bundan emindim.

Nereye kaybolduğunu sormaya hakkım var mıydı? Çift olup olmadığımızı asla netleştirmedik. Hayatımda böyle bir konuşma yapmamıştım, konuşulup konuşulmadığını bile bilmiyordum. Son birkaç gündür her şey olduğu gibi, bana açık görünüyordu. Benim için sadece o vardı ve onun için de aynı olduğunu düşündüm.

Ama birbirimize ne olursak olalım, nerede olduğunu bilmeyi hak ettim. Senden haber almayı ve geceyi başka bir yerde geçirmek isteyip istemediğini söylemeyi hak ettim.

Çok endişeliydim ve ağlamak üzereydim.

Gece yarısından sonra daha fazla dayanamadım ve ona bir mesaj yazdım. Cevap alamadım. Gecenin geri kalanını kanepede uyuklayarak geçirdim ve ne zaman bir ses duyduğumu düşünsem irkilerek uyandım.

Ama Kaden eve gelmedi.

ERTESİ SABAH makyajsız ve koyu halkalarla kendimi üniversiteye attım. Kaden henüz mesajımı göstermemiş veya cevap vermemişti. Müthiş bir ıstırap içindeydim. Ona ne olduğunu bilmemek beni deli ediyordu. Ve benim hakkımda ona söylediğim onca şeyden sonra bana karşı aynı güveni hissetmemesi beni üzdü. Öte yandan anladım. Tüm yolu açmanın ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

İçimde hissettiğim acıya ve boşluğa rağmen, hiçbir şeyin dışarı sızmasını sağlamaya çalıştım. Arkadaşlarıma üşüdüğümü ve kötü bir gece geçirdiğimi söyledim, son birkaç gündür değişen havayla bu tamamen inandırıcıydı. Kendilerini riskli varsayımlara atmalarını istemedim. Kaden'le aramda olanlar kimseyi ilgilendirmezdi. Öğle yemeğinde buluştuğumuzda, bir lokma alamadım ve sonunda tepsimi Scott'a verdim.

"Teşekkürler tatlım," diye içini çekti ve onu kendine doğru çekti. "Bir erkeği nasıl mutlu edeceğini biliyorsun." Böreki zevkle ısırdı ve o kadar sıkı sıkı ki dolgunun çoğu diğer taraftan çıktı. Dawn tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve etini kesmem için tabağını bana verdi. Geçen hafta, zorunlu sorum olduğu gibi, aramızda bir gelenek haline gelmişti: "Parmakların nasıl?"

"Gündüz iyiyim ama yine de geceleri ağrı kesici almam gerekiyor. Ve bilgisayarda çok fazla vakit geçirdiğimde bile" dedi tabağını geri alarak. "Teşekkürler."

"Bilgisayarda ne yapman gerekiyor?" Scott ağzı doluyken sordu. "Bir sonraki son teslim tarihlerine daha birkaç hafta kaldı."

Dawn, sol eliyle bir çatal dolusu makarnayı almak için boş yere uğraştı ama hayal kırıklığıyla inledi. "Üniversite işi değil." Scott ve ben ona merakla baktık. Makarnaya kavgacı bir havayla baktı.

"Neyle ilgili?" Scott sordu.

"Daha fazla," Dawn belli belirsiz yanıtladı. Çatalı tabağa vurdu ve parmaklarıyla spagettiye aldı.

Scott homurdandı. "Bu kadar gizemli olma..."

"Allie," diye araya girdi Dawn, bana dönerek. "Sevdiğin çocuk nasıl?"

Başladım, çünkü ona bir gün önce olanları anlatmadığım için kendimi suçlu hissettim. Onu aramak üzereydim ki, bana artık boş dairede direnemeyecekmişim gibi geldi. Ancak Dawn, dizimize olumlu sonuçlardan daha azıyla dahil olmuştu. Benim yüzümden daha fazla kemiğin kırılmasını istemiyordum. Bu nedenle özlü cevap verdim: "Her şey harika." İnaniyor gibiydi.

* * *

O öğleden sonra eve gitmeye cesaret edemedim: Kaden'in dönmediği korkusu çok büyüktü. Anı erteledim, kampüste amaçsızca yürüdüm, sonra dönem ödevim için ihtiyacım olan kitapları ödünç aldığım kütüphaneye gittim ve birkaç hafta sonra sunacağım bir sunum yazmaya başladım. Umutsuzluğumun boyutu rahatsız ediciydi. Kütüphane kapandığında, benim için daireye dönmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Dışarıda park edilmiş cipi gördüğümde kalbim sıkıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve kapıdan hızla çıktım.

Dondum. Kan yüzümü o kadar aniden terk etti ki bayıldığımı hissettim ve duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Koridorun ortasında yanında iki kutu olan bir bavul vardı. Bana son derece tanıdık gelen şeylerin filizlendiği hareketli kutular. Örneğin benim tığ işi pelerinim. Ya da benim geldiğim gün Dawn'ın çektiği fotoğrafın olduğu çerçeve.

Kalbim birkaç vuruş atladı. Sonra şiddetle hızlandı, sonra tekrar durdu. Soğuk terlemeye başladım.

Kutuları geçip daireye girdim. Odamdan belli belirsiz sesler geliyordu. Kapı açıktı ve kısa bir süre sonra Kaden elinde başka bir kutuyla kapıda belirdi. Yanımdan geçip koridordaki diğerlerinin yanına koyarken bana bakmaya tenezzül bile etmedi.

"Ama ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Boğazımı bir yumru kapattı.

Kaden beni görmezden geldi ve odama geri döndü. Lambamla dışarı çıktığında, önünde durdum. Hiperventilasyon tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Kaden, ne yapıyorsun?" Bu sefer daha net sordum.

Bana baktı. Gözleri soğuk ve acımasızdı, tavrı düşmancaydı.

"Odadan çıkmalısın," dedi mesafeli bir sesle. "Hemen."

Bir an için sözleri bana anlaşılmaz geldi. Ne dediğini ancak elinde lambayla yanımdan geçmeye çalıştığında anlayabildim. Onu kolundan tuttum ve bana dönmesi için zorladım.

"Bu ne hikayesi?" Sesim titredi. Aniden ayaklarımın altındaki zemini kaçırdım ve düşmenin eşiğinde hissettim.

"Biz herhangi bir kira sözleşmesi imzalamadık. Gitmen gerektiğini söylersem, gidersin. O yüzden eşyalarını al ve ortadan kaybol. Bu sözleri söylerkenki umursamazlığı içimi titretti. Bu benim Kaden'im değildi. Bu bir robottu, soğuk ve duygusuz.

"Neden böyle yapıyorsun?" Diye fısıldadım ve diğer kolunu da tuttum. Aniden silkindi ve lambayı yere bıraktı. Odama dönmek için döndüğünde, yolunu kestim.

"Allie," diye hırladı. Zaten tanıdığım Kaden'e daha çok benzemeye başlamıştı.

"Beni hayatından silmen gerektiğini düşünmeni sağlamak için ağabeyinin sana ne söylediğini bilmek istiyorum," dedim ve bayılmak üzere olsam da sesim sakindi. "Neyi tartıştınız?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Benimle her şeyi konuşabilirsin Kaden. Tıpkı benden seninle yapmamı istediğin gibi, "Ona daha yumuşak bir şekilde söyledim. "Lütfen beni dışlama."

Bana baktı. Çenesi gergindi ve şakağında bir damar zonkluyordu. "Numara."

"Bu aşamayı geçtiğimizi sanıyordum. Aramızda güven olduğunu sanıyordum. "

"Yanlış yaptın."

Onu omuzlarından tuttum. "Şaka mı yapıyorsun Kaan? Dün beni mutlu etmenin ne kadar güzel olduğunu söyledin ve bugün beni sebepsiz yere evden mi atıyorsun? "

"Bir hataydı. Büyük bir hata." Bunu yumuşak bir şekilde söyledi, sanki doğru şeyi yaptığına kendini inandırmak zorundaymış gibi.

"Aramızda olanlar bir hata değildi," diye reddettim. Onu kesinlikle kırmam gerekiyordu. «Aramızdaki şey, başıma gelen en iyi şey... senin için de öyle, değil mi? Neden birinin seni aksine ikna etmesine izin verdin? " Gözlerini kapattı ve yutkundu.

Omuzlarını okşadım, sonra boynuna tırmandım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben Kendra gibi değilim," diye temin ettim onu. "Böyle ortadan kaybolmayacağım Kaden." Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. Gerildi ve beni bileklerimden sertçe tuttu. Elimi yüzünden çekip geri bir adım attı.

"Bizim hikayemiz," dedi yavaşça, "hayatımın en büyük hatasıydı."

İçimde bir şeyler kırıldı. boğulduğumu hissettim. Ama Kaden'in işi henüz bitmemişti.

"Benden uzak dur Ali. Ben ciddiylim. Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok. "

Ellerim onu tokatlamak istercesine titriyordu. Ama kendimi bu şekilde ifşa etmezdim.

Aksine, geri çekilmeye başladığımı hissettim.

O zaman olduğu gibi oluyordu: Acı ve korku o kadar büyük, o kadar dayanılmaz ve yoğun ki, sadece iki seçeneğim kalmıştı. Çökebilir ya da her bir duyguyu kalbimin en uzak köşesine geri atabilir ve sadece soğukluğun kalmasına izin verebilirim. Acı çekmeden önce beni uyuştur.

"Benim gitmemi istiyorsun?" Sesim sakindi, beni paramparça eden acı ya da öfkeden eser yoktu.

Kaden başını salladı.

"Aramızdaki şeylerin gerçekten böyle bitmesini istiyor musun? Beni apartmandan kovmak mı? "Ben ısrar ettim. Kesinlikle emin olmam gerekiyordu. "Kurallar başından beri açıktı, Allie."

dişlerimi gıcırdattım. "Ve baştan başarısız olmaya mahkumlardı... senin sözlerin."

"İstediğimi elde etmek istediğimde çok şey söylerim."
"Saçmalık," diye bağırdım. "Sırf pes etmem için söylemiş gibi yapma. Çok daha etkili yöntemler olabilirdi. "

"Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye sordu, homurdanarak.

"Çünkü alıp çöpmüş gibi attığın pek çok kızdan biri değilim. Kollarında olan ve geçmişini sana açan benim. ben oyum..."

Elini ağzıma koydu. "Numara."

Onu çıkardım. "Sırf bana geçmişini anlatmaktan korktuğun için beni kapı dışarı edemezsin. Ne kadar zor olduğunu biliyorum Kaden. İnan bana. Ama yine de yaptım. "

"Bu benim sorunum!" diye bağırdı ellerini yüzünde gezdirerek.

Dondum. Parmaklarım bir anda uyuştı. "Ne dedin?"

"Allie, lütfen, yapamam. Denedim... çalışmıyor. Yutkundü. "Seninle olamam. Sana bağlı değil ama..."

"Anderson'ın suçu mu? Annemle olan ilişki için mi? " Fısıldadım.

Kafasını salladı ve havayı dışarı üfledi. "Olan şeyler var... oldu. Bilseydin seni mahvedecek şeyler. İşe yaramıyor. Senin gibi biriyle asla birlikte olamayacağım. "

Sözleri beni mahvetti. geri adım attım.

Bir gölge bakışlarını perdeledi. "Er ya da geç bitecekti, inan bana. Böylesi daha iyi."

Tüm savunma bariyerlerim aynı anda yükselirken gözyaşlarımı tuttum. Sonra gözlerinin içine baktım ve onu mümkün olduğunca küçümsemeye çalıştım.

"Ben birinin peşinden koşan biri değilim Kaden. Şimdiye kadar beni iyi tanıyor olmalısın. "Omuzlarımı diktim. "Gitmemi istiyorsan giderim. Ama geri döneceğimi sanma."

Başını sallamadan önce bitmez tükenmez birkaç saniye geçti. "Bununla yaşayabilirim."

Ben de yaptım. Döndüm ve dışarı çıktım, kalbim çok acıyor olsa da, bir ayağımı diğerinin önüne koymam neredeyse imkansızdı.

32 DAWN benim için kapıyı açtı ve şaşkınlıkla bana baktı. Bir şeyler söylemeye başladı, sonra bakışları tuttuğum yastığa ve ayağımın dibindeki bavula kaydı. Dudaklarını büzdü ve beni içeri almak için yana çekildi. Her zamanki gibi, Sawyer orada değildi, ama bu beni ilgilendirmiyordu.

Artık umurumda değildi.

Şafak soru sormadı. Bavulu taşıdı ve şifonyerin yanına koydu, sonra elimi tuttu ve beni yatağına götürdü. Bir şey söyledi ama kulaklarımdaki uğultu sözlerini anlamamı engelledi. Odadan çıktığını gördüm.

Yatağın üstüne oturmuş, çoraplarıma bakarak bacaklarımı sallıyordum. Renkli baykuşlar çizmişlerdi. Onları aldım çünkü annemin onlardan ne kadar nefret edeceğini biliyordum. Çok geçmeden Dawn, komodinin üzerine koyduğu dumanı tüten iki fincan çayla geri döndü. Battaniyeyi geri çekti ve uzanmama ve kendimi rahatlatmama yardım etti. Sonra yanıma oturdu bende başımı dizine yasladım.

Ufak tefek şeylerden bahsetmeye başladı. Twitter'da bir aptalını daha yapan Kanye West. En sevdiği yazarın kitabından. Onu endişelendiren Sawyer, uzun süredir odasına erkek

getirmemişti. Sonunda büyükannesinin Noel reçelini hazırlama niyeti hakkında.

Sonunda savaşmayı bıraktım. Yüzümü Dawn'ın bacağına bastırdım, parmaklarımı kazağına soktum ve gözyaşlarının akmasına izin verdim.

Saatlerce ağlamaya devam ettim. Şafak kıpırdamadı. Battaniyeyi çekti ve saçlarımı nazikçe okşadı, vücudum hıçkırıklarla sarsılırken teselli edici sözler mırıldandı, o kadar güçlüydü ki kusmama neden oldu.

Bir ara o kadar yorulmuştum ki sessizce duvara baktım. Sanki biri tüm organlarımı vücudumdan çekip toplu halde geri koymuş gibiydi.

Her tarafı ağrıyordu.

Sonra gözlerim kapandı ve derin bir uykuya daldım.

Hafta boyunca uyku, günümün ana faaliyeti oldu. O dayanılmaz acıdan kurtulduğum tek saatlerdi. Yemek yiyemedim, içmek için bile mücadele ettim. Sırf tuvalete gitmek için Dawn'ın yatağından kalkardım. Kurslara katılmadım. Kaden'i görmek beni öldürürdü.

Şafak bir melekti. Bana ders notları getirir ve birlikte almadığımız dersler için Scott'ın notlarını kopyalardı. Neyse ki, Sawyer sadece ara sıra ortaya çıktı. Bir öğleden sonra oldukça üzgün bir şekilde daldı ama beni gördüğünde yüzü tüm ifadesini kaybetti. Kısa bir süre sonra, bir çanta dolusu eşyayla ayrıldı.

Cumartesi Dawn Scott ile geldi. Pizza almaya gitmişlerdi. Acıkmıştım ama Scott kutuyu açar açmaz midem bulandı. Her şey bana Kaden'i hatırlattı. Komik ve korkutucuydu, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Son birkaç gündür daha

nce hiç uyumadığım kadar uyumuş olmama rağmen kendimi bomboş ve bitkin hissediyordum.

Hayatımda ilk defa aşık olmuştum. Ve hayatımda ilk defa kalbimi kırmışlardı. Bundan nasıl kurtulacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu arada evsizdim. Dawn olmadan ne yapardım bilmiyordum.

Her zaman birine güvendim: nce ailemden, sonra Kaden'den ve nihayet ondan. Son birkaç günde her şeyi ortadan kaldırmaya çalışmış olsam da, açık ve inkar edilemez bir unsur vardı: Sonunda hayatımın sorumluluğunu almak zorundaydım. Harekete geçme zamanıydı.

"Konaklamaya ihtiyacım var."

Dawn'ın kapısını aldığımdan beri söylediğim ilk sözler bunlardı. Bir süre solmuş haliya baktım, sonra arkadaşlarıma baktım. "Konaklamaya ihtiyacım var."

Scott ağzını açtı ve tekrar kapadı. Muhtemelen o gün sessizliğimi bozacağım gerçeğini düşünmemişti. şafak da şaşırmış görünüyordu. Pizza dilimini bacaklarının üzerinde tuttuğu tabağa koydu.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Neredeyse hiç kontrole gelmiyorlar ve bu durumda, sen benim oda arkadaşımışsın gibi davranacağız. Demek istediğim, Sawyer neredeyse hiç ortalıkta yok," diye gevezelik etti. Konuştuğum için ne kadar mutlu olduğunu anladım. "zellikle de bir keresinde son anda bir adamı yatağın altına saklamak zorunda kaldığı için."

Scott, Dawn'inkinin tam tersi olan Sawyer'a ait olan odanın yarısına baktı. Kitaplarla dolu raflar ve rengarenk fotoğraflarla dolu duvarlar yerine her şey kesinlikle siyah WHİTAdı, çok

minimalistti. "Ama orada bir çekmece var," diye gözlemledi Scott.

Şafak başını salladı. "Aynen öyle" dedi hevesle. "Şimdi bir buçuk metre uzunluğunda bir Marcantonio'nun orada sıkışıp kaldığını hayal etmeye çalışın. T-shirt gibi katlanmış. "

Ağzımın kenarlarında bir seğirme hissettim. Çok hafifti ama Dawn ve Scott da bunu fark etmişti.

"Hazine?" Scott temkinli bir şekilde sordu ama beni gülünç hissettirecek şekilde değil.

"Hımm?"

"Anlatmak ister misin?" O sordu.

Bir süre düşündüm. Acı hala aynıydı, ama içimde soğuk ve uyuşmuş hissettim.

"Bilmiyorum," diye içtenlikle yanıtladım, göğsümü ovuşturarak. Kalbim düzensiz atıyordu.

"Biz her zaman sizin için buradayız. Bunu aklında tut. "

Şafak o kadar hevesle başını salladı ki saçları başının etrafında savruldu.

Birkaç derin nefes aldım ve halıya baktım. Hayatımda çok şey yaşadım. Yıllarca kendimi yalnız hissettim, kimseye güvenemezdim. Belki de insanlarla hiçbir zaman olumlu deneyimler yaşamadığım için arkadaşlıklarım hep çok yüzeysel olmuştu ve genelde onlara mesafeli yaklaşmayı tercih etmiştim.

Woodhill'de yaşadığımdan beri her şey değişmişti. Ben de değişmiştim, başka biri olmuşum. Ancak o zamanlar hiç kendim gibi hissetmemiştim. Kaden'in bana yaptıklarına rağmen. Hatalarımdan ders almıştım ve sorunları içeride tutmaktansa onlar hakkında konuşmanın daha iyi olduğunu

biliyordum. Çünkü er ya da geç içinizde o kadar büyük bir boşluk kazarlar ki sizi çökertme riskini alırlar.

Ve tekrar yıkılmak istemedim.

Yataktan kalktım, Dawn ve Scott'ın yanına yere oturdum ve anlatmaya başladım. Sessizliğe alışık olduğum için onlara açılmak bana çok büyük bir çabaya mal oldu. Ancak yaptım.

Onlara ailemi ve Denver'daki hayatımı anlattım. Anderson tarafından, ancak yalnızca basitleştirilmiş versiyonu. Tüyler ürperici Şükran Günü toplantısı hakkında. Kaden'in kardeşini de anlattım. Sonunda Kaden, tam da biz bu kadar yakınken, bir andan diğerine nasıl kökten değişmişti. Konuşurken -ısıırır ve ısıırır- her şeyi Dawn ve Scott'a söylemenin ne kadar doğru olduğunu anladım. Onlara güvendim.

İşim bittiğinde, Dawn yanıma geldi ve bana sarıldı. Scott elimi tuttu ve sıkıca sıktı.

"Güzel," dedi Dawn kararlı bir sesle, sargılı eline rağmen beni omuzlarımdan tutarak. "Bir kere, bence her şeyin bir nedeni var, Allie. O olmasaydı, burada bizimle oturuyor olmazdın. Hiç tanışamayacaktık. Belki de hayallerinin peşinden gidecek cesareti asla bulamayacak, düşündüklerini annene söylemek, öğretmen olmak hiç aklına gelmemiştir. Aşık olmazdın. "

Dawn'ın bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım.

"İkinci," diye devam etti, "bana öyle geliyor ki, geçmişinden süreç boyunca olumsuz deneyimler yaşayan tek kişi sen değilsin. Kaden ayrıca çok fazla ağırlık taşıyor. " Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırdım.

"Her iki durumda da, bu Allie'yi evden kovmak için bir neden değil. Dürüst olmak gerekirse, bu beni oldukça kızdırıyor, "dedi

Scott, sanki onun için yepyeni bir duyguymuş gibi kaşlarını çatarak.

"Benim gibi biriyle asla olamayacağını söyledi." Boğazımı temizlemek zorunda kaldım çünkü aniden onu özledim. "Nedenini açıklaması için yalvardım. Kardeşiyle arasında ne olduğunu anlatmak için. Ama yapmak istemedi. "

"Senin gibi biriyle ne demek istiyorsun?" Şafak, oturduğu yerden bağırdı. "Ona tekrar vurmalıyım. Hala sağlıklı bir elim var. Ve iki ayak. "

Gülemedim bile. Kaden'in sözleri sürekli kafamda çınılıyordu.

"Kurallar başından beri açıktı." İronik bir kahkaha patlattım.

Scott başını salladı. "Elbette büyük bir karışıklık yarattı. Artık sesini duyurabildi mi? "

Başladım. Bütün hafta telefonu açmadım. Günlerim yalnızca uyku ve Dawn'ın dikkatimi dağıtma girişimleriyle noktalanmıştı.

"Hiç bir fikrim yok."

Şafak hemen çantamı aldı ve bana verdi. Kalbimin neden bu kadar hızlı attığını bilmiyordum. Kaden'in sesini çıkarmış olup olmaması önemli değildi. Beni derinden incittiği gerçeğini değiştirmezdi.

Ama endişelenmeme gerek yoktu. Dawn telefonu açmam için şarj cihazını bana ödünç verdikten sonra ekranda tek bir isim buldum: Spencer.

"Elbette," diye mırıldandım. Spencer kesinlikle Kaden tarafından son eşyalarımın kurtulmak için gönderilmişti. Cep telefonumu kilitleyip bir kenara koydum.

"Gerçekten şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Teklifini ne kadar takdir etsem de burada sonsuza kadar kalamam, Dawn. Seni işini riske atmak istemiyorum. "

Alaycı bir gülümseme verdi. "Köprünün altında birlikte uyuyabiliriz. Eğlenceli olurdu."

Kendime rağmen, gülümsediğimi hissettim.

"Yeni başlayanlar için tekliflere bir göz atalım. Artık başkalarıyla birlikte olmak istemediğinden eminsin, değil mi Allie? Scott akıllı telefonuna körü körüne yazarken bana endişeyle baktı.

İkisinin de beni şefkatle boğmaması, ancak her ikisinin de durumla pragmatik ve somut bir şekilde yüzleşmesi bana çok yardımcı oldu.

"Hayır," diye kesin bir şekilde yanıtladım. "Paylaşmak yok. Kendime oda arkadaşı seçemezsem. Hâlâ bir sürü birikimim var ve gerekirse ailemin hesabından çekebileceğim bir hesabım var." Aslında, vücudumun her zerresi, oradan tek kuruşuna dokunma fikrine karşıydım ama sömestr ortasında kesinlikle yurtda yer bulamazdım. Koltukların hepsi doluydu, bekleme listeleri sonsuzdu.

"Çok güzel. Önümüzdeki günlerde ziyaret edebileceğimiz konaklama yerlerinin bir listesini yapayım derim. Siz ikiniz internetteki ilanları kontrol edeceksiniz, ben tüm fakültelerin ilan tahtalarını dolaşacağım. Scott ayağa kalktı ve elini sarı saçlarından geçirdi. Ta ki bir an önce onları mükemmel bir şekilde taramışken, o anda ciddi ifadesinin aksine onu her taraftan vuruyorlardı.

"Yanılmıyorsam Yaratıcı Yazarlık partnerim Grace, erkek arkadaşının yanına yeni taşındı. Belki dairesi hâlâ boştur," dedi Dawn düşünceli bir şekilde, dizüstü bilgisayarını kucağına koyarak. "Hemen yazmaya çalışacağım."

"En uygun!" Scott başparmaklarını kaldırdı ve ceketini üzerine geçirdi. "Bir şey bulursam hemen arayabilmen için sana fotoğraflarını göndereceğim."

"Seninle gelebilirmiyim!" Ayağa kalkmaya çalışarak itiraz ettim ama Dawn beni omuzlarımdan tuttu.

Sana karşı dürüst olacağım tatlım, dedi Scott. Derin bir nefes aldı ve "Yıkılmış görünüyorsun." dedi.

"Daha iyi bir sıfat bulamazdın," diye onayladı Dawn, sonra bana baktı. Bir haftadır giydiğim eşofmanı ve onunla uyumlu kloş gömleği görünce yüzünü buruşturdu. "Aslında daha iyi günler gördün." Ve az önce o ikisine minnettar mıydım?

"Sana kendini kötü hissettir demiyoruz, kışını kaldır demiyoruz. Sana birkaç gün daha bırakacaktık ama sen kendi başına kalktın. Hadi ama! Scott ellerini çırpı. "Saldırıya Allie." Kapıya gitti ve ayrılmadan önce son bir kez bana gülümsedi.

İç çekip uzandım. Dikkatle gömleği kokladım. Nasıl iğrenç.

"Ben iğrençim, değil mi?" Dawn'a sordum.

"Biraz..." Bana silahsız bir gülümseme gönderdi ve iki parmağıyla burnunu sıktı.

Derin bir nefes aldım.

Sonra kalktım.

Saldırıya.

ertelediğim bir şeyi yaptım . Annemi aradım.

Ya da en azından denedim. Ama bir saatten fazla bir süre, numarayı çevirir çevirmez aramayı kapatmadan edemedim.

Dawn, huzur içinde aramama izin vermek için bilerek yürüyüşe çıkmıştı, ama bu imkansızdı. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Aramızda bekleyen o kadar çok şey vardı ki: Hey, son birkaç yılda hayatımı cehenneme çevirdiğin için teşekkürler.

Sonra günlerdir Dawn'ın sözlerini düşünüyordum. Anderson'ın hikayesi ve annemin sefil davranışları olmasaydı, Woodshill'e asla taşınmazdım. Ve o yeni başlangıç olmasaydı, o harika arkadaşlarla asla tanışamazdım. Asla aşık olmazdım: Hareket etmeden önce bunun imkansız olduğunu düşünürdüm. Ve kendim hakkında bu kadar çok şey öğrenemezdim ve o kadar fazla büyümeydim. Bütün bunlar olmasaydı, olduğum kişi olamazdım. Ve itiraf etmeliyim ki o kişiden çok hoşlandım. Doğru yolda olduğuma ikna oldum.

Dişlerimi gıcırdattım ve gözlerim kapalıyken tekrar arama düğmesine bastım. Telefonu yavaşça kulağıma götürdüm, kalbim deli gibi atıyordu.

Annem cevap verdi ve ben nefesimi tuttum.

"Kristal." Adımı söyleme şekli, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum."

Ona telefonla ulaşmak ve onu boğmak istesem de sözlerini görmezden geldim.

"Merhaba anne," dedim, zorlama bir nezaketle, Dawn'ın battaniyesini elimle ovuşturarak. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Nasılsınız?"

Bebek adımları, hatırladım. Son birkaç yılda yuttuğum her şey için onu suçlamama gerek yoktu.

"Nasıl gitmesini istersin?" Kendi galamda beni küçük düşürdün! Bununla ortaya çıktın ... bu holigan ve ... "

Sonraki kelimeleri duymadım bile. Alışılmadık bir sakinlik tarafından işgal edildim. Birdenbire başaracağımdan emin oldum. Yeterince güçlüydim.

"Anne," diye sessizce araya girdim.

"Beni bölme, Crystal. Bana bir soru sordun ve şimdi cevabı da dinleyebilirsin. "

"Seni azarlamak için çağırmadım." Sırt üstü yatıp tavana baktım. Şafak, çeşitli kıtaların karanlıkta farklı renklerle aydınlandığı bir dünya haritası eklemişti bize.

"Onuru neye borçluyum?" diye sordu.

"Galaya geleceğimden emindin, değil mi?" Sabırla cevabını bekledim. anlamadım

"Denver'da kendin de söylediğin gibi, benim varlığıma güveniyorsan... Russell'ın da orada olmasına nasıl izin verirsin?" Nefesini tuttuğunu hissettim.

"İlk başta düşünmedim, biliyorsun," diye devam ettim, bir tutam saçı parmağıma dolayarak. "Bunu bir kez ve herkes için arkamda bırakmak istedim. Ama düşündükçe daha çok... Bunu nasıl yapabildin anne? "

Hattın diğer ucundaki ağır nefesini duyabiliyordum ve bana cevap verip vermeyeceğini görmek için bekledim. Ama o susmaya devam etti.

Boğazımı temizledim. "Russell bana tecavüz etmedi. Ama bana kötü davrandı. Üzerimde silinmez bir gölge bıraktı. Sana her şeyi anlattım, sana güvendim. Peki sen ne ile meşgulsün? O adamı evimize davet ediyorsun ve benim gözümde onu tanıyorsun. "Kolumu gözlerimin üzerine koydum. Ağlamayacaktım. Davranışının üzerimde ne gibi sonuçlar doğurduğunu anlamasını istedim, böylece kaçışımın nedenini ve yeni başlangıcımı anladı. "Bütün bunları nasıl yapabildin? Bana mı anne?" Ben senin kızınım. Beni korumalıydın, bunun yerine beni kavgaya attın." Burnunu çekti.

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye titrek bir sesle sordu. "Öyle görünüyordu," diye yanıtladım.

"O adamın evimde varlığını kabul etmenin bana ne kadara mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!" diye tısladı.

"Öyleyse neden onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın?" Uzun bir ara daha.

Çok büyük meblağlar bağışladı Crystal, dedi sonunda. "Bu yıl yine hayır kurumları için yaptı. Başka bir seçeneğim yoktu. Çevremizde işlerin nasıl olduğunu biliyorsun. "

Sevinmeden güldüm. O anda kapı biraz açıldı ve Dawn içeriye baktı. Telefonu kulağına dayamış beni görünce gitmeye başladı ama ben ona girmesi için işaret ettim. Onu odasından atmak istemedim. Sonra o yanımdayken o kadar da küçük hissetmediğimi hissettim.

Ayağa kalktım ve yanımdaki koltuğu işaret ettim. Dawn, söylenmemiş yakarışımı kabul etti ve endişeli görünerek yatağa koştu.

"İşlerin nasıl gittiğini biliyorum. Tabii, anne. Ama bu senden yardım beklemediğim anlamına gelmez. "

"Onu senden uzak tuttum Crystal. Elimden gelen her şeyi yaptım ... "

"Elinden gelen her şeyi yapmış olsaydın, o domuz bir daha asla evimize girmeyecekti," diye sözünü kestim kararlı bir sesle. "Normal bir annenin yapacağı şeyi yapardın ve o iğrenç varlığı ihbar ederdin. Bunun yerine beni güzel giyinmeye zorladın ve sessizliğin için sana verdiği kirli parayı kabul ettin. Korkum ve dehşetimle beni tamamen yalnız bıraktın. "

Yine nefesini tuttuğunu duydum, ama henüz işim bitmemişti.

"Artık geçmişe takılıp kalmak istemiyorum anne. Gerçek için. Yeniden başlamak için Woodshill'e taşındım. Senin ve babamın hayatını zorlaştırmak istediğim için değil. Sadece tekrar özgürce nefes almak istedim. Ama bu şey aramızda çözülmediği sürece yapamayacağımı fark ettim. " Birden hat sustu.

"Seni affetmeye çalışıyorum. Russell'la olan hikayeyi atlatıp burada bir hayat kurmaya çalışıyorum. Ama kararlarımı karışmaya devam edersen yapamam. "

Gözyaşlarımı tutmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Şafak elimi tuttu ve sıkıca sıktı.

"Seni asla kasten incitmek istemedim Crystal, sadece ailemiz için en iyisini istedim," dedi annem ve ondan alacağım tek bahanenin bu olacağını biliyordum. Başka bir şey yoktu, onu iyi tanıyordum. Ama en azından yıllardır söylemem gereken şeylerden kurtuldum.

"Beni kırdın anne. Bu çok fazla. Ve Şükran Günü için duygularıma saygı duymadığını bir kez daha kanıtladın. Onun da orada olacağını bilmene rağmen o partiye gelmeme izin

verdin. Arkadaşlarının önünde yüzünü kurtarmak, kızının psikolojik dengesinden daha önemlidir. "

Tartışmak için nefes aldığımı duydum, ama sonra hiçbir şey söylemedi. Dawn bana sorgulayıcı bir bakış attı ve annem konuşmadığı için omuz silktim.

"Seni temelli olarak evden kovdum, değil mi?" diye sordu bir anda. Onu önümde, bacak bacak üstüne atmış, uzun süredir bana ait olmayan o evde bir yerde dimdik otururken görüyor gibiydim.

"Yakın zamanda Denver'a dönmek gibi bir planım yok anne. Burada, Woodshill'de gerçekten mutluyum. "

"Büyük bir şehirde yaşamak için yaratılmışsın Crystal," dedi küçümseyici bir tavırla, "herkesin paslı minibüslerde dolaştığı bir ülkede değil."

Sözleri neredeyse beni güldürdü.

"Artık Crystal değilim anne. Birkaç ay için. Arkadaşlarım bana Allie der. Belki de burada beni mutlu eden bir hayat yarattığımı kabul edebilirsin," dedim usulca. Bunlar telefon görüşmemizden önce zihinsel olarak hazırladığım sözlerdi. "Seni hayatımdan silmek istemiyorum anne. Sana da bana da bir faydası olmaz ama beni olduğum gibi kabul etmeye başlamazsan başka seçeneğin olmayacak. "

Şafak parmaklarımı o kadar sıktı ki neredeyse acıyordu. "Senin gittiğin yolu kabul edemem. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, senin için sadece en iyisini diliyorum. Ve bence onu Woodshill'de ya da seni yanlış yola sürükleyecek dövmele tembel bir adamla bulamazsın. " Sözleri

bende bir acıya neden oldu.

"Sana kötü davranırsa kapat, Allie," diye fısıldadı Dawn, kelimelere jest ile eşlik ederek.

"Artık sana ve babama bağılı değilim. Hayatıma girmek istiyorsan öyle ya da böyle kabul etmelisin. Ayrıca gelip beni görebilirsin ya da görmeyebilirsin. Senin karar vermene izin vereceğim. Her durumda, geri dönmeyeceğim. Burada, Woodshill'de kendimi her yerden daha çok evimde hissediyorum. "Kalbimi kırmaları dışında. "Ve şimdi kapatmam gerekiyor. Yapacak işlerim var."

Keskin bir şekilde nefes aldığını hissettim.

"Görüşürüz anne. İstersen babama benden selam söyle," dedim belli belirsiz bir uzlaştırıcı ses tonuyla.

"Görüşürüz Cr..." Durdu. "Görüşürüz Allie."

Sonra çevir sesini duydum ve cep telefonumu yavaşça indirdim.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Dawn parlak bir gülümsemeyle.

"Ben de öyleyim demek aptalca mı?"

Arkadaşım gülümsemeyi kesmeden başını salladı. "Hiç de bile."

Şok olmuş, terlemiş ve kalbim çarpıyor olsa da gülümseyerek karşılık verdim. Sonunda başarmıştım. Anneme gerçekten ne düşündüğümü söylemiş ve kendimi ondan kurtarmıştım. Bizim için bir gelecek olup olmadığına karar vermek artık ona kalmıştı.

edilebilir ara dönem konaklama için ARAMA , ilk başta olduğundan çok daha basit çıktı. Ziyaretlerin çoğu iyi geçti. İki, hatta üçümüz dairelere baktık ve utanç verici durumlar en aza indirildi. Bir keresinde Dawn ve ben tepeden tırnağa sakindik ve öpüşmek isteyip istemediğimizi sorduk ama kibarca reddettik.

Bütün kursları takip etmek ve bir apartman dairesinden diğerine ev sahipleriyle konuşmak yorucuydu ama tüm bu aktivite benim için iyi oldu.

Bazen kampüste Kaden'e benzer bir şapka veya süveter içinde birini gördüğümde irkildim ve taşıkardi tarafından saldırıya uğradım. Asla o değildi.

Onunla sadece ikimizin de katıldığı seminerde tanıştım. Dersi yarıda kesip bir sonraki dönem tekrar etmeyi düşünmüştüm ama düşünmüştüm. Sinema ve Televizyon benim en sevdiğim derslerden biriydi, Kaden yüzünden ondan vazgeçmezdim. Sırf birlikte olamayacağımızı kafasına koyduğu için ondan saklanmayacaktım.

Ondan uzak durmaya çalıştım. Sınıfa son anda gelip ilk önce çıktım ve izlemenin cazibesine kapılmamak için büyük bir kararlılıkla derse konsantre oldum. Yokmuş gibi davrandım.

O günkü etkinlik, filmlerin ve karakterlerin farklı kategorilere ve dönemlere atanmasını içeriyordu. Masaya gitmemiz ve kağıdımızı tahtadaki ilgili sütuna yapıştırmamız gerekiyordu. Senaryoyu iyice okuduktan sonra oldukça kolay bir iş. Omuzlarımda bir varlık hissettiğimde, ilk kağıdımı tahtaya yapıştırmak için mıknatısı aldım. Kaden olduğunu hemen

anladım. Son aylarda bana çok tanıdık gelen kokusunu tanıdım, ondan yayılan sıcaklığı hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

Notunu eklemek için omzumun üzerinden uzandı.

Dondum.

"Konuşabilir miyiz?" Nefesi kulağıma ne kadar yakın olduğundan değdi.

Arkamı dönüp koltuğuma geri dönmek üzereydim ama beni dirseğimden tuttu. Yüzüne bakmamak için kendimi zorluyordum. Kolumdaki eline bakarak durdum. Kalbimin ne kadar hızlı attığını görünce bayıldığımı hissettim. Üzerimdeki kazağa rağmen Kaden tenime dokunmuş gibiydi. Çok, çok yoğundu. Onunla temas bende karışık duyguları tetikledi. Kollarımı boynuna dolayıp gözyaşlarına boğulmak istiyordum ama aynı zamanda bir yumrukla burnunu kırmak istiyordum. Ondan uzaklaşmak istiyordum ama aynı zamanda gitmesine asla izin vermemiştim. Bana her dokunduğunda yaptığı gibi, sanki bir yapbozun son parçası nihayet yerine oturmuş gibi bir tamamlanma duygusu hissettim.

İşe yaramıyor. Senin gibi biriyle asla birlikte olamam, sesini kafamda duydum.

Gözlerinin içine bakmadan sakince kollarımdan çekildim. Koltuğuma geri döndüm ve kalbim ağzımda, tahtadaki çizelgeyi dikkatlice kopyalamaya başladım. Kaden bir süre sonra sınıftan ayrıldı.

Günün son dersinden sonra Scott ve ben kampüsün barında oturduk ve Dawn'ın bize katılmasını bekledik. O gece başka bir konaklama randevum vardı ve birlikte gitmek istedik. O olmadan ne yapacağımı bilmiyordum. Tek başıma tüm bu

ziyaretleri organize edemezdim, ama zaten ikisi çok hoşuma giden altı konaklama görmüştüm. Başvuru formlarını umutla doldurmuştum, ancak bir ev sahibini uygun bir kiracı olduğuma ikna etmenin beklenenden daha zor olduğunu gördüm. İki daireden biri için zaten olumsuz yanıt almıştım, diğeri için günlerdir yanıt bekliyordum.

O günkü randevu hakkında çok fazla yanılgıya düşmemeye çalıştım ama internette gördüğüm fotoğraflar harikaydı.

Scott ve ben, gıcırdayan merdivenleri, elimizde latte fincanlarıyla bara çıktık. Yukarıdaki pencerelerin yanındaki koltuklar her zamanki gibi zaten doluydu, ama ortada boş bir masa bulduk.

Tam olarak yerleşmeden önce, Scott çörekinden bir ısırık aldı ve zevkle inledi.

"İyi?" diye sordum gülerek.

Dudaklarındaki çikolatayı yaladı. "İlahi. Bir ısırık ister misin?" başımı salladım.

"Daha fazla yemelisin, Allie." Çöreği ısırmaktan başka çarem kalmayana kadar burnumun altında salladı. "İlahi" kesinlikle bir abartıydı.

"Güzel," Scott ağzı doluyken beni övdü. "Artık kilo vermeni istemiyorum."

"Bunu bilerek yapmıyorum," diye homurdandım. Doğruydı. Beceriksiz olmaya devam ettim, hiçbir şeyden hoşlanmadım. Düzenli olarak tükettiğim tek şey kahveydi, ama aksi takdirde her yerde uyuyakalırdım. Dawn'ın sevgiyle dediği gibi "zombi halim", Kaden beni evden kovduğundan beri düzelmişti, ama bariz izler bırakmıştı.

"Seminer nasıl geçti?"

iç geçirdim. Kaden'la olan görüşmeyi aklımdan silmek istedim ama Scott'ın bu tür şeyler için bir çeşit altıncı hissi vardı. «Benimle konuştu. Bana konuşabilir miyiz diye sordu. "

"Peki ona ne cevap verdin?" Scott, dilinin yumuşak hamurun içinde neredeyse tamamen kaybolmasını izleyerek büyülenerek, çörek dolgusunu yaladı.

"Onunla bir daha konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Belki de sana önemli bir şey söylemesi gerekiyor."

"Şey? Tampax'ları banyonuzda bıraktığımı mı?" Biraz fazla yüksek sesle karşılık verdim. Yan masadaki kızlar dehşete düşmüş bir ifadeyle bize döndüler. Bir özür mırıldandım ve fincanımın arkasına saklandım.

"Ali?"

Döndüm ve Monica'nın, ardından Spencer ve Ethan'ın bize doğru geldiğini gördüm. Spencer'ın gözü neredeyse normale dönmüştü.

"Merhaba." Kendime rağmen onu selamladım.

"Ücretsizdir?" Monica kararsızca, başparmağıyla arkasını işaret ederek sordu. "Diğer tüm masalar dolu."

Kesinlikle ona hayır diyemezdim. Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. Monica, Ethan ve Spencer, Kaden'in davranışından sorumlu değildi. Bana her zaman iyi davranmışlardı. Ve gelecekte birlikte çok fazla zaman geçirmeyecek olsak bile, zaman zaman buluşmamız kaçınılmaz olurdu. "Nasılsınız?" diye sordu.

"İyi." Herkes bana şüpheyle baktı. "Yeterince, derdim," diye ekledim yumuşak bir şekilde, çünkü kulağa o kadar bariz bir yalan gibi gelmiyordu.

"Kaden berbat görünüyor," diye tersledi Monica.

Ethan homurdandı. "Bebeğim, sanmıyorum..." diye başladı ama Scott onun sözünü kesti.

"Hak ettiği şey bu." Bunu son derece sakın ve kibar bir gülümsemeyle söyledi.

Monica ona ters ters baktı, sonra masanın üzerinden bana doğru eğildi, saçlarını fincanıma düşme riskini göze aldı. Son anda Ethan renkli kuyruğunu alıp sırtına koydu.

"Kaden kimseye açılmıyor, bunu sen de biliyorsun Allie. Ve bunu yaptığında panikliyor ve uzaklaşıyor. Ayrıca hepimizle birlikte yaptı. Doğru mu arkadaşlar? Yanında oturan Spencer ve Ethan'a baktı.

Ethan içini çekti ve karşılık vermek üzereydi, ama Monica ona öyle tehditkar bir bakış attı ki, son anda fikrini değiştirdi ve şiddetle başını salladı. Spencer kollarını kavuşturdu. Özellikle mutlu görünmüyordu.

"O zaman iyi bir terapist arıyor olmalısın." Scott öfkeliydi. Onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum.

"Önemli değil. Bitti." Bu sözler ağzımda plastik tadı vardı. Yalan söylüyorlardı ve yalan söylüyorlardı.

"Allie, bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz." Spencer başını kaldırdı, kaşlarını çattı ve dirsekleriyle masaya yaslandı. "Alex burada olduğundan beri, Kaden kırıldı."

Monica nefesini tuttu. "Alex burada mıydı?" Nasıl oldu da hiçbir şey bilmiyordum? "

"Çünkü Kaden kimsenin bilmesini istemiyor."

"Bu birçok şeyi açıklıyor, kahretsin." Ethan elini saçlarından geçirdi ve kolunu Monica'nın sandalyesine dayadı.

Scott homurdandı. "Yapabilirsem ne açıklarsın? Kötü kardeş onu ziyaret eder ve mantıklı sonuç Kaden'in Allie'yi evden

kovması mı? Üzgünüm çocuklar, ama bu benim için yeterli değil. Benim için yeterli değil. Scott'ı hiç böyle görmemiştim.

Ona söylemeliyiz," diye mırıldandı Monica, Spencer'a sorgulayıcı bir bakış atarak.

Hemen başını salladı.

Ethan, "Allie cevapları hak ediyor Spencer," diye ekledi.

"Lütfen bana neden bahsettiğini söyler misin?" Önce birine sonra diğerine şaşkın şaşkın baktım. Sonunda Spencer'a baktım.

Başka bir yerde olmak isteyen birinin havasıyla inledi. "Kaden ve erkek kardeşinin bir ilişkisi yok... tabiri caizse cennet gibi."

"Bana bundan bahsetti. Boşanma ve babası ve toplum. Alex'in de. Kaden'in ailesi hakkında bana anlattığı her hikayeyi hatırladım. Babasıyla hiç anlaşılamadığını ve babasının, Alex için olduğu gibi Kaden'in çıkarlarının şirketle değil, başka şeylerle ilgili olduğunu asla anlamadığını. Ve bu Bunun için Alex'ten uzaklaştı, onları bağlayacak hiçbir şey kalmayana kadar. Spencer, "Kaden on sekiz yaşındayken kız arkadaşı onu terk etti" dedi. "Kendra," diye mırıldandım.

"Bunun ne alakası var... Ah." Scott şaşırılmış görünüyordu.

"Belki de kardeşi kızını ondan çalmıştır?"

Spencer homurdandı. "Hayır. Ona tecavüz etti."

Kahve ters gitti ve öksürük gibi hissettim. Scott sırtıma bir tokat attı.

"Şey?"

"Alex bir partiden sonra Kendra'ya tecavüz etti."

"Nefret."

Spencer çenesini sıktı ve konuşmasının onun için zor olduğu açıktı. "Kendra, Kaden'i ona inanmadığı için terk etti. Doğal

olarak her şeyi reddeden kardeşinin tarafını tuttu. Kaden'in artık Alex ile fazla teması olmadığı zamanlarda, onları uzaklaştıran ebeveynlerinin ayrılması nedeniyle bunu zaten biliyorsunuz. Ama Alex her zaman Kaden'in çocukken idolleştirdiği ve hayran olduğu ağabeyiydi. Ve Kaden, Alex'in kendisinininki bir yana, bir kıza asla tecavüz etmeyeceğine dair mutlak bir inanca sahipti. Kendra ve Kaden arasındaki şeyler oldukça kötü bitti. " Spencer masaya baktı ve işaret parmağıyla bazı çörek kırıntılarını ezdi. "Kendra'nın doğruyu söylediği çok sonra anlaşıldı. Kaden için dünya başına yıkılmış gibiydi."

Nefesimi tuttum ve Scott'ın koluna sarıldım. Elini omzuma koydu ve sıktı.

"Bir sürü parayla örtbas edildi. Aksi takdirde Kaden'in babasının şirketi sonsuza kadar mahvolurdu, "diye devam etti Spencer. "Bu tür bir görüntü hasarını geri alamazsınız." Alex ve Kaden arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı kendi kendime tekrarlarken yüzümü buruşturdum. Birden her şey çok daha anlamlı hale geldi. Kaden'in ağabeyinden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıştım.

"Kaden Kendra'ya hemen inanmadığı için hâlâ kendini suçluyor. Ve bunu asla kabul etmese de, birisine tekrar aynı şekilde acı çektirmekten müthiş bir korkusu vardır. Sanırım bu yüzden... insanlara fazla açık olmayı yasakladık. Güvenli bir mesafeyi korumayı tercih ediyor. Ama onu neye götürdüğünü görün. "

"Ama benimle bunun hakkında konuşabilirdi," diye mırıldandım.

Monika içini çekti. "Bunu nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum. Ve kesinlikle seni kaybetmekten korkuyordu. "

O sözleri düşündüm. Doğruydı. Duygularına gelince, Kaden herkesten daha içine kapanıktı. Buna ek olarak, Kendra ve Alex'in hikayesinin kesinlikle bir fincan kahveden anlatılamayacağı, özellikle de kendi geçmişimin farkında olduğum gerçeği. Muhtemelen, durum göz önüne alındığında gördüğü tek alternatif ondan uzaklaşmaktı.

"Korkunç. Ciddiyim. Ama sana yaptıklarını haklı çıkarmaz Allie," dedi Scott beni gerçeğe döndürerek.

Monica, Scott'a bakmadan, "Herkes hata yapar," dedi. "Pişman olduğuna eminim. O gerçekten korkunç, Allie. Dairesinden ayrılmaz ve Spencer'dan başka kimseyle konuşmaz."

"Benimle konuşmuyor bile."

"Zaman nasıl geçiyor?" Ethan şaşkınlıkla sordu. Spencer, "Çevrimiçi oyna," diye yanıtladı.

"Başka hiçbir şey?"

Kafasını salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorsa, ona saygı duyuyorum. Sanırım onu sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Gitmeliyiz, dedi Scott yumuşak bir sesle. "Şafak sona ermek üzere."

"Nereye gidiyorsun?" Monica merakla sordu. Neşeli ses tonu zorlayıcıydı ama ortamı biraz olsun yumuşatma girişimini takdir ettim.

"Yedi numaralı daireyi ziyaret edin."

Monica bir şeyler söylemeye başladı ama Ethan ondan önce geldi. "Gerçekten bir daire mi arıyorsunuz?"

“Elbette bir daire arıyor. Allie sadece dengesiz bir adam onu artık etrafta istemediğine karar verdiği için burada takılmıyor,” diye yanıtladı Scott öfkeyle.

Aslında geçen hafta yaptığım şey buydu ama üçüne de söylemeye gerek yoktu. "Belki görene kadar beklemelisin..." diye başladı Monica.

"Hayır," diye sözünü kestim, kendimi gülümsemeye zorlayarak, ama göğsümde bir sızı hissettim. "Kaden benim için çok şey ifade ediyor ama barınma durumumu bu kadar güvenilirmez birine bağlayamam... Bana kapalı, Monica."

Ayağa kalktım ve derin ve yavaş nefes almaya çalıştım. Her yanımda Kaden'e hasret kaldı. Onu görmek istiyordum, onu kollarıma almak ve arkadaşlarımdan bana söylediklerini onun ağzından duymak istiyordum. Ama bu mümkün değildi. Kesinlikle mümkün değildi.

"Bana gerçeği söylediğin için teşekkürler." Yürümeden önce Spencer'ın omzunu sıktım ve Ethan ve Monica'ya gülümsedim.

Spencer elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. Sonra bana baktı. "Taşımak için yardıma ihtiyacın olduğunda beni ara. Bu en az."

"Teşekkürler

Spencer."

DAİRE fotoğraflardakinden daha da güzeldi. Kampüse on beş dakika uzaklıkta, yaşlıların ve ailelerin olduğu kadar öğrencilerin de yaşadığı güzel bir bölgedeydi. Apartmanların önündeki yeşil alanlardan, yakındaki parka, hatta iç merdivenlere kadar her şey temiz bir havaya sahipti. Ve daire bir rüyaydı. Zeminler, WHİTA duvarlarla rustik ama aynı zamanda çok modern bir kontrast oluşturan koyu renkli parke idi. Geniş oturma odasında bir duvar tuğlaydı ve hafif ahşap söveler ve çerçevelerle birlikte çok hoş bir etki yarattı. Sadece küçük şirin bir ev gibi görünmesi için şömine eksikti. Mutfak küçüktü ama mobilyalıydı ve banyo sahibi tarafından yeni yenilenmişti. Hem banyo hem de duş vardı. Oturma odasının karşısında aynı büyüklükte iki yatak odası vardı. Birinin daha büyük pencereleri vardı ve içimde onu çoktan benim saydım.

Memnuniyetle etrafa bakındım, ama bir dairenin benden çoktan mahrum bırakıldığı düşüncesi, coşkumu azalttı. Muhtemelen bunu da kaldıramazdım: İnsanlar böyle bir yer için savaşıyordu.

Neyse ki, randevuda bir emlakçı değil, bizzat bize odaları gösteren ev sahibi vardı. Bize marangoz olan yeğeninin her şeyi düzeltmeye yardım ettiğini söyleyen hoş bir yaşlı kadındı. Dawn ve ben bir tur daha atarken Scott yeğenini sordu.

"İstiyorum," dedim kolunu tutarak. "Benim için doğru yer orası."

Kaden'in dairesinde ilk olduğum zamankiyle aynı duyguyu hissetmişim... ama sert yorumlar ve kaç çatma olmadan.

Dawn, oturma odasındaki kanepeyi işaret ederek, "Keşke yıl sonuna kadar yurt odamın parasını ödememiş olsaydım," diye içini çekti. Önünde yumuşak bir halı vardı ve sehpa zeminle aynı ahşaptı. "Çekyatınızdan çok daha rahat görünüyor." Çekyatımın bahsettiğini duymak bana acı verici bir sancı verdi. Eski odamda kalmıştı. Scott eşyalarımı Kaden'den almayı teklif etmişti ve ona sonsuz minnettardım. Bir yanım Kaden ile konuşmaktan, Kendra ve kardeşinin hikayesini onun sesinden duymaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bunun beni çok üzeceğini çok iyi biliyordum ve o anda bunu göze alamazdım. Bir daireye ihtiyacım vardı. Ve bir planım vardı. Kaden'in bana sunamadığı şeyleri tekrar yoluna koymak, güvenlik ve istikrara sahip olmak istedim. İşlerin gidişatına ne kadar pişman olsam da, önce kendimi düşünmem gerekiyordu. Bacaklarımın üzerinde yürümek istiyordum. Ne de olsa beni Woodshill'e taşınmaya iten sebep özgürlüktü.

Bayan Collins'in gür kahkahasını duyduk ve merakla salona geri döndük. "Ama sen gerçekten iyi bir adam olduğunu biliyorsun, Scott!" Dawn ve ben eğlenerek baktık.

"Ama buraya taşınmak istemiyorsun, değil mi?" Bayan Collins, Scott'a gülümseyerek baktı. Arkadaşımızın yaşlı kadını büyülemek için tüm cazibesini açığa çıkardığı belliydi.

"Hayır, ama kesinlikle arkadaşım Allie'yi çok sık ziyaret edeceğim," diye içtenlikle karşı konulmaz bir gülümsemeyle yanıtladı.

"Eh, böyle harika arkadaşları olan herkes kesinlikle iyi bir insandır," dedi bana. "İstersen daire senindir." Ben de ona bakakaldım.

Scott hemen meseleyi kendi eline aldı.

"Demek istediği, kesinlikle alması. Böyle güzel bir daireye pek sık rastlamazsınız Bayan Collins. Mobilyaları sen mi seçtin? Her şeyin mükemmel bir şekilde eşleştiği göz önüne alındığında, bir iç tasarımcı olması gerekiyor. "

Başka herhangi bir durumda, büyük olasılıkla Scott'ın ne kadar duygusal olduğundan kusacaktım. Ama o anda sevinçten zıplamadan edemedim.

Dawn, hayranlık ve tiksinti karışımı bir sesle, "O bir baştan çıkarma ustası," diye fısıldadı kulağıma. "Yaşlı kadınlarla bile." Kocaman bir gülümseme verdim.

Biraz sonra formalitelere katılmak için Bayan Collins'le mutfak masasına oturduk. Ona kişisel bilgilerimi verdim ve hafta sonuna kadar ödenmesi gereken depozitoyu belirledik. Oturma odası ve mutfaktaki yeni mobilyalar nedeniyle yüksek bir fiyattı ama Kaden'in bana geri vereceğine güvenilebilirdim. İleride verecek, maliyetleri amorti edecek başka tekrarlar aramam gerekecekti ama üniversite ilan panolarında sürekli yeni talepler olduğu için endişelenmedim.

Bunu yapardım.

Bayan Collins, ikinci yatak odası için bir kiracı aramamı kabul ettiğini söyledi. Ancak, daireye gelebilecek herhangi bir hasarın tüm sorumluluğunu üstleneceğimi hatırlamak zorundaydım.

Vedalaştığımızda ona sarıldım. Özellikle profesyonel bir jest olmadığını biliyordum ama beni kurtarmıştı. Ve sadece değil. Bana dairenin anahtarlarını verdiğinde özgürlüğümü geri verdi. Ve bu paha biçilemezdi.

Onun yatağında gereğinden fazla kalmak istemediğimden, ertesi gün Dawn ve ben eşyalarımı yeni daireye taşıdık. Zaten neredeyse tamamen döşenmiş olduğu için rahatlamıştım: en azından bu, üstesinden gelmek için bir sorun değildi.

Scott ve Spencer, Kaden'in evinde kalan şeyleri bana getirdiler. Soru sormaktan kaçındım ve hiçbir şey söylemediklerini hissettiler. Durum yeterince kötüydü. Öğleden sonra odayı ayarladık. Spencer ve Scott sayesinde perdeler bile vardı. Bir araya getirilecek tek parça çekyatımdı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama şifonyerin tamamını Spencer'ın arabasına sığdırmayı başarmışlardı. Monica da bir göz atmak için uğradı ve odaları tek tek dekore etmeme yardım etti. Üstelik bir dağ krepini getirmişti: Kaden'den ayrılığımın bu yana ilk kez iştahım geri gelsin diye onlara bakmam yetmişti.

Scott yeni daireme kadeh kaldırmamızı önerdi. Mutfakta uygun bardaklar yoktu ama DÜNYANIN EN İYİ BABASI gibi komik yazılı kupalar vardı . Belli ki, Bayan Collins'in yeğeni işi bitirdikten sonra bir hatıra bırakmıştı.

Mobilyaların montajına kadeh kaldırdık, bavulları ve kutuları boşaltmaya başladık. Kaden'in eşyalarımı atışı kalbim sıkıştı. Dawn ve benim fotoğrafımızın olduğu çerçeve bile çatlamıştı. Dawn onu elimden aldı ve bana köpüklü şaraptan bir yudum almam için DÜNYANIN EN İYİ BÜYÜK BABA'sını verdi.

Akşam olduğunda, kanepenin arkasındaki tuğla duvarda parlak ışıklarım asılıydı ve oturma odasında ve mutfakta kokulu mumlar yanıyordu. Dawn rahatlarırken, kanepenin önündeki yumuşak halıya, tam bacaklarının arasına oturdum. Spencer onun yanında oturuyordu ve diğer tarafta Scott, kısa mesaj yoluyla Micah ile çılgınca sohbet ediyordu. Monica çoktan

gitmişti, çünkü bir sınava hazırlanmak ve ardından Ethan'la buluşmak zorundaydı, ama biz günü kutlamak için ikinci bir şişe şampanya açmaya karar vermiştik.

"Yorgunum," dedi Dawn esneyerek.

"İnanıyorum. Boşluklarınızı bu şekilde işgal ettiğim için üzgünüm." Başımı geriye yasladım ve arkadaşşıma baktım.

Saçımı alnımdan geriye attı ve gülümsedi.

"Aslında sen benim alanımı işgal ettin. Ama en azından horlamıyordun. Bu sizin lehinize bir nokta. "

"Cidden mi? Teşekkürler."

"Ben de horlamıyorum," dedi Spencer ve kahkahayı patlattım.

Şafak gözlerini devirdi. "Lehine puan istemiyorsun."

"Çünkü? Uyurken harikayım. Fazla yerim yok, Rus değilim ve giyinik bile değilim..."

"Çıplak uyuman beni neden etkilesin ki?" Şafak sıkılmış sordu.

"Oh Dawn," Spencer muzip bir gülümsemeyele içini çekti, "eğer oraya kendi başına gelmezsen, gerçekten seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Scott başını cep telefonundan kaldırmadan Spencer'la kadeh kaldırmak için bardağını kaldırdı.

"Hımm. Kesinlikle lehte bir puan bile değil!" Dawn kızardı ve burnunu bardağa gömdü.

"Eh, benden bir ton alıyorsun Spencer," dedim bir süre sonra. "Cidden. Her şey için teşekkürler" dedim yürekten. Spencer gibi arkadaşları için her şeyi yapmaya, hatta yumruklanmaya hazır insanlarla pek sık karşılaşmazdınız. Sadıktı, cana yakındı ve sık

sık şakalar ve deli gibi flört ediyordu - özellikle en iyi arkadaşım - gerektiğinde ciddi ve hassas bir adamdı.

"Boşver gitsin. Umarım sorunlarınızı bir an önce çözersiniz."

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek bakışlarını kaçırdım ve sessiz kaldım.

Dawn ve ben, akşamın geri kalanını ertesi gün ilan tahtasına asmak için boş oda için duyurular hazırlayarak geçirdik. Scott, ona potansiyel bir oda arkadaşı için gereksinimleri verdikten sonra daireyi çevrimiçi yaptı. Spencer, "Lütfen yalnızca pembe bir tek boynuzlu at iseniz benimle iletişime geçin" veya "Sherlock Holmes, 221 B Baker Street apartmanını yeniden adlandırmak için John Watson'ınız olmaktan memnuniyet duyarım" gibi yararlı önerilerde bulundu. O kadar çok güldüm ki köpüklü şarap burnumdan geldi.

Onlar gittiklerinde, yeni dairemde ilk kez yalnız bırakıldıklarında, dans etsem mi ağlasam mı bilemedim. Çok mutluydum çünkü harika bir ev bulmuştum. Ama aynı zamanda içimde donuk bir ağrı hissettim. Sonunda, ikisinin bir karışımını seçtim.

O kadar gergindim ki doğru dürüst düşünemiyordum. Köpüklü şaraptan güç alarak cep telefonumu aldım. Öfkeyle arandım, kanepeye fırlattım, tekrar aldım ve sonra pişman olacağım bir şey yapmaktan kaçınmak için elimden geldiğince uzağa bıraktım.

Ama öz kontrolüm titriyordu.

Ayağa fırladım, cep telefonumu aldım ve hiçbir şey fikrimi değiştirmeden Kaden'in numarasını çevirdim.

Yalnız olduğunuzda ve çok boş zamanınız olduğunda, kafanız sizden saçma sapan şeyler yapmanızı ister. Bunun doğru ve yaptığım en aptalca şey olduğunu hissettim ve gülmek istedim.

Ama sesini duymaya ihtiyacım vardı. Onu çok özledim. Gülüşünü, mırıldanmasını bile özledim.

İlk çalışta cevap verdi. "Kabarcıklar mı?"

Nefret. Bunu daha iyi düşünmeliydim. Taylor Swift'in *Neredeyse Yapıyorum şarkısını söylemenin saçma ihtiyacını hissettiğimde gözlerim doldu.* Veya Mars'a Otuz Saniye Saldırı . "Her şey yolunda mı?" Derin sesi yumuşaktı, neredeyse bir fısıltıydı. Onu kapmak ve sıcak, kalın bir battaniye gibi etrafıma sarmak istedim.

Cesaretimi iki elimle aldım. "Neden bana söylemedin?" Fısıldadım. "Neden bana Alex'le olan hikayeyi anlatmadın?"

Nefesini tuttuğunu hissettim. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve sessizliği kelimelerimle doldurmamak için yüzümü pastel renkli yastıklardan birine bastırdım... Söylediğimde geri alamadığım kelimeler. Ama boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olsam da kendimden yeterince verdim. Ona bağlıydı.

"Sana gelebilir miyim?" sonunda bana sordu.

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım yastığa.

Kaden derin bir nefes daha aldı. "Bir açıklamayı hak ediyorsun, Allie. Sana yalvarıyorum. Her şeyi yüz yüze anlatayım. " ayık değildim. Muhtemelen yarın çok pişman olacaktım. Ama umutsuzca onu görmek istedim, hikayenin onun tarafından duymaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden sadece cevap verdim: "Tamam."

On dakika içinde geldi. Kalktığımda kendimi baygın hissettim. Kaden mi yoksa köpüklü şarap mı bilmiyordum. Kapıyı açmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Kaden... yorgun görünüyordu. Karamel rengi gözlerinde daha önce hiç görmediğim derin koyu halkalar; genellikle tanıdığım en dinlenmiş insanlardan biriydi. Sırtı sivri olan mavi şapkasını takmıştı ve kokusu tam olarak hatırladığım gibiydi. Benim sweatshirtümü giyyordu. Tamam, teknik olarak benim değildi ama gezilerimiz için bana her zaman ödünç verdiği oydu. Son birkaç hafta içinde birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını tüm gücümle kovmaya çalıştım ama bu görüntüler beni hızla bunalttı. Kollarımı boynuna dolamaktan ve burnumu köprücük kemiği çukuruna gömmekten güçlükle kaçındım.

Bunun yerine kapı kolunu sıktım.

Kaden'in duyguları benimki kadar çılgın görünüyordu. Beni görünce gözleri parladı. Ama sonra ziyaretinin nedenini açıkça hatırladı ve gözleri karardı ve istifa etti.

Kenara çekildim ve elimle onu içeri davet ettim.

"Harper evine hoş geldiniz," dedim kuru bir sesle. Beni evine ilk kez bu sözlerle karşılamıştı.

Yüzünü buruşturdu ve mutsuz şakamdan anında pişman oldum. Duymamış gibi yaptı, ellerini sweatshirtün cebine gömdü ve beni oturma odasına kadar takip etti.

"Otur," dedim kibarca kanepeyi işaret ederek. "Birşeyler içmek istermisin?"

"Sana ne oluyor?"

"Köpüklü şarap mı?" Dedim ki, bir ifadeden çok bir soru gibi. "Aslında hayır. Her şeyi bitirdik. Musluk suyu mu?" Bir an dudağının kenarı kıvrıldı. "Musluk suyu m kemm l."

Bardaklardan birini kedilerle doldurdum ve oturma odasındaki sehpanın üzerine koydum. Sonra kanepenin diğer ucuna oturdum.

"Güzel daire," diye gözlemledi Kaden, suyu yudumlarken.

"Adresi nereden biliyorsun?" hayretle sordum. O zamana kadar düşünmemiştim.

"Eşyaların Spencer'ın arabasına sığmadı, bu yüzden cipimi aldık." sertleştirdim. "Mobilyamı buraya sen mi getirdin?" Kaden başını salladı. "Umarım senin için iyi olmuştur."

Mobilyalarımı getirmişti. Bu bilgiyi nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden ona baktım. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına, omuzlarına, kollarına ve tekrar kaşlarına kaydı.

Vücudundaki her kas gergindi: Kanepenin benim yanıma değil de diğer tarafına oturmak ona çok büyük bir çaba harcamıştı.

Onu istemeye devam ettim, beni derinden incitmiş olsa bile hiçbir yanılsama yaşamadım. Okşamalarını, tamamen kargaşa içinde hissetme noktasına kadar arzuladım. Parmaklarım kucağımdaki bir yastığa sarılı ve bakışlarım masadaki muma sabitlenmişken kalp atışımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Sadece başarılı olduğumda Kaden'in yüzüne bakmaya cüret ettim.

"İyi." Boğazını temizledi. "Benimle konuşmak istedin."

Bana attığı bakış nefesimi kesti. Acı ve arzuyla doluydu ve içimde hareket eden duyguları yoğunlaştırdı.

"Ali," diye fısıldadı. Başını salladı ve sertçe yutkundu. Sonra yumruklarını sıktı ve ayağa kalktı.

Hareket etmeye cesaret edemedi ona baktım.

Yavaşça yaklaştı. Önüme çömeldi ve dizlerimi hafifçe araladı. nefesimi tuttum.

"Kaden."

"Ben sadece konuşmak istiyorum. Cidden." Ellerini vücudumun iki yanına koydu. Kolları bacaklarımı okşadı. "Odanın karşısındaysan konsantre olamıyorum..." Tekrar boğazını temizledi. "Senin için iyi mi?"

Mantıklı bir düşünce bile formüle edemedim başımı salladım. Yakınlığını nasıl da özledim. Ona bu kadar yakın olması doğrudu. Kesin olmak gerekirse, vücudum henüz yeterince yakın olmadığı konusunda kararlıydı ama kafam öfkeyle kendime hakim olmam gerektiğini haykırıyordu. İkisi arasında bir anlaşma yok gibiydi. Bu yüzden bulunduğum pozisyonda kaldım ve yastığı bir can simidi gibi göğsüme sardım.

"Önce davranışım için özür dilemek istiyorum," diye tereddütle başladı. "Sana böyle davranmakla hata ettim ve çok pişmanım. Ama o gün... Doğru kararı verdiğime emindim. " "Nedenini söyle," diye fısıldadım.

Birkaç derin nefes aldı. Kollarının kasıldığını gördüm, hatta bacaklarımda hissettim. Kanepe, ellerinin kuvvetiyle gıcırdadı. "Yaklaşık üç yıl önce bir hafta sonu Spencer ile sahildeydim. Bu arada senin de gelmen gerekiyor. Güzel bir yer, bozulmamış doğası, Pasifik'e bakan uçurumlar, döven dalgalar ve herhangi bir filmde daha güzel kumsallar ... "

"Kaden," diye araya girdim usulca. "Oregon sahili hakkında konuşmak için burada değilsin."

Düşüncelerini yeniden düzenlemek ister gibi ayağa kalktı. "Şimdi neden bu kadar çok konuştuğunu anlıyorum."

Bir şey demeden ona baktım ve iyileşmesini bekledim. Bana güvenmenin ona korkunç bir çabaya mal olduğu açıktı. Ağzını

birkaç kez açtı, sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve tekrar kapattı.

"Geri dönerken," diye devam etti, "Kendra'yı görmek için uğradım. Onu bütün hafta görmemiştim ve ben... Eve döndüğüme sevindim ve istedim ki... "Boğazını temizledi. "Eğer beni anlarsan, onu ne kadar özlediğimi göstermek istedim." Başımı salladım. Midemde bir bulantı hissi seğirdi.

"Bir noktada çıldırdı, Allie. Beni dışarı attı, aşırı nefes aldı ve ağladı. Hemen durdum ve ona ne olduğunu sordum. " Hızla konuştu, sözlerini yiyerek. "Yine onun evrelerinden biri olduğunu düşündüm. İki yıldır birlikteydik ve aylarını biliyordum. Spencer ve ben onsuz ayrıldığımız için gücendiğini düşündüm. En azından ben öyle düşündü... "Durakladı ve başını eğdi.

"Neye kadar?" Fısıldadım.

Bana baktı. "Ta ki hikayeyi benimle bitirmek istediğini söyleyene kadar. Hemen." Başımı salladım ve devam etmesi için ısrar ettim.

"İçgüdüsel olarak bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Ve bana bir açıklama borçlu olduğunu düşündüm. Reddetmeye devam etti ve sonunda artık gözlerimin içine bile bakamadı. Sinirlendim ve bana bakması için onu omuzlarından tuttum. Kaden'in gözleri neredeyse siyahtı, yüzü acıyla kıvranıyordu. "Onu yakaladığım anda çığlık attı. Sağır edici çığlıklardı ve o hiç durmadı." Sertçe yutkundu. "Ailesi, Kendra'yı ne tür bir partiye götürdüğümü ve ona ne yaptığımı öğrenmek için odasına koştu. Ne dediklerini bilmiyordum, sonuçta onu günlerdir görmemiştim. Onlarla tartışmaya başladım ve sonunda beni evden attılar. "

Kaden tekrar durakladı. Yastığı tutuşumu gevşettim ve dokunmak üzereydim ama yapamadım. Henüz değil.

"Sonra ne oldu?"

"Ben yokken Kendra'nın ne yaptığını öğrenmek için en yakın arkadaşına gittim. Mia başta benimle konuşmayı reddetti ama ben ısrar ettim ve o ve Kendra'nın iki üniversiteli tarafından bir partiye davet edildiğini söyledi. Kendra bir noktada gitmişti ve ertesi sabah Mia'nın evine geldi, şok oldu ve korktu. Çorapsızdı ve kollarında morluklar vardı. "

"Ah hayır," diye mırıldandım sıkıntıyla.

"Sanırım ikimiz de neler olduğunu biliyorduk ama ikimiz de bunu açıkça söylemeye cesaret edemedik. Partiyi organize eden adama deli gibi koştum. Ama kimden bahsettiğimi bile bilmiyordu. Kaden acı bir kahkaha attı. "Sonra Kendra'nın anne babasına onunla tekrar konuşmama izin vermeleri için yalvardım. Kendra onlara hâlâ ne olduğunu anlatmamıştı ve onlar da bir şans daha denememe izin verecek kadar çaresizdiler. Onunla konuştum, Onu bana güvenebileceğine, birlikte başaracağımıza ikna etti. Sürekli duvara bakıyordu ama yılmadım. Hikayeyi onun ağzından duymak zorundaydım. Yaptığım şey için kendimden nefret ediyordum. Ona açıkça birinin tecavüz edip etmediğini sordum." Kaden yine boğazını temizledi. "Ve evet dedi." Hikayeyi zaten biliyor olmama rağmen, faiato'mu tuttum.

"Ona muayene olmak için hastaneye gidip gitmediğini sordum ve hayır dedi. Sonra kim olduğunu söylemesi için ona yalvardım. Bir yabancı mı yoksa tanıdığı biri mi? Ama sanki onu korkutan benmişim gibi başını sallayıp benden uzaklaştırdı. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kaden

yumruklarını sıktı. “Sonunda anne babasını aradım. Uzun zaman aldı ama sonra suçludan bahsederek onlara güvendi.”

"Alex," diye fısıldadım ve Kaden transtan uyanmış gibi nefesi kesildi. Kafasını kaldırdı ve bana baktı.

"Adı beni şaşırttı. Durum bu kadar kötü olmasaydı, benimle takıldığından şüphelenirdim. "

Yutkundum ve boğazımın kuruduğunu fark ettim.

“Bir kez söyledikten sonra Alex'in adını tekrar tekrar söylemeye devam etti. dilsizdim. Bunu neden söylediğini anlamadım. Ona inanmadım. Umutsuz görünse de, doğruyu söylediğine yemin etse de ona inanamadım. Kendra ilgi odağı olmayı her zaman sevmişti. Bu yüzden yaptığını tahmin etmiştim. Başını salladı. "Vasat bir gerilim filminin sonu gibiydi. Alex benim kardeşimdi: Onun için elimi ateşe verirdim. Aynı gün yanına gittim. Tabii ki yapmadığına dair bana güvence verdi." Partiyeye gitmedim ve ona inandım." Kaden acı bir kahkaha attı. Bakışlarından, bu anıların onu ne kadar incittiğini ve yaptıklarından dolayı kendini ne kadar küçümsediğini anladım. "Elbette ona inandım. Ve suçlamalar güçlendiğinde, onun tarafını tuttum. Kendra'nın ailesi benden nefret ediyordu, ortak arkadaşlarımız da. Herkes bana bir tecavüzcünün erkek kardeşiyle çıkmak istemediklerini söyledi. Spencer dışında herkes bana sırtını döndü. Hiç bitmeyen kötü bir rüya gibiydi. Alex istediği tüm kızları elde edebilirdi. Hiç kimseyi, en azından küçük erkek kardeşinin kız arkadaşını asla zorlamaması konusunda kararlıydım. Sonra babam, Alex'in o gece evden taşınmadığını söyleyip durdu. "

Sesi onu başarısızlığa uğrattı. O kadar çaresiz ve incinmişti ki daha fazla dayanamadım. Yavaşça kolunu okşadım.

"Peki sonra ne oldu?" Fısıldadım.

Kaden'in gözleri mümkünse daha da koyulaştı. "Kendra'nın ailesi Alex'i dava etmek istedi ama babam onlara bir teklifte bulundu. Parayla her şeyi satın alabileceğinizi söylemenize gerek yok... "Bana baktı ve bir süre sessiz kaldı. "Babam olumsuz reklam yapmayı göze alamazdı. O sırada şirketi iyi durumda değildi, bu tür haberler iflas anlamına gelebilirdi. Ona inandım ve muhtemelen mahkemeye çıkarsa onun adına tanıklık bile edecektim, ne kadar kör olduğumu. Kendra'nın ailesi parayı kabul etti ve bir gizlilik anlaşması imzaladı. "

Mide bulantısına yenildim. O kızın ne hissettiğini tam olarak biliyordum.

"Alex bana o olmadığına dair güvence verdi. Gözlerimin içine bakarak ve onunla yüzleştüğimde neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yaparak yemin etti. Bana bilerek yalan söyledi. "

Ona bir sonraki soruyu sormaya cesaret edemedim. "Gerçeği nasıl öğrendin?"

Kaden dudaklarını büzdü ve konuşmak için biraz zaman aldı. «Babam ve Alex arasında bir diyaloga kulak misafiri oldum. Babam ona en azından prezervatif kullanıp kullanmadığını sordu. "

Elimi ağzıma koydum.

"Onu bir daha görmedim ve Alex'e saldırdım. Vurdum ve daha fazla duramadım. Birkaç kez özür diledi, sonra onu kışkırtanın kendisi olduğunu ve rıza gösterdiğini iddia etti... Sonra Kendra'ya gittim ama beni görmek istemedi. Özür dilemeye, açıklamaya çalıştım ama bırak benimle konuşmayı, tekrar bana bakması bile aylar aldı. Beni affetti, ama bana bir

daha asla eskisi gibi bakamayacağını anlamamı sağladı. O hikaye bizi mahvetti. Sadece ilişkimiz değil, arkadaşlığımız da. "

"Ama senin suçun yok Kaden," dedim inanarak, ona daha yakın olmak için ilerledim.

Gözlerini devirdi. İfadesi acı doluydu. "Alex'in hatalarından ben sorumlu değilim. Ama örtbas etmeye yardım ettim. O domuzun yanına kâr kalmasına izin verdim. Çünkü babama ve kardeşime körü körüne güvenmişim, tam bir budala gibi. "

"Yalan söyleyen sen değildin. Ailenizin yanında yer almanız anlaşılabilir. Yanlış bir şey yapmadın, "dedim öfkeyle. Sonra dondum. "Bir dakika... beni bu yüzden mi kovdun?" Kaden dişlerini gıcırdattı.

"Neden Kendra'ya olanlardan seni sorumlu tutabileceğimi düşündün?"

"Yaşadıklarınla, Allie..." dedi kırık bir sesle. "Hikayeniz de örtbas edildi. Aynı şeyi yaptığımı bile bile seninle nasıl olabilirdim? " Tartışmak istedim ama elini kaldırdı.

"O anıların bugün hala seni ne kadar çok incittiğini gördüm. Kimse böyle bir şeyi hak etmez. Sana olanlar doğru değil. Ve ben... Lanet bir tecavüzcüyü savundum! "

"Bu seni onun suç ortağı yapmaz!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım, söylediklerinin saçmalık olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim. "O olduğunu bilmiyordun."

"Hikayesini daha fazla araştırmalıydım."

"Kaden..."

Özgürce nefes almak için çok savaştın, Allie. Bunu sana nasıl yapabilirim? Bana ne zaman baksan, beni tanırdın... onu. "

Kanepeden ona doğru kaydım. Kolları yastığın üzerinde hareketsiz kaldı. Korkmuş görünüyordu.

"Olanlar senin hatan değil Kaden," diye tekrarladım. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım.

"Nereden biliyorsunuz?"

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Ona söyleyeceğim her kelimeyi anlaması gerekiyordu.

"Çünkü seni biliyorum. Daha önce nasıl olduğumu bilmiyorum ya da Kendra arkadaşım olsaydı aksini düşünür müydüm bilmiyorum. Ama dönüştüğün çocuğu biliyorum. Ve onunla ilgili yanlış bir şey yok. Tanıştığım çocuk arkadaşları için kendini ateşe atıyor. Tanıdığım adam tatil için uçağa biniyor ve hasta bir arkadaşıyla birlikte olmak için binlerce kilometre yol kat ediyor. Seni tanıyorum Kaden. Ve olanlardan seni asla sorumlu tutmayacağım. "

Gözlerini kapadı. Bir süre sonra beni kollarına aldı ve bana sarıldı. Omuzları titredi ve yüzünü boynumun kıvrımına sakladı. Yavaşça sırtını okşadım, teselli edici sözler mırıldandım ve onun hatalı olmadığını tekrarladım. Benim için yaptığı gibi, onu geçmişinin şeytanlarını kovmaya çalışırken sıkıca tuttum.

Bir anda kendimizi yerde yatarken bulduk farkında olmadan. Kaden her zaman kollarımı belime sardı ve yüzü boynumun kıvrımına gizlendi. Ama vücudu artık titremiyordu ve nefesi sakin ve düzenliydi.

"En iyisi sensin."

Başımı hafifçe kaldırdım. "Nasıl?"

"Oteldeyken... bir uzlaşmaya vardık ve sana bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi ikinci anlaşma olduğunu söylemiştim."

Benden uzaklaştı ve oturdu. Yüzü kızarmıştı ama artık eskisi kadar çaresiz görünmüyordu, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

"Yaptığım en iyi şey seni daireme davet etmektir Bubbles." Saçımı yüzümden geriye attı.

"Ama sonra beni kovdun," diye hatırlattım ona, çok sert bir ses tonu kullanmamaya çalışarak. Az önce bana söylediği şeyden sonra, ona kızgın olmak içimden gelmiyordu. Onun acı çektiğini görmek yine kalbimi kırmıştı. "Aksine, bu benim en büyük hatamdı."

"Kabul ediyorum, Bay WHİTA."

"Seni çok incittiğim için üzgünüm, Bubbles. Ve tarihimizi yok etmek için. Ben..." Bana kararlı bir şekilde baktı. «Her şeyi düzelteceğim. İyileşene kadar. "

Bakışlarına karşılık verdim, belki biraz daha kararsızdı.

İşler değişmişti. Artık Kaden'in davranışının sebebinin bana değil, geçmişine bağlı olduğunu biliyordum. Bunu işlemek için zamana ihtiyacı olduğunu anladım. Ve ikimiz için de kolay olmayacaktı. Belirli süreçlerin ne kadar enerji gerektirdiğini çok iyi biliyordum.

Ama o delicesine aşık olduğum çocuk Kaden'di. Tek başına başarmasaydı, sahip olduğum tüm enerjiyi ona verirdim. Biz başarmış olurduk.

"O kadar da kötü değiliz Kaden. Bana biraz zaman ver," dedim yumuşak bir sesle.

Bana verdiği gülümseme her şeyin bedelini ödeyebilirdi. Hiç.

"Tamam. Bu arada, tekrar gülümsemeni sağlayacağım."

36

Yeni dairemde sabah erkenden harikaydı . En azından hevesimi biraz azaltan bir cezvem olmadığını fark edene kadar. Yorgunluğu bir duşla atmaya çalıştım ama donmuş suyu açmaya cesaretim olmadığı için sonuç pek tatmin edici olmadı.

Kaden önceki akşam eve gelmişti. Bunun doğru bir karar olduğunu düşündük. Artık gitmesine izin vermek istemiyordum ama bana karşı davranışları hala canımı yakıyordu. Yeni konut durumumuzla birlikte ilişkimize de gerçek bir ivme kazandırmıştı. Yapabileceğimizi biliyordum ama ikimizin de zamana ihtiyacı vardı.

Kapı zili çaldığında rimel sürmek üzereydim. Dawn'ın üniversiteye giderken birlikte yol almak için orada olup olmadığını görmek için cep telefonuma şaşkınlıkla baktım. Ama ondan hiçbir haber yoktu. İnterkom'a gittim ama karşı tarafta kimse yoktu. Gözetleme deliğinden baktım ama kapının dışında da kimse yoktu. Kapıyı aralık açtım... ve tiz bir çığlık attım.

Paspasın üzerinde bir kahve makinesi vardı. Daha iyi görebilmek için eğildim ve sıradan bir araba olmadığını gördüm. Kesinlikle Kaden'indi. Damlama tepsisindeki kırık köşe yadsınamaz bir ipucuydu ve bu benim işimdi. Kaden'den taşındıktan kısa bir süre sonra, temizlemeye çalışırken düşürmüştüm. Bir hafta boyunca her sabah bana yanlış bakmıştı. O zamanlar çok çekmişim, o anda ona bakarken bir heyecan hissettim.

Arabanın yanında mavi bir kutu vardı. açtım ve heyecanlandım. Çeşit çeşit aromalı kremalı kahve kavanozlarıyla doluydu. Nane, vanilya, kakao ... her şey vardı. Beni haftalarca idare ederdi.

Kahve makinesine ve kutuya eski dostlar gibi sarılıp yanağıma sürttüm. Onları mutfığa götürdüm ve bedava bir priz aradım. Kısa bir süre sonra karşı konulamaz aromalı bir kahveyi yeni fincanlarımdan birine döktüm ve nasıl karar vereceğimi bilemeden iki kavanozu aynı anda içine farklı tatlardan döktüm.

Gözlerim kapalı ve mutlu bir ifadeyle bardağı dudaklarıma götürürken bir selfie çektim ve gülümseyen bir emoji ile Kaden'e gönderdim.

Cevap gecikmedi:

Ne zevki?

Kahvemi yudumlarken gülümsedim ve cevabı tek elimle yazdım.

Kakao ve karamel.

Daha iğrenç bir şey hissetmedim.

Yüzümdeki sırıtış bütün gün boyunca beni terk etmeyecekti.

Arabaya bindiğimde ikinci sürpriz beni bekliyordu. Sıcaklıklar son birkaç günde sıfırın altına düşmüştü ve ön camdaki buzı soymak için iyice ter atmaya hazırdım ama birinin çoktan düşünmüş olduğunu gördüm. Yüzümdeki atkıyı çıkardım ve şaşkın bir ifadeyle arabaya baktım. Bir an sonra aklıma Kaden olabileceği geldi. Kaputta dikdörtgen bir paket bulduğumda şüphe doğrulandı.

Arabaya bindim ve biraz yamuk olan bandı ve kağıdı hevesle yırttım. Birkaç kez göz kırptım. Elimde bir paket CD tutuyordum. Birçoğu Kaden'in arabasından alınmış. CD'lerine ne kadar önem verdiğini biliyordum. Bir keresinde onlara asla ödünç vermediğini söylemişti. Hepsini tek tek elime alıp izledim. Kaden sayesinde tanıdığım (ve takdir ettiğim) bazı gruplar; ikimiz de bir süredir başkaları için tutkuluyduk.

Her CD bizi birbirimize bağlayan en az bir parça içeriyordu. Yığının dibine vardığımda, hepsini listeleyen bir kağıt parçası buldum. Ancak sonunda, bilmediğim ve kampüse giderken dinlediğim birkaç başlık daha eklemişti.

Bu iyi bir fikir değildi. Otoparka girdiğimde ağlamak üzereydim.

Sözler harika ve etkileyiciydi: Tersine dönüp Kaden'e koşmak istedim. Ona yazsam mı yazmasam mı bilemedim. Sonunda... o sırada ne olduğumuzu kendimize söylememiştik. Aslında bu fetret beni çıldırtmış ve güvensizliğe sevk etmiş olmalıydı, ama bunun yerine kendimi garip bir şekilde sakin ve her zamanki gibi kendinden emin hissettim. Kaden ile kendimi tamamlanmış hissettim ve listesindeki şarkıların sözlerini düşündüğümde onun için de aynı şey olduğuna ikna oldum.

Dawn ve Scott'la öğle yemeği yedim. Onlara Kaden'in önceki akşam ziyaretini anlattım, özel detayları dışarıda bıraktım; Sadece özür dilemeye geldiğini ve hatasını düzeltmek istediğini açıkladım.

Bitirdiğimde Scott, "Mmm," dedi.

"Bana inanılmaz derecede romantik geliyor ve nedense Kaden'e uymuyor," dedi Dawn düşünceli bir şekilde. Belli ki benim hikayemin kadeni ile bildiklerini bağdaştıramadı.

"Bana kahve makinesini verdi. Bu sabah hazırlanırken paspasın üzerinde buldum. Ve ön camımdaki buzu aldı. Ve bana CD'lerini bıraktı. Hediye olarak sarılmıştır. Kurdele ile, "Heyecanla haykırdım. Dawn çenesini eline dayadı. "Ne güzel," diye içini çekti rüya gibi. "Filmdeki gibi."

Scott çatalını burnumun önünde sallayarak, "Hemen pes etmen gerektiğini düşünmüyorum, Allie," dedi. "Micah böyle bir

zırvalık yapmış olsaydı, biraz müzik ve biraz kahveyle paçayı sıyırmazdı."

Heyecanım bir anda söndü. Bu şekilde bakıldığında, Kaden'in eylemleri artık çok fazla değildi.

Dawn bana "Arkanı dönme, Allie" dediği anda sırtımda bir ürperti hissettim.

"Bana bazı şeyleri söyleyip de seni dinlediğimi düşünemezsin. Bir dahaki sefere yemeğini mi yoksa Scott'ı mı belirtsen iyi olur, çünkü tabii ki şimdi ben..."

Omuzlarıma iki el kondu ve felç oldum. Başımı geriye attım ve Kaden'in eğlenen yüzünü gördüm.

"Duyduğuma göre, her zamanki gibi gevezelik ediyorsun," dedi muzipçe.

"Senin burada ne işin var? İletişim Bilimleri dersin yok mu?" dedim sertçe, bundan hemen utanarak. Bir takipçi gibi görünüyordum. Ya da kontrol sanrıları olan bir arkadaş. Ya da eski bir kız arkadaşı. Ya da o zamanlar onun için neysem.

Kaden ensesini ovuşturdu. "Dövme sanatçıyla randevum vardı."

"Yeni bir dövme mi yaptırdın?"

Hala o çarpık, gizemli gülümsemeyle başını salladı.

"Nerede o? Ve ne?" Ona sordum. Her zaman olduğu gibi, dövmelerini düşündüğümde kalbim çarpmaya başladı.

"Bilmek istersin, değil mi?" dedi gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

"Kıçındaki Allie'nin portresi değil mi bu?" dedi Scott ve Dawn ve ben kahkahayı patlattık.

"Hayır, ama bu kötü bir fikir olmaz..."

Scott, "Ona garip fikirler verme," diye azarladı.

Kaden hafifçe güldü ve üzerime eğildi. "Şimdi gitmem gerek. Sadece sana tatlıyı bırakmak istedim."

Önüme, içinden göksel bir çikolata kokusu gelen buharı tüten bir kase koydu. Kokusunu almak için eğildim. Bana sıcak bir kek getirdi.

Scott'a döndüm ama bana bakmaya tenezzül etmedi. Kaden'in ona verdiği çantaya şaşkın şaşkın baktı. Sonunda tereddütle aldı, açtı ve içine baktı. "Bana çörek mi aldın?" hayretle sordu. "Aynen. Ve Şafak için," dedi Kaden, ona ikinci bir çanta, "yaban mersinli kek" uzatarak. "Sevmiyorum..."

"Biliyorum. Çikolata. Peki, şimdi gitmem gerekiyor." Hemen ardından öne doğru eğildi ve ben gerildim. Bir an beni öpeceğini sandım. Bunun yerine dudaklarıyla kulağıma dokundu.

"Görmene asla doyamayacağım, Allie. Harikasın."

Ayağa kalktı, Scott ve Dawn'a başını salladı, sonra uzaklaştı.

"Eh, onu affediyorum," dedi Dawn, çöreği ısırarak. Dudaklarına birkaç çikolata kırıntısı yapışmıştı. Scott çöreğe yeni bir yaşam formu keşfetmiş gibi baktı. "Ondan nefret etmek isterdim ama bana çörekleri getirirse bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kahve kaşığıyla keki böldüm ve bir ısırık aldım. Sonra Scott'a döndüm. "Şimdi ne hissettiğimi anlıyorsun." "Ama şimdi ne yapacağız?" diye sordu Şafak.

"Tatlıdan hoşlanırsınız..." Brownie'nin de yumuşak bir kalbi vardı. keyifle iç çektim. Kahve, müzik, çikolata. Kaden'de kabul edilmesi gereken bir şey vardı: Bir kadının ve arkadaşlarının kalbini nasıl kazanacağını biliyordu.

"Bu, oda arkadaşı arayışının durdurulması gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi?" diye sordu Şafak. "Her yere reklam koyduk."

Ve haftanın sonunda, odayla ilgilenen herkesin gelip görebileceği bir açık kapı ziyareti düzenledik.

"İkisi alakalı değil." Scott, hem tiksindirici hem de sevecen bir hareket olan çörek dolgusuna parmağını soktu. Parmağını yaladıktan sonra hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. "İkisinin durumu açıklığa kavuşturmuş olması, birlikte yaşamaya geri dönmeleri gerektiği anlamına gelmiyor. Belki bu bağımsızlık da iyi bir şeydir. "

Kesinlikle haklıydı. Kaden'le aramdaki hikayenin dairelerimizle hiçbir ilgisi yoktu. Ve o odaya ihtiyacım olmaması bir yana, kira bütçeme göre çok yüksekti. Tatlımız ne kadar iyi olursa olsun, kesinlikle bir oda arkadaşı ya da oda arkadaşı bulmalıydım.

Haftanın geri kalanı da benzer şekilde geçti. Sabah paspasta küçük bir sürpriz buldum, ön cam temizdi ve Kaden bana ve arkadaşlarıma her zaman bir pasta getirdi. Akşam nasıl olduğumu ve günün nasıl geçtiğini öğrenmek için beni aradı. Sözüünü tuttu ve beni her gün gülümsetti.

Beni hiç öpmedi ya da dokunmadı, bu da beni ikinci günden çıldırttı. Keşke yakınımda olsaydı, yine de ondan saati ben istemiştim. Hâlâ acele etmememiz gerektiğine inanıyordum ama her hareketi o kadar sevgi doluydu ki duygularımın beni nereye götürdüğünü artık bilmiyordum. Öğle yemeği için yaptığı kısa ziyaretten sonra ortadan kaybolduğunda, kalkıp onu takip etmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Perşembe günü eve geldiğimde paspasın üzerinde başka bir paket buldum. Oldukça büyük ve ağır bir kutuydu, güçlükle oturma odasındaki masaya taşıdım.

Ceketimi ve atkımı koridorda bırakıp paketi açmaya başladım, parmaklarım duygudan titriyordu. Kaden'in başka ne bulduğunu görmek için can atıyordum.

Ve hayal kırıklığına uğramadım.

Kutunun içinde ne olduğunu anladığımda çılgınca hareketlerim yavaşladı. Elimle dikkatlice uzandım ve strafor parçalarını kenara çektim.

Onlar çerçeveydi. Renkli tasarımlar ve çeşitli malzemelerle farklı boyut ve renklerde çerçeveler. Ama en havalı şey, içerdikleri fotoğraflardı.

Küçük olanlarda benim ve Dawn'ın özçekimlerinin yanı sıra Dawn, Scott ve benim fotoğraflarım vardı. Birinde dilimi Scott'ın kulağına sıkıştırdım, o sırada ağzını parmaklarıyla açık tutarken Dawn yüzünü buruşturdu. Scott, dilimin kulağına girmesi büyük bir zevkmiş gibi, kendinden geçmiş bir yüz ifadesi yaptı. Şimdiye kadar çektiğimiz en çılgın fotoğraftı ve bir bakışı beni yüksek sesle güldürmeye yetti.

Sonra üç orta format çerçeve vardı. İlki, Monica tarafından çekilen Kaden, Spencer ve benim siyah WHİTA bir fotoğraftı. Sırt üstü yatıyordum, başım kanepenin kenarındaydı ve bacaklarımı havaya kaldırdım. Şu anda tam olarak ne yaptığımı hatırlamıyordum ama pozisyon pek rahat görünmese de mutlu görünüyordum. Kaden, tam tersine, kaşlarını çatarak ve kollarını kavuşturarak bana baktı, Spencer kameraya gülümsedi ve o anda fotoğraflandığımızı fark eden tek kişi gibi görünüyordu. İkinci fotoğraf Kaden ve bana aitti. Kimin aldığını bilmiyordum ama

dilimi çıkarıyordum ve Kaden gülüyordu. Midemde hoş bir titremeye Kaden'in mimiklerini izledim. Üçüncü karede ikimizin Portland'da çektiğim fotoğrafı vardı. Kapaktaki yüzün bize ait olduğu izlenimini vermek için her birimiz yüzümüzün önünde birer plaket çantası tuttuk.

Koğuşların arkasında ne kadar güldüğümüzü hala hatırlıyorum. O gün sonsuza kadar en iyi anılarım arasında kalacaktı. Yavaşça bardağı okşadım.

En son kutudan en büyük çerçeveyi çıkardım. Muazzam ve ağırdı ve onu önden çevirip bacaklarımın üzerine koyduğumda nefesim kesildi.

Yolun dörtte üçünden, panoramik terasımızda vadiye bakarken resmedildim. Rüzgar saçlarımı bir tarafa savurdu, arka planda gökyüzü pembe, mor ve turuncu karışımıydı. Kollarıma yaslandım, rahat ve kaygısız görünüyordum.

Kaden fotoğrafa rötuş yapmıştı ve renkler daha keskindi, en azından benim için. Aslında gri sweatshirt giymeme rağmen bulanık arka planda silüetim net bir şekilde göze çarpıyordu.

Üstümde yuvarlak el yazısıyla bir kelime eklenmişti. *Özgürlük.*

nefesim kesildi. Kaden, o dağa her tırmanışımızda hissettiğim duyguyu bir görüntüye yansıtmıştı. Ve ben fark etmemiştim bile. Belli ki oradaki anların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Gözlerim yandı ve mutluluktan gülecek gibi oldum. O kadar düşünceli ve düşünceli, sevgi dolu ve harika bir hediye idi ki, tüm fotoğrafları tekrar tekrar düşünmek zorunda kaldım. Tek tek çerçeveleri okşadım ve hepsini aynı anda asmak istedim.

Ama önce Kaden'i aramak istedim. Cep telefonumu aldım ve numarasını tuşladım.

"Kabarcıklar." Şimdiye kadar bana bu takma adla hitap etmesini duymak hoşuma gidiyordu. Aptalca olmasına rağmen, beni gülümsetti ve midemi bulandırdı.

"Fotoğraflar için teşekkürler. Harikalar." Sesim hissettiğim duyguları yansıtıyordu. Duygu. Kargaşa. Mutluluk. "Ağlıyorsun," dedi Kaden ve sesinde bir gülümseme yakaladığımı sandım. "Ve seni gülümsetmek istediğimi düşünmek. İyi mi kötü mü? "

Güldüm. "Yüzde yüz iyi. Ama bütün bu çerçeveleri bana kapının önüne bırakıp işi kendim yapmaya zorlayamazsın. Ne dersin?"

Arka planda bir hışırtı duydum. Hemen bir gümbürtü koptu ve Kaden küfretti. "O kadar hızlı kalktım ki ayağım takıldı." Gülererek gözlerimi sildim.

"Kendimi incittim ve sen sadece gülüyorsun," diye homurdandı, ama aramamdan memnun olduğu açıktı. "On dakikaya orada olur muyum?"

Kulağa bir soru gibi geldi ve beni göremediğini anlayana kadar birkaç kez başımı salladım.

"Seni görmeyi dört gözle bekliyorum," dedim ve bu apaçık gerçektir.

Kapı zili çaldığında, kapıya acele etmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Ancak açtığımda nefesim kesilmişti. Kaden çarpık bir gülümsemeyle bana bir alet çantası gösterdi. Benden önce oturma odasına girdi ve kendi etrafında döndü.

"Pekala," diye başladı, "fotoğrafları nereye koymak istiyorsun?"
Yavaşça onu takip ettim.

Aslında kendimi onun üzerine atmak, onu yatak odasına sürüklemek ve boğulana kadar öpmek istiyordum.

"Kabarcıklar mı?" Derin sesi beni hayallerimden çıkardı ve ona kıpkırmızı baktım.

"Aynen?"

"Beni dinlemedin bile."

"Afedersiniz."

"Buraya ne dersin?" kanepenin arkasındaki duvarı işaret etmeyi önerdi. O noktada fotoğrafları her gün görebiliyordum, tıpkı beni ziyarete gelen arkadaşlar gibi. Gerçi... belki yeni oda arkadaşım ya da yeni oda arkadaşım dışlanmış hissedecekti. Sonuçta bunlar sadece benim arkadaş çevremi gösteren fotoğraflardı.

"Bilmiyorum," diye tereddütle yanıtladım. "Belki yatak odasında..."

"Onları yatak odasında istemiyorsun, o yüzden onları oraya asmayacağım," dedi Kaden kesin bir dille.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Seni tanıyorum," diye mırıldandı ve marangozun ölçüm bandını kutudan çıkardı. Mesafeleri ölçtü, duvarın yüksekliğini ve genişliğini hesapladı, sonra bana döndü. «Onları biraz daha yükseğe koymayı söyleyebilirim. Aksi halde geriye yaslanırsanız başınızı çarparsınız. Ne dersin?"

Mantıklı bir akıl yürütme gibi görünüyordu ve başımı salladım.

"Onları hangi sırayla asacağınızı zaten biliyor musunuz?"

Fotoğraflara baktım ve olası bir kombinasyon hayal etmeye çalıştım. "Bence hepsini bir sıraya koymaktansa karıştırmak daha iyi."

"Belki ben doğru tırnakları ararken sen biraz test yapabilirsin."

Tavsiyesine uydum ve fotoğrafları yere böldüm. En büyük çerçeve kesinlikle merkeze yerleştirildi. Sonra arkadaşlarımlıkleri Kaden, Spencer ve benimkilerle karıştırdım ve birkaç denemeden sonra beni tatmin eden bir çözüm buldum.

"Bak" dedim ona. Arkama geçti ve omzumun üzerinden aranjmana baktı. Otomatik olarak kalp atışlarım hızlandı.

"En uygun. Çerçeveler arasındaki mesafeyi biraz artıralım derim" dedi. "Duvar oldukça büyük, yoksa hepsi kalabalık görünür." "Sana güveniyorum." Başımı geriye atıp ona baktım.

Bir an dondu, sonra bana memnuniyetle gülümsedi. Kısa bir süre sonra işe gitti. Kanepede ayağa kalktı ve ben ona ilgili fotoğrafları verirken çivileri duvara çaktı. İkinci çerçeveyi taktıktan ve düz olduklarını su terazisi ile kontrol ettikten sonra, kazağını çıkarabilmek için çekici tutmamı istedi. Başından çıkardığında, altına giydiği gömlek karnına kadar çıktı; kaslarını görünce tüm vücudumun parladığını hissettim. Ona uzanmamak için yanağımın içini ısırdım. Bu bir an meselesiydi. Kaden kazağı kanepeye fırlattı ve ben de işe devam etmesi için çekici ona geri verdim. Bir sonraki çiviye çaktı ve gömleğinin kolu koluna kadar çıktı. "Bekle."

farkında olmadan söyledim. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım ve kaldırdığı koluna baktım. Hatasını anlayınca omuzlarını dikleştirdi. Kolunu düşürmeye başladı ama ben onu yakaladım

ve pazısının içini görebilmek için çevirdim. Hiç görmediğim siyah bir yazı vardı.

Kırık değil, sadece bükülmüş .

Siyah çizgileri parmağımla okşadım. Kaden sıçradı ama bir santim kıpırdamadı.

"Şeyler?" yukarıya bakarak fısıldadım.

Kararsız görünüyordu. "Sözlerin," diye yanıtladı aynı yumuşaklıkla. Bakışları yoğundu. "Kendime yeniden inanmamı sağlayan sözler. Beni çıldırtan sözler çünkü birinin beni senin gördüğün gibi görebildiğine inanamıyordum. " Sesi onu yanılttı ve güçlkle yutkundu.

Şelaledeki o günü düşündüm. Diyalogumuza, bana gönderdiği tüm gizli sinyallere. Onun bana, ben de ona emanet ettiği her şeye.

Boş değilsin Kaden. Sadece biraz morarmış. Senin içinde düzeltilemeyecek hiçbir şey yok.

"Sen... sözlerime dövme yaptırdın. Deride, "diye mırıldandım, tekrar yazıya bakarak. Etrafındaki deri hala biraz kırmızıydı.

"Seninle ilgili her şey tenime işliyor, Allie." Koltuktan kalkıp karşımda durdu. Adem elması yuttuğunda titredi ve bakışlarım gözlerinden dövmesine, dudaklarına gitti. "Yavaş gitmeye çalışıyorum, Bubbles. Ama bana böyle bakmaya devam edersen... Hiçbir şeyi garanti edemem. " duramadım. Durmak istemedim. O anda tek bir arzum vardı: onu ne kadar özlediğimi göstermek.

"Lütfen Kaden," dedim çatlak bir sesle.

Boğuk bir ses çıkardı ve beni kendine çekti. Dudakları benimkinin üzerine düştü, kolları beni sardı. Beni ne kadar uzun

süre tuttuğu neredeyse acı vericiydi, ama ona izin verdim. Dudaklarım aralanırken içini çekti ve dilimin ağzına girmesine izin verdim. Bacaklarım yoruldu ama Kaden beni tuttu ve ikimiz de kanepeye düştük. Ona sarıldım, öpücüğüme vermem gereken her şeyi koydum: acı dolu anlar, korkunç yalnızlık, bana hissettirdiğı mutluluk ve son günlerin ve gecelerin tüm arzusu. Basitçe her şey.

Bir inilti ile boynumun arkasını tuttu, neredeyse bedenimi ve ruhumu yutmak istiyor gibiydi. Ama yine de yeterli değildi. Onunla asla yeterli olmayacaktı. Ellerim vücudunu ilk defa keşfediyormuş gibi keşfe çıktı. Öpüşmemiz daha yumuşaktı ama daha az umutsuz değildi. Kaden tenime doğru sözler mırıldandı, yanaklarımı, alnımı, boynumu öptü.

"Seni seviyorum."

Onun altında gergindim.

"Ne dedin?" Kısık bir sesle fısıldadım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Seni o kadar çok seviyorum ki neredeyse canımı acıtıyor."

Parmaklarımla çenesinin işaretli çizgisini takip ettim. Ağırılığı beni ezdi. Onu daha da kendime çekmek istedim ama gömleğini çekiştirmeye başladığımda elimi tuttu ve başımın üzerine sabitledi.

Başını kaldırıp uzun uzun gözlerimin içine baktı. İçinde ne gördüğünü bilmiyorum, ama aniden yüzüne çarpık bir gülümseme geldi. Korkmuş görünüyordu. "Vay canına, Bubbles sonunda seni suskun bırakmayı başardım."

Aramızdaki gerilimi azaltmaya çalıştığını fark ettim. Hırıltılarımı yavaşlatmaya çalıştıktan kısa bir süre sonra, kuru

bir şekilde, "Beni sevmenin beni incittiğini bilmiyordum," dedim.

Ağzının köşeleri seğirdi. "Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Kaç tane?" Diye sordum. Şaka olması gerekiyordu, ama Kaden'in gerçekten doğru kelimeleri aramış olması beni şaşırttı. Onu mest ederek dinledim.

"Sanki bütün vücudum yanıyor. Ama olumlu anlamda. Her şey içimde yoğunlaşıyor ve aynı anda genişliyor seni gördüğümde, kokunu aldığım da ya da... Bazı şeyleri tarif etmek için bir heyelanım. "Gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. Başını eğdi ve alt dudagımı dişlerinin arasına aldı. "Burada daha iyiyim."

Beni tekrar öptü. Sonra benden uzaklaştı ve bırakmadan oturdu, böylece kendimi onun üzerinde buldum. Burunlarımız birbirine değdi ve Kaden'in gözleri bana çok yakından baktı. "Hala birçok şeyi organize ettim" dedi.

Şaşkınlıkla kafamı iki yana salladım. "Daha fazla hediye mi?"

"Tabii, Bubbles."

"Bilmek güzel. Görüyorsun ya, her gün hediye olarak tatlı almaya alıştım."

"Yarın için aklımda çok özel bir şey var," diye devam etti arkasına yaslanarak. Ellerini belime yerleştirdi ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

"İşte bu yüzden şimdi gideceksin," dedim kuru bir sesle.

"Hayır," diye şaşkınlıkla yanıtladı. "Eğer beni kovmak istemiyorsan." başımı salladım.

"Çok iyi. Yani... yarın için harika bir planım olduğundan, bugün istiyorum ki..." Gömleğimi yumuşak bir hareketle

göbeğimi tekrar örtmek için düzeltti. Kendini keşfettiğini bile fark etmemiştim.

"Yavaş ilerlemek istiyorsun."

Kısaca başını salladı. Sonra bir yüz yaptı. «İstemek fiilini kullanmak öyle olmasa bile. Ama onu kazanacağım. " Sesi sıkıntılıydı ve yarım gülümsemesi üzgündü.

"Üzgün olduğunu biliyorum Kaden," dedim yanağını okşayarak. «Ve seni affediyorum. Seni uzun zaman önce affettim. "

Elime yaslandı. "O zaman yarını bekle." "Bir browni daha mı?" diye endişeyle sordum.

O, başını salladı. "Daha iyi, çok daha iyi."

Yumuşacık bir kalbi olan sıcacık bir kekten daha iyi ne olabilirse onu almak için can atıyordum.

37

Ertesi sabah alarm çaldığında, yataktan fırladım ve kapıyı açmak için koştum . Herhangi bir şey. hayal kırıklığıyla kapattım.

Üniversitede gün bitmez gibiydi. Öğle saatlerinde kar yağmaya başladı ve olası iki kiracı, dışarıdan geldikleri ve buzlu yolda Woodshill'e gideceklerine güvenmedikleri için randevularını iptal etti. Onları suçlayamazdım.

"Bu ikinciydi," diye iç çektim ve cep telefonumu gösterdim. "Kaç tane kaldı?" Scott benimle konferans salonuna girerken sordu.

"Altı sanırım." Aralarında uygun biri olup olmadığından emin değildim. Woodshill'deki başlangıcımı ve bir daire ararken tanıştığım insanları hatırladım. Ancak bu sefer kesinlikle daha iyi bir durumdan başlıyordum.

“Birinin iyi olacağını göreceksin. Aksi takdirde çok fazla tören yapmadan onu dışarı atacağız. ”

Her zamanki gibi, öğretmen tarafından sorgulanma tehlikesinin olmadığı arka sıralardan birine oturduk.

Gülümseyerek çantayı omzumdan aldım ve yanımdaki koltuğa koydum. "Ve sen yapmazsan, Dawn halleder."

Scott bana yan yan baktı. "Bu, parmaklarının yerine oturduğu anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Bu yüzden bugün gelmedi. Son kontrolü var. Daha sonra doğrudan bana gelebilmesi için yedek anahtarımı verdim. "

"Mutluyum. Öğleden sonra gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Şeytani bir ifadeyle ellerini ovuşturdu.

Kendi adıma, sevinsem mi yoksa endişelensem mi o kadar emin değildim. Scott ve Dawn'ın benimle olması kesinlikle eğlenceli olurdu ve ikinci bir görüş ancak beni memnun edebilirdi. Ama ya adaylardan hiçbiri bana uymuyorsa?

Ders boyunca düşüncelerim son zamanlarda sık sık olduğu gibi Kaden'e kaydı. Benim için hazırladığı büyük sürprizi dört gözle bekliyordum.

Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı. Onu görmemiştim bile, bana yazmamış ya da aramamıştı. Ama ona güveniyordum ve bana ne kadar pahalıya mal olursa olsun sabırlı olurdum.

Profesör Falcony bizi duymasın diye kulağıma, "O kadar aşıksın ki, sadece sana bakarken kusturuyor," diye fısıldadı Scott.

Gülümseyerek deftere baktım.

"İnkar etme bile."

"Neden yapayım? Artık elimde değil."

"Elbette senin için çok çalışıyor."

"Dün bana yeni dövmesini gösterdi," diye fısıldadım heyecanla.

"Haydi söyle bana. Sanırım kışındaki senin yüzün değil." Devam etmem için elini salladı.

"Dövme yaptırmış..." Doğru kelimeleri bulmak için kısaca durdum, "bizim için büyük önemi var. Ona bir keresinde, belirli bir anda söyledim. "

Scott yumuşak bir ıslık çaldı. "Bu adam seni nasıl alacağını biliyor."

"Öyle dedim," diye yanıtladım yumuşak bir şekilde, gülümsememi tutamayarak.

Profesör Falcony bizi yüksek sesle azarlayarak, "En alttaki iki beyefendi dinlemeye istekliyse, bir sonraki slayta geçebilirim," dedi. Sınıfın yarısı bize döndü ve Scott'la ben hemen yerlerimize yığıldık. Öğretmen o mesafeden konuştuğumuzu duymuş olsaydı, Daredevil'in de duymadığını duymuş olmalı.

Dersten sonra evime geri döndük. Yorucu bir yolculuktu. Her zaman kar yağıyordu ve asfaltı tutmasa da lapa arabayı savurdu. Normalden çok daha uzun sürdü ama daireme güvenli bir şekilde ulaştık. Scott kolumu yakalayıp sahanlıkta donup kaldığında Falcony'nin bize verdiği araştırmayı tartışıyorduk.

Hemen başımı çevirdim ve kapının önündeki kutuyu gördüm. O büyüktü, diğerlerinden çok daha büyüktü. Onu her taraftan merakla izledim. Üzerinde soyup çevirdiğim bir kağıt parçası vardı.

"Sadece benim huzurumda aç!" yüksek sesle okudum.

Bu ne anlama geliyordu? Kaden bana gelmek istediğinden bahsetmemiştir. İçinde ne olduğunu öğrenmek için ne kadar beklemem gerekecek? Sürprizlere gelince çok sabırlı bir insan değildim ve Kaden bunu çok iyi biliyordu.

"Ama açamayacaksan neden buraya bir hediye koyuyor?" Scott biraz hayal kırıklığına uğradı.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. Bunun kesinlikle bana bahsettiği büyük sürprizle ilgisi vardı. Kaldırmaya çalıştım ama sefil bir şekilde başarısız oldum. Çok ağırdı.

Scott yan açıklığı tutarak, "Sen soldan al, ben sağdan al," dedi.

Birlikte o şeyi daireye taşımayı başardık, sonra nefes nefese ittik. Dawn'ın ayakkabılarını koridorda ve ceketini şifonyerin üzerinde gördüm ama onu arayamadım, oturma odasından koşarak çıktı. "Bak bak!" Bize elini gösterdi ve parmaklarını salladı. "Özgürüm!"

"Hadi, bakayım." yakından inceledim. Artık şişlik yoktu ve parmaklarını zahmetsizce hareket ettirdi.

"Her şey yolunda." Bize ışınlandı ve beni enfekte etti. Sonra kutuya baktı. "Şeyler?"

"Kaden'in Allie'ye son sürprizi," diye yanıtladı Scott.

Dawn, "Ben geldiğimde orada değildi," dedi. Sonra gözleri parladı. "Belki içimizde bizim için de bir şeyler vardır!" Notu okurken bandın bir köşesini koparmak üzereydi. "Lanet olsun. Ne ganimet. En azından içinde seks oyuncakları var."

Scott, "Kimsenin buna o kadar ihtiyacı olamaz," diye karşılık verdi. "O zaman çok ağır. Biraz kaldırmaya çalışın. "

Dawn denedi ama ikimizle aynı sonucu verdi. "Tanrı aşkına, ama içine ne koydu?"

Scott'ın yardımıyla kutuyu odama taşıdık, böylece misafirler geldiğinde arada kalmasın. Hareket ettirirken büyük bir hışırtı oldu. "Aşk salıncağı olabilir mi?" Scott önerdi.

"Öyle olsa bile, bu daireye aşk salıncakları sokmayacağım," diye yanıtladım ikisini de odamdan dışarı göndererek. "Ama yeriniz olurdu. Bir zamanlar Micah ve ben..." "Numara!" Şafak, "Yeter!" dediğim anda bağırdı.

Scott kollarını kavuşturdu ve kanepeye oturmak üzereyken bakışları duvardaki fotoğraflara takıldı. Etkileyici bir ısıklık çaldı ve yürüdü.

"Güzeller. Hele ki o" diye yorumladı en büyüğünü göstererek. "Onları sana Kaden mi gönderdi?"

"Zaten. Onları dün kapının önünde buldum." "Kabul. Sanırım bu noktada ben de biraz aşık oldum."

"Harika resimler," diye onayladı Dawn. En sevdiğim şey, dedi Scott'ın kulağını yaladığım görüntüyü göstererek.

kıkırdadım. "Evet, ben de çok seviyorum."

"Kulak kiri çok lezzetli diye itiraf et," dedi Scott ve Dawn ve ben tiksintiyle güldük.

Oturma odasını biraz topladık ve daha şık hale getirmek için boş odayı süpürdük. Bu arada Music Hall şarkılarını yüksek sesle söyledik ve apartmanda deliler gibi dans ettik. Böyle gülmeyeli uzun zaman olmuştu ve bir kez daha doğru yolda olduğumu anladım. Her şey iyi olurdu.

İlk aday çeyrek saat erken geldi. Kapıyı iterek açtım ve oturmasını sağladım. Adı Isaac'dı, en az iki yüz konuyu inceledi ve boynuz çerçeveli gözlüğü ve papyonuyla çekici bir inek gibi görünüyordu. Scott hemen alevler içindeydi ve Isaac'in arkasından müstehcen hareketler yapmaya başladı. Gülecek gibi

hissettim ve Dawn kızardı. Kısa bir süre içinde kapı zili iki kez daha çaldı. Kısa süre sonra daire, odalarda dolaşan, bana sorular soran ve - bundan oldukça emindim - boş odayı zihinsel olarak döşeyen insanlarla doluydu.

Kapı zili tekrar çaldığında, Isaac'e ve diğerlerine kefalet ve ek masraflar hakkında bilgi verirken Dawn'a kapıyı açması talimatını verdim.

"Ali?" Dawn beni salondan aradı.

Scott, ev sahibinin yakın zamanda daireyi yenilemiş olan yeğeninden bahsetmeye başlayarak, "Burada ben hallederim," diye teklifte bulundu. Salonda Dawn'a yetiştim ve donup kaldım.

Kapıda Kaden duruyordu, elinde üniversitede ilan tahtalarına astığımız kağıtlardan biri. "Bugün kiralık bir oda için bir ziyaret olduğu söylendi. önermek isterim. "

Bir şey söylemek istiyordum ama yapamıyordum. Bakışlarım yere düştü ve tiz bir çığlık attım. Kaden'in yanında, paspasın üzerinde bir evcil hayvan taşıyıcısı vardı.

"Ne var?..." diye kekeledim.

"Bugün senin hediyen," diye yanıtladı Kaden gülümseyerek. "Ama onu açmak için beni içeri almalı ve ziyarete katılmalısın."

"Numara." Aklıma gelen ilk kelime buydu.

"Tabii ki?"

"Birlikte yaşamaya geri dönemeyiz! Siz... Adım adım ilerlemek istedik, hatırlamıyor musunuz? " Yerden sandığı alıp eve girerken kekeledim. Dawn ona hiç aldırmadı, gözlerini bana dikti.

"En azından şu lanet odayı görmeme izin ver." Bu sözlerle yanımdan geçti ve oturma odasına yöneldi.

"Tamamen deli," diye mırıldandım onu gözlerimle takip ederek.

"Senin hakkında," dedi Dawn anlamlı bir bakışla.

"İyi mi, kötü mü?" Gülümseyen arkadaşşıma sordum. "Söyle bana." Ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Aranızda kedilere alerjisi olan var mı?" Kaden'in aniden yüksek sesle sorduğunu duydum. "Bu durumda, gitsen iyi olur."

Ne oluyor be...

Onu takip etmek için acele ettim ve kafesi boş odanın ortasına kurduğunu gördüm. Kızlardan biri çoktan gitmişti. Biraz sonra ön kapının kapandığını duydum. Onu başka bir aday izledi. Kaden yere çömeldi ve usta hareketleriyle taşıyıcıyı açtı.

Şaşkınlıkla ona bakarak durdum. "Benimle dalga mı geçmek istiyorsun?" diye bağırdım.

" Şşş, bu Örümcek'i korkutuyor." Kaden'in sesi sakın ve derindi.

"Örümcek?"

"Aslında ona küçük Örümcek Adam diyordum ama Örümcek bana daha sevimli geliyor. Hadi küçüğüm, "dedi dilini tıklatarak. Ciddi olamazdı.

"Kaden..." dedim uyarıcı bir tonda.

"Naber?" Bana kaşlarını çattı. "Her zaman bir kedi istediğini söylerdin."

"Ben ne?"

"Her zaman kendine bir kedi istediğini söyle. Ben de sana Örümcek'i vereceğimi düşündüm. Ne yazık ki hemen uyudu. Önemli değil. Ayağa kalktı ve ellerini kotuna ovuşturdu. "Haydi,

resmi turu ben yapayım." Sadece baktım. "Ciddi olmayacaksın," dedim düşüncelerimi yüksek sesle ifade ederek.

Birden yüzündeki gülümseme kayboldu. "Oturduğum daire artık tamamen boş. Kesinlikle hareket etmem gerekiyor. " başımı salladım. O tamamen delirmişti ama ben oyunu oynayacaktım. "Bu oda. Mobilyalı değil, bu yüzden onunla ilgilenmeniz gerekecek. "

"Sorun değil. Eski dairede hala biraz mobilyam var," dedi hemen, sanki şakasını hazırlamış gibi. Onunla oturma odasına geri döndüm, bu arada diğer adayların hikayeleri dinlemek için toplandığı yer. Scott fotoğrafları anlatıyordu.

"Burası oturma odası," diye açıkladım sebepsizce ve sanki ilk defa yapıyormuş gibi dikkatle etrafına bakan Kaden'e baktım.

"Güzel bir fotoğraf kolajı," dedi gözlerini kısarak. "Bundan gerçekten hoşlanıyorum." Fotoğrafımı işaret etti ve ben de kendimi tutamayıp başımı iki yana salladım.

Diğerleri ona yan yan baktı. Bunu fark etti ve kısaca ensesini ovuşturdu. Sonra içini çekti ve sırayla her birine yerleştirmek için yukarı baktı. "Tamam millet, dürüst olacağım," dedi, erkeklere doğru bir adım atarak ve tek kız kaldı. "Allie Harper'ı tanıyorum. Son birkaç aydır onunla bir daire paylaştım. Ve zor olduğunu söyleyebilirim. Her ne kadar masum gülümsemesi ve etrafa saçılmış onca ıvır zıvırla sizi aldatmak istese de kolay bir oda arkadaşı değildir. "

"Kaden," diye tısladım.

Bir elini kaldırdı. "Hayır, cidden Allie, pek iyi bir oda arkadaşı değilsin."

"Peki neden sorabilirsem?" Ellerimi belime koyarak mırıldandım. Yazık, çenesini kapatmak istedim...

Gözümün ucuyla Dawn'ın kanepede oturduğunu ve Scott'ı onunla birlikte sürüklediğini gördüm. Diğerleri utanmış görünüyordu.

"Başlangıçta, her küçük ayrıntı için ağlarsın. Cidden." Yabancılarla döndü. "Bir keresinde ona pizza teklif ettiğimde gözyaşlarına boğuldu."

"Sadece çünkü..."

"İkinci," diye sözümü kesti, "duşta şarkı söyle. Zil gibi akortsuz. "

"Beynini tamamen içmişsin Kaden!" Yanaklarım yanıyordu. Yumruklarımı sıktım. "Bu yeterli."

Onu oda arkadaşı olarak kabul etmemi sağlamanın doğru yolunun bu olduğuna kesinlikle inanamadı.

"Üçüncüsü," diye devam etti yılmadan, "en iğrenç parfümleri karıştırmayı seviyor. Hazır olun, çünkü gece gündüz şeker fabrikası gibi bir koku var. Migren yapan bir koku. "

"Daha da kötüleşiyor," dedi Isaac bana utangaçça gülümseyerek ve ben de minnetle geri döndüm.

Kaden ona doğru bir adım attı ve ona baktı. "Kesinlikle burada yaşamak için taşınmayacaksınız. Sadece nasıl baktığının yüzünden. O dövülmüş köpek ifadesini başka bir yerde kullan ve git, eski spor. "

"Kaden, sanırım tamamen yanlış anladın!" diye bağırdım kafamda kanla. "Barışmış olmamız, buraya gelip oda arkadaşı aramamı boykot edebileceğin anlamına gelmiyor." "Yapmak istediğim bu değil," diye yanıtladı.

kollarımı kavuşturdum.

"Tamam, tamam, istediğim bu. Ama sadece "boğazını temizledi" çünkü iyi bir takım olduğumuzu biliyorum. Benden

daha iyisini bulacağını sanmıyorum. Ayrıca barıştık ve burada çok zaman geçireceğim; uzun vadede, bir oda arkadaşı sinirlerimizi bozardı. " başımı salladım. "Beklentilerine uymuyorlar diye planlarımı bir kez daha altüst edemezsin," diye fısıldadım diğerlerinin duymayacağını umarak.

Kaden bana doğru bir adım attı. Bir an bana dokunmak istediğini düşündüm ama sonra ellerini iki yanıma indirdi. "Biliyorum, batırdım. Ama lütfen, Allie. Lütfen bana bir şans ver. " iç geçirdim. Ama kimi kandırmak istiyordum?

Benden Kaden'e doğru ilerlerken bakışlarım Isaac'inkiyile buluştu. Bir süre sonra başını salladı, benden özür dilemek için bir şeyler mırıldandı ve gitti. Başka bir çocuk onu takip etti, sonra kapının tekrar kapandığını duyduk.

"Kız arkadaşım hakkında başka biri oynayacak mı?" Kaden etrafa sordu.

felç oldum. Dawn tiz bir çılgılık attı ve Scott bile nefesini tuttu.

Kaden'e doğru bir adım attım. "Bana ne dedin?"

Az önce söylediği sözleri fark ettiğinde, tavrı daha da belirsizleşti. "Aslında, başka bir yoldan gitmesini umuyordum. Bütün bu insanları hayal etmedim. Ve Örümcek boynunda bir kurdele ile kollarına atlamalı, miyavlamalı ve anında seni kazanmalıydı. Ve sonra son bir kez özür dilemek istedim ve sana sormak istedim... Oh peki, artık önemli değil. "

"Bunların hepsi bir pembe diziden daha kötü. Vazgeçiyorum, "diye inledi kız, saçlarını omuzlarının üzerine atarak. Sonra apartmandan ayrıldı.

Kaden'e, bana, Dawn'a ve Scott'a kafası karışmış bir şekilde bakan tek bir çocuk kalmıştı.

"Pekala, pembe dizilere karşı hiçbir şeyim yok," dedi cesurca ama Kaden ona ters ters baktığında geri çekildi.

"Başka bir daire bulduğunu göreceksin, umutsuzluğa kapılma," dedi Dawn, onun omzuna dostça bir okşayarak. Sonra onu dirseğinden tuttu ve Scott'a onları takip etmesini işaret etti.

Kaden ve ben yalnız kaldık.

Gülümsüyordu, durumdan memnun olduğu belliydi. Aksine, ona dehşet içinde bakmaya devam ettim.

"Bak kim uyanmış." Yere çömeldi ve parmaklarını şıklattı. Bakışlarını takip ettim ve boş odadan kırmızı bir tomarın çıktığını gördüm. Örümcek, yeri koklayarak adım adım ihtiyatla ilerledi. Nereye gideceğinden emin değildi ve oturma odasının kapısında durdu.

"Bana bir kedi aldın," dedim taşınmış.

"Aynen. Sahibiyle zaten konuştum. Dün onu da aşuya götürdüm." Kediye oturma odasına çekmeye çalıştı ama adam ona güvenmedi. Sonunda pes etti ve ayağa kalktı. "Bu arada, şimdi kutuyu açabilirsiniz. Onu nereye koydun?"

Kafam hâlâ o kadar karışıktı ki sessizce yatak odasının kapısını işaret ettim. Kaden beni de yanına aldı. Masamdan sandalyeyi aldı ve geçmişte her zaman yaptığı gibi oturdu. Ben ise nasıl davranacağımı bilmediğim için hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey yapmadan kutuya gittim. Bandı yırtıp kapağını açtım. Eğer gerçekten seks oyuncaklarıyla ilgiliyse, Kaden'in alışılmadık zevkleri vardı. Kutunun içinde toplar ve tüyler, birkaç kuş ve plastik fare vardı. Ve çantalar...

"Kedi kumu?!" diye bağırdım. "Bana biraz kedi kumu verir misin?" Bu son hediye mi olacaktı? "

"Sadece herhangi bir kum değil. İğrenç zevklerinize göre kum kokuludur. "

Doğru. İlk çuvalın üzerinde KARMEL , ikinci çuvalın üzerinde ise HİNDİSTAN CEVİZİ yazıyordu . Daha fazla dayanamadım ve gür bir kahkaha patlattım. O kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşlar geldi.

Bulanık görüşle Kaden'in ayağa kalktığını ve bana doğru geldiğini fark ettim. Yanımda durdu ve hafifçe kalçalarım dokundu, böylece kahkaha atığıma bir son verdi.

«Aslında bugün size sadece dövmeyi göstermek istedim ve kedinin adayları kovalaması gerekiyordu... Ama bu fikir bana nasıl geldi bilmiyorum. Aslında, seninle plan yapmamanın en iyisi olduğunu çoktan öğrendim. Aslında tüm planlarımı ve kurallarımı alt üst edebilirsin. " ona baktım. Mimik çizgileri, güçlü yüz hatları, kıllı sakalı. Ve

beni çıldırtmayı bilen sıcak gözleri ve dolgun dudakları. "Sensiz günler berbattı, Bubbles. Doğru bir şey yoktu," dedi Kaden boğuk bir sesle. "Gülmeni özledim. Beni güldürme yeteneğin. Kendimi olmak istediğim kişi yapmak için. "

"Ben de seni özledim. Ama tekrar bir araya gelmenin gerçekten doğru olduğunu düşünüyor musun?" İşe yarayacağını umuyordum ama korku henüz beni terk etmemişti. Kaden'e güvenmişim... ama kendim?

Aklımı okumuş gibi, "Daha karanlık günler olacak," dedi. "Bana işlerin nasıl olabileceğini hatırlatmanın gerekli olacağı günler. Ama size söz veriyorum, güzel günlerin galip gelmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. "

Bir şey bacağımı gıdıkladı ve korkuyla aşağı baktım. Gülümsüyor gibi hissettim. Örümcek ayağımı kokluyordu.

Yavru kedi şişmiş bir yastığa benziyordu. Dağınık kürk kırmızı çizgiliydi, üzerinde uyumuş olması gereken namlu ağzının bir kısmı yassıydı. Kaden onu okşamak için çömeldi. Kedi ona sürtündü ve mırlamaya başladı.

"Yani, Kabarcıklar." Kaan bana baktı. "Ne dersin?"

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dikkatli bir şekilde elimi Örümcek'e uzattım ve beni koklamasına izin verdim. Parmaklarıma sürtündü ve mırıltısı beni içten içe ısıttı. Bir süre sonra Kaden'e baktım.

"Kurallar

olacak."

sonsöz

Üç hafta sonra

Aynaya baktım ve elbisemin kollarını eleştirel bir tavırla düzelttim.

Kaden yanıma geldi ve belime sarıldı. Kulağımın arkasını öperken sıcak elleri beni kavradı.

"Yine çok düşünüyorsun," diye mırıldandı. Karnımı okşadı, sonra parmaklarını yavaşça aşağı indirdi. Ellerini engelledim.

"Dawn ve Scott onu gördüklerinde çıldıracaklar." Sağ kolumu kaldırdım. Kaden kendini beğenmiş bir tavırla kolumu kaldırdı ve iki gün önce koluma yaptırdığım dövmeyle fark etti.

Kırık değil, sadece bükülmüş.

Gülümseyip bileğimi dudaklarına götürdü. Onu öpmeye başladı, sonra diğerine gitti.

"Bence herkesin görmesi doğru," diye tenime üfledi ve nefesimi tuttum.

"Deli olduğumuzu düşünecekler, Kaden." "Tabii ki, tamamen haksız değiller," dedi boynumu ısırarak.

"Dövme yaptırdım. Çünkü ben deliyim. Çünkü sen delisin, çünkü bu kadar kısa bir süre sonra tekrar bir araya gelmek için kafamız karıştı! Kolumu tekrar indirdim ve gergin bir şekilde bir bacağımdan diğerine sallandım. "Cidden Kaden, ailem bilseydi, hayal bile edemeyeceğin bir sahne yaratırlardı."

Bir adım geri gitti ve beni bıraktı. "Her şeyin bu kadar kötü gitmesi için bir neden arıyor gibisin, Bubbles."

"Ama gerçek bu."

"Birlikte yaşamadan önce bile. Başkalarının ne düşündüğünü neden önemsemeliyiz? Bu ikimizden başka kimseyi ilgilendirmez" diye yanıtladı.

Ben tartışmadan, beni öpmek için öne eğildi. Gerginliğim kayboldu ve kollarımı boynuna doladım. Ağzını yavaşça ve tutkuyla benimkinin üzerinde gezdirdi ama birkaç saniye sonra ondan ayrıldım. Hemen durmasaydık, o odadan bir daha asla ayrılmazdık.

"Endişelendiğimde beni her zaman öpemezsin."

"Neden olmasın? Çok güzel çalışıyor," dedi gözleri kapalı.

Ona yumruk atmak istedim ama gülmemi engelledi. Sonra beni kendine çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Pişman değilsin, değil mi?"

Yüzüne bakmak istedim ama bir santim uzağa gitmeme izin vermedi. sırtını okşadım. "Tabii ki hayır. Kesinlikle hiçbir şeyden pişman değilim."

Bu sözler kalbimden dökülmüştü. İçimi dikkatlice dinlediğimde, ailemin dairemiz ya da dövmem hakkında ne düşündüklerini umursamadığımı fark ettim.

Hayatımda ilk defa gerçekten mutluydum. O kadar mutluydum ki, bunu her düşündüğümde biraz daha ağlayacaktım.

"Pekala," dedi Kaden iyiye alamet olmayan bir sesle ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kaldırıp omzuma attı. Kadınsı olmayan bir çığlık attım ve sırtına vurmaya başladım.

"Bir eteğim var Kaden! Beni hemen yere indir, "diye bağırdım.

"Diğerleri sonsuza kadar seni bekliyor. Tarihimizin kıyameti için nedenler aramaya devam ederseniz, buradan asla

çıkamayacağız. Yani... ”Cümlesini bana sesli bir şaplak atarak bitirdi. Tiz bir çığlık attım ve onu yan tarafına sıkıştırarak intikamımı aldım. Gülerek nefesini tuttu ve neredeyse kapı pervazına çarpacaktı. Sadece arkamızdan kapıyı kapattığında beni yere indirdi ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Kıçımı sıvazlayarak tedaviye geri dönmek üzereydim ama Dawn yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Sonunda," diye içini çekti. Beni omuzlarımdan tuttu ve sanki ruh halimin bir yansımasını arıyormuş gibi dikkatle gözlerime baktı. "Yine herkesten saklanmak mı istedin?"

Süslenmiş oturma odamıza bir göz attım, hareket ettiğimde Dawn'ın bana verdiği çelenklere ve renkli ışıklara baktım. Çeşitli mezelerin olduğu masaya ve ardından Scott'ın Micah'ın kulağına fısıldadığı bir fıkraya güldüğü kanepeye baktım. Kendisiyle ilk kez yüz yüze görüştük ve onu hemen sevimli bulduk.

Spencer mutfakta Monica ile ev yapımı pizzanın pişirme zamanı hakkında yüksek sesle tartışıyordu. Ethan yanlarında duruyordu ve onlara başını sallıyordu.

Gözlerim otomatik olarak masadan bir salkım üzüm çalan Kaden'e döndü ve ona gülümsediğimde bana suçlu bir bakış attı. Boğuk bir miyav oldu ve Örümcek başını kanepenin altından çıkardı. Kaden onu almak için dizlerinin üzerine çöktü. Şimdiye kadar yavru kedi iki kez televizyonun uzaktan kumandası olmuştu. Kaden onu çenesinin altını kaşdı ve Örümcek mırladı, yüzüne sıcaklıkla dolu bir gülümseme yayıldı. Kalbim aynı anda hem ağır hem hafifti ve tanıdık bir heyecan ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı.

"Hayır," Dawn'ın sorusuna dürüstçe cevap verdim.

"Kesinlikle hayır."

Yıllardır saklanıyordum, bir cephenin arkasında yaşıyordum. Oraya taşındığımda yapmayı bırakmıştım. Özgürlüğü aradım ve çok daha fazlasını buldum. Belli ki zor günler vardı, her zaman olacaktı. Ama böyle anlarda, kalbim neşeyle çarpıyormuş gibi görüldüğünde buna değdiğini biliyordum.

Evet, buna değdi.